

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

From the *New York Times* and *USA Today* Bestselling Author

MICHAEL J. SULLIVAN

THE RISE AND FALL BOOK ONE

NOLYN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Nolyn

BİRİNCİ KİTAP

The Rise and Fall

MICHAEL J. SULLIYAN

NOLYN İÇİN ÖVGÜLER

“Nolyn ustaca yazılmış ve birbirinden farklı hikayeler, birbirine ustaca bağlanarak, sizi daha fazlasını istemeye itecek, karmaşık ve sizi daha fazlasını istemeye itecek acı sürprizlerle dolu bir sonla bir araya getirilmiştir. Epik fantezi türünün gerçek hayranları için Michael J. Sullivan'ın The Rise and the Fall serisi kaçırılmaması gereken bir seridir.”

— David Estes, Amazon #1 en çok satan yazar, *Fatemarked*

“Nefes kesici bir epik kapsamda olmasına rağmen, karakterler Sullivan'ın eserini tamamen benzersiz kılan gerçek insanlık ruhuyla doludur.”

— Andy Peloquin, The Silent Champions serisinin çok satan yazarı

“İntikam ve aşk, Michael J. Sullivan'ın bu olağanüstü epik Michael J. Sullivan'ın bu olağanüstü destansı fantezisinde. Kalp burkan ve güçlü bir hikaye olan bu eserde, Nolyn ve Sephryn, son tuzak kurulmadan önce kendilerine karşı kurulan komploları çözmek için mücadele ederken, onlara destek olmaktan kendinizi alamayacaksınız.

son tuzak kurulmadan önce ortaya çıkarmak için mücadele ederken onlara destek olmaktan kendinizi alamayacaksınız. Her dakikasını sevdim ve devamını sabırsızlıkla bekliyorum!”

— Megan Haskell, The Sanyare Chronicles serisinin ödüllü yazarı

“Nolyn ile, epik fantezinin gerçek ustası daha da parlak bir şekilde ışıltıyor. Sullivan, muhteşem karakterler yaratma ve okuyucuları her sayfada gözlerini dört açarak daha fazlasını istemeye devam ettiren bir maceraya sürüklenme konusunda inanılmaz bir yeteneğe sahip.

uzmanlıkla yazılmış sayfalarla daha fazlasını istemeye devam ettiren bir macer

— Dyrk Ashton, The Paternus Trilogy'nin yazarı

MICHAEL J. SULLIVAN'IN ESERLERİ

ROMANLAR

Yükseliş ve Düşüş

Nolyn • Farilane (Yaz 2022)

Esrhaddon (Yaz 2023)

İlk İmparatorluğun Efsaneleri

Efsaneler Çağı • Kılıçlar Çağı • Savaşlar Çağı
Efsaneler Çağı • Ölüm Çağı • İmparatorluk Çağı

Riyria Vahiyleri

Kılıç Hırsızlığı (içindekiler: *Taç Komplosu* ve *Avempartha*) *İmparatorluğun Yükselişi* (içindekiler: *Nyphron'un Yükselişi* ve *Zümrüt Fırtınası*) *Novron'un Varisleri* (içindekiler: *Kış Geldi* ve *Percepliquis*)

Riyria Günlükleri

Taç Kulesi • Gül ve Diken
Dulgath'ın Ölümü • Kışın Kızının Kayboluşu Drumindor (Çıkış tarihi belirsiz)

Bağımsız Romanlar

Hollow World (Bilim Kurgu Gerilim)

KISA ÖYKÜLER

Antolojiler

Kahramanlar Aranıyor: "The Ashmoore Affair" (Fantastik: Riyria Chronicles)

Unfettered: "The Jester" (Fantastik: Riyria Chronicles)

Unbound: "The Game" (Fantastik: Çağdaş)

Unfettered II: "Küçük Wren ve Büyük Orman" (Fantastik: İlk İmparatorluk Efsaneleri)

İlk İmparatorluk Efsaneleri)

Blackguards: “Mesleki Dürüstlük” (Fantastik: Riyria Günlükleri)

Son: Kıyamet Vizyonları: “Yanan İskenderiye” (Distopik Bilim Kurgu)

Triumph Over Tragedy: “Gelenekler” (Fantastik: Elan'dan Hikayeler)

Fantasy Faction Antolojisi: “Sonbahar Sisi” (Fantastik: Çağdaş) *Robot Orduma Fon*

Sağlayın: “Dilediğine Dikkat Et” (Fantastik: Çağdaş)

Tekil Eserler

“Kemik Yığını” (Fantastik: İlk İmparatorluğun Efsaneleri)

KİTAP HAKKINDA (Arka Kapaktan)

Beş yüz yılı aşkın sürgünün ardından, imparatorluğun varisi Goblin Savaşı'nın cephe hattında ani olarak aktif göreve atanmasından çekiniyor. Bir karakolu kurtarma görevi, düşman topraklarının derinliklerindeki çıkmaz bir kanyona götürüyor ve kalenin var olmadığını keşfettiğinde şüpheleri dehşete dönüşüyor. Ancak, onun ölümünü savaşta bir kayıp gibi göstermek için bu kadar zahmete giren kişi, onun Yedinci Sikaria Yardımcı Filosuna atanacağını bilmiyordu. Acımasız bir ormanın derinliklerinde, bir efsane doğmak üzeredir ve Elan dünyası bir daha asla eskisi gibi olmayacaktır.

New York Times, *USA Today* ve *Washington Post*'un en çok satan yazarı Michael J. Sullivan'dan, *The Rise and Fall* üçlemesinin ilk kitabıyla yeni bir macera başlıyor. Bu seri, Riyria ile aynı dünyada geçse de romanları ve İlk İmparatorluk Efsaneleri kitapları gibi, bu da bağımsız bir hikayedir. Bu nedenle, bu hikayeyi tam anlamıyla keyifle okumak için diğer eserler hakkında önceden bilgi sahibi olmanız gerekmez.

Nolyn bir kurgu eseridir. İsimler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün (inceleme amaçları dışında) izinsiz olarak kopyalanması, taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması, yasadışı korsanlık ve

Bu kitaptaki materyalleri kullanmak isterseniz, michael@michael-j-sullivan.com adresinden yazarla iletişime geçerek önceden yazılı izin alabilirsiniz. Yazarın haklarını desteklediğiniz için teşekkür ederiz.

Nolyn © 2021, Michael J. Sullivan

Kapak illüstrasyonu © 2020 Marc Simonetti Kapak

tasarımı © 2021 Shawn T. King

Harita © 2021 Michael J. Sullivan İç

tasarım © 2021 Robin Sullivan 978-1-

943363-50-6

ebook Sürüm 1.05

Tüm hakları saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde Riyria Enterprises, LLC tarafından yayınlanmıştır. Michael'ın yazıları hakkında daha fazla bilgi için michael-j-sullivan.com adresini ziyaret edin.

Michael ile iletişime geçmek için michael@michael-j-sullivan.com adresine e-posta gönderin.

Michael'ın Romanları:

The Riyria Revelations: Theft of Swords • Rise of Empire • Heir of Novron **The Riyria Chronicles:** The Crown Tower • The Rose and the Thorn • The Death of Dulgath • The Disappearance of Winter's Daughter

İlk İmparatorluğun Efsaneleri: Mitlerin Çağı • Kılıçların Çağı • Savaşların Çağı • Efsanelerin Çağı • Ölümün Çağı • İmparatorluğun Çağı

Yükseliş ve Düşüş: Nolyn • Farilane • Esrahaddon

Bağımsız Başlıklar: Boş Dünya

DÜNYA HARİTASI

Haritalar, bunları görüntülemek için yeterli çözünürlüğe sahip olmayan e-okuyucularda sorun yaratmaktadır. Bu nedenle, [bu bağlantıdan yüksek çözünürlüklü bir haritaya çevrimiçi olarak](#) erişebilirsiniz.

*Bu kitap, imkansızı hayal etmeye cesaret eden
herkese adanmıştır.*

*Unutmayın ki başarısızlığı garantilemenin tek yolu
denemeyi bırakmaktır.*

İÇİNDEKİLER

Nolyn için övgüler

Michael J. Sullivan'ın Eserleri

Kitap Hakkında

Telif Hakkı

Dünya

Haritası

Adanma

Yazarın Notu

Bölüm 1: Ölüm Okları Bölüm 2:

Keşis

Bölüm 3: Toplanma Bölüm 4: Ses

Bölüm 5: Onlardan Biri Bölüm 6:

İlahi Takdir

Bölüm 7: Hırsız ve Poker Bölüm 8:

Urlineus'tan Kaçış Bölüm 9: Mücevher

Kalesinin İçi Bölüm 10: Ölüm Ziyaretine

Gelir Bölüm 11: Orinfar

Bölüm 12: Kavşak Bölüm 13:

V e r n e s

Bölüm 14: Çok Değerli Bir Mücevher

Bölüm 15: Teshlor Geceleri Bölüm

16: Selam, Prymus Bölüm 17:

Karanlıkta Cıgıllıklar

Bölüm 18: Altı Parmak Bölüm 19:

Baba ve Oğul

Bölüm 20: Efsanelerin Çocukları

Bölüm 21: Bir Kadeh Şarap Bölüm 22:

Kurucular Günü Bölüm 23: Miralyith

Bölüm 24: Boynuz

Bölüm 25: Görünmez El Hareket Ediyor

Bölüm 26: Gerçeği Söylemek Bölüm 27:

Son Galantian

Bölüm 28: Eve Dönüş Yolu

Sonsöz
Kickstarter Destekçileri
Teşekkürler Yazar
Hakkında

YAZARIN NOTU

Merhaba! Ben Michael J. Sullivan, *Nolyn* kitabının yazarı. Bu kitap, son serim olan *The Rise and Fall*'un ilk kitabı. Yirmi beş yıl önce bana yirmi roman yayınlayan bir yazar olacağımı söyleseydiniz, deli olduğunuzu düşünürdüm. Genç bir adam olarak, on yıldan fazla bir süre yayınlanmak için uğraştım. 1995 yılının Ekim ayında, yazdığım on üç kitabın hiçbirini yayınlanmayınca, pes ettim ve bir daha asla yaratıcı bir şey yapmayacağıma yemin ettim. Böylece bir reklam ajansı kurdum.

On yıl sonra, karım Robin ve ben başarılı bir iş kurduğumuz için kendime tam bir başarısızlık olmadığımı kanıtlamıştım. Henüz otuz dört yaşındayken, hayatımın hedeflerinin çoğunu gerçekleştirmiştim: Güzel ve zeki bir eşim, iyi çocuklar, bir evim ve maddi açıdan istikrarlı bir hayatım vardı. Her şey yolundaydı, ama bir sorun vardı. Hem eşim hem de ben zirveye ulaşmıştık ve artık fethedilecek başka dünya kalmamış olan İskender gibi hissediyorduk... tek bir şey hariç: kaçan tek bir şey.

2000'lerin başında, disleksi ile mücadele eden kızım için ilk Harry Potter kitabını aldım. Kitabı okurken, bir kitabın kapağını açıp kendimi sürükleyici bir dünyaya kaptırmanın, gerçek hayatta arkadaş olmak istediğim insanlarla tanışmanın verdiği mutluluğu hatırladım. Ödüllü romanları inceleyerek yayınlanmak için yaptığım arayışında, bu eğlenceyi kaybetmişim. Unutmuştum İlk başta yazmaya başlamamın tek nedeni buydu. On yıldan fazla bir süre kalemi kağıda değdirmemişim, ama bu hikayelerin ortaya çıkmasını engellemedi. Özellikle, bilincimin kapısını çalan ve içeri girmeyi talep eden iki ısrarcı karakter vardı.

2004 yılında, idealist bir eski paralı asker ve alaycı bir hırsız hakkında Elan dünyasında geçen ilk romanımı yazmaya başladım. Ama bu kitapları yazmayı kitapları yazmayı bu kadar çılgınca yapan şey, yayınlama niyetim olmamasıydı. Bu yol, karanlık tarafa, asla gelmeyecek bir telefonun beklentisiyle depresyona yol açtı. Hayalimi terk ettim ve bu kararımın birlikte yeniden yazmanın keyfini çıkarma özgürlüğünü kazandım.

Kitapların sonunda nasıl "dünyaya" çıktığının ayrıntılarıyla sizi sıkmayacağım. Kısaca özetlemek gerekirse, benim vazgeçtiğim hayali benimle birlikte paylaşan eşim, küçük yayınevleri, kendi yayıncılık ve son olarak da Büyük Beşli'yi kullanarak bu kitapları hayata geçirdi.

Riyria Revelations'ı bitirdikten sonra, Elan dünyasına geri döneceğimi hiç beklemiyordum. Yine de Robin, en sevdiği ikilinin yokluğundan dolayı depresyona girdi (ve birçok okurum da öyle). Bu yüzden, Royce ve Hadrian'ın nasıl tanıştığını ve birlikte çalışmaya başladığını anlatan başka bağımsız

hikayeler sunmak için Riyria Chronicles'ı yarattım.

Bir fantastik yazar olarak, Elan dünyasını oluştururken binlerce yıllık bir tarih yaratmıştım, ancak evrenimin sadece küçük bir kısmı sayfalara aktarılmıştı. Tarih okuduğum için, insanların geçmişi hatırlama şekli ile gerçekte olanlar arasında önemli bir fark olduğunu biliyorum.

Bu nedenle, yarattığım Elan iki gerçeklikten oluşuyordu: gerçek ve çeşitli mitler ve efsanelerle iç içe geçmiş bir yalanlar ağı.

Ve işte böylece The Legends of the First Empire serisi ortaya çıktı. Riyria, birbirini tamamlayan becerilere sahip bir çift haydutun etrafında şekillenirken, Legends, olağanüstü zamanlarda doğmuş sıradan insanlardan oluşan beklenmedik bir gruba odaklandı. Onların duruma ayak uydurma yetenekleri, birçok eylemleri antik çağda kaybolsa da, Elan'ın geleceğini yönlendirdi.

Riyria'yı ilk bitirdiğim zamankinden farklı olarak, Elan dünyasına geri döneceğimi biliyordum. Legends'da, Elan'ın Bronz Çağı olarak adlandırılacak bir dönemde başlıyoruz ve İlk Büyük İmparatorluğun erken oluşumunu görüyoruz. Bunu yaptıktan sonra, nihai çöküşünü göstermek mantıklıydı, bu da bizi bu seriye getiriyor.

Üç kitabın isimleri *Nolyn*, *Farilane* ve *Esrhaddon*. Diğer hikayelerimi okumuş olanlar için bu isimlerden ikisi tanıdık gelebilir. Nolyn, Elan'ın en ünlü iki tarihi şahsiyetinin oğlu olarak *Savaş Çağı'nda* doğar.

Esrhaddon, *Theft of Swords*'da Riyria'da oldukça gizemli bir şekilde ortaya çıkar. Doğrusu, Farilane her iki seride de kısaca bahsedilir, ancak çoğu kişinin onu hatırlamayacağını sanıyorum. O, tarihe takıntılı bir akademisyen. Ünlü *Book of Brin*'i yazan Brin gibi, Farilane de benim uydurduğum küçük dünyam hakkında temel bir tarihsel kayıt olan *The Migration of Peoples*'i kaleme alır.

Şimdi, daha önceki kitaplarımı hiç okumadığınız için endişeleniyorsanız, lütfen endişelenmeyin. Her serimi bağımsız olarak yazıyorum ve diğer seriler hakkında bilgi sahibi olmanız gerekmiyor. Bununla birlikte, bu kitabı bitirip Elan dünyasına daha fazla girmeye karar verirsiniz, bilenler için çeşitli "göz kırpma ve baş sallama"ların olduğu bir Paskalya yumurtası avına çıkmış gibi hissedeceksiniz.

Peki, *Nolyn* ne hakkında? Kitap, Büyük Savaş ve İlk İmparatorluğun kurulmasından yaklaşık sekiz yüz elli yıl sonra başlıyor. İnsanlık, barbar köklerinden uzaklaşıp daha sofistike bir yaşamı benimsiyor.

medeniyet. Ancak Nolyn'in militarist babası hâlâ iktidarda ve bu yeni ortaya çıkan kültürü bir sonraki evrim aşamasına taşıyacak en uygun kişinin kim olduğu tartışmalı.

Riyria Revelations ve Legends of the First Empire serilerinde olduğu gibi, bu serinin de ilk kitabını yayınlamadan önce tüm seriyi yazdım. Bunu, hikayenin tatmin edici bir şekilde sona erdiğinden emin olmak için yapıyorum. Ayrıca, daha sonra aklıma harika bir fikir geldiğinde, geri dönüp önceki kitaplara temel eklemeler yapma özgürlüğüm oluyor. Ayrıca, bu şekilde yazmak, insanların bir sonraki kitabı yıllarca (veya on yıllarca) beklemek zorunda kalmayacağı anlamına geliyor. Plan, kitapları birer yıllık aralıklarla yazın yayınlamak. Ancak hikayeleri daha erken okumak isteyenler için, her

kitap Kickstarter kullanılarak ön satışa sunulacak. Bu şekilde ön sipariş verenler, kitapları resmi satış tarihinden üç ila dört ay önce alacaklar.

Gitmeden önce, bu seriyi nasıl yapılandığımı anlatmak istiyorum çünkü geleneksel bir yapıya sahip değil. Çoğu fantastik hikayede, aynı karakter grubunu ancak The Rise and Fall kitapları daha çok üç ayrı romana benziyor. Kitapların isimlerinden de anlaşılacağı gibi, her biri İlk İmparatorluğun 2000 yıllık tarihinin önemli bir döneminde yaşamış önemli bir şahsiyete odaklanıyor.

Bunları söyledikten sonra, sizleri ilk kitaba dalmaya davet ederek veda ediyorum. Nolyn'i denediğiniz için size teşekkür etmek istiyorum. Diğer hikayelerimi okumadıysanız, umarım bu kitabı okumak size Elan dünyasından daha fazla hikayeye kapı açar. Elan dünyasında birçok hikaye var: altı Riyria Revelations, dört Riyria Chronicles ve altı Legends of the First Empire kitabı. Okuma sırası olarak, *Age of Myth* ile başlamanızı öneririm, çünkü The

Legends of the First Empire serisi ile The Rise and Fall serisi arasında bazı karakterler ortaktır. Siz bunu yaparken, Robin ve ben kalan iki kitabı düzenlemeye ve son rötuşları yapmaya devam edeceğiz. Görüyorsunuz, kitabı yazmak işin sadece yarısı. Size en iyi hikayeleri sunabilmek için

Hikayeleri mümkün olan en iyi şekilde sunabilmek için henüz yapılacak çok iş var. Umarım 2022 yazında *Farilane'nin* yayınlanmasıyla tekrar görüşürüz.

Şimdi sayfayı çevirin, ekrana dokunun veya ses seviyesini ayarlayın, Elan'da yeni bir dönem sizi bekliyor.

Michael J. Sullivan
25 Mart 2021

Nolyn Nyphronian, amansız sıcaklık ve ısırgan sineklerin bulutları altında durmuş, felsefe üzerine düşüncelere dalmıştı. Sıcak ve nemli havanın nefes almayı zorlaştırdığı ve her şeyin çılgınca kirlenmeye çalıştığı bir yağmur ormanında bu hiç de azımsanacak bir başarı değildi. Giysiler şaşırtıcı bir hızla çürüyor, metaller paslanıyordu. Deri birkaç gün içinde yeşile dönüyor, diğer her şey ise lekeli siyah bir lekeyle kaplanıyordu. Buna orman kiri diyorlardı.

Her şey, her yerde geldiği yere geri dönüyordu.

Ancak Erbon Ormanı'nda, toprağa dönüşme yarışı tamamen absürt. Düşman bizi öldürmezse, orman öldürecek.

Bu, imparatorluk lejyonları arasında popüler olan, ancak kaderci bir atasözünü hatırlattı: "Ölüm Okunu asla göremezsin." Bu teoriye rağmen, Nolyn her zaman zamanı geldiğinde bunu anlayacağına inanmıştı. Artık bunun kanıtı vardı. Gönderdiği keşif eri geri dönüyordu ve iyi haberler getirmek için çok erkendi.

Nolyn, keşif erinin adını hatırlayamıyordu. Yedinci Lejyon'a transfer olduğundan beri pek çok insanla tanışmıştı.

Yirmi kişilik bir grupta üç gün seyahat etmek, pek bir şey öğrenmek için yeterli olmamıştı, hele ki herkesin adını öğrenmek için hiç yeterli değildi. Keşif eri yokken, filonun geri kalanı, nadiren orman zeminine ulaşan güneş ışığının olduğu yerde beklemişti.

Hiçbiri konuşmamış, hareket etmemiş, hatta öksürmemişti bile. Düşmanın topraklarının derinliklerindeydiler ve sessizlik onların tek korumasıydı.

Çalılıklardan çıkarken, keşif eri terden sıırıslılandı ve ağır ağır nefes alıyordu. Çocuğun gözleri endişeyle açılmıştı, ama kılıcında kan yoktu. *Korku, saldırıya uğramış olmasından kaynaklanmıyordu, en azından henüz.*

"Karakol yok mu?" Nolyn tahmin etmişti ama bunu resmi olarak doğrulamak istedi.

"Sadece o değil, efendim," dedi keşif eri ve bir nefes aldı. "Geçiş yok. Kayalıklar birbirine bitişik." Geçtiği izleri silip süpüren, araba tekerleği büyüklüğündeki yaprakların yoğun kümelerine geri baktı.

"Burası bir kutu kanyon, efendim. Geldiğimiz yoldan başka çıkış yolu yok. Kapana kısıldık."

Bu onun hızlı dönüşünü açıklıyordu. Nolyn, sanki her gün böyle haberler alıyormuş gibi sakince başını salladı. "Teşekkür ederim," dedi sadece.

Haklıydın, Sephryn. Biz birbirimiz için yaratılmamışız. Daha önce hiç bir tartışmayı kazanmaktan bu kadar nefret etmemişti. *Önce Bran, şimdi de ben. O yalnız kalacak, aramızdan geriye kalan son kişi.*

Sephryn'in hediye ettiği, bileğine dolanmış örgülü deri kayışı okşayarak, ölüm haberinin Percepliquis'e ne kadar sürede ulaşacağını ve ona bunu kimin söyleyeceğini merak etti. *Belki babam.* Bu düşünce Nolyn'in dudaklarına acı bir gülümseme kondurdu. *Hayır, gerçek bir baba böyle yapardı; bir insan böyle yapardı. Nyphron ise ikisi de değildi.*

Nolyn, sahip oldukları tek hayvan olan Acer'ın yanına yürüdü. Filo komutanlarının askerlerine tepeden bakmaları beklendiği için, ata bir eyer takılmıştı. Yine de Nolyn ona binmemişti. Keşifçinin eline dizginleri uzattı. "Al."

Çocuk hayvana şaşkın bir şekilde baktı. "Anlamıyorum." Nolyn dizginleri genç adamın ellerine tutuşturdu. "Urlineus'a geri dön. Urlineus'a dön. Olanları bildir. Yardım göndermelerini söyle."

Genç adamın gözlerinde kararlılık ve anlayışın ışığı parladı. O başını salladı. "Evet, efendim. Hemen, efendim."

"Git, evlat. Acele et. Sana güveniyoruz."

Keşif eri ata bindi ve son bir kez arkasına bakarak atını mahmuzladı ve gürültüyle uzaklaştı, kısa süre önce açtıkları engebeli patıkayı çevreleyen geniş yapraklı bitkileri ezip geçti. Süvari birliği atın sesi kaybolana kadar onu izledi, sonra Nolyn'e baktılar. Ölüm Okunun artık herkes tarafından görülebilir olup olmadığını merak etti.

O onların isimlerini bilmediği gibi, onlar da onun adını bilmiyorlardı. İlk krizleriyle karşı karşıyaydılar ve muhtemelen son krizleriyle. Yalan söyleyip onlara umut vererek cesaretlerini artırabilirdi, ama bunun bir önemi olacağını sanmıyordu.

Her şey toprağa dönüşür. Geriye kalan tek şey tiyatrodur.

"Özür dilerim, beyler." Nolyn olabildiğince centilmen bir ses tonu kullanmaya çalıştı. "Görünüşe göre siz de benimle birlikte kurban edileceksiniz ve bunun için içtenlikle üzgünüm."

"Ne demek istiyorsunuz, Majesteleri?" diye sordu Jerel DeMardefeld. Nolyn onun adını hatırladı, çünkü adamın görünüşü kadar saçma sapan bir şekilde onurlu geliyordu. DeMardefeld, olağanüstü zırhı ve parlak silahlarıyla diğerlerinden sıyrılıyordu, Nolyn'i bile fakir gibi gösteriyordu. O

anda, kusursuzca giyinmiş asker, sanki Nolyn güneşin bir yalan olduğunu ilan etmiş gibi, inanamayan bir ifadeyle ona baktı.

Nolyn nefes aldı. "Ben suikasta uğrayacağım ve biri benim ölümümün savaşın bir kurbanı olarak görülmesini istediği için, hepiniz bana katıldığın için talihsizlik." Kaşlarını çatı, daha fazla şey söyleme ihtiyacı hissetti ve ekledi, "Sen daha iyisini hak ediyorsun."

Nolyn'i şaşırtan bir şekilde, onlar pes etmediler. Lejyonlar, disiplin ve liderlerinin, hatta tanımadıkları liderlerin bile yanılmazlığına olan inançla bir arada tutuluyordu. Yenilgiyi kabul ederek, o görünmez bağları koparmıştı. Kaçmak, paniklemek ya da en azından şikayet etmekte özgürdüler. Bunun yerine, gözleri yere kaymış olsa da sessiz kaldılar.

Hepsi aynı şeyi düşünüyordu: toprak. Bu gün, herkesi filozof olmaya zorlamıştı.

"Anlamıyorum," dedi Birinci Mızrak. "Eğer bu doğruysa, neden atı almadın? Neden keşifçiyi gönderdin? Yardımın gelmesi günler sürer, ama bizim sadece birkaç saatimiz var. Kaçış için tek umudunu çöpe attın."

"Öyle mi? Ne kadar aptalım." Nolyn devrilmiş bir ağacın yanına gitti ve ölü dalları kırmaya başladı. "Adın ne, Birinci Mızrak?"

"Amicus, efendim."

"Peki, Amicus, sen zeki bir adamsın." Nolyn başka bir dalı kırdı. "Bu yüzden bu bölüğün komutasını sana devrediyorum."

"Bana mı? Ama siz prymus'sunuz, efendim."

"Artık değil. Bu adamları güvenli bir yere götürmek için elinden geleni yapacaksın. Ben burada kalıp güzel bir ateş yakacağım."

"Oh, hayır, efendim!" diğerlerinden biri dedi. Nolyn onun adını da bilmiyordu, ama miğferindeki sivri uç, onun filonun İkinci Mızrağı olduğunu gösteriyordu. "Bunu yapamazsınız, efendim. Kesinlikle ghazelleri buraya çekersiniz. Ateş yakmak, bataklığa fener asmak gibidir. Onları buraya çekersiniz, ama bu zararlıların on santimlik pençeleri ve dişleri var."

"Onun istediği de bu," dedi Jerel kesin bir inançla. "Ghazelleri oyalayıp kaçmamıza yardım etmeyi planlıyor."

Nolyn başka bir dal aldı, onu ikiye kırdı ve her ikisini de fırlattı. parçaları küçük bir yığın halinde topladı. Bunu yaparken Jerel DeMardefeld baltasını çıkardı ve odun kesmeye başladı.

"Bunu yapmana gerek yok," dedi Nolyn. Jerel sadece ona ve sonra Amicus'a gülümsedi.

Amicus ise kaşlarını çatarak kalkanını yere koydu ve boynundaki kılıarı kaşdı. Nolyn'e dönerek, "Sen gerçekten

Çünkü..." Keşif eri gittiği dar patıkaya baktı. "Senin gibilerin bizim gibi insanlar için kendini feda etmesi normal değil

kendini feda etmesi normal değildir. Her zaman tam tersi olur."

"Hiç de normal değil," diye ekledi Jerel, kalın bir dalı ikiye bölerek. "Oh, gerçekten mi?" dedi Nolyn. "İkiniz de çok uzmansınız. Ben *tek*

Nyphron'un çocuğu, beni kiminle karşılaştırıyorsun?"

"Ben sadece demek istedim ki..." Amicus ne demek istediğini bilmiyordu ve kollarını kavuşturarak dalgın düşüncesini sonlandırdı.

"Zamanını boşa harcıyorsun. Güneş batıyor." Bu sadece bir tahmindir. Nolyn saatin kaç olduğunu tam olarak bilmiyordu. Calynia'nın ormanlık bölgesinde zamanı ölçmek zordu. Azalan güneş ışığı dışında, yapraklı ağaçlar gökyüzünü kapatıyordu.

"Gerçekten seni terk etmemizi mi istiyorsun? Böylece biz" —Amicus diğerlerini işaret etti—"kaçabilir miyiz?"

Nolyn omuz silktili. "Bak, bu fikri sevdiğimden değil, ama bu senin en iyi şansın. Evet, durum bu. Ben kalacağım, büyük bir ateş yakacağım, çok gürültü yapacağım ve olabildiğince çok istenmeyen misafir davet edeceğim. Yardımı olabilir, kesinlikle zararı olmaz."

"Bir dakika." Amicus bir kez daha patıkaya baktı, sonra Nolyn'e döndü. "Everett en küçüğü. Onu bu yüzden mi ?

Everett mi? Adı bu mu? diye düşündü Nolyn. Tanrım, isimleri hatırlamakta berbatım. Yüzleri hatırlamakta iyiyim, sayıları da fena değilim, ama isimler...

"Benim tahminim de öyle," dedi Jerel. Gülümsemesi sırtıya dönüştü, ama hala Amicus'a yönelikti.

İlk Mızrak ona sert bir bakış attı. "Oh, kes sesini. Bunun seninle ve hayallerinle hiçbir ilgisi yok."

Jerel omuz silktili ve odun kesmeye geri döndü.

Amicus başını sallamaya başladı. "Hayır, buna inanmıyorum. Hiçbirine." Sesinde öfke belirtmeye başladı. "Bizi tanımıyorsun bile. Ayrıca, sen prens, subay ve bir..." Durdu.

Nolyn odun yığınının gözlerini kaldırıp Birinci Mızrak'a baktı. "Evet? Devam et."

Asker cevap vermeyi reddetti. Yüzü sert bir kalkan gibi donmuş, bakıyordu. "Hadi, söyle Birinci Mızrak. Ben neyim?"

Amicus sessiz kaldı.

"Hepimiz muhtemelen öleceğiz," diye devam etti Nolyn. "Ve Calynia'ya yeni gelmiş olsam da, ghazellerle hayal edebileceğinden çok daha uzun süredir savaşıyorum. Sanırım

ikimiz de onların düşmanlarına ne yaptıklarını biliyoruz. Onlardan daha fazla seni cezalandıramam. Hadi, aklındakileri söyle. Söyle bana. Ben neyim?"

"Onlardan biri," dedi Amicus. "Bir Instarya."

"Ah." Nolyn yargısal bir gülümsemeyle başını salladı. "Dürüst olmak gerekirse, bu konuda ne diyeceğini bilmiyordum. Elf, Fhrey veya ayrıcalıklı biri olabilirdin... Bu arada, bunların hiçbiri doğru değil, buna

Instarya da dahil."

"Baban, Fhrey savaşçı klanının lideri İmparator Nyphron. Bu da seni onlardan biri yapar."

"Persephone'yi unutuyorsun." Ateşe atmak üzere tuttuğu iki çubuğu elinde tutarak durakladı. "Annemin ölümünün üzerinden sekiz yüz yıldan fazla zaman geçti, bu yüzden hatanı anlayabiliyorum. Üzücü ama beklenen bir şey. Birçok insan onu unuttu." Çubukları yığına attı. "Bana

bana bu ismi veren oydu. *Nolyn'in* anlamını biliyor musun?"

"Fhrey olduğunu biliyorum."

"Anlamı 'topraksız'dır. Hiçbir yere ait olmadığım anlamına gelir. Babam Fhrey'dir, ama annem insandı, bu da beni... ne yapar? İkisi de mi? Hiçbiri mi? Tamamen başka bir şey mi?" Sesi yükseldi. "Sen beni suçluyorsun.

Söylesene, Birinci Mızrak, ben *neyim*? Gerçekten bilmek istiyorum."

Bu, Amicus'u susturdu. İçini çekti ve Jerel'e bir kez daha baktıktan sonra miğferini çıkardı.

Nolyn, alnında şüphe izleri gördü, ama...

Bu adam tanıdık geliyor. Onu ilk kez mi kasksız görüyorum?

Askerin açık yüzünü inceleyen Nolyn, onu daha önce gördüğüne emin oldu.

Yedinci Lejyon'un Sikaria Yardımcı Filosu'nun Birinci Mızrağı'nı daha önce gördüğüne ikna oldu. Ama Nolyn nerede gördüğünü hatırlayamıyordu. Hafızası, isimlerin her zaman olduğu gibi belirsizdi.

"Amicus? Gidiyor muyuz?" diye sordu İkinci Mızrak.

Bir an için Birinci Mızrak cevap vermedi. Gözleri Nolyn'e doğru kaydı ve sinirli, neredeyse nefret dolu bir bakış attı. "Hayır. Kalıyoruz."

Nolyn inanamıyormuş gibi başını salladı. "Bu çok saçma. Hepiniz ne uğruna öleceksiniz? Onur? Ahlak? Görev?"

"Bunu sen başlattın."

Nolyn iç geçirdi. "Bu aptallık." Yolu aşağıya doğru baktı. "Everett'in bile kaçabileceğini sanmıyorum. Başka bir yoldan çıkamayacağımızı biliyorlar, bu yüzden ghazeller nehrin yukarisından bize saldıracak ve çıkış yolumuzu kesecekler."

Amicus başını salladı. "Karanlıkta, körü körüne koşup birbirimizden ayrılmamızı bekleyecekler. Kolay av olmayı umuyorlar." Nolyn'in biriktirdiği

Nolyn'in biriktirdiği küçük odun yığınınına baktı. "Ama bize yardımcı olacak *büyük* bir ateşle ...

Nolyn bunu düşündü. "Kuzeyden gelen Durat Ran ghazelleri parlak ışıkları sevmezler. Dağ mağaralarında yaşamak, büyük gözlerini aşırı duyarlı hale getirir. Burası nasıl?"

Amicus orman örtüsünü işaret etti. "Gur Um Ran'lar da aynı. Ormanlar da karanlıktır."

Nolyn başını salladı. "Ve sanırım sırtımızı kayalığa dayayıp önümüze nehri alırsak..."
"O zaman onların erişimini daraltmış oluruz," diye tamamladı Amicus. "Sayılarının avantajını azaltır, üstünlüklerini ortadan kaldırırız."

Nolyn etrafına bakındı. "Ne gönderirler sence? Yüz daku mu?"
"Burada onlara öyle denmiyor," dedi İkinci Mızrak. "Gur Um Ran, deneyimli savaşçılarına zapher diyor. Ve sayıları iki yüz civarında olacak."
Nolyn adama baktı. "Yemin ederim, isimleri hatırlamakta çok kötüyüm.

Bana adını söylemiş miydin?"

"Evet, efendim. Uplineus'ta, efendim." "Bir daha söyler misin?"
"Riley Glot, efendim."
"Teşekkürler, Riley. İki yüz mü dedin? Biz yirmi kişiyiz, o zaman her birimiz *sadece* on kişi öldürmemiz gerekecek," dedi alaycı bir şekilde, sonra pişman oldu. Şimdi morali bozmanın sırası değildi. "Yani, bu bir sorun olmamalı, değil mi?" diye ekledi, toplayabildiği kadar coşkuyla.

"Oh, elbette, efendim," dedi Riley, Nolyn'in beklediğinden daha samimi bir şekilde. "Amicus ile, biz..."

İlk Mızrak öksürdü. "Ne yapmalıyız?" diye sordu Nolyn.
Riley başka bir şey söylemedi.

"Bilmem gereken bir şey mi var?" diye ısrar etti Nolyn. "Sadece soruyorum çünkü, şey, beni terk etmediğinize göre, bu filonun komutanı ben olmaya devam ediyorum. Hayatta kalma şansımız yok denecek kadar az ve belirsiz, bu yüzden yardımcı olabilecek bir şey varsa, belki paylaşmak istersiniz?"

Riley yine Amicus'a baktı. Hepsi öyle yaptı.
"Filo topu sana atıyor gibi görünüyor, Birinci Mızrak," dedi Nolyn. "Ne yapacaksın?"
Amicus etrafındaki adamlara sert bir bakış attı ama hiçbir açıklama yapmadı.
Onu kalabalıkta gördüm, diye fark etti Nolyn, *büyük bir kalabalıkta, bir tür etkinlikte.*

Nolyn, can sıkıcı derecede tanıdık gelen bu adamı inceledi. Diğerleri gibi, Birinci Mızrak da zırh, cirit, hançer ve yaklaşık altmış pound ağırlığındaki hayatta kalma ekipmanlarıyla yüklüydü. Bu, bunaltıcı bir ormanda taşınması zor bir yükü, bu yüzden Amicus'un ek ağırlık taşımayı tercih etmesi Nolyn'e tuhaf geldi. Adam üç kılıç taşıyordu: biri her bir kalçasında, diğeri ise sırtına bağlanmış devasa bir kılıç. Birinci Mızraklar, takımlarındaki adamlardan sorumluydu. Bu nedenle, genellikle ekstra bandaj, yiyecek veya içki taşırlardı ve bunları gerektiydi. İki ekstra kılıç taşımak tuhaf bir tercihti, özellikle de yoğun ormanda pek işe yaramayacak olan büyük olanı.

Üç kılıç! Sonunda bu düşünce kafamda yer etti. Tabii ki! O bununla ünlüydü.

"Tam adın ne, Amicus?"

Birinci Mızrak'ın kaşları daha da çatıldı. Asker arkadaşlarına keskin bakışlar attı.

"Bir soyadın var, değil mi? Bir aile adı?" Nolyn, adamın isteksizliğine gülümsedi.

"Hadi ama, Ölüm Ok'u bize doğru hızla yaklaşıyor. Hepimiz ne hikaye anlatacağız?"

Derin bir nefes aldıktan sonra Amicus, "Killian" dedi.

Amicus yaygın bir isimdi, ama *Killian* değildi ve *herkes* Amicus Killian'ı tanıyordu.

"Burada ne yapıyorsun?"

İlk Mızrak arkadaşlarına bir kez daha sert bir bakış attı. "Saklanıyordum."

Nolyn, Avrlyn'in ormanlarında, bataklıklarında ve dağlarında Fir Ran, Fen Ran ve Durat Ran ghazelleriyle savaşıyordu, ancak yüzyıllar geçmesine rağmen, goblinlerin gerçekten gececil olup olmadığından hala emin değildi. Ghazeller gece saldırırlardı çünkü karanlıkta insanlardan daha iyi görürlerdi. Ancak lejyonlar gündüz saldırdığında bile savaşlar hiç kolay olmazdı. Ghazellerin evleri ve kampları her zaman loş, kasvetli yerlerde bulunurdu, çünkü bu yerlerde

. Işık genellikle lejyonun müttefikiydi, ancak o gün, Yedinci Sikaria Yardımcı Filosu, kararın alacakaranlıkta ateş yakmak için mücadele ediyordu.

Islak odun inatçıydı. Neşeyle toprağa dönüşmeye hevesli olan odun, küle dönüşmek istemiyordu.

Üç ekip yay, mil, matkap ve ateş tahtası ile çalışıyordu. Diğer iki grup ise çakmaktaşı eğeleriyle bıçak bıçaklarını kazıyordu. Geri kalanlar ise kütükleri kesip kayalığın V şeklindeki çatlağının dibine sürüklemişti. Bu çatlak, geçici kaleleri için duvar görevi görüyordu ve umarız ki hendeği ateşle dolduracaktı.

duvarları oluşturunuyordu ve umarız ki hendeği için bir ateş de olacaktı.

Karanlık çöktüğünde, adamlar dokunarak çalışıyorlardı ve Nolyn bile kendi ellerini zar zor görebiliyordu. Tam kanlı Fhrey'ler karanlıkta neredeyse goblinler kadar iyi görebiliyorlardı ve Nolyn'in gelişmiş görme yeteneği, babasından miras aldığı birkaç yetenekten biriydi. Ancak ormanın üç katmanlı gölgelik yapısı onun görüşünü bile engelliyordu, bu yüzden adamları kör olmalıydı. Takım, matkap ve kazıyıcıların ahşapla boğuştuğu sırada ölümcül bir sessizlik içindeydi. Bir bebek alevinin titremesi karanlığı geri püskürttüğünde, toplu bir iç çekiş duyuldu. Matkap takımı çakmaktaşı kazıyıcıları yenmişti.

Bazen eski yöntemler en iyisidir.

O bebek alev, iyi niyetli bir topluluk tarafından büyütülürken, Nolyn kalan zamanını adamlarını tanımak için kullandı. Her birinin elini sıktı her biriyle el sıkıştı ve kim olduklarını sordu. İsimler, zihninde tutamadığı kaygan balıklar gibi kalıyordu. Bunun yerine, *kim* olduklarına odaklandı: kaçak bir köle, darağacından kaçan bir katil, dördüncü nesil bir asker, yarı zamanlı hırsız ve tam zamanlı kumarbaz, bir idealist, kuraklıktan muzdarip bir çiftçi ve ailesini beslemek için mücadele eden fakir bir Calynian kadının genç oğlu.

Birçoğu yakın illeri evleri olarak görüyordu, ancak bazıları batı Warica gibi uzak yerlerden gelmişti. Çoğu, para kazanmak ve statü elde etmek için en iyi seçenek olan orduya katılmıştı. Shiny Jerel DeMardefeld, ihtiyaç duymaması bakımından benzersizdi ve Nolyn tahmin etmek gerekirse, Jerel'in sıkıntıdan lejyona katıldığını düşünürdü. *Adı dryly rot ile kafiyeli olan* İkinci Mızrak Riley Glot, daha önce Jerel'in *farklı* olduğunu söylemiş, ancak daha fazla bir şey söylememişti. Amicus Killian, Jerel DeMardefeld ve *adı wily plot ile kafiyeli olan* Riley Glot'un yanı sıra, Nolyn, Amicus'un sağ ve sol kanatlarda konuşlandırılmasını önerdiği iki devasa adam olan Paladeious ve Greig'in isimlerini de ezberlemişti.

Amicus'un sağ ve sol kanatlarda görevlendirilmesini önerdiği iki devasa adamın isimlerini ezberlemişti. Amicus, Riley ve Azuriah Myth adında koyu tenli, ayı gibi bir adam merkezde yer alacaktı. Nolyn, Myth'in ismini komik ve tamamen uydurma gibi geldiği için hatırladı.

"Percepliquis'e hiç gitmedim," diye hayıflanan genç bir Calynian vardı. O, Dagastan'ın dışında bir yerlerde bir kulübede yaşayan annesine maaşını gönderen yoksul biriydi. Nolyn, doğu kıyısındaki bu şehri şahsen tanımıyor olsa da, "*şehir*" teriminin fazlasıyla cömert bir ifade olduğunu, daha çok bir dilek olduğunu biliyordu. Ve o mahalledeki *bir kulübe*, son derece mütevazı bir ev olmalıydı. Asker, sadece on dokuz yaşında olduğunu itiraf etti, ama otuz yaşında gibi görünüyordu. Siyah kıvrıkcık saçları ve ona uyan sakalı gençliğini gizliyordu, ama

gözleri yorgun görünüyordu — çok erken çok şey görmüşlerdi. O bölgedeki çoğu insan gibi, adı da karmaşık ve telaffuzu zordu.

Nolyn, kaybedilmiş bir davayı gördüğünde, denemeye bile tenezzül etmedi. Bunun yerine, onu zihninde "*Zavallı Calynian*" olarak adlandırdı.

"Şehir dedikleri kadar inanılmaz mı?" diye devam etti delikanlı. "Yolların tamamen düz olduğunu ve çamurlanmadığını, suyun temiz ve berrak olduğunu ve insanların evlerine istedikleri zaman su getirebildiklerini duydum. Harika bir yer olmalı."

"Evet, öyle," diye cevapladı Nolyn, çünkü zavallı Calynian'ın bakış açısından öyle görüneceğini biliyordu. Ama Nolyn, imparatorluğun başkentinin tamamen farklı bir yer olduğunu biliyordu.

"Bir gün onu görebileceğimi düşünmüştüm. Bilirsin, zafer geçit töreni falan gibi. Ama bu savaş..."

"Hiç bitmeyecek mi?" diye Nolyn onun yerine cümleyi tamamladı ve başını salladı. "Dört yüz yıldan fazla süredir savaşıyoruz."

"O kadar uzun mu?" Asker sakalını kaşıdı. "O zaman Percepliquis'i asla göremeyeceğim."

İlk ok yağmuru uyarı olmadan geldi ve yakındaki kayalara çarparak ses çıkardı. Nolyn'den bir kol mesafesinde, bir adam ok gözünü delip kafatasının arkasından çıkınca anında öldü. Paladeious, o dağ gibi adam, tahta bir ok uyluklarına isabet edince homurdandı. Ayakta kaldı ve öfkeli bir homurtuyla siyah tüylü ucunu kopardı.

"Kalkanlar!" diye bağırdı Amicus. Adamlar cevap verdi ve ikinci ok yağmuru ahşap duvara çarptı.

Ancak o zaman Nolyn yerde yatan zavallı Calynian'ı fark etti. Genç adam ilk yayılım ateşi sırasında vurulmuştu. Sakalını kaşırken yüzüne bir ok isabet etmişti. Ok, elini delip geçtikten sonra her iki yanağını da delip geçmişti. Ok, atın ağzındaki bit gibi ağzında kalmıştı.

Dizlerinin üzerinde sallanıyordu; eli yanağına yapışmıştı.

"Kıpırdama," diye emretti Nolyn. Hançerini çekip okun tüylü ucunu kesti. Sonra gencin başını tuttu ve okun sapını çekip çıkardı. Askerin yüzü ve ağzı kanla kaplıydı, ama Nolyn'in beklediği kadar çok değildi. İnanılmaz bir şekilde, ok adamın dilini, çenesini ve dişlerini ıskalamıştı; bir mucize yaraydı: atasözünde de söylendiği gibi, *tüm et ve kemik yoktu*. Zavallı Calynian aklını kaybetmedi ve hızla yüzüne bir bez parçası sardı.

Bu adamlar iyi eğitilmiş. Nolyn, tam önünde duran Amicus Killian'a baktı. *Çünkü onları o eğitmişti.*

Ardından düşmanlarının çığlıkları geldi — tiz, kesik kesik çığlıklar. Ses çok tanıdıktı ve dişlerin metali kazınması gibi, bu ses

Nolyn'i sinirlendirdi. İğrenç yaratıklar karanlığın içinden bir arı sürüsü gibi akın etti. Yoğun ormanın içinden, pençeleri tıklayarak koşular. Oval göz bebeklerinin arkasında hastalıklı sarı bir parıltı belirdi. Kambur sırtları, güçlü kolları ve sıra sıra iğne gibi keskin dişlerle dolu ağızları

tüm lejyonerlerin ortak kabusu, hayatta kalanların eve getirdikleri istenmeyen hatıralardı.

Lejyonun kullandığı standart savaş manevrası, Nolyn'in kişisel olarak tanık olduğu bir savaş sistemi olan Üçlü Hat idi. Düz çizgilere ve uzun mızraklara katı bir bağlılıkla bağlı olan eski falanks, daha esnek olan cirit saldırısına ve ardından kısa kılıçlarla savunulan omuz omuza kalkan duvarına yerini bırakmıştı. Her sırada bir komutan vardı. İlk sıra, deneyimsiz ve yetersiz donanımlı olanlar için ayrılmıştı. İkinci grup genellikle güçlü ve gençlerden oluşuyordu ve üçüncü grup ise gazilerden oluşuyordu. Bir prymus'un standart yeri,

arkadaki atının üzerindeydi, bu da ona savaşı net bir şekilde görebilme imkanı veriyordu. Ancak sadece iki sıra için yeterli adam olduğu için, Amicus birinci sırayı, Nolyn ise ikinci sırayı komuta ediyordu.

Birinci Mızrak kendini merkezde konumlandırdı ve öfkeli denize karşı direnen küçük gemilerinin pruvası oldu. Komutanı saldırının odak noktası yapmak alışılmadık bir durumdu ve cesurca olsa da, aynı zamanda akıllıca da değildi. Nolyn müdahale etmeyi düşündü, ancak deneyimleri ona Birinci Mızrak'ın içgüdülerini sorgulamamayı öğretmişti, özellikle de prymus bu bölgeye yeni gelmişse.

Nolyn, karanlıkta etkinliğini ölçmek zor olan ilk mızrak saldırısını emretti. Sonra adamlar safları sıklaştırdı. Kapana kısılmış olan ilk hattın kışkanılacak olmayan görevi, düşmana hiçbir fırsat tanımayan aşılmaz bir duvar olmak idi. Goblinler ilerlerken, Amicus anlaşılabilir bir şekilde kalkanını düşürdü ve safları bozdu. İki kılıcı çekerek öne çıktı. Başka biri olsaydı, Nolyn onun paniklediğini düşünerek geri çekilmesini emrederdi. Ama bu ilk kez olan bir şey değildi.

Prymus, Amicus Killian'ın dövüşünü izlemişti.

Bu, yıllar önce Percepliquis'teki herkesin, şehirde büyük bir tanıtım kampanyası yapılan Yüzyılın Savaşı'nı izlemek için İmparatorluk Arenası'na akın ettiği zamandı. O gün, sıradan bir insan, yenilmez Fhrey savaşçı kabilesinin en iyi savaşçılarından biri olan Instarya ile dövüşmüştü. Nolyn, Sephryn ile birlikte bu gösteriye katılmıştı. Prens olarak, yüksek locada oturabilirdi, ancak ikisi ortak alanda ayakta durmayı tercih etmişti. Görüş alanı sınırlıydı, ancak enerji inanılmazdı. Bir isyan eylemi kadar eğlence amaçlı olan bu yarışma sırasında

, herkes varis ve meclis üyesinin nerede durduğunu gördü: omuz omuza insanlarla.

Bu dövüş efsaneye dönüştü.

Amicus Killian, Büyük Savaş'ın efsanevi kahramanı Plymerath'ın oğlu Abryll Orphe ile savaşıyordu. Parlak bronz zırh giymiş Abryll, mavi pelerini ve uzun sarı saçları dalgalanarak arenada dans ediyordu. Amicus kıpırdamadı. Sadece deri etek, bileklikler ve basit sandaletler giymiş, her iki elinde birer kılıç ve sırtında devasa bir kılıçla bekliyordu. Üç kısa yıl içinde dünyanın en ünlü savaşçısı haline geldiği her arena savaşında bunları kullanmıştı. O gün Sephryn'in elini tutan Nolyn, bunun nedenini öğrenmişti.

Şimdi, tam olarak büyümüş bir ateşin ışığında, çıkmaz bir kanyonda bir ghazel ordusuyla karşı karşıya kalmışken, yine akıl almaz bir şeye tanık oldu.

Düşman, Amicus'u ve onun açık tuttuğu kapıyı fark etti. İkişer ikişer ona saldırdılar. Dar geçitte sıkışıp kalan ve ateşle engellenen Amicus'un daha fazla hareket edecek yeri yoktu. Amicus, hareketlerini ekonomik bir şekilde kullanarak her adımını, her hamlesini, her bakışını, hatta her nefesini boşa harcamadı. Her hareketi amaçlıydı, sanki mükemmel bir şekilde çalışılmış bir koreografi sergiliyordu. Onu izleyen Nolyn, savaşçının her karşılaşmada rakiplerinden iki adım önde olduğunu görünce, adamın ünlü lakabını hatırladı — kalabalığın arenada haykırdığı lakabı: *"PRO-PHET! PRO-PHET! PRO-PHET!"*

O geleceği görüyor, diye düşündü Nolyn. *Başka hiçbir şey bunu açıklayamaz.*

Hiçbir zaman dengesini kaybetmeyen veya tereddüt etmeyen adam, basit bir zarafetle hareket ediyordu: hamle, kesme, blok, yumruk. Her şey çok kolay görünüyordu. Ghazeller, sopalı çocuklar kadar önemsiz görünüyordu. Ancak Nolyn, başka bir savaşta sayısız çatışmada bu tür düşmanlarla karşılaşmıştı. Onların gücünü, hızını ve kurnazlığını çok iyi biliyordu. Yine de, Amicus'un ikiz kılıçları önünde ikişer ikişer düşüyorlardı. İki, dört, altı... Cesetler yığılıyordu.

"On oldu," diye bağırdı Riley. "Kotası doldu bile."

Goblinlerin neden saldırmaya devam ettikleri Nolyn'i şaşırttı. Belki de Amicus'un yorulacağını mı düşünüyorlardı? Ya da belki de bu kadar çok kişiyi öldüren birini öldürmek, galibi yüceltecekti? En olası cevap, savaşçının kalkanının olmaması ve hattın önünde korumasız pozisyonu, direnilemeyecek kadar cazipti. Sebep ne olursa olsun, ikişer ikişer, sağdan soldan saldırmaya devam ettiler. Ve gruplar halinde öldüler. Toplu katliamın sona ermesi şaşırtıcı derecede uzun sürdü. O zamana kadar, ilerlemelerini engelleyen bir ceset duvarı oluşmuştu. Ghazeller sonunda sorunlarına bir çözüm buldular ve ateşin üzerinden bir ok yağmuru daha geçti.

Orada durumun tersine dönmesi gerekiyordu. Kalkanını cesetlerin altına gömen Amicus'un savunması kalmamıştı, en azından Nolyn öyle düşünüyordu. Adam ceset yığınının arkasına saklandığında, Nolyn Amicus Killian'ın akıl almaz savaş dehası hakkında tam olarak farkına vardı. Adam sadece güçlü düşmanların saldırılarına karşı hayatını savunmakla kalmamış, her cesedin nereye düşmesi gerektiğini planlamıştı. Her goblini, eninde sonunda geleceğini bildiği ok saldırısına karşı savunma oluşturmak için tam da olması gereken yerde öldürmüştü. Adam düşmanlarından sadece *iki adım* önde değildi; onlardan *kilometrelerce öndeydi* uzaktaydı.

"PRO-PHET! PRO-PHET! PRO-PHET!"

İki sonuçsuz atıştan sonra, savaş durakladı. Ateş alev alev yanıyordu ve uzak tarafın karanlığından, sinir bozucu bir tıklama sesi yükseldi.

Çıkmaz sokak. Ancak bu durum uzun sürmeyecekti.

Sıkışıp kalmış ve ateşi besleyemeyen onlar, tek ılık kaynağının söndüğünü göreceklerdi. Ama ateş artık tam anlamıyla alevlenmişti, Paladeious ve Greig'in eklediği odunlarla beslenen düzgün bir şenlik ateşi. Şafak sökene kadar sürebilirdi, ama gün ışığı onları kurtaramayacaktı. Amicus'un muhteşem başarısına rağmen, sayıca hala önemli ölçüde azdılar.

Kimse konuşmuyordu. Tüm gözler dans eden alevlerin arasından, değişen gölgelerin ne yaptığını görmek için çabalıyordu.

Amicus, elinde kılıçlarıyla, korkunç ölüm kalesinde kalmaya devam etti.

Nefes nefese bile görünmüyor.

Nolyn zavallı Calynian'ı kontrol etti. Çocuğun ağzı tıkanmış bir mahkum gibi görünmesini sağlayan bandajı kanla ıslanmıştı, ama kan damlamıyordu. Nolyn kemer çantasından bir bez çıkardı ve çocuğun yaralı elini sardı.

"Teşekkürler," dedi zavallı Calynian, bandajlı ağzıyla zar zor konuşarak. "Sol elimle savaşmak zorunda kalacağım."

"Yapabilir misin?"

Çocuk omuz silkti. "Yakında öğreniriz, değil mi?"

Nolyn, bunu öğrenmemelerini umuyordu. Amicus muhteşem performansını sürdürebilirse, en azından bir kez daha güneş ışığını görebilme şansları vardı ve bununla birlikte düşmanlarının net bir resmini de. Erbon Ormanı'nda, ghazelleri hayvanlar olarak düşünmek cazip geliyordu: kapılar, ateşler ve tek kişilik mezbahaların karmaşıklığıyla engellenebilecek akılsız canavarlar.

Nolyn gerçeği biliyordu.

Ghazel erkekler kadar kurnazdı, hatta daha da kurnazdı ve bunu bir kez daha kanıtladılar. Ateşin uzak tarafından, hiç şüphesiz ilahi sesleri geliyordu.

Yedinci Sikaria Yardımcı Birliği bunu duyar duymaz, tüm filo küfretti. Herkes bunun ne anlama geldiğini biliyordu: oberdaza.

Goblinlerin bir büyücü doktoru vardı, tüyler ve boncuklarla giyinmiş, dans edip kara büyü yapan çılgın küçük zavallılardan biri. Onların varlığı asla hoş karşılanmazdı. Kimse tam olarak ne bekleyeceğini bilmiyordu — bu da onların dehşetinin bir parçasıydı. Filo, üzerinde durdukları yerin içine çekilebilir ya da yıldırım çarpmasıyla ölebilirdi. Kaderlerini öğrenmek için ilahinin bitmesini beklemek zorundaydılar.

Cevap, sanki orman öfkelenmiş gibi derin bir gürültü, bir uğultu şeklinde geldi. Yüksek ve güçlü ses, yeri salladı.

Hayır, sesi çıkaran zeminin hareketiydi. Nolyn, kaya parçalarının kendisine çarptığını hissetti ve arkasını döndü. Arkalarında, uçuşumun yüzeyi titriyordu. Duvar çatlayıp parçalanırken çakıl taşları kayalara dönüştü. Sonra ateş aniden söndü, sanki bir dev mum üflemiş gibi.

Seçimler basit hale geldi.

"Lejyonerler!" Nolyn kılıcını kaldırarak bağırdı. "Saldırın!"

Kimsenin onu dinleyip dinlemediğini ya da kaya parçalarının çarpışması ve pençelerin çıkardığı uğultu sesleri arasında onu duyup duymadıklarını bilmiyordu. Tek gördüğü gölgeler ve belirsiz, hızla hareket eden şekillerdi. Nolyn, kaya heyelanından kurtulmak umuduyla sıcak kömürlerin üzerinden düz bir şekilde koştu. Çarpışma yeri sarsmıştı. Toz haline gelmiş kaya parçaları ve taş yağmuru onu takip etti.

İleride, karanlık, ateşböceği gibi parıldayan sarı gözlerle doluydu. Bir çift göz Nolyn'in hemen önünde parladı. İçgüdüsel olarak eğildi ve bıçağını sapladı. Bıçağı ete saplanırken pençeler başının üstünden geçip gitti. Bıçağını çekip çıkaran Nolyn koşmaya devam etti. Zayıf ay ışığı sızarak yaprakların ve kambur omuzların silüetlerini ortaya çıkardı. Yüzlerce yıllık savaş deneyimi Nolyn'e altıncı hissi kazandırmıştı ve ilerlerken körü körüne kaçtı, kılıcını salladı ve öldürdü.

Hiçbir uyarı olmadan, çarpıcı bir darbe miğferine çarptı ve Nolyn'i yere düşürdü. Hareketsiz kalmak intihar demektir, bu yüzden hangi yönün yukarı olduğunu anlamaya çalışırken, bir ağaca yuvarlandı. Uzak tarafa tırmanırken, bir şeyin gövdeye çarptığını duydu. Başarı şansı eşitken, Nolyn sola doğru hamle yaptı ve bir çılgılık ile ödüllendirildi.

Aklı tekrar berraklaşınca, karanlığa doğru koşmaya başladı, ama yön duygusunu tamamen kaybetmişti. Yarıktaki geri koşuyor ya da kanyona doğru koşuyor olabilirdi. Hiçbiri önemli değildi; önemli olan hareket etmektir. Sesleri, yeniden toplanmasına yardımcı olabilecek belirleyici sesleri dinlerken, her yönden çılgınlıklar duydu. Adamları dağılmıştı, savaş kaybedilmişti.

Görünmeyen bir kütüğe dizini çarpan Nolyn tekrar yere düştü. Dişlerini sıkarak çığlık atmamaya çalıştı. Düşen ağacın altına yuvarlandı ve ağrının geçmesini bekledi. Çığlıklar geceyi yırttı, ama uzaktaydılar ve giderek azalıyorlardı, ta ki...

Hiçbir şey.

Etrafında sessizlik hüküm sürüyordu.

Yalnızdım.

Nolyn kendini devasa kütüğün altına daha da çekip bekledi. Kazılmış, kısmen gömülmüştü ve burun deliklerini dolduran, dayanılmaz bir toprak kokusu vardı.

Pazar yeri akşam alışverişçileriyle doluydu, çoğu akşam yemeği için ucuz bir şeyler almak isteyen kadınlardı. Sephryn de onlardan biriydi. Zaten bir litre ceviz için iyi bir fiyat almıştı ve Helena'nın Tavukçusu'ndaki kalabalık azaldığında biraz yumurta almayı deneyeceğini düşündü. Yumurtalar nispeten ucuzdu, ancak hevesli müşterilerin sıraya girdiği bir anda bir satıcıya yaklaşmak aptallığın tanımıydı. Güneş batı gökyüzünde alçaldıkça, tüccarların fiyatları da düştü. Sephryn kendisi için et veya balık almadı, ama yumurtalar onun için...

"Sephryn!" Arvis Dyer küçük meydanı koşarak geçti. Dağınık, keçeleşmiş saçları saman parçalarıyla süslenmişti ve her zaman giydiği eski asker tuniği giydiği eski asker tuniği onu kolayca fark edilebilir kılıyordu. Bir dizine kadar uzanan sandaletle, diğer ayağı çıplak olan kadın, dengesiz bir yürüyüşle koşuyordu.

Arvis aniden durdu, yüzü çılgınca. "Çabuk!" Sephryn'e onu takip etmesi için el salladı.

"Bu sefer ne var, Arvis?" diye sordu Sephryn, Helena'nın standına giden sırayı inceleyerek.

Arvis, her türlü sorunu Sephryn'e anlatma alışkanlığı vardı. Bir sonbahar günü, bir grup çocuğu İmparatorluk Meydanı'nda bir iblis yetiştirmekle suçladı. Sephryn oraya gittiğinde, dört çocuğun bir balkabağına korkunç bir yüz oyup içine mum koyduğunu gördü. Arvis ayrıca

kanalizasyonda köpekbalıkları olduğunu, vagon tekerleklerinin gizli bir dil olduğunu ve Pestilence'ın Manny adında bir adam şekline büründüğünü ve yağmur yağdığında sokaklarda dolaştığını iddia etti. Yine de o bir arkadaştı. Ve tüm çılgın saçmalıklarına rağmen, Sephryn'in gözü ve kulağı olarak değerli olduğunu kanıtlamıştı. "Ne oldu?"

"O ölüyor!"

"Kim?" diye sordu Sephryn, ama nafileydi. Kadın geldiği yöne doğru koşarak geri dönüyordu ve insanlara yol açmaları için bağırıyordu, onlar da öyle yaptılar. Çılgınlık geldiğinde, insanlar dağıldı.

Yeni satın aldığı findıkların bulunduğu küçük çantasını sıkıca tutan Sephryn iç geçirdi ve kadının peşinden koştu. Arvis'in açıklaması muhtemelen başka bir fantezi olarak kalacaktı, ama bu riski göze alamazdı. İkisi birlikte, yanlarından geçenlerin öfkeli bakışlarına maruz kaldılar. Arvis alaycı bakışlara neden oluyordu. Erkek kıyafetleri giymek tuhaftı, ama yırtık pırtık bir askeri üniformanın kalıntılarını giymek saygısızlıktı. Arvis açıkça cesur biriydi, ama çoğu şehir sakini gibi Sephryn de Arvis'in deli olabileceğinden şüpheleniyordu.

Arvis, Barber's Row'un sonundaki kavşağa ulaşana kadar hamamları geçerek tepeden aşağı koştular. Sokakta küçük bir kalabalık toplanmıştı.

"Ne oluyor?" diye sordu Sephryn.

Onu, ya da daha doğrusu Arvis'i, onlara doğru hücum ederken gören birkaç kişi kenara çekildi. Yerde, sol eli kopmuş, karnındaki yaradan koyu kırmızı kan akan genç bir adam kanlar içinde yatıyordu. Onu tanımadığını fark ettiği anda Sephryn rahatladı, ama bu rahatlama suçluluk duygusuna yol açtı ve suçluluk duygusu ona çok tanıdık bir duyguydu. Adam yirmili yaşların ortalarında görünüyordu. Basit, boyanmamış keten bir tunik, ip kemer ve sandalet giyiyordu. Süslü bir şey yoktu, ama paçavra da değildi.

Diz çöküp, hala sıcak olan boynuna dokundu. Sephryn doktor değildi, ama neye bakması gerektiğini biliyordu ve aradığını bulamadı. Adam ölmüştü. Etrafındaki insanlara baktığında, erkeklerin ve birkaç kadının yüzlerinin kendisine baktığını gördü. Daha uzakta iki Instarya duruyordu. Saf beyaz mor kenarlı ve altın iğnelerle süslenmiş saf beyaz palliumlarından, ikisinin de genç olduğunu çıkardı — en azından Fhrey standartlarına göre. Daha yaşlı bir Instarya, Fhrey asica'sına benzeyen uzun cüppeler giymezdi. Genç nesil, babalarını tiksindiren eski dünya Fhrey kültürüne ilgi duymaya başlamıştı.

"O öldü," dedi. "Onu kim öldürdü?" Kalabalığa seslendi, ama kimse bir şey söylemedi, ancak birkaç kişinin gözleri Fhrey'e kaydı. Sephryn, sorun çıkaran kişiler olarak bilinen bu ikiliyi tanıdı, ama bu kadar ileri gidebileceklerini tahmin etmemişti.

"Ben yaptım," diye cevapladı ikilinin soldaki üyesi. Adı Fryln'di ve sesi gülümsemesi kadar neşeliydi.

Sephryn her zaman adil ve tarafsız olmaya çalışsa da, Instarya ile uğraşırken bunu zor buluyordu. Tüm imparatorluk Fhrey'leri yıkıcı düzeyde bir üstünlük duygusuna sahipti, ama savaşçı kabile en kötüsüydü.

İmparator Instarya'ydı ve her yüksek makamı hatasız bir şekilde kardeşleriyle dolduruyordu. İmparatorlukta ezici çoğunluk insan olsa da, neredeyse tüm yüksek rütbeli yöneticiler, generaller ve yargıçlar Instarya'ydı, ya da en azından Fhrey'di. Ve hepsi aynı lehçeyle konuşuyordu: kibir.

"Neden?" diye sordu, aceleci kararlar vermemeye kendini hatırlatarak, ki bu çok zordu çünkü daha önce benzer suçları çok kez görmüştü. Hiçbiri birbirinin aynısı değildi, ama hepsi belirli bir beklentiye yol açacak kadar birbirine yakındı.

"Benden çalmaya çalıştı, ben de elini kestim. Hırsızlara böyle yaparız. Sonra bana saldırdı, ben de onu deşip içini boşalttım. İmparatorun kanunu budur, değil mi?"

"Yalancı!" diye bağırdı Arvis. "Kendel sadece onlara çarptı. Ben gördüm. Nereye gittiğine bakmıyordu..."

"Çantamda belirgin bir çekiş hissettim," dedi Fryln. "Döndüm ve bu yaratığın elini üzerimde gördüm. Ben de..."

"Yalancı! Yalancı! Yalancı! Yalancı!" diye çılgınca bağırdı Arvis. Böyle davranma eğilimi vardı ve bu, davasına hiç yardımcı olmuyordu.

Fhrey kanlı hançerini çekti. Kalabalık nefesini tuttu ve ürkek bir sığır sürüsü gibi geri çekildi. İki tőkezledi, biri düştü. Arvis kıpırdamadı. Gözlerinde çılgın bir bakışla meydan okurcasına saldırıya cesaret etti.

"Onu kaldır, Fryln!" diye emretti Sephryn.

Ona doğru döndü, yüzünde hala alaycı bir gülümseme vardı.

Bundan zevk alıyordu.

"Yoksa ne olur?" diye meydan okudu, çenesini kaldırıp burnunun ucuna baktı. Bu da Instarya'nın tuhaflıklarından biriydi, egemen azınlığın alışkanlık haline getirmiş davranışı. Yazmak yasal olsaydı, Sephryn bu konu hakkında bir kitap yazabilirdi.

Tek dizinin üzerinde, hala Kendel'in kanı içinde duruyordu.

Bir çift kavgacı ile yüzleşmek için en iyi yer değildi, özellikle de az önce birini öldüren biriyle. Onlar köpekbalıkları gibidirler — kan ve korku onları saldırgan yapar.

Sephryn ayağa kalktı. "Yoksa seni tutuklatıp cinayetten yargılatırım." Kararlıydı ama ses tonunu sakın tuttu. Durumu daha da kötüleştirmek istemiyordu.

Fhrey duruşunu gevşetti, ama kılıcı çekili kaldı. "Sana söyledim, beni soymaya çalıştı. Kendimi savundum. Bir delinin görüşüne mi güveneceksin? Kimse güvenmez. İstersen beni tutuklayabilirsin, ama birkaç dakika içinde serbest kalırım. Ayrıca, o sadece bir Rhune'du."

Kalabalık kıpırdadı. Bu terim eski bir terimdi ve günümüzde nadiren duyuluyordu. Fhrey'lerin tanrı olduğuna inanılan ve insanların hayvanlardan daha iyi olmadığı düşünölen zamanlara dayanıyordu.

Bu, Sephryn için sınırı aşan bir şeydi. Ne kadar nazik olmaya çalışsa da, öfkesi yok değildi. Ailesi aslında bununla ünlüydü. Ve bu kalıtsal özelliği bastırmak için mücadele etse de, öfkesini kontrol etmek hala devam eden bir süreçti. "Sen de sadece bir *elf*'sin," diye cevapladı.

Instarya'nın gülümsemesi kayboldu ve kalabalık bir kez daha nefesini tuttu. "Ona ne dedin?" diye sordu diğer Fhrey.

Sephryn kıpırdamadı ve gözlerini, hançeri olan Fryln'den ayırmadı. Fryln'in palyumu, Sephryn'in ilk düşündüğü kadar temiz değildi. Kenarlarında küçük kan lekeleri vardı. "Tuhaf," diye başladı Sephryn, öfkesi henüz dinmemiştii, "elfler olağanüstü işitme yetenekleriyle ünlüdürler. Sorun ne? Soğuk mu aldın?"

Fryln ona doğru bir adım attı.

"Ne yapacaksın, beni de mi öldüreceksin?" diye sordu Sephryn. "

İmparatorluk Konseyi Direktörünü bıçaklamak işleri daha iyi hale getirecek mi sanıyorsun?" "Kendini fazla önemsiyorsun, Sephryn. İmparatorluk Konseyi bir bir şaka, sen de öyle. Yüzlerce yıl geçti ve sen hiçbir şey başaramadın. İmparatorla görüşemiyorsun bile, değil mi?"

"Belki öyle değildir, ama şehrin çoğu muhafızının insan olduğunu unutmuş olmana şaşırdım.

insan olduğunu unutmuş olmana şaşırdım. *Onlar* konsey hakkındaki düşüncelerine katılmıyorlar."

Ölü adama baktı. "Ve onların da senin insanlara karşı olan duygularını paylaştıklarını sanmıyorum. Kendel çok sevilen biriydi. Bir sürü arkadaşı ve ailesi vardı. Belki birkaç dakikadan fazla hapiste kalmayacaksın, ama sonra ne olacak? Hatırladığım kadarıyla, bir ya da iki kardeşi de görevde. Ya onlardan biri sana ödeşmek için elini kesip karanlık bir "Öyle bir şey olursa, idam edilirler."

"Öyle bir şey olursa, idam edilirler." O kibirli, otoriter ses tonu yine oradaydı.

"Belki," diye cevapladı. "Ama seni gömerken anne babana pek teselli olmaz, sence de öyle değil mi? Binlerce yılını Kendel'in birkaç düzine yılıyla takas etmek ne büyük bir kayıp. Ama devam et. Beni daha da zorla."

Fhrey kıpırdamadı, gözleri parlayarak bıçağı sıkıca tuttu. "O buna değmez," dedi arkadaşı. "Ferrol'un Yasasını unutma.

Başka bir Fhrey'i

öldüremezsın." "Ama o..."

"Tek bir damla Fhrey kanı bile yeter. Ölümsüz ruhunu feda etmeye değmez. Öbür dünyaya girmekten sonsuza kadar men edileceksin."

"Belki Ferrol melezleri umursamıyordur."

"Bu riski almak ister misin?" diye sordu arkadaşı.

Fryln hançeri Sephryn'e doğrulttu. "Peki. Ama kendine dikkat et, melez. Bu, arkasına saklanabileceğin ince bir çizgi. Belki yarı Fhrey'i öldürmek Phyre'ye girmemi engeller, ama *acı* çekirmek için bir engel yok."

"Melez mi?" Arvis öfkeyle dedi. "Prens Nolyn tahta çıktığında bunu mutlaka tekrarla."

İki Fhrey güldü. "Bu asla olmayacak," dedi Fryln, hançerini kınına sokarken. Sonra ikisi, kadından, kalabalıktan ve öldürdükleri adamdan uzaklaştılar.

"Fryln, Fryln, Fryln, Fryln," dedi Arvis, gözlerini kapatıp konsantre olarak sessizce tekrarladı.

"Ne yapıyorsun, Arvis?"

"Nolyn'e söylemek için bir liste tutuyorum. O taç giydiğinde onların cezalandırılmasını istiyorum. Keşke diğerinin kim olduğunu bilseydim."

"Eril Orphe ve Fryln'in soyadı Ronelle. Ama bence bu şansı yakalayamayacaksın. İmparator Nyphron 1700'ün biraz üzerinde. Muhtemelen 500 yıl daha yaşayacak."

Arvis bir an düşündü, ağzı seğirdi. "Ama *sen* hala buralarda olacaksın. Belki de hak ettiklerini bulduklarında beni hatırlarsın. Ya da belki de Kendel'in kardeşlerini bulmalıyız. Nerede yaşadıklarını biliyor musun?"

"Hayır, bunu yapmayalım. İlk fikrin daha iyiydi. Nolyn'e haber vereceğim, bırakalım o halletsin. Anlaştık mı?"

Arvis isteksizce başını salladı.

Kriz önlendi.

Gerçek şu ki, Sephryn Kendel'i tanımıyordu. Fryln'in yorumlarını yalan olarak nitelendirmekten kaçındı çünkü ölen adamın muhtemelen arkadaşları ve ailesi vardı ve olasılığı daha düşük olsa da, *bazıları* şehir muhafızları olabilirdi. Doğrusu, Sephryn tutuklama konusunda şüpheleri vardı. Orphes ve Ronelles aileleri güçlü ailelerdi ve Fryln'in Sephryn'in konumu hakkında söyledikleri tamamen yanlış değildi.

Yüzyıllar boyunca protestolara öncülük etmiş ve sivil itaatsizlik eylemleri gerçekleştirmişti, bu da sonunda İmparatorluk Konseyi'nin kurulmasına yol açmıştı. İnsanlar artık sarayda

sarayda bir sesleri vardı, zayıf da olsa.

Yine de Sephryn, konseyin *hiçbir şey* başaramadığı suçlamasına itiraz etti. Binlerce insanın hayatını iyileştirmişlerdi, ancak başkentten çok taşrada. Fryln bir konuda haklıydı. Yıllarca uğraştıktan sonra, İmparatorluk Konseyi hala imparatoru tek bir toplantıya bile katılmaya ikna edememişti ve onun onayı olmadan gerçekten önemli hiçbir şey başarılabildi.

Yaşlı bir kadın meydana girdiğinde kalabalık aniden kıpırdadı. Sephryn onu tanı mıyordu, ama acı dolu bakışları kim olduğunu tahmin etmesini kolaylaştırdı. Kadın cesedin üzerine çöktü ve ağladı. Bağ ırdı, ama kimse ne dediğini anlayamadı. Bunlar normal anlamda kelimeler değildi, daha çok ilkel bir acının sesiydi. Belki de bunlar, yaşlı mistik Suri'nin yaratılış dili olarak adlandırdığı şeydi. Elan'ın yüzündeki her canlıdan yayılan sesler.

Diğ erleri de geldi, ağlayışları ve gözyaşlarıyla ailenin üyeleri olduklarını belli ediyorlardı.

"Neden bunu durduramıyorsun?" diye ağlayarak annesi ona sordu. "Sen bizim umudumuzdun. Sana inandık. Sana güvendik. Neden yapamadın ki..." Sephryn'in duyması için çok acı verici olan yaratılış diline geri döndü.

Arvis destek olmak için elini uzattı, ama Sephryn onu itti. Sempat i istemiyordu, bunu hak etmiyordu. Cevapları yoktu, sadece bahaneleri vardı ve bu yeterli değildi.

Ağlayabileceğini düşünerek ve kimsenin görmesini istemeyen Sephryn, loş bir sokakta sessiz bir kapı eşiğ i buldu. Kendel'i tanımamış olması önemli değildi. O da bir hayat daha kaybetmişti. Ölmesi gerekmeyen bir hayat daha. Yağmur varili ile neredeyse boş bir odun yığınının arasında, yüzünü ellerine gömerek oturdu, ama gözyaşları akmadı.

Bu kadar duygusuz mu oldum?

Bu onun korkularından biriydi, delilik ise bir diğ eri.

Sadece gerçekten deli olan biri bu kadar uzun süre sonra hala denemeye devam ederdi. Belki de bu yüzden Arvis ile arkadaşım. Belki de . Hesapladı, yedi yüz doksan alt ı yıl olmuştu. İlk bin yıl ımın büyük bir bölümünü, işleri daha iyi hale getirmek için mücadele ederek geçirdim.

52 yılında her şey çok umut vericiydi, olasılıklarla doluydu. Ne harika bir yıld ı. Kuzey Goblin Savaşları henüz başlamamıştı, bu yüzden Nolyn onun yanındaydı. Bran da öyle. Üçü de gelecek için büyük planlar yapmıştı. Bran her zaman en korkusuz, en kışkırtıcı olanıydı. Fhrey'lerin zulmünü görmezden gelmeyi imkansız buluyordu. Instarya'yı kışkırttı, onları çağ ırdı, utandırdı.

Hayır, bu onun yaptıklarını küçümsemek olur. Korkuyordu, ama bu onu durdurmadı.

Ailesini gururlandırmıştı.

En azından birimiz yaptı.

Elli ikinci yıl, hayatının en güzel yılı olmuştu; o kadar güzel günlerdi ki, anılarını neşeyle yeniden yaşıyordu. Sekiz katından fazla bir hayat yaşamıştı.

bir insanın ömrü kadar, ama sadece o bir yıl harika geçmişti.

Kafasını salladı ve kendini azarladı. *Bu kendine acıma duygusu anlamsız. Başka iyi yıllarım da oldu. Birkaç savaş kazandım. Bir oğlum var, harika, mükemmel bir ve tabii ki çocukluğum da çok güzeldi.*

Bunu düşünürken, Sephryn bunun sorunun bir parçası olduğunu fark etti. Gençliğinin ihtişamı, yetişkinliğini mahvetmişti. O zamandan beri geçen yüzyıllarda hiçbir şey, ilk birkaç on yılının harikalarıyla kıyaslanamazdı. Nasıl kıyaslanabilirdi ki? O zamanlar sihir vardı.

Kısmen kel kafalı ve çirkin kahverengi bir cüppe giyen bir adam sokağın girişinden geçti.

Bran?

Bu düşünce birdenbire aklına geldi — tamamen mantıksız bir düşünceydi. Bran, Percepliquis'i yüzyıllar önce terk etmişti ve o zamandan beri ondan hiç haber almamıştı. Kesin olarak bilmiyordu ama Bran ölmüş olmalıydı. Hiçbir insan yüz yıldan fazla yaşamamıştı, bu yüzden onun yürüdüğünü görmesi tamamen imkansızdı.

Ama ona çok benziyordu...

Bran her zaman en kötü kıyafetleri giyerdi, daha iyilerine hiç ilgi duymazdı. Utangaçlığı ve hava durumu olmasaydı çıplak dolaşırdı. Onu son gördüğünde Bran kel olmaya başlamıştı, ama sadece kafasının tepesinde —tüm o vahşi saçların pembe bir yamayı çevrelediği tuhaf bir manzaraydı. Sekiz yüz yıldan fazla bir süredir, o tuhaflığa sahip başka birini görmemişti.

Şimdiye kadar.

Onu gerçekten yürürken gördüm mü?

Bran, insan standartlarına göre yaşlı bir adamdı, ancak Sephryn ve Nolyn gençlik günlerinden farksız görünüyorlardı. Bran'ın saçları grileşmiş, yüzü sarkmış ve cildinde kızarıklıklar gibi kırışıklıklar oluşmuştu. Ancak gözleri değişmemişti. Ne zaman gözlerine baksaydı, çocukluk arkadaşını tanıyordu. Kabuğu çürümüş olsa da, o hala oradaydı.

Bran insandı. O olamaz, diye düşündü, sokağın sonuna koşarak caddeye baktı.

Percepliquis sadece imparatorluğun başkenti ve dünyanın merkezi değildi. Şehir aynı zamanda en büyük ve en kalabalık şehirdi. On bir eyaletten dokuzunda yaşayan çok çeşitli on bir eyaletten dokuzundan gelen çok çeşitli insanlar sokakları dolduruyordu. Kimse Erivania'dan, Fhrey'lerin anavatanından ya da Ryin Contita'dan gelmişti, ki burası aslında bir eyalet değildi, sadece Nyphron'un yendiği Fhrey'ler ile insanlar arasında bir tampon bölgeydi. Diğer herkes şehre gelmişti, ya da en azından Sephryn'e öyle geliyordu

Sephryn, kalabalığın ve insan akıntısının içinde çılgınca tek bir kişiyi ararken, doğa kanunlarına göre orada olamayacak bir adamı ararken, öyle hissediyordu.

Ama daha önce sihir gördüm. Bran ve Suri çok yakındılar. Acaba bu mümkün mü...

Onu tekrar gördüğünde, aslında onu bulmanın zor olmadığını fark etti. Çirkin kahverengi cüppeli, dağınık saçlı, kel bir adam, kalabalık caddede tam olması gereken yerde ilerliyordu.

İşçilerin akşamüstü yoğun göçünü geçip, yüksek binalara bakarak yolu tıkayan hacıları atlatarak ilerledi.

O, onun peşinden koştu. "Bran!" diye bağırdı. "Bran, bekle!"

O duymadı. Sephryn hızla mesafeyi kapattı, kalbi yıllardır ilk kez umutla çarpıyordu. "Bran!"

Adam sonunda duydu ve döndü.

O değildi.

Hayal kırıklığı yıkıcıydı. Durdu, yıkılan umutları onu durdurdu.

Adam şaşkınlıkla ona baktı. "Beni mi çağırdın?"

Sephryn bir an cevap vermedi; veremedi. Sonra, Bran'inkine hiç benzeyen gözlerle ona bakarken, "Özür dilerim. Seni başkası sandım" dedi.

Adam, sözünü kesilmesine kızmak ya da rahatsızlık göstermek yerine, ifadesini sertleştirdi. Sanki kadın tamamen farklı bir şey söylemiş, zekice kurnazca bir soru sormuş ve adam da cevabı bulmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. O uzun süren anda, Sephryn hatasının derinliğini anlamaya vakit buldu. Adam Bran'a hiç benzemiyordu. Yüzü hoştu, hatta sevimli bile denilebilirdi, büyük bir burnu ve rahatsız edici derecede tutkulu bakışları olan bir gerbil gibi.

ve rahatsız edici derecede tutkulu bir bakışı olan bir gerbil gibi.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim." Utanmış ve kendine biraz kızgın bir şekilde arkasını döndü.

Ne kadar aptalım. Onun olduğunu nasıl düşünebildim? Arvis ile çok fazla zaman geçirdim. Yakında, vagon tekerleklerinin dilini anlamaya başlayacağım.

Bulundukları cadde, gittiği pazardan adını alan Ebonydale'di. Artık geri dönüp yumurtaları alabileceğini düşündü...

"Lanet olsun!" Boş ellerini kaldırdı ve sanki iki yumruğu onu ihanet etmiş gibi onlara öfkeyle baktı.

Fındıklar gitmişti.

Kendel'in cesedini incelerken onları yere bırakmış olmalıyım. Eteğindeki lekeleri fark etti, kurtaramadığı adamı hatırlatan lekeleri.

Eve gidiyorum, diye karar verdi ve arkasını döndü.

"Bekle!" cüppeli adam seslendi. "Söylesene. Beni kim sandın?" Geriye dönüp elini küçümseyici bir hareketle salladı. "Hiç kimse.

Sen o değilsin, tekrar özür dilerim."

Yumurta ve fındık yoktu, bu da akşam yemeği yok demekti. Mica ona kızacaktı, ama bu yeni bir şey değildi. Yaşlı kadın çok...

"Bana *Bran* dedin." Adam onu takip ediyordu ve ses tonunda bir suçlama vardı.

Bu adamın nesi var? Özür diledim. "Evet, o arkadaşımın adıydı."

"Ve benim o olduğumu düşündün... neden?"

"Bak, bu bir hataydı, tamam mı? Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim. İyi akşamlar. Hoşça kal."

"Benim gibi giyinir miydi? Saçını da böyle mi yapardı?" Başının üstünü okşadı. "Bu yüzden mi düşündün ki..."

Sephryn durdu ve döndü. "Onu tanıyor musun?"

Adam ağzı açık kalmış, ona bakıyordu. "Sen... sen *kimsin*?" "Ben Sephryn. Senin adın ne?"

Adam konuşamayacak kadar şaşkın görünüyordu ama sonunda "Ben... ah... ben Seymour kardeş" diyebildi.

Sephryn ona alaycı bir gülümsemeyle başını salladı. "Yalan söylüyorsun, benim kardeşim yok."

O zaman güldü. "Oh, hayır. Ah... Benim adım Seymour Destone. Maribor Keşişleri'nin bir üyesiyim. Birbirimize... yani, unvanlarımız..."

"Bran'ı nereden tanıyorsun?"

"Tanımıyorum... Yani, tarikatımızın kurucusu Bran sekiz yüzyıl önce yaşadı. Onu *tanıyamazdım*... kimse tanıyamazdı. Onu sadece *duyuyorum*. Onun öğretilerini takip ediyor ve giyim tarzına kadar her şeyiyle onu taklit ediyoruz." Cüppesini çekti. "Aynı nedenle kafalarımızın üstünü tıraş ediyoruz."

"Bran bunu yapmazdı."

"Aynı fikirde değilim. Onun tüm portrelerinde açıkça..." "Öyle görünüyordu çünkü kel kalıyordu."

Seymour şok içinde ona baktı, sonra onu işaret etti. "Bunları nereden biliyorsun? Dibben Manastırı'na gittin mi?"

"Hiç duymadım."

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum. Peki, Sevgili Bran'ı nasıl tanıyorsun?"

"Sevgili mi?"

Seymour sırtıttı ve hızla başını salladı. "Evet. Sana bir vizyonda mı göründü? Rüya mı konuştu? Onu nereden tanıyorsun?"

Sephryn omuz silkti. "Birlikte büyüdük. Çocukken birbirimizi kovalardık."

Ondan sonra, Sephryn kendini kardeşi olarak tanıtan adamdan kurtulamadı ve sonra bu iddiayı, hiç mantıklı gelmiyordu. Bran ile birlikte büyüdüğünü doğruyu söylemişti ve onun o çok ciddi gözlerinin neredeyse yerinden fırlayacak gibi olduğunu görmek eğlenceliydi. İnsanlar, onun yirmili yaşların sonunda, en fazla otuzlu yaşların başında olduğunu tahmin ediyorlardı. Gerçek her zaman şok ediciydi, ama keşişin tepkisi, böyle küstahça bir cevabın akıllıca olup olmadığını yeniden düşünmesine neden oldu. Sebebi ne olursa olsun, Bran'a saygı duyuyordu. Biraz daha önceden düşünseydi, cevabını yumuşatabilirdi. Sonuçta, bu adamın kim olduğunu bilmiyordu. Dengesiz veya tehlikeli biri olabilirdi. Bu fikir, başkalarını rahatsız ettiği kadar onu rahatsız etmiyordu. Kirli cüppeli küçük adamlar, palyumlu Instarya'lar veya zırhlı askerler kadar onu endişelendirmiyordu.

Yürümeye devam etti ve evinin güvenliğine olan mesafeyi kısalttı.

Seymour, aptalca beslediği bir köpek gibi onu takip etti.

"Sevgili Bran ile birlikte *büyüdün* de ne demek?"

"Söylediğimde ciddiydim." Ona bakmadan konuştu, gözleri önündeki caddeye odaklanmıştı. Vücut dili ve kısa cevabının tüm olayı sona erdireceğini umuyordu tüm meseleyi sona erdireceğini umuyordu.

"Bunu böyle bırakamazsın." Adam onu takip etmeye devam etti.

Neden bu erkeklerde hiç işe yaramıyor?

"Tabii ki bırakabilirim," diye tersledi. "Bak, kim olduğunu bilmiyorum. Beni bir yere çekip, böylece..."

"Bana yaklaşan sendin! Beni *takip ettin*. Hatırladın mı? Omzuma dokundun ve..."

"Sana dokunmadım!"

Gözlerini devirdi. "Mecazi olarak konuşuyordum." Diye iç geçirdi. "Ve seni ölümüne sürükleyemem, çünkü seni kelimenin *tam anlamıyla* takip ediyorum... Dürüst olmak gerekirse, nereye gittiğimizi bilmiyorum. Şu anda nerede olduğumuzu bile bilmiyorum. Bu şehre yeni geldim. Bugün geldim. Percepliquis'te yolunu bulmak kolay *değil*. Dünyada bu kadar çok insan olduğunu bilmiyordum. Burası

Devasa bir tavşan yuvası gibi, sokak üstüne sokak, köprüler, caddeler, geçitler. Tabii ki muhteşem, ama aynı zamanda kafa karıştırıcı."

"Nerelisin?"

"Rodencia, buradan kuzeybatıda küçük bir kasaba. Burası felaket, çamurlu bir karmaşa. En son oraya gittiğimde, iğrenç bir kanalizasyon sistemi kurmak için caddeleri kazmışlardı, ama boş ver. Son zamanlarda, Bern Nehri'nin hemen doğusundaki Dibben Manastırı'ndan geliyorum."

"Bern mi? Mystic Wood'un yanından geçtin mi?"

Gerbil gözleri parladı. "Evet. O bölgeyi biliyor musun?"

"Annem çocukken beni oraya götürürdü. O, ormanın kıvrımında yer alan Dahl Rhen adlı yüksek bir tepede doğmuştu."

"Annenizin adı ne?" diye sordu, sanki cevabı duymaktan emin değilmiş gibi.

"Hayır, hayır, hayır, bu benimle ilgili değil. Şu anda senden bahsediyoruz. Hatırladın mı? Senin kadınları acımasızca öldüren bir katil olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Sephryn, zaman kazanmak için küçük bir köprünün yanındaki sepet dükkânından kestirmeden geçti ve Ishim'in Yolu'ndaki kalabalığa tekrar girdiler. Ishim'in Yolu, Sephryn'in dar bir tuğla binaya sahip olduğu küçük bir sokaktı.

Eskiden ikinci katı yaşlı bir kadından kiralıyordu, ama ev sahibi on yıl sonra öldü ve binayı torununa bıraktı, o da kırk yıl sonra öldü. Torununun kızı binanın vergilerini ödeyecek parası yoktu, bu yüzden Sephryn kıza yardım ederek odasının kalıcı kirasını satın aldı. İki nesil daha kötü yönetim geçtikten sonra, Sephryn tüm binayı satın aldı. Kendi odasını daha güzel olan birinci kata taşıdı ve eski odasını Mica'ya kiraladı.

"Maribor Rahiplerinden bahsettin. Bu tam olarak ne anlama geliyor?" "Şey... biz, ah... biz, Bran'ın öğretilerini takip etmeye çalışan bir grup erkeğiz. Bran'ın öğretilerini takip etmeye çalışan bir grup erkeğiz." "Maribor diye bir şey yok ki."

"Bunu sadece Ferrol dışında başka bir tanrıya inanmanın yasadışı olması nedeniyle söylüyorsunuz."

"Bu umurumda değil. Ama yanıyorsunuz. İnsanların *tanrıçası* Mari."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü öyle," diye cevapladı Sephryn, adamın bilgisizliğine şaşırarak. "Peki bu fikri nereden edindin?"

"Ailemden, ve inan bana, onlar bunu iyi bilir."

"Onlar kim?"

"Benimle ilgili değil. Hatırladın mı?" Sephryn ve Mica'nın su çektikleri küçük meydanadaki büyük çeşmeyi dolaştılar.

Sephryn ve Mica'nın su çektikleri küçük meydanadaki büyük çömlek çeşmenin etrafından dolaştılar. Sürahileri dolduran kadınların yarısını tanıdı ve kimsenin giysilerindeki kanı sormasını istemiyordu — Seymour ya fark etmemişti ya da umursamamıştı. Bu, gerbil benzeri yüzüyle birlikte, ondan nefret etmeyi zorlaştırıyordu. "Bran'a ne olduğunu söyleyebilir misin? Buradan yüzyıllar önce ayrıldı ve o zamandan beri ondan haber almadım."

"Öğretiler, onun güneyde Dulgath adında küçük bir köye gittiğini söylüyor.

Orada ilk manastırını kurmuş."

"Peki, bu tam olarak nedir? Bu kelimeyi duydum ama ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Bu kelimeyi duymuş olmana şaşırdım. Tüm dünyada sadece yedi tane var ve çoğu uzak yerlerde bulunuyor. Manastır, asketizm uyguladığımız yerdir. Başka bir deyişle, kendimizi dünyanın dikkat dağıtıcı unsurlarından uzaklaşarak, tamamen adanmışlık doktrinlerimize odaklanabiliriz. Lord Maribor'un bilgeliğini daha iyi anlamaya çalışırız."

"Evet, tamam, neyse. Sonra ne oldu?"

"Sonra ne, ne oldu?"

"Bran'a ne oldu?"

"Oh. Şey, sonra uzak doğuya gitti." "Takip mi ediliyordu?"

"Kovalandı mı? Hayır. Neden böyle bir şey soruyorsun?"

"Yoksa neden vahşi doğaya kaçsın ki?"

"*Kaçmadı. Bran, Brin'in Kitabı'nı* arıyordu."

Sephryn güldü. Seymour yine aynı şeyi yapıyordu. Önce kardeşi olduğu konusunda yalan söyledi, şimdi de ona şunu söylüyordu...

"Bunun nesi komik?"

"Çünkü mantıklı değil. *Brin Kitabı Bran'da*. Annesi ona on üçüncü doğum gününde vermişti. Ona okumayı ve yazmayı öğretmek için kullanmıştı , hepimiz ondan öğrendik."

"*Brin'in Kitabı* değil, o kitabı çok iyi bilirim. Tarikatımızın üyeleri hayatlarını onun her kelimesini öğrenmeye adadılar. Benim bahsettiğim *ikinci Brin Kitabı'ndan*

bahsediyorum." "Öyle bir şey yok."

Sephryn'in binasının ön kapısına çıkan taş merdivenlere ulaştılar. Bina, ince, sivrilen, eski bir yapıydı; çukurlu sarı tuğlalardan ve sürünen yosunlardan oluşuyordu. O anda, ona uygun bir yer bulanın Bran olduğunu hatırladı.

Sephryn, annesinin ölümünden sonra Merredydd'den Percepliquis'e yeni dönmüştü. Bran onu bekliyordu ve ikisi, Sephryn'in karşılayabileceği bir yer aramakla günü geçirdiler. O zamanlar, Sephryn'in çok az kaynağı vardı ve babasından yardım istemek için fazla gururluydu.

Çok az şey değişmişti. İmparatorluk Konseyi Direktörü olarak iyi bir maaş alıyordu ama paranın çoğunu bağışlıyordu. Sephryn, yardım etmek için maaş aldığı insanlar yoksulluk içinde boğuşurken, kendisinin iyi bir hayat sürmesini kabul etmekte zorlanıyordu.

En son kazandığı parayı bağışladığı için, bu tuhaf köylü keşişe sunabileceği hiçbir şeyi kalmamıştı, ama...

Hayır, yapamam. Mica beni öldürür.

Yaşlı kadın son derece dindardı, ki bu garipti çünkü çok az insan Fhrey tanrısı Ferrol'a tapıyordu. İster dini nedenlerden dolayı olsun, ister sadece dırdır etmeyi sevdiği için olsun, Mica Sephryn'in kararlarını onaylamıyordu. En şiddetli şikayetler, Sephryn'in yalnız yaşaması, konsey toplantılarında çok geç saatlere kadar çalışması, çocuğuyla evde kalmaması ve Nurgya'nın babasının onlara bakmamasıydı.

Sephryn kapının mandalını tuttu ve durakladı.

"*Yapma,*" dedi kendine. "*Başka bir serseriye evine alma.*" Yıllar boyunca Sephryn, yüzlerce kişiye evini açmıştı, hepsi de yoksul ve ödeme gücü olmayan insanlardı. Çoğu, ayakları üzerinde durmaya başladıktan sonra evden ayrılmıştı, ama Mica kalmıştı.

"Kalacak bir yerin var mı?" diye sordu Sephryn, bir ayağı merdivenlerde, diğer ayağı hala sokakta duran keşişe.

"Ah, hayır. Bilmiyorum. Sen şehri iyi tanıyor gibisin. Herhangi bir önerin var mı?"

"Ne kadar paran var?" Bunun çok müdahaleci olabileceğini fark ederek, soruyu yeniden ifade etti. "Bir odaya ne kadar harcayabilirsin?" Sephryn, cevabı beklerken dudağını ısırды, cevabın ne olacağını biliyordu.

Seymour acı çekmiş gibi görünüyordu ve başını salladı. "Dibben'da paraya pek ihtiyacımız yok."

"Hiç paranız yok mu? Bran'dan gerçekten ders almışsın, değil mi?" Adamın, bir öğünlük yemekten fazlasını alamayacak kadar küçük bir çantası olduğunu fark etti. "Ne yapmayı planlıyordunuz?"

"Buraya bir kilise kurmak için geldim. Kardeşlik, gerçeğin kapılarını daha geniş bir dünyaya açmanın zamanının geldiğine karar verdi ve bunu yapmak için başkentten daha iyi bir yer olabilir mi? Sonuçta, burası Bran'ın vaaz vermeye başladığı şehir."

"Demek istediğim, parasız nasıl hayatta kalmayı umuyordun?"

Yine, sanki ona tokat atmış gibi acı dolu bir bakış. "Şey, ben, ah... Manastırda bir söz vardır: *Maribor sağlayacaktır.*"

"Planın bu mu?"

Adam başını salladı. "Tabii, biraz üzerinde çalışmak gerekebilir." Gülümsedi.

Bu ifade, sadece bir köpek yavrusunun ödül için yalvarması gibi gülünç derecede sevimli olduğu için değil, Bran'ın da sık sık aynı şeyi, aynı şekilde yaptığı için kalbini eritmişti.

"Sanırım bir ahır ya da köprünün altında kuru bir yer bulacağım," dedi Seymour. "Şehir köprülerle dolu. Hiçbir yerde bu kadar çok köprü görmemiştim. Battaniyem yok, ama bu gece çok soğuk olmayacak, değil mi? Sabaha doğru biraz serin olabilir, ama..."

"Burada kalabilirsin," dedi, sözleri ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu. Dönerek kapıyı açtı ve Mica'nın saldırısına hazırlandı. "Emin misin? Çünkü ben..."

"Evet, eminim."

Belki onun benimle olması Mica'nın öfkesini yatıştırır.

Sephryn eve girdi ve sessizliğe şaşırdı. Genellikle Mica onu pencereden görür ve merdivenlerden aşağı koşarak bir dizi azarlama yağdırdı.

Muhtemelen Nurgya'yı uyutuyordur.

Sephryn'in arkasından yüksek bir *gürültü* geldi ve o da dönüp baktı.

Keşif yerde yatıyordu. Dizlerinin üzerine çökmüş, yüzü yukarı dönük, gözleri şömine rafının üzerindeki duvara sabitlenmişti. "Maribor'un kutsal sakalı adına, bu benim düşündüğüm şey olabilir mi?"

"Bence sen benim zemini mahvettin." Sephryn başörtüsünü çıkardı ve kapının yanındaki kancaya attı.

Binanın zemin katı, şömine etrafında yer alan iki odadan, bir yatak odasından ve oturma odasına açılan bir mutfaktan oluşuyordu. Mica evi temiz tutuyordu, bu da iyi bir şeydi çünkü Sephryn düzenli bir insan değildi. Bir keresinde, küfün tabakları temizlemek için uygun bir yöntem olduğunu iddia etmişti — tabii ki bir köpeğin yalamasından çok daha yavaş bir yöntemdi. Sorun, gerekli süre boyunca yeterli tabak olmamasıydı. Mica, sabun ve su kullanmak gibi saçma bir zahmete giriyordu. En azından Sephryn Nurgya'yı doğurana kadar bu saçma görünüyordu. O zamandan beri, küfle temizlik yöntemini yeniden düşünmeye başlamıştı.

Seymour yerde kalarak, ateş yakılmamış şöminenin üzerindeki rafı izliyordu. Bu da tuhaftı. Bahar geç geliyordu ve bina soğuktu.

"Oh, kes şunu," diye Sephryn Seymour'u azarladı. "Bu sadece bir yay, annemin. Lanet şey başka hiçbir yere sığmayacak kadar büyük."

"Uzunluğu, rengi, o eşsiz kıvrımı ve üst kısmındaki işaret... Onun resimlerini görmüştüm." Seymour, fısıltıdan biraz daha yüksek, titrek bir sesle konuştu. "O *Audrey*." Adı o kadar duygusal bir şekilde söyledi ki, ağlayacak ya da bayılacak sandı. "Senin baban... senin baban... Muhteşem Moya'nın kızıydın."

Muhteşem Moya'nın kızıydın?"

"*Muhteşem* Moya mı? Ah, sevgili Mari! Annem buna bayılırdı." Sephryn gözlerini devirdi.

"O zaman baban..." Seymour, *Brin'in Kitabı'nı* okuyan herkesin yapacağı gibi parçaları birleştirdi. "O Tekchin olmalı, bir Galantian! Bran'la tanışman bu şekilde mümkün olmuş! Sen yarı Fhrey'sin!"

"Yeşil gözler seni uyandırmadı mı? Ve bilgin olsun, babam hala hayatta, bu da bana Merredydd'e bir gezi planlamam gerektiğini hatırlattı. Bir torunu hakkında bir mesaj gönderdi ve onu ziyaret etmesini istedi. Oraya giderdim, ama seyahat etmeyi sevmiyorum ve burada yapacak çok iş var. Her gün yeni bir sorun çıkıyor."

"Çocuğunuz var mı?"

"Evet, ama kocam yok, o yüzden onu sorma." "Sormayacaktım."

"Gerçekten mi? Herkes soruyor. Bu arada..." Merdivenlere doğru yürüdü, yukarı bakıp dinledi. "Mica?" diye seslendi.

Cevap yoktu.

"Kim o?"

"Oğlumun dadısı, senin gibi, beni sağduyuma aykırı davranmaya zorlayan biri. O benim için çalışıyor, tersi değil, ama o bunu rahatlıkla unutuyor." Sesini yükselterek tekrar seslendi, "Mica!"

Hâlâ cevap yoktu.

Uyuyakaldı mı? Yoksa Nurgya'ya bir şey mi oldu?

Sephryn ilk merdivenleri koşarak çıktı ve Mica'nın katına daldı.

Oda her zamanki gibiydi, ancak iki önemli istisna vardı: Merdivenlerin yanındaki küçük merdivenlerin yanındaki küçük masa devrilmişti ve Nurgya'nın tahta dış kaşıyıcı halkası yerde duruyordu. Bunları gören Sephryn'in kalbi boğazına kadar çıktı, kaçmaya çalışarak nefes almasını zorlaştırdı.

Nurgya!

Ahşap merdivenlerden hızla çocuk odasına koştu. Son basamakları tırmanırken, Sephryn neyle karşılaşacağını bilmiyordu. Kesinlikle korkunç bir şeyle.

O tür bir gündü ve Mica'nın gitmiş olması çok garipti. Ama bulduğu şey hayal edilemeyecek kadar tuhaftı.

Her yer kanla kaplıydı, sanki bir köpek kan gölünde yüzmüş ve sonra çocuk odasının ortasında durup kendini silkelemiş gibi. Perdeler, beşik, tavan ve duvarlar... Her şey kanla lekelenmişti. Sallanan sandalye, düğün sandığı, yastıklar ve battaniyeler de kanla kaplıydı. Bir duvarda, sanki biri şarap tulumunu duvara patlatmış gibi parlak bir sıçrama izi vardı. O izinin dibinde Mica'nın elbisesi duruyordu, kumaşı tamamen kanla ıslanmıştı. Görmediği tek şey Nurgya'ydı.

Nefes alamıyordu, havaya ihtiyacı vardı. Arkasını dönerek Sephryn duvara uzandı ve onu buldu.

Nefes al. Nefes al, aptal. Nurgya için nefes al.

Bir an için evin sallandığını, gürültü yaptığını, şiddetli bir şekilde titrediğini sandı, sonra bunun kendi bacakları olduğunu fark etti. Bacakları güçsüzleşiyordu.

"Burada ne oldu?" Seymour, merdivenleri dikkatlice tırmanırken sordu.

Sephryn dönüp onu yakaladı ve ağlayarak keşişe sarıldı. O anda gördü ve o korkunç anda gözyaşları, hatta belki de kalbi durdu. Merdiven boşluğunun üzerindeki duvarda kanla yazılmış şu sözler vardı:

ÇOCUK HALA YAŞIYOR.
KİMSEYE SÖYLERSEN ÖLÜR.
SENİNLE İLETİŞİME GEÇECEĞİM.

Güneş ışığı, zayıf ve puslu bir şekilde, orman örtüsünden sızarak Nolyn'in sisli yeşil dünyasını aydınlatıyordu. Bir saat ya da belki iki saat kadar kısa uykularla biraz uyumuştı, ama bunların hiçbirisi kasıtlı değildi. Işığın gelmesiyle hareket etmeye karar verdi ve kütüğün altından sürünerek çıktı, kasalarının kaslarının sertleştiğini fark etti. Yakınlarda herhangi bir ghazel varsa, kolay bir hedef olacaktı, ama Nolyn böcekler, damlayan su ve yapraklardaki rüzgâr dışında hiçbir şey duymamıştı. Su sesi onu harekete geçirdi. Erbon Ormanı her şeyi terletiyordu: ağaçları, bitkileri, havayı ve elbette insanları. içmek için can atıyordu.

Nolyn, kılıcını kötülüğe karşı bir tılsım gibi kaldırarak orman çalılıklarının arasından ilerledi. Nehirde doya doya su içtikten sonra kılıcındaki kurumuş kanı temizleyeceğine yemin etti. Nolyn, metalin kirlenmesini görmekten nefret ediyordu. Yüzyıllardır silahına özenle bakıyordu. Bu silah, Bran'ın annesinin Nolyn'in yirmi ikinci doğum günü için verdiği bir hediyeydi. Nolyn'in bildiği kadarıyla, bu Rhen'li Roan'ın dövdüğü son kılıçtı — kayıp bir çağdan, efsane ve mitlerin çağından kalma kutsal bir emanet.

Bitkilerdeki çiğ, giysilerini ıslatmış ve onu o kadar işkenceye maruz bırakmıştı ki, bir çiçek sapından su emerek içti. Bu, yeterli değildi ve umarım zehirli değildir diye düşündü. O, ormana hiçbir şeyin güvenmediğini biliyordu, çünkü orman, goblinlerden daha fazla, son dört yüzyıldır imparatorluğun ordularını engellemişti. İmparatorluk güçleri doğuya ilerledikçe, batıya artan kayıplar hakkında haberler sızmıştı. Sıcak, yağmur ve böceklerin taşıdığı hastalıklar yüzünden bütün birlikler kaybedilmişti, ama bu zorlukların hiçbirisi ghazeli rahatsız etmiyordu. Nolyn, goblinlerle yapılan ikinci savaşın çoğundan kaçınmıştı, ama kaderi sadece ertelenmiş olabilirdi.

Gurgulayan su sesini takip ederek, vadinin o bölgesinde küçük ve öfkeli olan nehre dikkatlice yaklaştı. Su, yosun kaplı kayaların üzerinde köpürüyordu.

kaya parçalarının arasında yer alan yosun kaplı kayaların üzerinden köpürerek akıyordu ve çürümüş kütükler ile sarmaşıklarla kaplı kayalar arasında dolanıyordu.

Nolyn hayatının çoğunu kuzeybatıdaki imparatorluk Bern ve Urum nehirleri boyunca uzanan kuzeybatı imparatorluk eyaletlerinde geçmişti. Bu bölgeler ılıman iklime, akçaağaç ağaçlarına, inişli çıkışlı tepelere, taş duvarlara ve dört mevsime sahipti. Dayanılmaz sıcaklık ve nemin hakim olduğu güneydoğu dünyası ona yabancı bir yerdi ve kısa sürede bu orman dünyasının birçok tuhaflığına ev sahipliği yaptığını keşfetti. Calynia eyaletinde bir haftadan az bir süredir bulunuyordu ve şimdiden geyik büyüklüğünde kediler, elma büyüklüğünde böcekler ve elinden daha büyük tüylü örümcekler görmüştü. Nolyn örümcekleri nefret ediyordu ve sekiz bacaklı bu korkunç yaratıkların sakal bırakmaması gerektiğine kesinlikle emindi.

Nolyn, nehrin kaynağı tarafından kesilen yapraklı açıklığı inceleyerek tehlikenin farkındaydı. *Eğer kendimi avlasaydım, bu nehri gözetlerdim. Her şey hayatta kalmak için suya ihtiyaç duyar.*

Bu, onun susuzluğunu değiştirmede; nehrin yakınlığı bu durumu daha da dayanılmaz hale getiriyordu. Nolyn, bitkilerin dereye en yakın olduğu bir yer ararken çalılıkların arasında sürünerek ilerledi. Açık alana adım atmaktan kaçındı.

Bunun yerine, fil kulağı büyüklüğünde ve şekline sahip jungo bitkilerinin yoğun yaprakları arasından yavaşça ilerledi. Bu da mantığa aykırı olan bir başka şeydi. Uplineus'taki herkes, bu devasa, uzun burunlu hayvanların olağanüstü bir şey olmadığını varsayıyordu.

Bu yerin ve tüm bu devasa şeylerin nesi var?

Akan suyun kurtuluşuna hala birkaç metre uzaklıkta olan Nolyn, solunda bir hisırtı duydu. Kırılan bir dal ya da pençelerin korkunç tıkırtıları gibi belirgin bir şey değildi, ama bir şey hareket etmişti — büyük bir şey. Daha da çömeldi, sonra donakaldı.

Nefes alıyordu.

Ya üç metre ötede bir su aygırı ya da bir gazel vardı. Adını hatırlayamayan zihni, gergin olduğunda aptallığa meyilliydi, bu yüzden *bir de fil* ekledi.

Nolyn bekledi, derin nefesleri dinledi.

Yaprakların oluşturduğu bu perdenin hemen ötesinde. Hareket edersem, beni duyacaktır.

Nolyn hareketsiz kalmak için çabaladı. Hızlı akan nehirden kol mesafesinden biraz daha uzaktaydı. Suyun geniş yapraklara çarptığını duyabiliyordu, sanki çadırın çatısına yağan yağmur gibi. İçmenin verdiği coşkuya bu kadar yakın olmak delirticiydi.

Git buradan, seni aptal fil!

Hareket etti, ama uzaklaşmadı. Nolyn, ağırlığın kaymasını ve ayağın sürtünme sesini duydu, oradaki şey yerleşmişti.

Ya sadece bir hayvansa? Boşuna burada oturuyor olabilirim.
Goblin olsa bile, sadece bir tanesini öldürebilirim.

Birinci Goblin Savaşı sırasında yüzlerce kişiyi öldürmüştü, ama hiçbiri kolay olmamıştı ve hiçbir zafer kesin değildi. Birçok kez ölümle burun buruna gelmişti. Bazı savaşlarda ölümle burun buruna gelmesinden dolayı dehşete kapılmış, diğer savaşlarda ise ağır yaralanmıştı.

Bu ormanda, hafif bir yara bile ölümcül olabilirdi.

Nolyn, saklanmak için nedenler bulmaya çalışarak beklemeye devam etti. Sonra Susuzluk kendi fikirlerini ortaya attı: *Zamanın azalıyor. Tek umudun, gün ışığını kullanarak cephe hatlarını geçmek. Kasların tekrar kasılacak ve terlemekten dolayı zaten ciddi şekilde susuz kaldın. Ne kadar uzun beklersen o kadar zayıflayacaksın. Hatta delirebilirsin bile.*

Sonuncusu zayıftı. Nolyn, kendisinin zaten biraz deli olduğunu ve biraz deli olmanın aslında ona bir avantaj sağlayabileceğini düşündü. Sonunda, artık bekleyemeyeceğini anladı. Kılıcını sıkıca kavrayıp dişlerini sıktı, derin bir nefes aldı ve yeşil perdenin içinden geçip gitti. Kılıcı metale çarpına kadar ilerledi.

Kendini Amicus ile karşı karşıya buldu.

Kılıçları hala başlarının üzerinde kilitliyken, Nolyn şaşkınlıkla geri çekildi. Amicus ona öfkeyle baktı.

"Üzgünüm," dedi Nolyn. "Yaprakların arasından kim olduğunu göremedim."

"Ödümü kopardın." Amicus kılıcını indirdi. "Hiçbir şey duymadım, sadece bir an önce yaprakların titrediğini fark ettim... Kafanı uçurmadığım için şanslısın... efendim." Sesi öfkeli, sarsılmış ve saygı ifadesi formalite icabıydı.

Nolyn gülümsedi. "Ben de senin için aynı şeyi düşünüyordum."

Amicus sırttı.

"Sadece demek istediğim..." Nolyn, hâlâ goblin kanıyla lekelenmiş kılıcını kaldırdı. "Bu kılıç diğerlerini kırma eğilimindedir ve biz oldukça sert vururuz."

Amicus, Nolyn'in kılıcına baktı, sonra da kendi kılıcına. "Benimkiler de genel kullanım için değil."

Nolyn nehre doğru yürüdü. Yeterince beklemişti. Dizlerinin üzerine çöküp, dudaklarını su yüzeyine bastırdı. Dağlardan dağlardan binlerce küçük dereyle akan su, denize ulaştığında rahatsız edici derecede ılık olacaktı, ama burada harika bir şekilde soğuktu. Guruldayan köpük, bira gibi köpüklüydü ve o, havası bitene ve durmak zorunda kalana kadar suyu emerek derin bir nefes aldı. Uzun bir nefes aldıktan sonra eğildi.

oturup biraz daha içti. İkinci yudumdan sonra, kusmamak için kendini zorla durdurdu.

Etrafa hızlıca bakındığında, yosun kaplı küçük kıyıda sadece kendisi ve Amicus'un olduğunu gördü. "Ee, ne oldu?" diye sordu, ağzını silerek.

"Ben sana soracaktım."

"Bana mı?" dedi Nolyn, dizlerinin üzerine çökerek. "Uçurum çöktüğünde, karanlıkta yolumu açtım ve bir yerlerde bir kütüğün arkasına düştüm. Hiçbir şey göremedim bir şey göremedim."

"Gerçekten mi? Senin halkının karanlıkta görebildiğini sanıyordum. Ghazel gibi."

"*Benim* halkım mı?" Nolyn bıçağını nehirde yıkadı. "Dünyada benim gibi sadece bir kişi daha tanıdım. Yani, hem insan hem de Fhrey ebeveynleri olan birini. Sanırım şimdiye kadar daha fazlası olmuştur.

Irklar yüzyıllar boyunca birlikte yaşamışlardır, ama senin onlardan herhangi biriyle karşılaşmış olduğunu sanmıyorum. Öyleyse, *benim halkım* derken kimi kastediyorsun?"

Amicus tiksintiyle başını salladı. "Boş ver."

Nolyn kılıcını tunikinin eteğiyle sildi. Ayağa kalkarak kılıcı kınına soktu.

Su mu yoksa Amicus'un varlığı mıydı bilmezdi, ama Nolyn kendini çok daha iyi hissediyordu, hatta daha güvende, ki bu çok saçmaydı. Amicus Killian şüphesiz muhteşem bir savaşçıydı, ama ikisi tek başlarına ormana ve Ghazel Ulusu'ndan gelen yüzlerce savaşçıya karşı hiç şansları yoktu. Yine de hayat mantıksız şeylerle doluydu: Nolyn korkuyordu

ona zarar veremeyen örümcekler, ama dörtmala giden bir ata binerken hiç tereddüt etmeyen savaşa giderken hiç tereddüt etmeyen örümcekler, Sephryn'i sevdi ama onu terk etti, babasından nefret etti ama imparatorun her emrini yerine getirdi.

Yirmi yaşında ölebilirdim ve hayatımı mutlu sayabilirdim. İnsan standartlarına göre, ben pratikte ölümsüzüm, ama bana mutluluk veren çok az şey yaptım. Varlığım büyük, ironik bir şaka.

Nehir kanyondan akarak kayaların üzerinden çağlayarak akıyordu. Geri kalanı ise devasa bitkiler, yükselen ağaçlar, dolanan sarmaşıklar ve devasa bir deniz içinde kaybolmuştu.

"Yılan!" Nolyn'in uyluğunun kalınlığında olan sarı ve turuncu renkli yılanı işaret etti. Yılan bir ağaç dalından sarkmış, onları izliyordu. Calynia'nın sıradan gündelik şeyleri canavarlara dönüştürme takıntısının bir başka örneği.

"Ona Rascal adını verdim," dedi Amicus. "Ona isim mi verdin?"

"Muhtemelen en iyi seçenek değildi." Amicus, başını kaldırmış, eğmiş ve doğrudan ona bakan iğrenç canavara ikinci kez baktı. "Ona Sloth adını vermeliydim ya da ironik bir şekilde Speedy adını vermeliydim, ama geriye dönüp bakınca her şey kolay geliyor, değil mi?"

Nolyn, First Spear'a yakından baktı. "Ne zamandır ormandasın, Amicus?"

Buna gülümsedi. "*O kadar* uzun değil, efendim."

"Bunu bilmek iyi oldu." Nolyn, derenin taşlı kıyısı boyunca yürüdü ama ne insan ne de goblin izine rastladı.

"Kahvaltı ister misiniz, efendim?" Amicus bir avuç fındık ve çilek uzattı.

Nolyn geri dönüp teklifi kabul etti. "Peki, dün gece sana ne oldu, Birinci Mızrak?"

Amicus omuz silkti. "Emrinizi duydum ve saldırıya geçtim. Bir grup goblinle karşılaştık ve tartıştık, aslında birden fazla tartışma oldu. Ben geçmek istedim, onlar beni öldürmek istedi."

"Kim kazandı?"

"Dikkatli olun efendim, sizden hoşlanmaya başlıyorum. Bundan iyi bir şey çıkmaz."

"Doğru. Özür dilerim. Devam edin."

"Evet, karanlık olduğu konusunda haklıydın. Elimdeki kılıçları göremiyordum, bu yüzden yoluma devam ettim. Bağırışlar ve çığlıklar duydum. Onlara doğru ilerlemeye çalıştım ama hiçbir şey bulamadım. Birkaç kez bağırdım ve bu bir hataydı. Ziyaretçileri davet ettim ama gelenler hiç de istediğim kişiler değildi. Çırpınmak yerine sessizce oturmak daha mantıklıydı, ben de öyle yaptım. Sabahın ilk ışıklarıyla suya doğru yola çıktım. O zamandan beri burada bekliyorum, sadece ben ve yaşlı Rascal. Hayatta kalan herkesin de aynısını yapacağını düşündüm. Görünüşe göre haklıymışım."

"Yani planın burada oturup kimin geleceğini görmek mi?"

"Ben pek plan yapmam. Bu tür şeyler benim rütbem çok üstünde. Ama birkaç saat bekleyip sonra nehrin aşağısına doğru ilerlemeye başlayacağımı düşündüm."

Nolyn başını salladı ve ağzına bir avuç çilek ve fındık attı. "Bunlar çok lezzetli. Bunlar erzakının bir parçası mı?"

Amicus başını salladı. "Bu sabah buldum."

"Bu bölgede yiyecek bulmayı biliyor musun? Güvenli olanları zehirli olanlardan ayırt edebiliyor musun?"

"Hayır. Bu yüzden önce sana verdim." Nolyn

çiğnemeyi bıraktı, gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Şaka yapıyorum." Amicus güldü. "Onlar abba meyveleri ve rom fıstıkları.

Bu ormanda her yerde yetişirler. Onlarla aylarca yaşayabilirsin."

Nolyn tereddütle yuttu. "Sırt çantanda yemek yok mu?"

"Buradan çıkmamız biraz zaman alacak. İhtiyacımız olana kadar erzaklarımızı tüketmenin anlamı yok."

"Garip. Seni iyimser biri olarak tanımlamazdım."

Amicus omuz silkti. "Zaferin yarısı, kazanabileceğine inanmaktır."

"Dikkatli ol, Birinci Mızrak, ben de senden hoşlanmaya başlıyorum."

"Kim olduğumu bildiğin halde mi?"

Nolyn başını salladı. "Özellikle de bu yüzden."

Amicus gözlerini kısarak baktı.

"Abryll'e karşı seni destekledim."

"Ama sen..." Kendini durdurdu. "Üzgünüm."

"Kulaklarım yüzünden, değil mi? Babamınki kadar sivri değil, ama yuvarlak da değil. Ben böyle doğmadım. Sanırım zamanla böyle oldular."

"Diğeri kim?" diye sordu Amicus.

"Bir daha söyler misin?"

"Karışık kökenli olan."

"Oh." Nolyn bileğindeki deri kayışı baktı ve "Adı Sephryn" dedi.

"Akraba mısınız?"

Nolyn başını salladı. "Ama birlikte büyüdük, önce Merredydd'de, sonra şehir yaşanabilir hale geldikten sonra Percepliquis'te. Biz..." Nolyn durdu. Arkalarından çalılıklarda bir şeyin hareket ettiği sesi geldi ve kılıcını çekti.

"Ne?" diye sordu Amicus.

Nolyn cevap veremeden, Birinci Mızrak sesin geldiği yöne döndü ve kendi iki kılıcını çekti.

Azuriah Myth ve Nolyn'in sadece kaçan adam olarak tanıdığı bir adam darağacının adaleti ormandan dışarı taşıtı. İkisi de sırtı — önce onlara, sonra nehre. İkisinin su tulumları da buruşmuştu. Myth'inki sanki bükülmüş gibi kırıksıklıklar vardı. İkisi zayıf bir şekilde dik durmaya çalıştı ve göğüslerini yumruklayarak selam verdi.

"Gidip için," dedi Nolyn ve ikisi su için birbirleriyle yarışmaya başladı. "Başka kimseyi gördün mü?" diye sordu Amicus.

İkisi başlarını salladı ama içmeye devam etti. Sonra Myth bir kayanın üzerine uzandı. Nefes nefese kaldı ve iç geçirdi. "Paladeious, Lucius, Ambrus ve Greig." Bir nefes daha aldı ve ekledi, "Hepsi öldü. Bir sürü katledilmiş goblinin arasında birlikte buldum onları."

"Kaç tane?" diye sordu Amicus.

Myth diğer askere dirsek attı. "Ne dersin, Smirch? On beş mi?" Smirch başını salladı ve çenesinden gömleğine su damlamasına izin verdi.

"En az on sekiz."

"On sekiz mi?" dedi Nolyn. Amicus'a baktı. "Dün gece yaklaşık yirmi tane öldürdün. Bu da demek oluyor ki..."

"Kırk ikisini öldürdüm," dedi Amicus. "Tartışmaları unutuyorsun."

"Tamam, o zaman altmıştan fazla eder. Bu, onların gücünden büyük bir kayıp."

"Sadece dördümüz kaldık, efendim," diye işaret etti Smirch. "Onlar da bir ağız dolusu aldılar."

."

"Doğru. Ama güçlerinin üçte birini kaybettiklerine göre, geri çekilip

"

"Belki," dedi Amicus, ama pek ikna olmuş gibi görünmüyordu.

Myth ve Smirch başlarını eğdiler, sonra su tulumlarını doldurmaya başladılar.

"Neden beni destekledin?" diye sordu Amicus, Nolyn'e. "Ha?"

"Daha önce. Son arena dövüşümde benim tarafımda olduğunu söylüyordun. Neden?" İlk Mızrak'ın sesinde bir parça şüphecilik vardı. "Baban, Abryll'in onun tercihi olduğunu açıkça belirtmişti."

"Evet, aslında bunun bir nedeni de o," dedi Nolyn. "Babanı sevmiyor musun?"

Nolyn güldü.

"Ben de pek sevmiyorum," diye homurdandı Smirch. "Bütün parasını Happy Pint'te harcadı, beni ve kardeşlerimi sincaplarla beslenmeye mahkum etti. İlk birkaç tane o kadar da kötü değil, ama beşincisine gelince, inan bana patron, o koca kuyruklu sıçanlardan gerçekten bıkabilirsin. Onuncuya gelince, sincaplar yetmez olmaya başlıyor."

"Smirch bizim küçük güneş ışığımızdır, efendim," diye açıkladı Myth. "Her zaman moralimizi yükseltecek bir anekdotla hazırdır."

"O kavgadan sonra," dedi Amicus Nolyn'e, "babanın gözünden düştüm. Beni tutuklamamı emretti."

Nolyn başını salladı. "Onun gibi. Öne çıkmaktan hoşlanmaz, bu kesin. Ulaşabilseydi, daha parlak olduğu için güneşi bıçaklardı ve hiçbir insanın Instarya'yı yenemeyeceğine içtenlikle inanıyordu."

"Yani ikiniz anlaşıyorsunuz?"

"Şöyle söyleyeyim, beni buraya ölmeye gönderen biri olduğunu söylerken şaka yapmıyordum."

"Babanın bunu yapacağını mı ima ediyorsun...?" Amicus durakladı.

"O benim en iyi tahminim. Yüzlerce yıldır, kelimenin tam anlamıyla yüzlerce yıldır birbirimizle konuşmadık. En son konuştuğumuzda annem ölmüştü. Bana, lejyona katılacağım için eşyalarımı toplamamı söyledi. İki gün sonra, Grenmorian Savaşı'nda savaşmak için gönderildim. Daha önce hiç savaşa katılmamıştım, ama annemin ölümünden on gün sonra devlerle savaşıyordum. En azından öfkemi bir şeye yönlendirebiliyordum. Hayatta kaldım ve savaşı kazandıktan sonra Goblin Savaşları'na gönderildim."

Nolyn üzüntüyle başını salladı. "Babam muhtemelen devlerin ya da goblinlerin beni öldürmesini umuyordu. Onlar başaramayınca, oğlunu bir tuz madeninin yöneticisinin yardımcısı olarak ödüllendirdi. Durat kalesini ele geçirmem, Lord Rog'u öldürmem ve Goblin Savaşı'nı *sona* erdirmem karşılığında aldığım ödül buydu. Görevimi yaptığım için Maranonia'nın güneybatısındaki o ücra köşeye sürgün edildim. Yeni görevim, herkes imparatorun bir oğlu olduğunu, özellikle de savaşlarda çok başarılı olan bir oğlu olduğunu unutana kadar halkın gözünden uzak durmaktı."

"Bir dakika, efendim, *Birinci* Goblin Savaşı'nda savaştığınızı mı söylüyorsunuz? Kaç yaşındasınız?" Myth, artık şişmanlamış su tulumunu omzuna geçirerek sordu.

"Birkaç ay sonra sekiz yüz elli beş yaşında olacağım."

"Vay canına," dedi Myth. "Yani bu savaş başladığında zaten dört yüz yaşındaydın?"

Nolyn başını salladı. "Evet, ve askere çağrılacağımı bekliyordum. Bu aslında mantıklıydı çünkü çok fazla deneyimim vardı. Ama hiçbir haber gelmedi. Beş yüz yıldan fazla bir süre o tuz madeninde mahsur kaldım. Sonra birdenbire buraya gönderildim. Emirlerin babamdan geldiğini kimse söylemedi, ama dürüst olmak gerekirse, Nyphron dışında beni öldürmek için bu kadar önemseyen başka kim olabilir ki?"

Amicus, Nolyn'e yeni bir ilgiyle baktı. "*O kadar* yaşlıysan, Grandford Savaşı'nı hatırlıyor musun?"

Nolyn başını salladı. "O savaştan bir yıl sonra doğdum."

"Ama onları tanıyordun?"

"Kimi?"

"Grandford Kahramanları, efsanelerde geçenler. Brigham Killian'la tanıştın mı hiç? Ben onun doğrudan torunuyum." Amicus kısa kılıcını çekti. "Bu onun silahıydı, Brigham'ın Kılıcı. O, Teshlor'un bir üyesiydi. Savaşçılar." Amicus, sanki kendisi ve Nolyn, bir yol kenarındaki lokantada tanışan ve ölümcül bir ormanda iki askerden ziyade aynı küçük kasabadan olduklarını yeni keşfeden yabancılarımı gibi konuştu.

"Garip, sen pek... gibi görünmüyorsun." Amicus tereddüt etti. "Şey, sen bu kadar uzun süredir buralarda olan biri gibi davranmıyorsun."

"Gerçekten mi? Nasıl davranırlar?"

Smirch güldü. "Bu tuzağa düştün."

"Sadece senin daha... olmanı beklerdim." Amicus yine durakladı.

"Bilge? Zeki? Herhangi bir silahın ustası? Ya da olgun? Benim yaşımdaki insanlar kesinlikle öyle olmalı, değil mi?"

"Evet, öyle sayılır."

Nolyn nefes aldı. "Ama neden daha uzun boylu olmadığımı merak etmiyorsun, değil mi?"

Amicus şaşkın bir ifadeyle baktı.

"Çocuklar büyüdükçe uzarlar, değil mi?" "Sadece bir yere kadar," dedi Myth.

"Aynen öyle. Olman gereken boyaya ulaştığında, büyüme biter.

Bir bardak, sadece o kabın alabileceği kadar sıvı ile doldurulabilir. Doldurmaya devam edebilirsin, ama ilk doldurduğun sıvının bir kısmı dışarı akıp yeni sıvı ile yer değiştirebilir, ama toplam miktar değişmez. Yaşlı adamlardan daha bilge çocuklar tanıdım ve eminim ki sen de senden daha yaşlı ama çocukça davranan insanlar tanıyorsun."

Myth ve Amicus, Smirch'e baktılar, o da başını sallayıp omuz silkti.

"Yaş, bir aptala zeka kazandırmaz ve zaman tek başına deneyim kazandırmaz, sizi her konuda uzman yapmaz. Eğer öğrenmeyi seven bir insansanız, çok fazla bilgi edinebilirsiniz

bilgi edinebilirsiniz, ama bu sizi bir dahi yapmaz. Bazı şeyler doğuştan gelir. İnsanların kişilikleri oldukça erken yaşlarda oluşur. Yaş çoğu zaman zaten var olanı yumuşatır ya da sertleştirir. Örgü örmeyi hiç bilmiyorum ve berbat bir aşçıyım, çünkü sekiz yüz elli beş yıl geçmesine rağmen, bu faaliyetleri hiç çekici bulmadım, bu yüzden onlardan kaçınıyorum."

Bir an düşündü. "Sephryn neredeyse benim kadar yaşlı ve o da hemen hemen aynı şekilde. O da yemek yapamıyor. Ama başkalarının hayatlarını iyileştirmeye karşı büyük bir tutkusu var. Bu yönüyle anneme çok benziyor. Ama Persephone bir şef ve bir keenig idi, bu da ona güç veriyordu. Sephryn'in tüm hayatı babamın yönetimi altında geçti. Bütün bu süre boyunca bir rejim değişikliği olmadı, bu yüzden statüko devam ediyor. Bu, Sephryn'in denemeyi bırakmasına engel olmadı. Hiç evlenmedi ve çocuğu olmadı çünkü tüm enerjisini asla hareket etmeyecek bir taş dağına harcıyor. Evet,

birkaç küçük zafer elde etti, ama durumu önemli ölçüde değiştirecek hiçbir şey başaramadı. Peki bunun nedeni nedir?"

Diğerlerinin hiçbiri cevap veremedi.

"Çünkü yaş ona sihirli yetenekler kazandırmadı. O da senin ya da başkalarından pek farklı değil, sadece daha yaşlı." Bir süre durdu. "Eh, inatçılıkta gerçekten üstüne yoktur. Ama bu onun her zaman sahip olduğu bir özellik. Öyle olmak zorunda, değil mi? Başkaları şimdiye kadar çoktan pes etmişti. Ben de ettim."

Smirch ayağa kalktı ve gruptan uzaklaşmaya başladı. Aniden durdu ve "Tetlin Cadısının oğlu!" diye bağırdı. Çılgınca parmağıyla işaret ederek, "Burada kocaman bir yılan var!" diye ekledi.

Nolyn ve Amicus güldü.

"Komik değil. Tam işemeyecektim, ama şimdi işedim!" Bacağını salladı.

"Adı Rascal," dedi Nolyn. "Rascal DeSlothful."

Nolyn, Riley Glot, Jerel DeMardefeld ve zavallı Calynian'ın ortaya çıkmasının yaklaşık bir saat sonra olduğunu tahmin etti. Nehrin daha yukarısını bulmuşlardı ve kıyıdan aşağı doğru yürürken diğerlerine rastlamışlardı. Riley, elinde kılıcıyla önde giderken, yaralı Calynian, hala ağzını tıkayan kanlı bezle, Jerel'in yardımıyla yürüyordu. Parlak

savaşçının ifadesi, onları görene kadar kıyafetine uymuyordu. Sonra gözleri parladı ve yüzünde neşeli bir gülümseme belirdi.

Nolyn'i gören Jerel DeMardefeld nefesini tuttu, ileri atıldı ve prymus'u o kadar kuvvetli bir şekilde kavradı ki, ikisini de yere düşürmek üzereydi. "Tanrıya şükür, hayattasınız, Majesteleri!" Nolyn'i o kadar sıkı kucakladı ki, adamın göğüs zırhı Nolyn'in dudağını kesmek üzereydi. Jerel DeMardefeld küçük bir adam değildi ve o bırakana kadar kurtulmak mümkün değildi. "Güvenliğinizden endişelendim, efendim."

"O şaka yapmıyor," dedi Riley. "Dün gece seni aramak istedi. Kılıcını almak zorunda kaldım, ipim olsaydı onu bağlardık. Kaçmasını engellemek için ikimiz de uğraştık." Calynian'a baktı, o da onaylayarak başını salladı. "Sanırım ayrıldık," dedi Riley Amicus'a. Sesinde utanç vardı, sanki bir suç işlemiş gibi.

Amicus başını salladı. "Hiçbir şey görmek imkansızdı."

Her filonun kendi tarihi vardı: ortak anılar, geçmişteki başarısızlıklar, pişmanlıklar, sözler ve borçlar. Ortak deneyimlerinden gizli bir dil ortaya çıkmıştı. Dışarıdan bakanlara, konuşmaları tamamen sıradan gelirdi, ama Riley'nin

Bu sözler, yıllar boyunca birbirlerine bağlanmış olanlar için bir tür şifreyle kaplıydı — yalnızca ortak anılarla aynı lanete sahip olanların okuyabileceği bir anlayış. Filoya katıldığından beri sadece birkaç gün geçmiş olan Nolyn, Yedinci Sikaria dilini konuşmuyordu. Yine de, bu gizli dili duyduğunda anladı. Riley, belki de önceki geceyle hiçbir ilgisi olmayan bir şey için af diliyordu önceki geceyle ilgisi olmayan bir şey için, ve Amicus hafifçe başını sallayarak onu affetmiş gibi görünüyordu.

"Ne zamandır buradasın?" diye sordu Riley, furca görevi gören baltasını ve omzundaki çantasını çıkararak. Yüklerini yere bıraktı.

"Söylemesi zor," diye cevapladı Amicus. "İki saat kadar olabilir." "Tek bir yerde geçirmek için çok uzun bir süre."

"Senin gibi geride kalanları bekliyorduk."

"Artık gerek yok." Jerel, bir keseden kurutulmuş et parçası çıkardı ve küçük çantayı kapatırken dişleriyle tuttu. Eti ağzından çıkardı ve diğerlerine daire şeklinde bir hareket yaptı. "Biz buradayız. Buraya gelirken Paladeious, Lucius, Ambrus ve Greig'e rastladık."

"Smirch ve ben de onları bulduk," dedi Myth.

"Hâlâ dokuz kişi kayıp," dedi Amicus.

Riley başını salladı. Jerel'e baktı, utanç duygusu yine içini kapladı. "Işıklar söndüğünde, hücum emrini duyduk. Hayır Herkes emri yerine getirdi ya da belki de yeterince hızlı hareket edemediler. Yorken, Hamm ve Blanith ezildiler."

"Ben arkada duruyordum," dedi Jerel DeMardefeld. "O emir hayatımı kurtardı, efendim."

"Kördük," diye ekledi Riley, sesinde yine suçluluk duygusu beliriyordu. "Karanlıkta sallanıyorduk. Her yer goblara doluydu, tıklama ve çene çatalı seslerini duyabiliyorduk. Koşmak, sallanmak ve en yakın sese bıçak saplamak dışında yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu." İkinci Mızrak kederli bir iç çekişle, "Bu sabah yarıktan geri döndük," dedi.

"Ne yaptınız?" diye sordu Nolyn, bu cesarete şaşırarak.

Riley alaycı bir gülümsemeyle hayranlığını reddetti. "Büyük bir başarı değil, efendim. Başlangıçta çok uzağa gitmedik. Yorken, Hamm ve Blanith çoğunlukla yıkılan uçurumun altında kalmışlardı. Diğerleri dağınık halde yatıyorlardı ama genellikle ateşimizin veya ateşten geriye kalanların görüş mesafesindeydiler." İçini çekti ve ayaklarına baktı. "Sensation ve Gammit..." Yutkunmak için durakladı. "Efendim..." Riley gözlerini kaldırıp Nolyn'e doğrudan baktı. Komutanının bakışlarını sanki bu

"Sensation ve Gammit'in üzerinde pençe izi yoktu. İkisi de kılıç darbeleriyle öldü. Arkadan vurulmuşlardı." Durdu ve başını salladı. "Her yer çok karanlıktı."

Jerel, elindeki et parçasını sanki neden orada olduğunu bilmiyormuş gibi baktı.

"Diğerleri ne oldu?" diye sordu Amicus.

"Gobs geri kalanını aldı," dedi Jerel. O da Nolyn'in henüz konuşmadığı ve muhtemelen asla konuşmayacağı dilde konuşuyordu.

"Geri dönüp onları gömmeliyiz," dedi Riley. "Artık hepimiz bir aradayız. Diğerleri kurtulursa geride kalmak istemedik. Ama şimdi..."

"Buradan gitmemiz lazım," diye homurdandı Smirch, hâlâ Rascal DeSlothful'a, sanki yılan aralarındaki yirmi fitlik mesafeyi atlayacakmış gibi bakmaya devam ediyordu.

Amicus, Nolyn'e baktı. "Efendim?"

Nolyn, üzerinde hiçbir iz olmamasına rağmen yaralı görünen Riley'e odaklandı.

"Kaç tane ghazel var?"

"Efendim?"

"Kaç tane gob öldürdün? Cesetlerini de saydın, değil mi?"

"Goblinler ölümlerini götürüyorlar," dedi Amicus.

Nolyn başını salladı. "Öldürdüklerini de götürüyorlar, ama dün gece götürmediler."

"Elli üç, efendim," diye cevapladı Riley. "Amicus'un yığını sayılmadan."

"Elli üç mü?" diye sordu Nolyn şaşkınlıkla.

İkinci Mızrak'a bakarak adamı değerlendirmeye çalıştı. Az önce, yanlışlıkla takım arkadaşlarını öldürdüğünü itiraf etmişti ve bunu kendi hatası olarak kabul ettiği açıktı. Bu durumda, Nolyn askerin yalan söyleyeceğini düşünmedi.

"Toplamda, bu filo bir oberdaza'nın eşlik ettiği yüz on üç ghazel'i öldürdü. Yirmi kişiden az bir grup, karanlıkta, tahkimat veya savunma araçları olmadan bunu başardı." Bu fantastik sözleri yüksek sesle söyledi, ağzından çıktıklarında daha makul gelebileceğini düşündü. Gelmediler. "Yedimiz hala hayattayız, sadece biri yaralı.

Bu...

"Bu yüzden ne onların ölümlerini ne de bizimkileri aldılar," diye bitirdi Amicus.

"Geriye çok az kalmıştı, belki de hiç kalmamıştı."

"Doğru," diye onayladı Nolyn, "Ama ben *şunu* söyleyecektim: *bu imkansız*. Tek bir filo bunu yapamaz."

"Saygısızlık etmek istemem efendim," dedi Riley, "Yedinci Sikaria Yardımcı Filosu sıradan bir filo değildir."

"Öyle mi? Neyim ben?"

"Biz özeliz, efendim," dedi Jerel DeMardefeld, ama Nolyn ondan daha azını beklemeyeceğini zaten biliyordu. Yine de Myth ve hatta Smirch'in de onaylayarak başlarını sallamasına şaşırdı.

"Nasıl yani?"

Her biri parmağını kaldırıp Amicus'u işaret etti. "O, efendim." Amicus utanmış gibi göründü, sonra omuz silkti. "Onları biraz eğittim." "Biraz mı?"

"Yedinci Sik-Aux, imparatorluktaki en iyi filo, efendim," dedi Riley, bu değerlendirmenin herkesin bildiği bir gerçekmiş gibi, hiç kibirli bir tavır sergilemeden. "Bu yüzden her zaman en önde, ilk gönderilenler biziz."

Myth gülümsedi. "Bir kohort kadar etkiliyiz."

"Benim zamanımda," dedi Nolyn, "bir kohort beş yüz kişiden oluşurdu." "Hâlâ öyle, efendim."

"Bu oldukça büyük bir övünme." Nolyn Amicus'a döndü. "Katılıyor musun?" Asker başını salladı. "Lejyon her şeyden önce takım çalışmasını öğretir."

Savaş bir grup çabasıdır. Üyeleri ayırırsanız, hattı bozarsanız, askerler keskin sopalarla donanmış akılsız haydutlardan başka bir şey olmazlar. Ama ben adamlarıma birlikte ve tek başlarına, mızrak, kılıç, kalkan, hançer ve hatta çıplak ellerle savaşmayı öğretiyorum. Bu ormanda gerekli olan budur. Her türlü arazide ve her koşulda, karanlıkta bile eğitim yapıyoruz."

Nolyn başını salladı. Tartışmak isterdi, ama üç şey onu durdurdu. Birincisi, Amicus'un önceki gece sergilediği muhteşem savaş becerisiydi. İkincisi, hayatta kalan altı kişinin gerçekliği ile tartışmaya gerek yoktu

Üçüncüsü, bir geceden fazla hayatta kalmak istiyorlarsa, harekete geçmeleri gerekiyordu.

"O adamları orada bırakmaktan ne kadar nefret etsem de

orman . . ." Riley'e baktı. "Benim görevim yaşayanlara karşıdır. Gidelim." "Efendim," dedi Riley, "Ölüleri kendim gömmek için izin istiyorum."

Nolyn başını salladı. "Bir kılıcı kaybetmeyi göze alamayız. Oradan çıkmak için sana ihtiyacımız olabilir."

"Çabuk olacağım efendim, nehirden aşağı iniyorsunuz, sizi bulmakta sorun yaşamayacağım."

"O adamlar öldü ve onlar..."

"Düzgün bir cenaze törenini hak ediyorlar. Eğer bunu yapmazsak, Phyre'ye giremezler ve cennette huzur bulmayı hak ediyorlar."

"Haklısınız efendim," dedi Jerel, sonra Riley'e dönerek ekledi, "Yardım etmek isterdim ama, bilirsiniz." Nolyn'i işaret etti.

Riley başını salladı. "Elimde bir taşla gömülmek isterim, efendim. Ve Sessation ile Gammit'in öbür dünyaya güvenle ulaşmalarını sağlasam kendimi daha iyi hissederim."

"En azından ekipmanları toplamalıyız," dedi Amicus. "Ve toprak kazması kolay."

"Biz yedi kişiyiz, onlar on üç," dedi Nolyn. "Bireysel mezarlar için zaman yok. Tek çukurlu bir mezar olmalı, anladınız mı?"

"İki," dedi Riley umutla. "Paladeious, Lucius, Ambrus ve Greig'i diğerlerinin yanına taşımaktan daha az zaman alır."

Nolyn iç geçirdi. "Tamam, iki dakika, ama sonra buradan iki kat hızla çıkacağız. Belki hepsini öldürdük, ama belki de öldürmedik. Bir ya da iki tanesinin arkadaşlarını çağırmak için kaçma riskini göze alamam. Anlaşıldı mı?"

Amicus başını salladı. "Yolu göster bize, Riley."

Son cenaze töreni bittiğinde, güneş neredeyse öğle vaktiydi. Nolyn daha fazla zaman kaybetmeye cesaret edemedi ve onlara yola çıkmalarını emretti.

Önceki gece ekipmanlarını kaybeden herkes ya kayıp eşyalarını buldu ya da ölenlerin ekipman yığınının yenilerini aldı. Bu Nolyn de dahil. Diğerlerini izlerken, her birinin sırt çantalarını geleneksel furca taşıma sopasının yerine geçen baltaların, çapaların veya çalı kesicilerin başlarına nasıl astıklarını fark etti. Sırt çantasını asmak için ek bir sopa kullanmak yerine mevcut bir aleti kullanmak çok daha mantıklıydı ve Nolyn yüzlerce yıl önce lejyonda aktif olarak görev yaptığını hatırladı. O da uyum sağladı ve aynı şeyi yaptı, sırt çantasının askısını baltanın başına geçirdi. Koşmadığı sürece, omzundaki balta sapı sırt çantasının ağırlığını dengeliyordu ve onu tutmasına bile gerek kalmıyordu.

"Smirch," diye seslendi Amicus, "domuz kafası sende."

"Ciddi misin?" Adam şok olmuş bir şekilde itiraz etti. "Buradan çıkış yolunu bilmiyorum."

"Gerek yok, geldiğimiz yoldan geri dön, sonra nehir boyunca yürü. Sen bile bunu yapabilirsin."

"Bana daha önce hiç liderlik yapmadın. Neden şimdi yapayım?"

"Fark etmiş olabilirsin, elemanımız biraz az. Gerçekten benimle tartışmak mı istiyorsun?" Amicus askere gülümsedi.

Smirch kaşlarını çatı, sırt çantasını kaldırdı ve yola çıktı.

"Dün gece kimse kendi ekipmanını kurtarmayı başardı mı?" diye sordu Nolyn.

Myth güldü. "Benimki uçurumun enkazı altında gömülü. Bu Ambrus'un çantasıydı."

"Benimki Yorken'inki," dedi Riley. "Ramahanaparus'unki ise Greig'inki."

"Benimkini sakladım," dedi Amicus.

"Benimki de." Jerel gururla sırttı.

"Siz ikiniz ucubesiniz, değil mi?" diye ekledi Myth.

Tek sıra halinde nehrin kaynağına doğru ilerlediler, bu tehlikeli bir yolculuktu çünkü kaygan kayaların üzerinden geçmek ve güçlü akıntıyı aşmak zorundaydılar. Bazı derin yerlerde, yosunlarla kaplı kütük köprülerden geçtiler.

Sık sık nehirden uzaklaşıp geri dönmek zorunda kaldılar ve iki kez, bir seferde yirmi fit yükseklikteki şelalelerle başa çıkmak için ellerini kullanarak ilerlemek zorunda kaldılar.

"Baban ne durumda?" diye sordu Nolyn, Amicus'a, hepsinden daha uzun olan kalın eğrelti otlarının arasından birlikte yürürken.

"Ha?"

"Benim yaşlı adamın, İmparatorluk Piçinin zekâsı ve bilgeliği hakkında konuştuk. Seninkinden bahset bana. Adı ne?" "Anthar."

"Ne iş yapıyor?"

"Askerdi. Birkaç yıl önce öldü." "Burada mı?"

Amicus, diğerlerinin spiker olarak adlandırdığı devasa dikenli bir bitkinin etrafından dolanırken başını salladı. "Yatakta çiçek hastalığından öldü."

"Oh, üzıldüm."

"Özür dileme. Yetmiş yaşındaydı." Amicus ona baktı. "Bir insan için yaşlı sayılır."

"Gerçekten mi? Bilemezdim. Görünüşe göre ben bir aptalım."

"Üzgünüm efendim, ben öyle demek istemedim..."

"Boş ver."

"Demek istediğim, bir asker için bu özellikle eski bir şey. Bana dövüşmeyi öğretti. Beş yaşımıdayken beni eğitmeye başladı."

"Bu belli oluyor. Yani aranız iyiydi?"

Amicus acı bir gülümsemeyle, "Benden sadece iki şey istedi: dikkat çekmememi ve asla lejyonda hizmet etmememi."

"Oops," dedi Nolyn.

"Aynen öyle. 'Amicus, evlat,' dedi bana, 'atalarının kılıçları, böyle bir şeyin varlığından önce, Grandford Savaşı'ndan beri imparatorluğa hizmet etti ve bize ne kazandırdı? Yüzyıllar süren bitmek bilmeyen yürüyüşler, yoksulluk..."

Yiyecek, kan ve sefalet, işte bunlar. Instarya değilsen, başarılı olamazsın, saygı görmeye layık değilsin. Ayrıca, eğitimimden çok fazla kazanç elde etmememi söyledi. Brigham Killian'ın oğlu Ingram bu yolu denedi ve pişman oldu. Babam hep şöyle derdi: "Bizim kadar iyi dövüşürsen, hedef haline gelirsin." Haklıydı. Abryll'i yenerek sırtıma bir hedef tahtası çizdim. Yine de, hedef alanın imparator olacağını hiç düşünmemiştim.

"Sanırım seninle benim bir ortak noktamız var," dedi Nolyn. "Babam ikimizi de nefret ediyor."

Sephryn, keşişin görmesini engellemeye çalıştı. Gözlerini kapatmak, başını tutmak için elinden geleni yaptı. Onu merdivenlerden aşağı itmek dışında her şeyi yaptı, ama keşiş yine de yazıyı gördü ve elbette okuyabildi. Ona sessiz kalacağına yemin ettirdi. Kalmaya izin vermesi karşılığında bunu talep etti. Gördüklerinden sonra onun gitme riskini göze alamazdı. Sonuçta Seymour'un ikna edilmesine gerek kalmadı. Onun soyunu öğrendikten sonra, onu memnun etmek için can atıyordu.

Ardından gelenler, kör bir paniğe yakındı. Sephryn dışarı koştu, sokağa çıktı, sonra durdu ve Ishim's Way'i inceledi. Küçük mahalle akşam için kapanıyordu, ama düzinelerce insan hala su çekiyor, çuvaları taşıyor ve merdivenlerde sohbet ediyordu.

Beni izleyen var mı? Bir yabancının gözlerini aradı, anında başka yere bakacak ya da bir sokağa kaçacak birini bulmayı umuyordu, ama sokak her zamanki gibiydi.

Pencereler! Bu fikir aklına geldi ve her birini inceledi. *Birisi beni izliyor, tepkimi görmek için bakıyor olabilir.* Kimseyi görmedi. Gece yaklaşıyordu; pencerelerin çoğu kapalıydı.

İki şehir muhafızı gördü: basit deri giysiler, kısa kılıçlar, fırçalanmış miğferler. Çeşmenin öbür tarafındaki evinin önünden geçerken sohbet ediyorlardı.

Kimseye söylemezsen, o ölür.

Ne yapacağını düşünürken kalbi hızla atıyordu. *Onları çağırırsam ve kimse görmezse, suçlu nasıl anlayabilir ki?* Sokağı tekrar gözden geçirdi. *Ya yabancı biri değilse? Belki tanıdığım biridir. Olamaz, ama yine de... Neden biri Mica'yı öldürüp oğlumu kaçırsın ki?*

Hiçbiri mantıklı gelmiyordu. *Henüz bir şey yapabilecek kadar bilgim yok.* Muhafızların yanından geçip gitmesini izlerken bu düşünce kafasında tekrar tekrar dönüp duruyordu.

Çocuk hala hayatta — sizinle iletişime geçeceğim.

Son bir kez daha baktıktan sonra Sephryn içeri geri döndü. Evi aradı, ancak daha doğru bir ifadeyle, *yıkılmış* haliyle. Her dolabı ve gardıropu didik didik aradı. Ne bulmayı umduğunu tam olarak bilmiyordu,

oğlunun bir köşeye ya da yatağın altına sıkışmış olabileceğini umuyordu. Hiçbir şey bulamadı, ne Nurgya'yı ne de suçlunun kimliğini ortaya çıkarabilecek bir ipucu.

Sonunda mutfak zeminine yığıldı, saçlarını elleriyle tarayarak düşünmeye çalıştı. Seymour hiçbir şey söylemedi, sadece odanın diğer ucundan onu izledi. Birkaç saat sonra tezgaha gitti, bir bez ve su kovaı aldı ve merdivenlere doğru yöneldi.

Bu onu harekete geçirdi. Birlikte çocuk odasını temizlediler. Ellerin titrediğini gören keşiş, işi tek başına yapmayı teklif etti, ama o kabul etmedi. Bu onun eviydi ve bu Mica'nın kanıydı, bundan emindi. Daha da önemlisi, acilen yapacak bir şeye ihtiyacı vardı. Oturup beklemek onu öldürecek, bundan emindi.

Her yer kanla kaplıydı, ama Sephryn'in ilk başta düşündüğü kadar çok değildi. Korku, kanın miktarından çok, kapladığı alandan kaynaklanıyordu. Hiç savaşa gitmemiş olsa da, Kendel'in ölümü onun yaşadığı ilk ölüm değildi. Bir adamın bir araba tarafından ezildiğini, bir kadının bir at tarafından çiğnendiğini ve iki kişinin iskeleden düştüğünü görmüştü. Hatta birkaç infaz da görmüştü: bir adam kaynatılarak öldürülmüş, bir diğeri ise parçalanmıştı. Bunlar, o barbarca cezaları yasaklamayı başardığı karanlık günlerden kalma olaylardı.

Yine de, yüzyıllar boyunca, çocuk odasındaki kan kadar midesini bulandıran bir şey görmemişti.

Sanki zavallı Mica patlamış gibiydi.

Lekeleri temizlerken, Sephryn Nurgya'nın dadısı olan yaşlı kadını düşünmeden edemedi. Mica ile ilişkisi böyle başlamamıştı. Mica, Sephryn'in evine aldığı birçok yoksul insandan sadece biriydi. En yoğun döneminde, onunla birlikte yaşayan on altı kişi vardı, hepsi de yoksuldu, bu da besleyecek çok fazla ağız olduğu anlamına geliyordu. Şimdi bile, iş bulamayanlar için bir gıda bankasına bağış yapmaya devam ediyordu. Mica, davet ettiği son kişiydi ve Arvis gibi umutsuz bir vakaydı. İkisi de hoş olmayan, anlaşılması zor, takdir edilmesi daha da zor insanlardı ve ikisi de kendilerine bakamıyordu. Ancak Arvis oda ve yemek vermeyi reddetmişken, Mica

barınmak için çalışmayı kabul etti. Bu

Bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce, Mica Sephryn'in hizmetçisi olmuştu. Nurgya'nın doğumu ile bu rol, dadılık görevini de içerecek şekilde genişlemişti. Mica'nın yakınında hiçbir akrabası yoktu. Ara sıra korkunç insanlar olarak örnek gösterdiği birkaç

akrabaları dışında, yaşlı kadın DeBrus klanının geri kalanından daha uzun yaşamıştı. Sephryn, Rhulynia'da bir yerde yaşayan bir kuzeni olabileceğini düşünüyordu, ama Mica bile bundan emin değildi. En azından akrabalarla iletişime geçmek, Sephryn'in uğraşması gereken bir şey değildi.

Kovadaki bezini kırmızı lekelerden arındırdı ve gözyaşlarını tutmaya çalışarak dudağını ısırdı. Neyse ki Sephryn herhangi bir vücut parçasına rastlamamıştı. Seymour'un onları bulup kaldırıp kaldırmadığını bilmiyordu, bilmek de istemiyordu.

Önce Kendel, şimdi Mica... Ölümünler üzer üzer gelir derler.

Çocuk odasını bitirdiklerinde saat geç olmuştu ve ev karanlık ve soğuktu. Seymour pembe su dolu kovaları kanalizasyon ızgarasına boşalttı, gecenin karanlığı komşularının meraklı bakışlarından onu koruyordu. Yorgunluktan başı, tüm olası seçenekleri incelemekten ağrıyordu. Hiçbiri işe yaramamıştı.

Sephryn aşağı kata geri döndü ve dönmeyi bırakmış bir top gibi yere oturdu. Seymour ateş yaktı, bir battaniye buldu, onu bir sandalyeye götürdü ve sıkıca sardı.

"Her şey yoluna girecek. Eminim," dedi keşif, neredeyse ikna edici bir sesle.

Çocuk hala hayatta, seninle iletişime geçecek. Sevgili Mari, bunun doğru olmasını umuyordu. Ateşin önünde oturarak düşünmeye devam etti, odaklanmaya çalıştı.

Neden somunu açamadı? Hiçbir şey çalınmamıştı.

Hiçbir şey zarar görmemişti.

Şantaj mı? Herkes benim zengin olmadığımı bilir. Gerçek bir değişim yaratacak gücüm olduğumu mu düşünüyorlar? Birisi kızgın mıydı çünkü...

Fryln'i hatırladı. *Dikkatli ol, melez. Bu, arkasına saklanmak için ince bir çizgi. Belki de bir Fhrey'in yarısını öldürmek Phyre'ye girmemi engeller, ama acı çektirmek için hiçbir engel yok.*

Yutkundu. *O, o olmalı. Başka kimse olamaz.*

Onun Nurgya'yı öldürdüğünü hayal ederken dehşete kapıldı, ama sonra bir şey fark etti. *O bunu yapamaz! Umut yeşerdi. Nurgya benim oğlum. Onda Fhrey kanı var. Ama sonra umut yok oldu. Her zaman bunu yapması için birine para ödeyebilirdi. Titredi. Ama belki de sadece beni korkutmak istiyordur. Nurgya'ya zarar vermeye cesaret edemez. Oh, eğer yaparsa...*

Gözleri şöminenin üzerine asılı olan uzun yaya kaydı — annesi Moya'nın yayı.

Annesi öldüğü gece, Sephryn ve babası saatlerce küçük karanlık bir odada oturmuşlardı. Babası, her zaman kızını kendi ölümüne nasıl güldüğünü anlatan hikayelerle eğlendirirdi.

Moya onunla yüzleştğinde titredi. Ne Sephryn ne de Tekchin tek kelime etmeden Moya'nın yatağının iki yanında oturup, onun nefes alıp verişini dinlediler; nefes alırken çıkardığı hırıltılı ses, nefes verirken de boğuk bir hırıltıya dönüşüyordu. Bundan sonraki yıllar boyunca, bu sese benzeyen her şey ses, Sephryn'i sinirlendirirdi. Ama o ses, sonunda kesildiğinde gelen sessizliğe kıyasla müzik gibiydi. O kadar uzun süre bekledikten, bitmek bilmeyen ıstıraba katlandıktan sonra, Sephryn sonun rahatlama getireceğini hayal etmişti. Yanılmıştı. Belki de daha da kötüsü, babasının ayağa kalkıp *"Bitti. Taşa bile ihtiyacı yok. Yolu biliyor."* demesiydi. Onu rahatsız eden ses tonuydu. Pişmanlık yok gibiydi. Annesinin vefatı, neredeyse elli yıldır evli olduğu karısının ölümü, ona pek bir etkisi olmamıştı. Sanki kız sadece uyuyormuş gibi davranmış ve ertesi gün uyandığında onu göreceğini söylemişti.

O gece, Sephryn'in hayatının en kötü gecesi idi... şimdiye kadar.

Sephryn o sandalyede oturmuş, battaniyeye sarılmış ve daha önce hiç ihtiyaç duymadığı bir sürü tanrıya dua ediyordu. Sabah geldiğinde ve dünya aydınlandığında, doğan güneşi lanetledi. Gece, kaçırın kişiden haber alınmadan geçmişti. Bir son tarih belirlenmemişti, ancak yeni günün başlaması, onunla iletişime geçme konusundaki zayıf umudunun sadece bir hayalden ibaret olduğunu kanıtlıyordu. Annesinin ölümünü kabullenmek zorunda kaldığı gibi, oğlunun olmadığı bir gerçekle yüzleşmekten korkuyordu. Bir kez daha, bunu tek başına yapacaktı — ya da neredeyse tek başına.

"Biraz çay buldum," dedi Seymour, buharlı iki fincanla ona doğru yaklaşarak.

Sephryn, sokağı izleyebilmek için pencerenin yanındaki bankta oturuyordu. Birkaç evde ışıklar yanıyordu. Bir avuç yalnız insan, başlıklarını kaldırarak soğuk sabah havasına göğüs geriyordu. Omuzlarında çantalar taşıyorlardı. omuzlarında ya da iterek arabalarda.

Onlar için sıradan bir gündü.

Seymour bir fincanı masaya koydu ve diğerini kadının eline tutuşturdu. Kadının fincanı tuttuğundan emin olana kadar bekledi, sonra bırakıp yanına oturdu ve aynı pencereden dışarı bakarak çayını yüksek sesle yudumladı.

"Şüphelendiğin biri var mı?" Bu, zayıf destek sözlerinden sonra sorduğu ilk soruydu.

"Emin değilim, ama bir fikrim var. Yakında haber almazsam..." Yayına bakmamaya zorladı kendini. Yıllardır ona dokunmamıştı, ama becerisinin kolayca geri geleceğinden emindi. "Onun peşine düşeceğim, gerekirse o piçi kendim bulacağım. Annem öfkesi ile tanınırdı, aslında bu konuda ünlüydü. İyi ya da kötü, ben de bu özelliğini miras aldım. Ferrol'un hiçbir yasası beni durduramaz."

Seymour başını salladı. "Yani, bunun bir Fhrey olduğunu mu düşünüyorsun?"

Sephryn, Seymour'un Ferrol yasaları hakkındaki bilgisine şaşırdı, ama bunu bir kenara bıraktı. "Oğlum ölürse, hiçbir efsane beni durduramaz ve bu, bazı sonuçlar doğurur. Nesiller boyu, insanlar ve Fhrey arasında bir köprü kurmaya çalıştım. İkisinin barış içinde yaşayabileceğini ilan ettim. birini öldürmek..." Başını salladı ve iç geçirdi. "Güçlü bir ailenin varisini öldürmek, uğruna çalıştığım her şeyi mahvedebilir."

Ayağa kalktı ve diğer pencereye doğru yürüdü. Meydanda daha fazla insan vardı. Elini uzattı ve açık avucuyla camı dokundu. "O dışarıda bir yerlerde. Oğlum hala yaşıyor. Buna inanmak zorundayım."

"Evet, yaşıyor," dedi kafasındaki bir ses. *"Ve onu öldürmemi istemiyorsan, söylediğim her şeyi yapacaksın."*

Sephryn çay fincanını düşürdü ve fincan yere düşerek parçalandı. "Duydun mu?"

Seymour kırık parçalara baktı, sonra tekrar ona döndü. "Neyi duydum?"

"Devam edeyim mi?"

"Şu ses!"

"Sadece sen benim sesimi duyabilirsin. Beni dinlemek mi istersin, yoksa yanındaki o aptalla gevezelik etmek mi?"

Korkusu yüzüne yansımış olmalı ki Seymour ona şaşkın bir şekilde baktı. "İyi misin?" diye sordu keşiş.

"Bilmiyorum," diye cevapladı Sephryn, dehşet içinde. "Garip şeyler oluyor." Kalbi çarpıyor, nefesi kesilmişti.

"Kimseyle konuşmaman gerektiğini açıkça belirtmiştim. Peki, bu adam kim? Ona söyledin, değil mi?"

"Hayır! Hayır, hiçbir şey söylemedim. Yemin ederim!" "Kiminle konuşuyorsun?" diye sordu Seymour. Sephryn parmağını dudaklarına koyarak onu susturdu.

"Bana yalan söyleme. Zavallı Mica'yı hatırlıyor musun? İtaatsizlik ettiğinde ne olacağını sana göstereyim..."

"Ben söylemedim!" diye bağırdı. "Mesajı bulduğumda o da benimle birlikteydi. İkimiz de aynı anda gördük."

Seymour endişeyle ona baktı. Sonra kendi göğsünü işaret etti ve *"Ben mi?"* diye sordu.

Kız başını salladı. "Beni duydun mu? Ben hiçbir şey söylemedim. O kendisi okudu. Odaya birlikte girdik..."

"Tamam. O zaman bu sadece kötü şans, değil mi?"

"Evet! Evet."

"Peki, bir daha böyle bir şey olmaması için elimizden geleni yapalım, olur mu?"

"Bir daha olmayacak. Söz veriyorum."

Ses o kadar yakındı ki, sanki kişi tam yanında duruyormuş gibi geliyordu, ama belirli bir yönden gelmiyordu. Nerede durursa dursun, hangi yöne dönerse dönsün, ses oradaydı. Sephryn sesi tanımadı. Konuşan kişi kesinlikle Fryln Ronelle veya Eril Orphe gibi ses çıkarmıyordu.

"Oğluma ne yaptın? Bana nasıl böyle konuşursun?"

Kimsin sen?"

"Sen soru sormazsın, bu birinci kural. Ben sana ne yapacağını söylerim, sen de itaat edersin. Eğer yaparsan, oğlunu geri alırsın. Çok kolay, değil mi?"

Sephryn son cümleinin ne anlama geldiğini ya da bir anlamı olup olmadığını bilmiyordu. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Biri çocuğunu çalmış, Mica'yı yok etmiş ve şimdi de bedensiz bir ses Seymour'a da aynısını yapacağını söyleyerek tehdit ediyor ve meyvelerle ilgili anlamsız yorumlar yapıyordu.

"Sen ve ben bir takas yapacağız. Gylindora Boynuzu karşılığında sana tatlı küçük Nurgya'yı geri vereceğim."

Ve deliliğin bataklığı gittikçe derinleşiyordu. Ses, oğlunun adını biliyordu, bu hem korkutucu hem de güven vericiydi. Oğlunun hakkında hiçbir şey bilmezken, sesin onun hakkında her şeyi bilmesi felç ediciydi, ama oğlunun güvenli bir şekilde geri döneceğine dair söz, ona tutunabileceği en ince ipçik gibiydi. "Onun ne olduğunu bilmiyorum."

"Hayvan boynuzundan yapılmış eski bir müzik aleti."

Nyphron onu sarayın güvenli bir yerinde saklıyor, sanırım. Onu getir. Sonra istediğin şeyi benim istediğim şeyle takas edeceğim. Anladın mı?"

"Hayır, pek sayılmaz," dedi. "Nasıl bulacağım? Bu ne demek oluyor? Mica'yı sen mi öldürdün? Kimsin sen? Benimle nasıl konuşuyorsun?"

"Birinci kural. Hatırladın mı? Yoksa Mica yeterli bir örnek olmadı mı? Hatırlatmam mı gerekiyor? Hala arkadaşını öldürebilirim. Evinizi o güzel kırmızı renkle boyamamı ister misiniz?"

"Hayır!"

"Emin misin? İkinizden biri tek kelime bile ederse, üçünüz de ölürsünüz, zavallı küçük Nurgya'dan başlayarak. Bu adama o kadar güvenebilir misin? Güvenemezsen, senin için onun icabına bakabilirim."

Sephryn, pencerenin önündeki bankta oturmaya devam eden keşişe baktı. Parmaklarını o kadar sıkı tutuyordu ki, eklemleri beyazlaşmıştı. Korkmuş bir şekilde ona baktı.

"O tek kelime bile etmeyecek. Bu bölgede kimseyi tanımıyor bile."

"Çocuğun için öyle olmasını umsan iyi olur. Çocuk demişken, bilmen gerekir ki ben çocuklardan nefret ederim ve sabırlı biri de değilim. Sana biraz zaman vereceğim, ama çok uzatma."

Sephryn bekledi, ama başka bir şey söylenmedi.

İmparatorluk Sarayı, Fhrey tanrısı Ferrol'un tapınağı Aguanon'un karşısındaki yüksek tepede bulunuyordu. Büyük Savaş'ın ardından imparatorluk başkentinde inşa edilen ilk binalardan biri olan bu dört katlı, alçak yapı, dünya hükümdarının sarayından çok bir kaleye benziyordu, özellikle de duvar eklendikten sonra.

Percepliquis, birleşmenin gerçekleştiği dönemde inşa edildiği için Ancak saray başka bir konuydu. Sadece saray başarılı bir şekilde işgal edilmişti.

Bu olay, Sephryn ve ailesinin başkenti terk edip Merredydd'e taşınmasından yaklaşık yirmi yıl sonra gerçekleşmişti, ancak Nolyn ve Bran oradaydı ve ona olanları anlattılar. Bran, ebeveynlerinin ölümünden beri okuma ve yazma sanatını öğretiyordu. Eğitim aracı olarak *Brin Kitabı'nı* kullanıyor ve öğrencilerine kopyalarını yaptırıyordu. Sonra, Kırk Beşinci yılda, Grandford Savaşı'nı anlatan dramatik bir tarihi oyun şehrin ana amfiteyatrosunda sahnelendi. Flütler, lavtalar, tam bir koro ve dansçı grubu eşliğinde, Büyük Savaş'ın dönüm noktası olarak bilinen ünlü savaş yeniden canlandırıldı.

"Hepsi yanlıştı," demişti Bran ona. *"Benim adımları hiç anmadılar. ailem; babamın Perdife yaptığı yolculuk, Raithe'nin fedakarlığı veya Suri'nin gilarabrywn'ı yaratması hakkında tek kelime bile yoktu. Ve Persephone, insanlığı kurtarmak için kendi ırkını terk eden kahraman Nyphron'un sevgi dolu eşi haline getirilmişti!"*

Buna karşılık Bran, gerçeği ortaya çıkarmak istedi. Şehrin meydanlarında kutuların üzerine çıkarak Brin'in Grandford Savaşı'nın orijinal destanını okudu. Kısa süre sonra durması söylendi. Bu talep oyunu finanse eden ve tanıtan saraydan geldi. Bu, Bran'ın çabalarını ikiye katlamasına neden oldu ve birçok öğrencisini çeşitli meydanlara gidip çeşitli meydanlara gidip okuma becerilerini kullanmaları için birçok öğrencisini işe aldı. Sonra imparatorun kendisi Bran'a durmasını emretti. Bran yine reddetti. Ünlü ve aleni bir şekilde şöyle cevap verdi: *"Brin'in yazıyı icat etmesinin sebebi tam da budur. Kitabını, güçlü insanların kendi çıkarlarına uygun olarak geçmişimizin hikayelerini değiştirmesini önlemek için yazdı."*

Ertesi gün Bran tutuklandı ve saraya hapsedildi.

İmparatora karşı geldiği için idam edileceği söyleniyordu, ancak Bran popüler bir figür olduğu için bunun gerçekleşeceğine inanan çok az kişi vardı. Eski Instarya kahramanlarından biri olan Plymerath'ın Bran'ın lehine konuşanlardan biri olduğu söyleniyordu. Bran öldürülmedi, ancak serbest bırakılmadı ve iki ay hapiste kaldı. Nolyn olmasaydı, hayatının geri kalanını hapiste geçirebilirdi.

İmparatorun oğlu, Grenmorian Savaşı'ndan döndüğünde, çocukluk arkadaşının babası tarafından hapsedildiğini gördü. Nolyn, Nyphron ile konuşmaya çalıştı, ancak görüşme izni alamayınca şaşkına döndü. Başbakan, Bran'ın sorun çıkardığını ve imparatorluğun tarihini kabul edene kadar tecrit altında tutulacağını açıkladı. Bran, önce öleceğini söyledi. Bunun gerçekten olabileceğinden korkan Nolyn, yardım edebileceğini bildiği tek kişiye, yaşlı mistik Suri'ye gitti. Suri, hepsi için bir teyze gibiydi ve hala doğduğu ormanda yaşıyordu. İnsan standartlarına göre çok yaşlı olan Suri, onlarca yıldır Mistik Orman'dan ayrılmamıştı, ama Bran için bir istisna yaptı.

Nolyn'in anlattığına göre, kırmızı pelerin giyen ve eski bir bastona dayanan yaşlı kadın, hiçbir direnişle karşılaşmadan saraya girdi. Kontrolsüz bir şekilde gülen Bran ile birlikte dışarı çıktı. Bran, Nyphron'un yüzündeki ifadenin bu tepkiyi tetiklediğini söyledi. *"Dünyanın hükümdarı, küçük bir yaşlı kadın karşısında bir çocuk kadar güçsüzdü."*

Ertesi gün sarayı çevreleyen bir duvarın inşasına başlandı. Özel bir yanı yoktu. Yalnızca iki metre yüksekliğindeki duvar, bu çabaya değecek gibi görünmüyordu, ancak ilginç bir özelliği vardı: tepesini çevreleyen kesintisiz bir sembol şeridi. Semboller sadece dekoratif gibi görünüyordu ve duvarın neden inşa edildiği herkes için bir gizem olarak kaldı. Sephryn'e göre işaretler ona belli belirsiz tanıdık geliyordu, ama nedenini bilmiyordu.

Duvara ek olarak, imparator kapıya bir muhafız yerleştirme geleneğini başlattı, muhtemelen zayıf yaşlı kadınların içeri girip mahkumları serbest bırakmasını önlemek için. Beş adam sırayla nöbet tutuyordu. O gün sıra Andrule'daydı.

"Günaydın, Andrule." Sephryn yaklaşırken el salladı, gözlerindeki dehşeti görmemesini umuyordu.

Ya beni içeri almazsa?

Bu saçma bir düşünceydi. İmparatorluk Konseyi'nin ofisleri sarayın güney kanadındaydı. Neredeyse her gün aynı kapıdan geçiyordu ve bunu Andrule doğmadan önce de yapıyordu. Yine de... bu, ilk kez yapmak zorunda kaldığı, işe yürürken kendini suçlu hissettiği tek zamandı ve yüzünde suçluluk duygusunun belli olduğundan emindi.

"Günaydın, Sephryn." Ona gülümsedi. "Bugün toplantı var mı?"

Yoktu. Gerçek şu ki, Sephryn'in orada olması için hiçbir neden yoktu. Neyse ki bu önemli değildi. Sephryn Myr Tekchin tanınmış bir çalışkandı. Kimse onu bir festivalde dans ederken ya da Mirtrelyn salonunda sarhoşken görmemişti. Hamamlarda vakit geçirmezdi ya da imparatorluğun uzak köşelerine uzun tatillere çıkmazdı. . Sekiz yüz yıldan biraz fazla bir sürede, uzun zamandır unutulmuş iki kahramanın kızı olan Sephryn, Percepliquis, Merredydd ve Mystic Wood dışında hiçbir yere gitmemiştir. Ve çocukluğundan beri Suri'nin evine gitmemiştir. Konsey odalarında yer edinmek için uzun süre mücadele ettikten sonra, neredeyse tüm vaktini sekiz ofiste ve bir toplantı salonunda çalışarak geçirdi. Bunun nedeni kısmen, danışma organının kurulmasına yardımcı olanlara karşı bir yükümlülük hissetmesiydi. Ama dürüst olmak gerekirse, hayatının en büyük ve en kalıcı başarısı olan İmparatorluk Konseyi ile de gurur duyuyordu. Bu başarıya sarılmak, dünyayı henüz herkes için bir cennet haline getirememesinin acısını hafifletmeye yardımcı oluyordu.

Bu ölçekte bir değişim, küçük ama kararlı adımlarla atılan uzun bir yolculuktu.

Sephryn muhafızlara başını salladı. "Eşarbımı içeride unuttum. En azından öyle sanıyorum. Bulamıyorum, umarım buradadır." Bu bir yalandı ve yasadışı bir şey olmasa da, onu Ses adına yaptığı ilk suç olarak görüyordu. Saraya girmek için bir bahaneye ihtiyacı yoktu, ama Sephryn normal rutinini takip etmeyi planlamıyordu ve herhangi bir soruyu önlemek istiyordu. Birisi onu dolaşırken bulursa, eşarbını kaybettiğini ve aradığını söyleyerek kendini açıklamayı umuyordu. Hilesi sağlam bir savunma olmaktan uzaktı, ama saraydaki hiç kimse onu şüphe etmek için bir nedeni yoktu ve o, zayıf bir bahane bile fazlasıyla yeterli olacağını tahmin ediyordu.

"Bunu yapmak istemiyorum," dedi Andrule ve bir an için, onun her şeyi bildiğinden korktu. Kalbi hızla çarpmaya başladığında, Andrule ekledi: "İyi bir eşarbım olmadan kalmak istemiyorum. Hala soğuk. Yemin ederim, bu yılki Kurucu Günü Festivali kapalı bir mekanda yapılmalı."

Suri, daha çok rahatlamaktan dolayı başını sallayıp gülümsedi ve Andrule ona geçmesini işaret ederken başka bir şey söylemeye cesaret edemedi.

Suri'nin sorumlu olduğu duvar, çoğu düz taşlarla döşeli, kapalı küçük bir avlu oluştuyordu. Ağaçların büyüdüğü yerlerde, kasıtlı olarak bırakılmış boşluklar ve dekoratif daireler vardı. Sephryn, onların fidan olduklarını hatırladı. Şimdi yeni yapraklar açan ağaçlar devasa boyuttaydı ve kök sistemleri bir zamanlar özenle yerleştirilmiş taşları yerinden sökmüştü. Arayışına nereden başlayacağını bilemeyen Sephryn, doğrudan ön kapıya doğru yürüdü. O kadar bile Ne çalmak için geldiğini biliyordu. *Bir müzik aleti mi?* Bu çok tuhaf geliyordu. Oğlu kaçırılmış ve yaşlı bir kadın bir boynuz için öldürülmüştü? Bu

Bu istek, anlaşılması imkansız bir şeydi. Kafasında sesler duyuyordu — *sesler değil, düzeltti, sadece bir ses. Bu durumu daha iyi hale getiriyor mu?*

Oğlunun odasının Mica'nın kanıyla boyandığını görmemiş olsaydı ve Seymour o sahneyi görmemiş olsaydı, Sephryn kendini Arvis'i geçip "Gerçeklikten En Uzak" ödülünü kazandığına ikna ederdi.

Ama ikimiz de mesajı gördük. Ve keşiş Sesi duymamış olsa da, bu durum bütünle karşılaştırıldığında o kadar da garip gelmiyordu. Birçok yönden, Ses anlaşılabilir olana bir dereceye kadar yapı kazandırmıştı. Neler olup bittiğini, Ses'in kime ait olduğunu veya onu nasıl duyduğunu hiç bilmiyordu. Ama kelimeler, ne kadar korkunç olsalar da, bir amaca giden yolu aydınlatıyor ve yön gösteriyordu. Sephryn'in tüm hayatı hedeflere adanmıştı, bu bir işkolik için alışılmadık bir arayış değildi. Çözmesi gereken bir sorunu vardı ve ne kadar korkmuş hissetse de, azimle devam edecekti.

Sarayın içi, daha sonraki binalarda kullanılan ince güzelliğe sahip değildi. Giriş holü dört kat yüksekliğindeydi ve yüksek bir galeriyi çevreleyen dar pencereler vardı. Üst duvarlara ve tavanın bazı kısımlarına, Büyük Savaş'tan şaşırtıcı savaş sahneleri resmedilmişti. Savaşçılar uzun direklerden sarkan flamalarla at sırtında gidiyor, geniş vadiler binlerce askerle doluydu ve kale kapıları okçular tarafından savunuluyordu. Bir sahnede, üç

figür tepenin üzerinde duruyordu. Biri ejderha gibi görünen bir şeyle savaşıyordu.

Bu sahne çok ünlüydü. Üç kişinin Cenzlyor, Techylor ve Nyphron olduğu söyleniyordu ve resim, imparatorun savaşın son destansı savaşında büyümlü canavarlardan birini öldürdüğü anı tasvir ediyordu. Resimde tasvir edilenlerin çok azı doğruydı. Nyphron aslında bir tepede büyük bir canavarla savaşmış ve onu öldürmüştü, ama bu bir ejderha ya da düşman bile değildi. Bu yaratık bir müttefikti. Cenzlyor ve Techylor ise gerçek kişiler değil, sanatsal metaforlardı. Zihin gücü anlamına gelen Cenzlyor, sihirleriyle davaya yardım eden Arion ve Suri adlı kadınların sembolik temsilcisiydi. Techylor olarak bilinen erkek figür ise, savaşmış ve ölmüş binlerce insan savaşçıları temsil ediyordu. İşte böyle.

İmparatoriçe Persephone resmi açıklamıştı, ancak odayı çevreleyen şeritte kazınmış sözler, Techylor ve Cenzlyor'un gerçek kişiler olduğu izlenimini kolayca verebilirdi.

İmparatoriçe, okumayı hiç öğrenmemiş olmasına rağmen, kazınmış yazının yapılmasında ısrar etmişti. Bunun önemini fark etmişti ve imparatorun Bran ve Suri ile olan olaydan sonra bu uygulamayı yasaklamasına çok kızmıştı.

Sağda, vergi dairesi ve diğer iç işleri içeren imparatorluk bürokrasisinin bulunduğu Kuzey Kanadı ve askeri meselelerin merkezi vardı. Solda ise hizmetçilerin odaları, mutfak, depolar ve İmparatorluk Konseyi'nin ofislerinin bulunduğu Güney Kanadı yer alıyordu. Ağır taş sütunlarla desteklenen alçak tavanlar ve pencerelerin olmaması, bu kanadı bir mezar gibi hissettiriyordu. Sephryn ölümle ilk kez karşılaştığı yer olduğu için, bu his daha da güçleniyordu. İmparatoriçe Persephone, yani ona adını veren kadın öldüğünde, Sephryn on iki yaşındaydı. İmparatoriçe, İmparatorluk Konseyi'nin şu anda toplantılarını yaptığı odanın hemen üstündeki odada vefat etmişti.

Sephryn, siyah-beyaz kareli zemini hızla geçerek, yukarıdaki galeriye çıkan görkemli merdivene ulaştı. İlk kez merdivenleri tırmandı. En üstte, İmparatorluk Rezidansı'nı, Nyphron'un özel odalarını oluşturuyordu. Burası da sol ve sağ olarak ikiye ayrılmıştı. Sağ taraf imparatorun kişisel yaşam alanıydı, sol taraf ise İmparatoriçe Persephone için ayrılmıştı. Sephryn, iki hükümdarın sadece ayrı yatak odaları değil, tamamen ayrı daireleri olmasını her zaman tuhaf bulmuştu.

"Nyphron onu güvenli bir yerde saklıyor," demişti Ses, *"sanırım sarayda."*

Sephryn, imparatorun değerli gördüğü her şeyin kişisel odalarında olacağını varsaymıştı. Ayrıca, sarayın o bölümünde yakalanırsa, eşarp bahanesinin işe yaramayacağını da tahmin etmişti. Planı, işler kötüye giderse, eşarbbı Nyphron'un eşarbbı sanarak bir hizmetçinin

yukarı çıkardığını düşündüğünü iddia etmekte. Bu zayıf bir iddiaydı ve Sephryn, Nyphron'un bunu kabul etmeyeceğini düşündü.

Kimse onun eşyalarının imparatorun eşyalarıyla karıştırılabileceğine inanmazdı, ama bunun yalanlanması imkansızdı.

Bu mazeret, onun sahip olduğu tek şeydi. Yoksa neden özel konutunda dolaşsın ki? En azından yakalanırsa, en olası sonuç, oradan ayrılması istenmesi olurdu. Başka herkes...

Bu yüzden Ses beni seçti! Bu düşünce geç ortaya çıktı ve kendini aptal hissetmesine neden oldu. *Sakin ol. Bütün bunlardan sonra mantıklı düşünmek zor: Duvarlardan Mica'nın kanı damlıyor, Nurgya'nın hayatta mı öldü mü bilmiyoruz, imparatora karşı bir suç işlemeye zorlandık. Ah Mari, bu işin sonu iyi olmayacak.*

Yine de, yapboz parçası yerine oturdu ve bu yardımcı oldu. Ne kadar çok şey mantıklı gelirse, o kadar iyi hissediyordu. En büyük gizem, Ses'in kaynağıydı. Sephryn bu konuda hiçbir fikri yoktu. Aklını kaçırmış olabileceği fikrini bir kenara bırakırsak - ki bu aslında en olası ihtimaldi - geriye ne kalıyordu?

Bir tanrı mı? Muhtemelen. Başka kim bu tür bir güce sahip olabilir ki? Ve eğer öyleyse, hangisi? Kulağa pek iyiliksever gelmiyordu. Belki Ferrol'dur. Hayır, bu uymuyor. Ses kesinlikle erkekti ve annesi ile babası Ferrol'un bir kadın olduğunu hep ısrarla söylemişlerdi — ve onu tanıdıklarını iddia ettiklerine göre bunu bilmeleri gerekirdi.

Sephryn ayrıma geldi ve durdu. Koridorun her iki yanında birer kapı vardı. Karar verme noktasına gelmişti.

Bir yerden aramaya başlamalıyım...

Tam o sırada, sağdaki kapı açıldı. Kapının arkasında, ona doğru bakan Illim duruyordu.

Sephryn konuşmadı. Orada durup sadece bakakaldı.

Illim, İmparatorluk Kahyasıydı. İmparator'dan daha yaşlı olan Illim, uzun zaman önce Alon Rhist'in Nidwalden Nehri'nin imparatorluk tarafındaki en önemli kalesi olduğu dönemde benzer bir pozisyonda bulunmuştu. Binlerce yaşında olmasına rağmen Illim, kırk beş yaşından büyük görünmüyordu. Çıplaktı ve rahat, bol bir tunik giyiyordu. İmparatorun kişisel yardımcısı olarak muhtemelen orada yaşadığını fark edene kadar, kıyafeti tuhaf bir şekilde sıradan görünüyordu.

Illim, sinirli bir ifadeyle ağzını bükerek parmaklarını tekrar tekrar şıklatmaya başladı. Sonra durdu ve onu işaret etti. "Sephryn, değil mi?" Sonucunu zafer dolu bir gülümsemeyle takip etti.

O da başını salladı.

"Biliyordum." Gülümsemeye devam etti. "Ve annenin adı... Moya'ydı." Yine başını salladı.

"Onu severdim, ama sanırım artık öldü, değil mi?"

"Sekiz yüz yıldır, evet."

"O kadar uzun mu?" Adam üzgün bir şekilde başını salladı, sonra onu dikkatle inceledi. "Tekchin ne durumda? Baban hala hayatta mı?"

"Evet, hala Merredydd'deki aynı evde yaşıyor."

"Onu iyi hatırlıyorum, harika günlerdi. İyi eski Tekchin. Seninle birlikte mi?" Illim koridora baktı.

"Hayır, efendim."

Illim elini küçümseyerek salladı. "Bana *efendim* deme. Ben sadece şöhretli bir hizmetkarım, hep öyle oldum."

"Sen bundan biraz daha fazlasısın."

"Belki," dedi ve iç geçirdi. "Babanın burada olmaması ne yazık. İmparatorun onu görmekten çok memnun olacağına eminim. Onlar Galantianların

" Kafasını kaşıdı ve kız, onun sarı saçlarının beyazlamaya başladığını fark etti.

"Babam..."

"Bekle." Ona onu takip etmesi için eliyle işaret etti. "Bu rüzgarlı koridorda durmanın bir anlamı yok. Sadece çarşafların gelip gelmediğini kontrol ediyordum. Odama gidelim, ama lütfen dağınıklığı görmezden gel."

O, bir dizi odadan hızla geçerek öncülük etti. O da onu takip etti, bu davetten dolayı hem şanslı hem de endişeli hissediyordu. O anda öyle görünmese de, karşısındaki Fhrey muhtemelen dünyadaki en güçlü ikinci varlıktı. İmparatorluk Kahyası basit bir unvandı, ama Illim aynı zamanda imparatorun en iyi arkadaşı ve sırdaşıydı.

Onu götürdüğü oda, beklediği gibi değildi. Sephryn, Illim'in titiz doğası nedeniyle kusursuz derecede düzenli ve sade bir oda bekliyordu titiz doğası nedeniyle kusursuz derecede düzenli ve sade bir oda bekliyordu, ama karşısına çıkan manzara tam tersiydi. Mobilyalar ve süslemeler lüks ve gösterişliydi, ama her yer giysilerle doluydu ve altın işlemeli bir sandalyenin üzerinde bir tabak dolusu kuzu eti artıkları duruyordu. Tüm mobilyalar kirli giysilerle kaplı olmasına rağmen, kâhya onu oturmaya davet etti.

"Teşekkür ederim," diye cevapladı, ama yine de ayakta kaldı. "Ne diyordun?" diye sordu.

"Ne mi?"

"Tekchin hakkında bir şey mi?"

"Ah, onun senin maceralarını anlattığı hikayelerini ne kadar sevdiğimi söyleyecektim."

"Benim değil," dedi Illim. "Ben hiç Galantian olmadım, o seçkin savaşçı grubunun bir parçası olmadım, ama hepsini tanıyordum, Nyphron'un babasını bile. Aslında," diye eğildi, "Zephyron, Nyphron'un iki katı kadar iyi bir liderdi."

"Bu... ah... tehlikeli bir görüş gibi geliyor."

Illim güldü. "Hiç de değil. Nyphron'a bunu sürekli söylüyorum, genellikle ona kızgın olduğumda."

Kâhya, kanepeye yığılmış giysi yığınının üzerine çöktü ve ayaklarını yukarı kaldırdı. "İşte babanın muhtemelen bilmediği bir hikâye. Bir bahar günü, Nyphron ve ben elma şarabından sarhoş olmuştuk, babası bizi gece vakti bir salda Grandford nehrinin akıntısına karşı koymaya hazırlanırken yakaladı!" Bu anıyı hatırlayarak gülümsedi. "Zephyron bizi durdurmadı. O gece ikimiz de boğulmak üzereydik. Bacağım kırıldı ve buradaki küçük kemiğim parçalandı." Yakasını işaret etti. "Nyphron kafasını çarptı ve bir hafta boyunca bir gözünün görme yetisini kaybetti." Bu sözlerin ardından güldü. "Sevgili Ferrol, o günleri özlüyorum. Gerçekten özlüyorum. Hayat... şey, hayattı, değil mi?"

O, bir cevap beklermiş gibi ona baktı, ama o ne cevap vereceğini bilmiyordu.
diye
"Bunu ne kadar istediğini düşündüğümde" — avizeleri, kesme kristal sürahileri ve zarif halılarla kaplı zemini işaret etti — "Neden acaba avizeleri, kesme kristal sürahileri ve zarif halılarla kaplı zemini işaret etti — "Neden acaba?"

İllim parmağını ona doğru salladı. "Nolyn'i görüyorsun, değil mi?" Soru onu şaşırttı ve cevap vermek için bir an durakladı. "Ah, evet, efendim." Sonra hemen ekledi, "Ama son zamanlarda değil, bir yıldan fazla oldu. Şu anda güneybatı Maranonia'da."

"Hala ilk bin yılında, değil mi? Ah, ne günlerdi ama." Hoş bir rüyadan uyanır gibi başını salladı. "Nolyn, lejyonda geçirdiği zamanları sevgiyle hatırlayacak. Tıpkı baban ve Nyphron'un Galantialılar olarak geçirdikleri yılları sevgiyle hatırladıkları gibi. Güven bana. Her şeyi gördüm. Savaş bittiğinde, kılıçlar paslanır."

Ayaklarını kanepeden indirip kendini toparladı ve bir yığın tunik, pallium ve braccæ topladı. "Nasılsın? Her şey yolunda mı?"

Ona neredeyse her şeyi anlatacağı, o anda her şeyi dökülecekti.

"İkinizden biri tek kelime bile ederse, üçünüz de ölürsünüz, zavallı küçük Nurgya'dan başlayarak üçünüz de ölür," demişti Ses ve o, onun onu izleyeceğini varsaymıştı.

—şimdi her zamankinden daha yakından, onun çıkardığı her sesi dinliyordu.

"Ben iyiyim," dedi.

"İyi değilsin," diye meydan okudu ve anlamlı bir şekilde ona baktı. "Neden burada olduğunu biliyorum."

Nefesini tuttu.

"Yıllardır imparatorla görüşmeye çalışıyorsun. Bunun ne kadar sinir bozucu olabileceğini biliyorum. İnan bana, Sikar dahil olmak üzere lejyon generalleri ve eyalet valilerinin önünü kesmek zorunda kaldım." İllim sırttı. "Ah, sevgili Ferrol, o çok zor biridir. Rhist'te görev yaparken hiçbirimiz onu sevmezdik. Ama Merredydd valisine imparatorun müsait olmadığını söylemeyi hayal edebiliyor musun? Özellikle de günlerce yol geldikten sonra? *Sinir krizi geçirmek* bile yetmez. Gördüğün gibi, senin adına müdahale edemem. Protokoller gerçekten uygulanmalıdır. Bakanlık ofisine bir talepte bulunmanı öneririm. Senin için iyi şeyler söylemeye çalışacağım ve eğer ayarlanabilirse, ayarlanacaktır. Ama sabırlı olmalısın."

Ayağa kalktı.

Henüz ayrılamazdı. Ne kadar korkmuş olsa da, kaçıramayacağı bir fırsat vardı. "Bir şey var," diye yavaşça başladı. "Kurucular Günü Festivali ile ilgili, farkına bile varmadan yaklaşıyor."

"Evet?"

"Düşündüm de... yani, merak ediyordum da... şey, İmparatorluk Konseyi özel bir şey planlıyor. Bir..." Doğaçlama yapıyordu, her şeyi uyduruyordu ve bu onun yeteneği değildi. "Bir sergi, imparatorluğun kuruluşuna giden olayları anmak için tarihi bir sergi. Düşündük ki... yani, İmparatorluk Konseyi karar verdi ki, geçmişini canlandıracak birkaç şey olursa çok daha etkileyici olur."

"Mesela?"

"Antikalar ve genel hatıra eşyaları gibi. Örneğin, Grandford Savaşı sırasında Alon Rhist üzerinde dalgalanan bayrak gibi şeyler.

Savaşta kalma imparatorun arabası olabilir. Hatta Gylindora Boynuzu bile olabilir." Telaffuzu doğru hatırladığını umuyordu.

"Gylindora Boynuzu..." Adam başını sallıyordu. "Bunu nereden biliyorsun?"

Masum görünmeye çalışarak gülümsedi. "Ailemden."

"Ah, doğru." Başını salladı. "Eh, boynuzun oyuncak olmadığını açıklamalıydılar. O kutsal bir emanettir ve halkın önünde hayranlıkla bakılmamalıdır." Bu düşünceye gülümsedi. "Kilitli tutulur." Gözleri, Sephryn'in daha önce duvardaki bir süs olduğunu düşündüğü şeye kaydı, ama şimdi onun küçük bir kapı olup olmadığını merak ediyordu — kulpsuz ve taştan yapılmış bir kapı.

Ama neden Illim'in odasında olsun ki?

"Oh, tamam," dedi ona, buruşuk bir tunik bakarak, gizemi çözmeye çalışırken.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi. "Öyle mi?"

"Sarayı temiz ve düzenli tutmak konusunda her zaman titiz olmuşumdur, peki neden benim odam bu kadar dağınık?"

"İma etmek ya da hakaret etmek istemedim. Sanırım bu, ayakkabıcıların çocuklarının ayakkabısı olmadığına dair eski bir deyiş gibi."

"Hayır, hiç de öyle değil. Bu durumda, benim çocuklarım çıplak ayakla dolaşmayı tercih ediyorlar." "Üzgünüm. Anlamadım."

"Nyphron. Sorun o. Gerçek şu ki, ben bir pasaklıyla yaşıyorum. İmparatorun kaosa olan bağlılığını takip edemiyorum. Bütün bu dağınıklık onun yüzünden."

"Yani sen ve Nyphron... siz... paylaşıyorsunuz..."

Illim omuz silkti. "Eğer kastettiğin buysa, ikimiz de burada uyuyoruz. Paylaşmak ise bambaşka bir konu. Nyphron'un pek iyi olmadığı bir konu. Ama bu benim sorunun, senin değil."

Bu her şeyi açıklıyor; boynuz burada! Bir tür kasada kilitli.

"Anlıyorum, ama boynuzu doğrudan imparatora gösterme isteğimi iletmek istiyorum. Belki biraz burada bekleyebilirim bekleyebilirim?"

Gülümsedi ama başını salladı. "Protokol, hatırladınız mı? Ama istediğiniz diğer şeyleri sağlayabileceğimizden eminim. Lütfen babamızı gördüğünüzde selamlarımı iletin." Tekrar güldü.

"Ah... evet. Söylerim. Teşekkür ederim," dedi ve koridora çekildi. Hızla yürüdü ve boş avluya ulaşana kadar hızını kesmedi.

"Taşla mühürlenmiş!" diye fısıldadı. "Boynuz imparatorun özel odasında kilitli." Son kısmı tıslayarak söyledi, sesini alçaltmaya çalışıyordu ama çığlık atmak istiyordu. "Beni duyuyor musun?" Durdu ve dinledi.

O, bunu halka açık bir sokakta değil, orada Ses ile halletmek istiyordu. "Anlayamıyorum. Bunu yapmam imkansız!"

Bekledi.

Hiçbir şey
olmadı.

"Bir şey söyle, lanet olsun!" Sessizlik.

Sephryn kapıya doğru koştu. Dışarı çıkmalıydı, gözyaşları akmadan önce saraydan kurtulmak istiyordu.

. Gözyaşları akmadan önce saraydan çıkmalıydı. Gözyaşları, korku, stres ve yorgunluğun ağırlığı altında gizleniyordu.

"Aldın mı?"

Sephryn utanarak Andrule'a baktı. "Hayır. Başka bir yerde olmalı." "Oh, çok kötü," dedi muhafız, şaşkın görünüyordu.

"Eşarp değil, aptal. Kornayı! Yanında mı?"

Sephryn hatasını fark etti ve utanmış bir gülümsemeyle hızla Grand Mar'a geri dönüp eve doğru yola çıktı.

Bir sokağa girerek, "Taş duvarın içinde kilitli. Ona ulaşamıyorum. Başka birini bulman gerekecek. Ama oğlumu geri verirsen, onu nerede bulacağını söyleyebilirim." dedi.

"Bu işler öyle yürümez. Anlaşma, boynuz karşılığında çocuktü. Sen sözünü tutamıyorsan, ben de tutmam. Ve eğer çocuk artık bir değeri yoksa, onu öldürmek zorunda kalırım. İstedğin bu mu?"

"Hayır!"

"O zaman ne öneriyorsun?"

Sephryn bir su birikintisine bakarak kendi yansımasını gördü. Gördüğü şey çaresizliğin yüzüydü ve hayatında ilk kez kendini yaşlı hissetti.

"Bir çaresini bulacağım, ama biraz zaman alacak."

"Öyle daha iyi, ama çok uzun sürmesin. Küçük Nurgya'nın burayı sevdiğini sanmıyorum ve onun hayatı boyunca iz bırakmak istemezsin, değil mi? O yüzden onun hatırı için acele et."

Nolyn, Jerel'in hemen arkasında yürüyordu. Daha uzun ve iri olan DeMardefeld, tabanları mor olan ve yaprakları yayıldıkça sarı-yeşile dönüşen kalın palmiye bitkilerinin saplarından kaçmak için zorlanıyordu.

Daha iri olan adam eğilip bükülürken, güneş ışınları ormanın tepesini delip geçerek zırhında parıltıyordu. Zırh, açıklanamayan bir şekilde parlaklığını korumayı başarmıştı.

"Bu sabah, sizi canlı bulabileceğimizden şüphelerim vardı, efendim. Tek'i şüphe etmemeliydim," dedi Jerel, büyük bir jungo yaprağının altından geçerken.

"Tek? O kim?" diye sordu Nolyn, zorlukla ilerlerken.

"Oh, *bunu* sorma, efendim." Myth inledi. Onların arkasında bir yerdeydi, Nolyn onun ağır nefesini duyabilecek kadar yakındaydı. Azuriah Myth, sadece yüksek sesle konuşan değil, aynı zamanda aşırı sesle nefes alan insanlardandı.

"Neden? Sır mı?"

"Bunun gerçekleşmesi için ne vermezdik ki," diye mırıldandı Smirch. O da Nolyn'in arkasında bir yerdeydi.

Amicus sırayı belirlemişti: Riley domuzun başını, Nolyn'in tahminine göre deneyimi nedeniyle Birinci Mızrak'ın sık sık aldığı pozisyonu almıştı; ardından Jerel, domuzun dişlerini almıştı. Amicus kendini domuzun kuyruğuna koymuştu. Nolyn, bu küçük erkek kalesinin, onu tehlikeden korumak için ön ve arkada tasarlandığından şüpheleniyordu. Prymus, vücudun en değerli parçası olan beyin olarak kabul edildiğinden, adamlar onu korumak için hareket ediyorlardı. Nolyn bu mantığı hiç anlamamıştı, çünkü kalbi veya akciğerleri olmayan bir vücut da kesinlikle ölecekti.

Vadi başlangıcından zeminin daha az dik olduğu yere inerken düzensiz bir tek sıra halinde yürüdüler. Orada bitki örtüsü daha büyük ve daha boldu ve bir zamanlar çılgınca akan vahşi şelaleler sakinleşerek

. Su çok derin olduğu için erkekler kıyı boyunca ilerlemek zorunda kaldılar.

"Benim burada olmamın sebebi O'dur, efendim," dedi Jerel, her şeye verdiği cesur yanıtlarla.

"O senin alay subayın mı?" diye şaka yaptı Nolyn.

Bu, beklenenden daha fazla kahkaha kopardı, ama lejyon subayları pek iyi tanınmıyordu.

"Hayır, efendim!" Jerel, şakayı anlamadığını belli ederek cevap verdi. "Tek Tanrı vardır." "Evet, onu anladım, ama hangisi?"

Nolyn, çoğunlukla annesi ve annesinin arkadaşları sayesinde babası tarafından tamamen görmezden gelinirken, annesi ve onun en yakın arkadaşları, yani annesinin teyzeleri dediğı kişilerden bolca ilgi görmüştü. Aynı klandan oldukları için hepsi akraba *idi*, ama hiçbir Persephone'nin kız kardeşi değildi. Kadınlar köyde genellikle küçük çocukların bakımıyla ilgilenirlerdi, ancak bu kadınlar *sıradan kadınlardan* çok farklıydılar. Hikayelere inanılacak olursa — ve bazıları inanılmaz olanlar da vardı — insan yiyen ayılarla, devasa büyülü canavarlarla savaşmışlar ve hatta tüm ırklarını kurtarmak için yeraltı dünyasından geçtiler. Çocukken bu hikayeleri, özellikle de kötü cüce Gronbach hakkındakileri çok severdi. Ama büyüdükçe, bu hikayelerin çoğunun gerçek olamayacak kadar abartılı olduğunu fark etti.

Teyzelerinden biri Brin adında bir kadındı. Nolyn henüz küçükken ölmüştü ve onunla ilgili sadece belirsiz anıları vardı. Annesine göre Brin, yazıyı icat etmiş ve sadece halkının tarihini değil, cüce şehri Neith'teki eski taş tabletleri okuyarak öğrendiğı tanrılarla ilgili ayrıntıları da içeren inanılmaz bir kitap yazmıştı. Nolyn, Bran ve Saphryn, *Brin'in Kitabı*'ndan ders almışlardı.

Buna göre, beş ana tanrı vardı: Fhrey'lerin tanrısı Ferrol; cücelerin tanrısı Drome; insanlığın tanrıçası Mari; doğanın ta kendisi olan Muriel; ve hepsinin babası Erebus. Bunlar, Nolyn'in 'in en iyi tanıdığı tanrılardı, ancak gökyüzünün tanrısı Eton, güneşin tanrısı Arkum ve mistik Suri'nin en sevdiği nehir ruhu Fribble-Bibble gibi birçok başka tanrı da olduğunu biliyordu. Ayrıca savaş, onur ve ölüm tanrıları olan Mynoganlar ve denizin tanrısı Eraphus da vardı. Bunların hepsi

Brin Kitabı'nda bahsediliyordu. Nolyn evden ayrıldıktan sonra keşfettiğı bir sürü başka tanrı veya yarı tanrı da vardı. Grenmorianlar Typhon'lara tapıyorlardı ve Uberlin ghazel tanrısıydı. Ancak tüm seyahatlerinde ve teyzelerinin öğrettiklerinde Nolyn, *Tek Tanrı* olarak anılan bir tanrıdan hiç bahsedildiğini duymamıştı.

"Tek Tanrı, efendim," diye ısrar etti Jerel. "Gerçek Tanrı. Diğerleri sadece efsanedir. Belki bir zamanlar büyük insanlardı, ama aynı kaderi paylaştılar — öldüler. Sadece Tek Tanrı ölümsüzdür. Sadece Tek Tanrı Tanrı'dır."

"Peki tüm bunları nereden biliyorsun?"

"O söyledi."

"Sizinle konuşuyor mu?"

"Tıpkı şu anda sizin yaptığınız gibi, efendim. O, yemyeşil Maranonia'daki mutlu evimin rahatlığını bırakıp lejyonun saflarına katılmam gerektiğini söyledi."

"Bütün bunları bırakıp buraya gelmem için bir ricadan fazlası gerekir," diye homurdandı Smirch. "Bundan hiç şüphe yok, sana bunu söyleyebilirim, patron."

"Jerel'in babası zengin bir toprak sahibi," diye açıkladı Myth, derin, boğuk sesiyle. Bu ses, Nolyn'e tecrübeli bir av köpeğinin Calynian aksanıyla konuşması gibi geldi. "Mehan'ın dışında geniş bir villası, bir hizmetçi ordusu ve koyun ve sığır sürüsü var. Jerel günlerini yemyeşil vadilerde kadınlarla şarap içerek geçirirdi. Bütün bunları bırakıp bu hastalıklarla dolu pisliğe geldi."

Smirch inanamıyormuş gibi başını sallıyordu. "Yardımcı kuvvetlere de gönüllü oldu. Kör gibi akıllı adam. Onun yerinde olsam, eve dönüp, kısa, şeffaf bir palla giyen bir güzellik tarafından verandada tırnaklarımı yaptırırken sarhoş olurdum. Ama hayır, o burada ve bundan da mutlu. Sorun da bu işte. Bütün bu olay aptallığın ötesine geçip Delilik Uçurumu'na doğru gidiyor."

"Tanrı sana bir şey yapmanı söylediğinde, kulak asmayan aptaldır," diye cevapladı Jerel.

"Eğer bu doğruysa, aptallık çok hafife alınmış demektir."

"Peki bu tek gerçek tanrı neye benziyor?" diye sordu Nolyn. "Dev mi? Yarı insan, yarı hayvan mı? Uçan bir ışık mı? Ne?"

"Dürüst olmak gerekirse, efendim, bir terzi gibi görünüyordu." "Bir terzi mi?"

"Ben öyle sandım efendim. *Beni ölçmeye* geldiğini söyledi, ben de babamın yeni kıyafetler için ölçü almaya gönderdiğini düşündüm. Yanılmışım. Beni değerlendirmek için gelmişti efendim, vücudumun ölçülerini değil, karakterimin büyüklüğünü. Bir dizi zararsız soru sordu

sorular sordu ve sonra bana lejyona katılmam ve her zaman en tehlikeli bölgelere gönderilen Yedinci Sikaria Yardımcı Birliğinde aktif görev almam gerektiğini söyledi."

"Ve siz bu tavsiyeyi kabul ettiniz mi?"

"Ben buna tavsiye demezdim, efendim. Daha doğrusu, henüz gerçekleşmemiş olmasına rağmen, bana zaten olmuş gibi anlatıyordu ve

hayır efendim, ne yazık ki ilk başta onun söylediklerine hiç inanmadım."

"Fikrinizi ne değiştirdi?"

"İki başlı koyun olduğunu söylemeliyim." "İki başlı koyun mu dedin..."

"Bu hikaye ne kadar harika olsa da," diye araya girdi Amicus, "geç oluyor. Bazı kararlar almamız gerekiyor. Nehirde bir tür savunma sistemi kurmalı mıyız? Yoksa burayı terk edip başka bir yerde sığınak mı aramalıyız?"

"Urlineus'tan ne kadar uzağınız?"

"Eğer düşündüğün buysa, bu gece oraya varamayız."

Nolyn, etraflarını saran yoğun ormana baktı. Dar geçidin sonuna gelmişlerdi ve uçurum duvarları çok uzaklaşmıştı, artık görünmüyordu. "Orada barınak bulma ihtimalimiz çok düşük, kaybolma ihtimalimiz ise yüksek, ayrıca harcadığımız çaba ve zamana değmez. En iyisi burada kamp kuralım. En azından bir tarafımızda nehir var."

Nolyn, Amicus'a onay veya şüphe için baktı. İlk Mızrak'ın mahallesindeydiler. Nolyn neredeyse sekiz yüz elli beş yaşında olmasına rağmen, onca yıl boyunca öğrendiği tek tutarlı şey, her bireyin vereceği bir ders olduğu idi.

Ancak Amicus öğretme havasında değildi. Ne onay ne de onaylamadığını gösteren bir işaret vermedi ve hemen, "O zaman ateş yakmaya başlayalım," dedi.

Nolyn, vadide başarısız olmalarından öfkelenen ghazellerin daha büyük bir kuvvet göndererek misilleme yapacağını ve daha önce olduğu gibi, askerlerinin uçurum duvarlarının koruması altında olmayacağını biliyordu. Ancak, ateş ve nehir hiç yoktan iyiydi. Önceki gece yaşanan inanılmaz olaylara tanık olduktan sonra, Nolyn yenilgiyi o kadar çabuk öngörmedi. Bu çileyi atlatabilecekleri umuduna sımsıkı sarıldı.

Sonra yağmur yağmaya başladı.

Birkaç kütüğü sürükledikten kısa bir süre sonra, ilk damlaların sesini duydular. Birkaç dakika sonra, ses, bağırarak zorunda kalacakları kadar şiddetli bir gürültüye dönüştü. Gece henüz tam olarak çökmemiş olsa da, artan karanlık, günün artık gündüz de olmadığını ilan etti. Ayaklarının dibinde küçük dereler oluştu. Ağır damlalar ağaçların tepesinden yağarak zemini ıslattı. Ateş yakılamayacaktı.

Kimse bir şey söylemedi. Odun toplamayı bıraktılar ve yapraklı bitkilerin çoğunu temizledikleri nehir kıyısında bir araya geldiler. Küçük kurtulanlar grubu, daha önce sürükledikleri birkaç kütüğün üzerine oturdular. Smirch ve Myth erzaklarını yediler. Amicus ve Jerel silahlarına ve zırhlarına baktılar.

"Peki, imparator olduğunuzda ne yapmayı planlıyorsunuz, efendim?" diye sordu Riley. O da çantasından bir parça kurutulmuş et çıkarmıştı.

"Öyle bir şey olmayacak," diye cevapladı Nolyn.

Riley ona "bana yardımcı ol" bakışı attı ve diğerlerine işaret etti.

"Hayatta kalamayacağımızı ima etmek istemedim. Sadece babamın benden daha uzun yaşayacağı kesin."

"Merdivenden düşüp ölebilir," dedi Riley. "Bilemezsin."

"Babam tam kanlı bir Fhrey, yani bu, bir kedinin ayağı takılıp düşmesi kadar olası bir şey."

"Ama öyle olsaydı, ne yapardın?"

Nolyn derin bir nefes aldı ve pelerinini daha sıkı sardı. Giysi sıırsıklam olmuştu, ama yine de koruma sağlıyordu. Nolyn, boynunun arkasından akan suyun verdiği hissi hiç sevmeydi. Bu his, ona derisinin üzerinde dolaşan örümcekleri çok fazla hatırlatıyordu.

"Uzun zaman önce, Sephryn ve benim Bran adında bir arkadaşımız vardı.

Sephryn benim gibi, annesi insan, babası Fhrey olan bir çocuktı, ama Bran farklıydı. Her iki ebeveyni de insandı. Büyüdükçe, ona ne kadar kötü davranıldığını gördük ve bu bizi rahatsız etti. Sephryn'in ailesi Merredydd'e geri taşındığında... Orayı biliyor musun?"

"Orada çoğunlukla Instarya yaşıyor, değil mi?" diye sordu Amicus.

Nolyn başını salladı. "Büyük Savaş'tan önce bile bir Fhrey kalesiydi.

Percepliquis inşa edilirken hepimiz bir süre orada yaşadık. Şehir tamamlandıktan sonra, insanların çoğu başkente taşındı. Sonra kalan Fhreyler kaleyi düzgün bir şehre dönüştürdüler ve geride kalan insanlarla

Sikar adında bir Instarya şu anda vali. Bu arada, lejyonumuzun adı da bu adamdan geliyor. Neyse, Sephryn geri döndüğünde, doğumu nedeniyle dışlanmanın ne demek olduğunu ilk elden öğrendi. Merredydd vatandaşları onun sadece insan yarısını görebiliyorlardı ve ona pislik gibi davranıyorlardı.

Nolyn, Amicus'tan aldığı birkaç fındığı ağzına attı, çiğnedi ve devam etti: "Daha sonra, Fhrey'lerden sayıca fazla olmalarına rağmen insanların dışlanmış olarak kabul edildiği Percepliquis şehrine döndüğünde, Sephryn sadece rahatsız olmaktan öteye geçti; öfkeleni. O zamandan beri, önemli değişiklikler yapmak için çalışıyor ama pek ilerleme kaydedemedi. Bir sürü çılgın planı var ve bazıları gerçekten oldukça iyi. Bir gece, ırklarına bakılmaksızın tüm imparatorluk vatandaşlarına uygulanacak bir dizi yasa olan Vatandaşlık Şartı fikrini ortaya attık. Bu kurallar tutarlı olacak ve herkese adil bir şekilde uygulanacak cezalar ve ödüller içerecekti."

Nolyn utangaç bir şekilde güldü. "Bunun için çok fazla şarap içtiğimizi anlamalısın." Yüzündeki yağmur damlasını sildi, damla burnunu gıdıklıyordu.

Jerel, Amicus'a dirsek attı ve Nolyn'i işaret etti. "Gördün mü? Sana söylemiştim." Amicus kaşlarını çatı. "Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz."

"Ne kanıtlamıyor?" diye sordu Nolyn. "Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?"

"Tek, eğer lejyona katılırsam, bir sonraki imparator Nolyn Nyphronian'ı koruyarak dünyayı daha iyi bir yer haline getirmeme yardım edeceğimi kehanet etti."

"Öyle mi dedi?" Nolyn güldü. "Bu terzilerin tanrısı gerçekten benim adımı mı kullandı?"

"Sadece öyle görünüyor, ama evet, kullandı. Dahası, annenin şefkat ve bilgeliğiyle hüküm süreceğini de söyledi. Vatandaş Şartı fikrin, onun sözlerinin doğruluğunu kanıtlıyor."

"Tanrınız yanılıyor. Persephone tek bir tane vardı ve Nyphron bin yıl daha hiçbir yere gitmeyecek, ben de o zamana kadar çoktan ölmüş olacağım."

"Biz de Jerel'e inanmamıştık," diye itiraf etti Riley. "Ama sonra sen ortaya çıktın orta

ya "Yine de fikrinizi değiştirmediniz," diye karşılık verdi Jerel.

çıkı. "Senin söylediklerine inanmak zor, DeMardefeld," dedi Smirch. n."

"Sen çok parlak birisin. İçten ve dıştan, sanırım. Bu doğal değil."

Myth başını sallıyordu. "Jerel bize imparatorluğun veliaht prensinin Yedinci Sik-Aux'a kolayca gireceğini söyledi. Bunun olasılığı ne kadardı?"

Nolyn cevap vermeden, eğretili otlarında hafif bir hareket fark etti. Gece, yağmurun gürültülü bir patlamasıyla geçiyordu, ancak bitkilere değen bu hareket, ters yönde tüyleri okşamanın sesine benzeyen bir kontrnot olarak yankılandı.

Amicus, Nolyn'in başını çevirdiğini ve gözlerini genişlettiğini fark etti. "Ne?"

"Hareket."

Amicus gülümsedi. "Gösteri zamanı."

Askerler ayağa fırladılar. Kılıçlar çekildi ve kalkanlar kaldırıldı.

"Majestelerini koruyun," dedi Amicus. "Ve efendim, kendinizi kurtaracak bir fırsat görürseniz, onu değerlendirin. Bu bir emirdir."

"Ben senin üstünüm ve imparatorun oğluyum. Bana emir veremezsin."

"Bugün yapacağım, efendim. Ve sizin de bizi gömmek için buraya geri dönmenizi istemiyorum."

Eğer bir tanrı Jerel'i sizi korumak için gönderdiyse, belki de bizim bilmediğimiz bir şey biliyordur."

Ghazel çalılıkların arasından geçti. Aralıklı, süzölmüş ay ışığı nehrin yüzeyinden yansıyarak Nolyn'in görmesi için yeterli aydınlatma sağladı.

Karanlık, bükülmüş ve kambur bedenler saldırıya geçti. Amicus ve Jerel, Nolyn'in önüne geçtiler ve Riley Glot ve Azuriah Myth'in desteğiyle saldırıya karşı koydu. Amicus Killian bir kez daha sihrini kullanarak

goblinleri büyüleyici bir ritimle mükemmel bir dansla. Ancak şimdi Nolyn diğerlerini de izleme fırsatı buldu. Jerel, Riley ve Myth İlk Mızrak'ı taklit ettiler, o kadar mükemmel ve zarif olmasa da, onlar da aynı tekniklerle goblinleri öldürdüler.

aynı teknikleri kullanarak goblinleri öldürdüler. Eşit değillerdi, ama aralarındaki ilişki açıktı. Nolyn, dört farklı enstrümanla çalınan bir melodiyi dinliyordu ve konser kanlı bir konserdi.

Ghazel, öfkeli boğalar gibi üzerlerine saldırdı, ancak duvara çarparak bir yığın halinde yere yığıldı. Arkadan daha fazla saldırı geldi. Smirch ve Zavallı Calynian da oradaydı, ancak diğerleri kadar yetkin değillerdi. Nolyn kılıcını onlara ödünç verdi ve karşılaştırıldığında kendini yeni bir acemi gibi hissetti. Kan ve yağmur karışmıştı; gök gürültüsü ve metal çarpışıyordu. Sonra, başladığı kadar ani bir şekilde saldırı durdu.

"Bu ilk dalga," dedi Riley, aşırı doymuş havaya dumanlar üfleyerek

"Bu sefer ok yok," dedi Zavallı Calynian.

"Dün gece işe yaramadı," diye cevapladı Riley. "Sanırım öğreniyorlar."

"Neden oberdaza ile başlamıyorlar, anlamıyorum." Myth

"Onlara fikir verme."

Ormanın derinliklerinde, bilinmeyen karanlığında, uzun, tek bir notadan oluşan bir inilti duydular.

"Ah, imparatorun kısa saçları adına!" Smirch küfretti. "O da ne?" "O bir *lejyon* kornası, seni aptal!" Riley bağırdı.

Herkes onun sözlerinin doğruluğunu anlayınca ona baktı. O anda boru sesi kesildi ve tekrar çaldı.

"Bu kesinlikle lejyon kornası," dedi Amicus şok içinde. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Çevresindeki çalılar izlediler. Yağmurun şingırdaması arasında, savaşın gürültüsünü duydular. Ağaçların arasında, büyük yaprakların ve çatlakları dolduran mürekkep siyahının gizlediği bir yerde, bir savaş patlak verdi. Ses, yağmur gibi, gelip gitti. Doruğa ulaştı, azaldı, sonra sessizlik oldu. Yine de, yağmur silahlarındaki kanı temizlerken, kılıçları ellerinde beklediler.

Bir şey onlara doğru hareket ediyordu: gürültülü, büyük bir şey. Ağaçların arasında gürültüyle ilerliyor, yaklaşırken dalları kırıyordu. Nolyn, insan, ghazel veya hatta Azuriah Myth'e ait olamayacak kadar yüksek bir nefes sesi duyabiliyordu. Sanki yaratık zırh giymiş gibi, bir çınlama sesi de eşlik ediyordu.

Her ne kadar korkunç bir canavar ortaya çıkacak olsa da kendilerini hazırladılar. Sonra ortaya çıktı, herhangi bir insandan daha uzundu. Ay ışığı onu ortaya çıkardı: bir at.

Acer! Nolyn onun bineğini tanıdı ve hayvanın sırtında oturan kişiye bakarak, "Everett!" diye bağırdılar.

Genç keşif eri sırttı ve attan indi. Nolyn'e dizginleri uzattı. "Atınız, efendim."

"Everett, nasıl..." Amicus, karanlığın içinden birkaç lejyonerin çıkmasıyla sözünü kesti. Bunlar ağır zırh giyen düzenli piyadelerdi. "Urlineus'a nasıl bu kadar çabuk gidip geldin?"

"Gelmedim," diye cevapladı Everett. "Craken's Firth'ten gelen Beşinci Alay'a rastladım. Onlara Yedinci Sik-Aux'un başının dertte olduğunu söyledim ve hiç tereddüt etmediler. Komutanları bir müfreze ayırdı ve beni onlarla birlikte gönderdi." benimle birlikte gönderdi." Keşif eri sırtıtmaktan kendini alamıyordu.

Diğerleri de öyle.

Sonra, miğferinde First Spear amblemi olan sert mizaçlı yaşlı bir asker karanlıktan çıktı ve Amicus gülmeye başladı. "Vay, bakın şuraya—Brac Bareith. Emekli olup sallanan sandalyeye oturduğunu sanıyordum."

"Amicus Killian, sen hiç ölmeyeceksin, değil mi?"

"Hayal kırıklığına uğramış gibisin."

"Hiç de değil. Seni ve ünlü Yedinci Yardımcı Birliği kurtarmak, yıllarca övüneceğim bir şey olacak."

"Beni kurtarmak mı?"

Bareith bir eliyle yağmuru silip diğer eliyle su kesesini alırken sırttı. "Seni öfkeli bir ghazel sürüsünün pençelerinden kurtardık."

Amicus güldü. "Anlıyorum. Yardıma ihtiyacımız olduğunu düşündünüz."

Brac gözlerini kısarak parmaklarını kullanarak saydı. "Siz sadece *yedi* kişisiniz ve yüzün üzerinde ghazel var. Onları arkadan ve hazırlıksız yakalamamış olsaydık, müfrezemize ciddi zarar verebilirlerdi."

Amicus başını salladı. "Bundan eminim. Ama biz iyiyiz." Brac şaşkın görünüyordu. "Saçmalık!"

Amicus Riley'e baktı. "Sence desteğe ihtiyacımız var mıydı?"

"Ne ile? Bu sevimli küçük yaratıklarla mı?" Birinin cesedine ayağını koydu. Amicus diğerlerine baktı. "Yardıma ihtiyacımız olduğunu düşünen *var* mı?"

Myth ve Zavallı Calynian başlarını salladılar. Smirch tek direnen kişiydi. "Şey..." dedi, "Biraz yardım almayı sorun etmem. Ulaşamadığım bir kaşıntım var. Popomda. Al, senin için eteğimi kaldırayım, patron."

Brac kaşlarını çattı. "Hepiniz saçmalıyorsunuz." Sonra Nolyn'i gördü. Gözleri üniformayı fark etti ve dikkatini toplayarak şık bir selam verdi. "Özür dilerim, prymus. Sizi fark etmemiştim, efendim."

"Rahat ol, First Spear," diye cevapladı Nolyn.

"Teşekkür ederim, efendim." Duruşunu gevşetti, sonra dudaklarına bir gülümseme kondu. "Elbette gerçekleri biliyorsunuz. Legate Lynch'e doğru bir rapor sunmanız gerekiyor. Sizi nasıl kurtardığımızı doğru bir şekilde anlatacaksınız, değil mi?"

"Kurtardık mı? Neyden, Birinci Mızrak?" diye sordu Nolyn.

Brac Bareith'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Elan'ın atan kalbi adına!" Ormandan çıkıp iki yana dizilen arkadaşlarına baktı. "İmparatorun oğlu... O artık *onlardan* biri."

Amicus Nolyn'e baktı, gülümsedi ve başını salladı. "Evet, sanırım öyle."

Mawyndulë boynuna vurdu ve kanını emmeye çalışan canavarca böceklerden birini daha öldürdü. Elini çekip parmakları arasında küçük böceği ovuşturdu, ölü bedenini ezip parçalamaktan zevk aldı. derisinin her yerinde. İğrenç sinekler, dayanılmaz sıcaklık ve sürekli nem onu rahatsız ediyordu. Her gün yağmur yağıyordu. Yağmur yağmasa bile hava sanki her an yağacakmış gibi hissediliyordu. Sanki iğrenç bir canavarın ağzında sıkışıp kalmış, onun sıcak ve nemli nefesini soluyormuş gibi hissediyordu. Delirmiş, hayali bir düşünceyle, imparatorluk en yeni şehirlerine Urlinues adını vermişti: Mawyndulë, söz konusu mücevher şu anda bir yaban domuzunun kıcına sıkışmışsa kabul edebilirdi.

Zavallı Ferrol! Buradan ne kadar nefret ediyorum, diye bağırdı kafasında, çamur sıçratan bir arabadan kaçarken ve neredeyse göl büyüklüğünde bir su birikintisine düşerken. Bunca yıl sonra, Mawyndulë hala Fhrey tanrısının adını boş yere söylemekten zevk alıyordu. Gençken, biri bunu yapmaya cesaret ederse geri çekilirdi. Şimdi ise bunu kişisel bir hak olarak yapıyordu. Ferrol artık onun tanrısı değildi. Tanrısız bir yaratık varsa, o da Mawyndulë'ydı.

Gürültülü şehir inşaatının etrafından dolaşan Mawyndulë, şaşkın bir şekilde durdu. Yardımcı lejyon uniformaları giymiş sekiz adam doğudan şehre girdi. Pelerinleri yırtık, miğferleri ezik, tıraşsız yüzlerinde çamur ve kan olan adamlar, atlar tarafından sürüklenmiş gibi görünüyorlardı. Onlarca başka adam da Farklı amblemleri olan lejyonerler onların yanlarında yürüyordu. Onlar da ormandan yeni çıkmışlardı, ama bu kadar hırpalanmamışlardı ve hepsi, özellikle sekiz kişi, yürürken gülümsüyor ve gülüyorlardı.

Hayır, sekiz adam değil, Mawyndulë kendini düzeltti, yedi insan ve bir melez. Prens hala hayatta!

Güneş olduğunu düşündüğü süt beyazı sis tabakasına baktı. *Henüz öğlen bile olmamıştı ve şimdiden ikinci büyük aksilikle uğraşmak zorundaydı. Bir aksilik kötü şanstı ama bir sabah içinde iki tane mi?*

Trilos işe yarayacağını söyledi. Ama sanırım yanlışmış. Daha iyi bilmeliydim. Yarın yağmur yağacak dersem ve yağarsa, ben kahin miyim yoksa sadece şanslı mıyım? Tamam, burada her gün yağmur yağıyor, bu yüzden bu kötü bir örnek. Ama önemli olan nokta, Trilos'un bir tahminde bulunması, bunun gerçekleşeceği veya doğru söylediği anlamına gelmez. Ona güvenemem. Sonuçta Trilos bir iblis.

Mawyndulë düşüncelere dalmış bir şekilde caddenin ortasında duruyordu ve görünüşte hiç zarar görmemiş prensi görünce biraz sinirlendi. Bu yüzden başka bir araba ona doğru hızla yaklaşıncı, onu kaçmak için hiç niyeti yoktu. Bunun yerine, ellerini çırpı ve arabayı çeken atların ön ayakları hemen büküldü. Bir kişnemeyle yere yığıldılar. Boyunduruk ve çapraz çubuk da aynı şekilde çöktü, aracı yukarı ve öteye fırlatarak içindekileri havaya savurdu.

Mawyndulë çılgılık ve bağırışlar arasında caddeyi geçmeyi başardı. Arkasına bakmadı ve kendi kendine homurdandı, "Bunu yapmamalıydım ."

Binicileri veya atları umursadığı için değil, planı görünmez olmasını gerektiriyordu. Her şey gölgelerde hareket etmeye bağlıydı. Etrafındaki Rhunes'ların hiçbirinin neden-sonuç ilişkisini fark etmeyeceğini bilerek kendini teselli etti. Bir istisna dışında, onların türü Sanatı kullanmak için çok ilkeldi ve bu nedenle, gördükleri zaman büyüü tanımayacaklardı.

Kötü ruh hali daha da kötüleşti.

Bir günde iki aksilik mi? Bir binayı havaya uçurmadığım için şükretmeliyim. Önce, o işe yaramaz aptal Sephryn kornayı alamadı, şimdi de prens... karaciğeri bir gazelin tabağındaki artıkları olması gereken prens, Urlineus'a doğru yürüyerek geldi.

Mawyndulë, yolunda ilerleyerek, neden olduğu kargaşadan uzaklaştı, sonra durup düşünmeye başladı.

Şimdi ne yapacağım?

Mawyndulë, hayallerini gerçekleştirmek için yüzyıllar boyunca gayretle çalışmıştı. Bu sürenin bir kısmını Yeşil Deniz'deki korkunç bir kalede, bir kısmını Percepliquis'te, geri kalanını ise güneydeki Maranonia eyaletinde geçirmişti. Ancak son zamanlarda, zamanının çoğunu Calynia ormanlarında, *Büyük Gösterisi'nin* ilk perdesi için hazırlık yaparak geçirmişti. Sonunda, büyük planını hayata geçirmişti, ancak planı, onu uygulamaya koyduğu anda suya düştü.

"Başaracaksın," demişti Trilos, açlıktan ölmüş gibi görünen genç bir kadının ince dudaklarından. *"En azından intikamını alacaksın."*

Bir bakıma Mawyndulë eski akıl hocasını özlüyordu, ama aynı zamanda özlemiyordu da. Sekiz yüzyıl boyunca birlikte oldukları süre boyunca, Mawyndulë

Trilos'tan, dünyanın tüm tarihi boyunca öğrendiğinden daha fazla şey öğrendiğini düşünüyordu. Havadan çilek üretmeyi öğrenmek, onun öğrendiği birçok mucizenin sadece ilkiydi

öğrendiği birçok mucizenin ilkiydi ve büyülu yeteneklerini genişletmek, Mawyndulë'nin bu kadar uzun süre iblisle kalmasının iki nedeninden biriydi.

O bir iblis olmalı. Başka ne olabilir ki?

Mawyndulë, Trilos'un parçalanmış bir çocuğun bedenini giyerek geri döndüğü zamandan beri hala kabuslar görüyordu. Trilos bunun acil bir yer değıştirme olduğunu açıklamıştı. Kısa süre sonra, iblis yakın zamanda boşalan güzel bir Fhrey kadının bedenine yerleşti. Mawyndulë, Trilos'un önceki seçimini telafi etmeye çalıştığını hissediyordu. Bir bakıma, o beden daha da kötüydü.

Mawyndulë, Trilos'a, daha doğrusu onun içinde yaşadığı cesede çekildiğini fark etti. Her şey kafa karıştıracı ve biraz da rahatsız ediciydi.

Artık Mawyndulë nihayet mentorundan kurtulmuştu, ama biraz yalnız, biraz gergin ve hatta biraz da korkmuş hissediyordu. Zamanını bekledi ve Büyük Savaş'taki rolünü bilen tüm Rhunes'ların toza dönüştüğünden emin olmak için yüzyıllar geçmesini beklemişti. Fhrey'lerin çoğunun bile onu unuttuğunu düşünüyordu. Mawyndulë, Fhrey'lerin veliaht prensi olmuştu, ama yönetmesi gerekenlerin kalplerinde pek yer edinmemişti.

Kendi babasını öldürdüğü için, o bir serseriydi, unutulmuştu ve muhtemelen öldüğü sanılıyordu. Sekiz yüz yıldan fazla bir süre geçtikten sonra, kimse onu aramıyor, kimse onu kollamıyordu.

Medeniyete yeni dönen askerler, yemek için mola verdiler. Adamlar bir süre kantinde kalacaklardı. Sonra muhtemelen yıkanmak, kıyafetlerini değıştirmek ve sarhoş olmak için zaman ayıracaklardı.

Hala biraz zamanım var.

Tepeden, eyaletteki tek düzgün binaya baktı. Mükemmellik olarak ilan edilen Percepliquis şehri, tüm imparatorluk şehirleri için model olarak hizmet ediyordu. Tıpkı sarayın başkentin kalbini oluşturduğu gibi, Urlinews'un merkezi de bir gün valinin konutu olacaktı — ne zaman

şehir sonunda bir tane elde etti. Şimdilik, bu şehir, şehri inşa etmek ve sınırları kontrol altına almakla görevli Yedinci Lejyonun komutanı olan legatın ofisiydi.

Belki de görünmez kalmak doğru bir yaklaşım değildi.

Başka bir sinek, kulağının hemen arkasına kondu. Ona vurdu ama ıskaladı.

Mawyndulë komuta karargahına girdiğinde, masanın arkasında bir adam parşömenleri düzgün tüplere sarıp duvara yerleştirilmiş küçük bölmelere koyuyordu. Bu, Mawyndulë'nin işçi arıların bal peteğinin derinliklerinde yaptığını hayal ettiği türden bir faaliyetti. Aynı derecede zihinsel keskinlik gerektiriyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" Palatus olarak bilinen kurmay subayı ve genel sekreter, basit bir soru sormaktan çok, Mawyndulë'nin orada işi olmadığını ima etmişti.

Bu yaratık, legatın yüceltilmiş hizmetkarıydı, bir tür işleri halletmek ve randevular almak. Soluk tenli, küçük gözlü, çene kemiği çıkıntılı, sefil, cılız bir adam.

Küçük palatus ölmüş olsaydı, Trilos'un Mawyndulë'yi kızdırmak için kullanacağı türden bir ceset olurdu. *"Bunu nasıl buldun, Mawyndulë? Bak, tüm dişleri yerinde. Gördün mü? Ve sesinin cızırtısını sevmeyin mi? Yaz sonu ağustosböceği gibi ses çıkarıyor. Bir şarkı söylememi ister misin? The Wicked Brothers'a ne dersin? Onu seviyorsun, değil mi?"*

Trilos bir iblis olmalıydı. Fhrey'lerden daha uzun yaşayan, ölü bedenlere yerleşen ve tüm Miralyith'lerin toplamından daha fazla Sanat bilgisine sahip başka ne olabilir ki?

Masadaki palatus koltuğunda öne doğru eğildi. *"Dedim ki, acaba..."*

Mawyndulë, kirayı geciktirmiş bir apartmanın ön verandasında havlayan bir köpeğe aldırış etmediği gibi, memura da cevap vermedi. Uzun adımlarla odayı geçip koridora çıktı ve elini hafifçe sallayarak legatın ofisinin kapısını açtı. Kapı iç duvara sertçe çarptı.

"Demetrius! Ne oluyor..." Lejyon komutanı ve Calynia İmparatorluk Eyaleti'nin vekil valisi Legate Lynch, Mawyndulë'yi gördüğü anda durdu. İkisi arasında kısa bir geçmiş vardı, ama Mawyndulë açıkça bir izlenim bırakmıştı.

"Özür dilerim, efendim!" Demetrius bağırdı. Küçük adam koşarak geldi.

Mawyndulë, kapıyı açtığı gibi kapattı, zamanlamayı iyi ayarlayarak kapı görevlisini vurmaya umuyordu. Iskaladı ama yine de zamanında durmayı başaramayan Demetrius'un kapıya çarpmasıyla çıkan tatmin edici *sesi* dinlemekten keyif aldı.

"O hala hayatta," dedi Mawyndulë elçiye. Sonra Lynch'in bakışlarının kapıya yöneldiğini görünce Mawyndulë kaşlarını çatı. *"Palatus değil, prens."*

Sanki bunu doğrulamak istercesine, Demetrius kapıyı açmaya çalışırken kapı mandalı gürültüyle sallandı.

"Yine sen," dedi Lynch, Mawyndulë'nin hak ettiğini düşündüğünden çok daha az saygı göstererek. Ancak, o ölçeğe göre gidersek, Lynch'in ayaklarının dibinde sürünmesi yeterli olurdu.

Lynch'in ayaklarına kapanması yeterli olurdu.

"Evet. İşin yapıp yapılmadığını görmek için beklemeyeceğimi mi sandın?"
Mawyndulë sertçe karşılık verdi. "Ben, yani imparator, oğlunun ölümünü ayarlamak için kesin emirler verdim. Nyphron, Nolyn'in bu görevden dönmesini istemiyordu, ama o geri döndü. Unuttun mu?"

"Prens Nolyn'i küçük bir keşif grubunun lideri olarak atadım," diye cevapladı Lynch, "ve onu goblin bölgesinin derinliklerindeki çıkmaz bir vadiye gönderdim. Hayatta kalma şansı hiç yoktu."

Lynch, Rhune'ların - ya da günümüzde adlandırıldıkları şekliyle insanların - en kötü türündendi: yaşlı, sarkık, beyaz saçlı ve yıpranmış. Derisi çürümüş bir kabak gibi çukurluydu. Mawyndulë, zihninin de aynı şekilde çürümüş olduğunu tahmin etti.

Eğer kafası dışarıdan bu kadar çürümüşse, içi ne kadar iyi olabilir ki?

"Yine de hayatta."

"Aynen öyle. Peki bunu nasıl açıklıyorsun?" Elçi sandalyesini geri itti ve aşırı gelişmiş bir özgüvenle kollarını kavuşturdu.

Mawyndulë, soytarının neden Mawyndulë'nin cevap istediği sorunun aynısını sorduğuna şaşırmişti. "Belli ki işinde berbat birisin."

"Yetersiz olduğum için legat rütbesine yükselmedim." "Öyle mi?"

O zaman açıklaman nedir?"

"Kader," dedi lejyon komutanı, sanki bu kelime sihirli özellikler taşıyormuş gibi. "O emir yanılttı. İmparator kendi çocuğunu öldürmemeliydi, özellikle de sebepsiz ve bu kadar korkakça bir şekilde.

İmparator oğlunun ölmesini istemiş olabilir, ama tanrılar açıkça istemiyor. Başka bir açıklaması olamaz."

Mawyndulë, bu saçmalığı düşünerek bir an aptala baktı. "Ve imparatorundan daha çok tanrılardan mı korkuyorsun?"

"Akli başında her insan gibi."

"Huh." Mawyndulë başını salladı ve insanların zihninde tanrıların imparatorlardan daha üstün olduğunu zihninde not etti.

Mawyndulë'nin doğaçlama planı, Lynch'i daha fazla tehdit etmekten ibaretti. Nolyn'in komutanı olarak, legat bir kez daha prensin ölümünü ayarlayabilirdi. Ancak şimdi, tamamen yeni bir fikir şekillendi: karşı konulamayacak kadar muhteşem, şiirsel bir intikam.

Eğer burada kader devreye giriyorsa, o zaman daha önce hiç bu kadar harika bir elime denk gelmemişti.

"Tamam, peki, ama ya sana imparatorun gönderdiği bir elçi olmadığımı söylersem? Ve geçen sefer benimle birlikte olan askerlerin, bana eşlik etmek ve benim adıma sahte kimlik belgeleri vermek için para aldıklarını, bu üniformayı çaldığımı ve sunduğum belgedeki imparatorluk mührünü taklit ettiğimi söylersem? Ya on yıllardır planlar yaptığımı, bu yüzden protokolleri, tüm doğru isimleri ve doğru terminolojiyi bildiğimi söylersem?"

"Hiç şaşırmazdım." Lynch ayağa kalktı ve adamın dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Çünkü o daha iri ve ben silahsızım, bu yüzden korkmuyor. Ve beş binden fazla adamın komutanı olduğu için, yanlış bir şekilde kontrolün kendisinde olduğunu düşünüyor.

Mawyndulë başını salladı. "Peki ya ben bir tanrı olduğumu açıklarsam? Onların imparatorları bile alt edebileceklerine inanıyor gibisin."

Lynch güldü. "Büyük hayallerin var. Bunu kabul ediyorum."

"Ah, anlıyorum, bana inanmıyorsun. Kanıt istiyorsun." Mawyndulë, "Demetrius!" diye bağırdı. O bağıırken, mandal sonunda çalıştı ve kapı ardına kadar açıldı.

Kurmay subayı kapının diğer tarafında durmuş, kapıya şüpheyle bakıyordu.

Mawyndulë işaret parmağıyla kıvrılma hareketi yaptı ve Demetrius'u ofise davet etti.

Elçi bir adım daha öne çıktı ve sırtını daha da dikleştirip göğsünü şişirerek daha da dik durdu. Üniforma giymiyordu. Bunun yerine eski Fhrey asica'nın imparatorluk versiyonuna benzer bir cüppe giymişti, Mawyndulë'nin onaylamadığı bir moda tercihi. Lynch, görünüşe göre, vali rolünü biraz fazla benimsemeye başlamıştı.

Lynch emretti, "Demetrius, bu aptal az önce vatana ihanet ettiğini itiraf etti. Muhafızları çağır."

Palatus keskin bir şekilde başını salladı ve çıkışa doğru döndü. Bir adım attıktan sonra kapı tekrar kapandı.

"Nasıl yapıyor bunu?" Demetrius, daha çok kendine sorar gibi sordu. Etrafına bakındı. "Bir taslak mı?"

"Hayır," dedi Lynch. "Bu sahtekar bir tür hile yapmıştır. Bizi etkilemeye, bir tanrı olduğuna inandırmaya çalışıyor." Tiksintiyle başını salladı. "Burada, kapıları çarpıp durmak yetmez."

"Peki. Bir gösteriye ihtiyacın var." Görevliye dönerek, "Demetrius, benim için daire çizerek yürü, olur mu?" dedi.

"Ne?" Diğer ikisine dönerek, palatus şaşkın bir ifadeyle baktı.

"Benim hatam," dedi Mawyndulë. "Bunu bir rica olarak söylemek istemedim. Yap şunu. Hemen!"

Palatus ofisi dolaşmaya başladı. O da pallium tarzı cüppeler giymişti, ancak kıyafeti legatınki kadar iyi dikilmemişti ve ince altın kenarları yoktu. Kollarını sallayarak yürüyordu.

Hmm, kısa adımlarla ve basit bir topuk-ayak parmağı yürüyüşü var.

"Demetrius, sana bir emir verdim," diye bağırdı Lynch.

"Özür dilerim efendim. Ben... Ben ne olduğunu bilmiyorum. Kendimi durduramıyorum." Mawyndulë elini kaldırdı ve palatus durdu. "Sola bak," dedi. Demetrius başını çevirip profilini gösterdi. Mawyndulë bir anlığına onu inceledi. "Şimdi sağa."

Hayal kırıklığına uğramış ve oldukça sinirli olan Lynch odayı geçip kapı kolunu kendisi denedi, ancak onun da çalışmadığını gördü.

"Yürürken duruşun çok sert ve biraz da sallanıyorsun,"

"Tamam, şimdi birkaç kelime değil, konuşmanı duymam gerekiyor. Senden şunu yapmanı isteyeceğim... Ah, biliyorum, askerler arasında çok popüler olan o berbat şiiri okusana. Kötü Kardeşler hakkındaki şiiri. Elbette biliyorsundur. Bu günlerde herkes biliyor gibi görünüyor."

Demetrius kıvranarak derin bir nefes aldı ve başladı

*"Dill ve Will Kötü ve Pis Bill Fricked denizde seyreden
korsanlardı.*

*McFee'yi yöneten insanlardan bir sonraki
öğünlerini çalmak için karar verdiler.
İşler umdukları gibi gitmedi. Zavallı Bill
hendeğe düştü ve boğuldu.*

*Ve Kötü Çocukların şansı çamurda sıkışıp kaldı, ikisi de
tekneleriyle çok uzaklara sürüklendi."*

"Demetrius, ne yapıyorsun?" Lynch uyardı. "Kes şunu ve buraya gel, bu aptal kapıyı açmama yardım et!"

Demetrius devam etti,

*"İkisi yakalandı ve umutsuzca mahkemeye çıkarıldı,
bu da oldukça büyük bir olay yarattı.*

*Kuyu kadar küçük bir hücreye kapatıldılar, yargıç
hem acımasız hem de zalimdi.*

İkisine gülerek, bugün pişman olacaksınız,

*bir daha asla özgür olamayacaksınız.
Sonsuza kadar burada zincirlenmiş, çaresiz bir şekilde
kalacaksınız, anahtarını atıyorum."*

Mawyndulë, Demetrius'un etrafında dolaşarak onu inceledi, kelimelerin telaffuzunu, aksanını, sesinin tonunu ve vurguların yerini dinledi. Mawyndulë, taklidi mükemmel bir şekilde yapması gerektiğini düşünmüyordu, ancak en azından palatus'un temel konuşma tarzını iyi anlamak istiyordu. Adamın konuşma şekliyle karşılaştırıldığında, tavırları kolaydı.

Demetrius devam etti

*"Öldüğünde asla beslenmeyecek, serbest
bırakılmayacaksın, Ekselansları ilan etti.
McFee'den çaldığın için cezalandırılacaksın,
hastalanacak ve en az bir kene yakalanacaksın.
Dill ve Will Wicked, Bill Fricked'in kendilerinden daha
şanslı olduğunu düşündüler.
Çünkü boğulmak, saman yığnında sonsuza kadar
zincirlenmiş olarak yaşamaktan daha iyiydi."*

"Tanrı aşkına, susun!" diye bağırdı Lynch.

"Evet, bu kadar yeter." Mawyndulë parmağını kaldırdı ve Demetrius bir kez daha nefes aldı, ama başka bir şey söylemedi. Lynch'e dönerek Mawyndulë ekledi: "Şimdi kanıtı gösterelim. Dikkatli izleyin, yoksa kaçırabilirsiniz."

Mawyndulë parmaklarını şıklattı ve palatus patladı.

"Tıpkı Gronbach gibi, değil mi?" Seymour, Sephryn'in evindeki şöminenin önünde otururken dedi. Artık ona bakmıyordu; bunun yerine, keşiş, tuhaf bir hassasiyetle demir pokerle odunları ayarlayarak yaktığı ateşe bakıyordu. Sephryn'in Nurgya için satın aldığı, yerden sadece otuz santim yüksekliğindeki küçük akçaağaç tabureye oturdu. Henüz bir bebek olan oğlu, bu tabureyi henüz kullanmamıştı. Oğlunun bunu asla kullanamayacağı düşüncesi, zihninin kapısını çaldı ve içeri girmeyi talep etti; Sephryn ise tüm gücüyle bu kapıya direndi. Bu düşüncüyü içeri alamazdı. Eğer içeri alırsa, Sephryn'in acısı onu tüketecekti. Aklını açık tutmalı, düşünmeliydi, ama bilincinin içinde sürekli çalan kapı çalma sesi yüzünden bu çok zordu. Zihninde Nurgya'nın görüntüsü belirdi: tombul yüzü gülüyor, ağzı gürültülü sesler çıkarıyor, elleri uzanıyor, parmakları sıkılıp tekrar açılıyordu. Çok küçüktü, çok çaresizdi ve şimdi yoktu.

*Ona ne oluyor? Bir yerde bir kutuya kilitlemiş, benim için ağlıyor mu?
benim için mi ağlıyor?*

Sephryn, oğlu kadar savunmasız hissediyordu. Ağlayamıyordu, bunun için zaman yoktu.

Zaman yoktu. Düşünmesi, imkansız yapması gerekiyordu. Gözyaşları sonra gelecekti. Son zar atışından sonra, ya onu geri kazanacak ya da sonsuza kadar kaybedecekti.

"Yani, sana saldırması, seni kendi isteklerini yapmaya zorlaması. Bu klasik bir Gronbach davranışı."

Sephryn, Seymour'a saraya yaptığı geziden bahsetmişti çünkü bunu anlatabileceği tek kişi oydu. Ses'in gizlilik emrinden muaf olan keşiş onun tek sırdaşı oldu. Tesadüfen karşılaşmaları ve kanlı mesajı birlikte keşfetmeleri Seymour'u tehlikeye atmıştı, ancak Sephryn onun eşlik etmesinden o kadar minnettardı ki, onun gelişinin gerçekten bir tesadüf olup olmadığını merak etti. Belki de onu böylesine korkunç bir ip üzerinde yürümeye zorlayan tanrılardı, ama aynı zamanda ona dengede kalması için bir destek de sağlamışlardı. Öyleyse, bunu empati yerine eğlence için yapmış olmalılar.

eğlence için yapmışlardı. Birçok perdeden oluşan dramatik bir gösteri istiyorlardı. Bunun için Sephryn'in akıl sağlığının devam etmesi gerekiyordu ve bunun için yardıma ihtiyacı vardı.

Keşiş ona baktı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Belki de kafandaki ses Gronbach'tır!" Omuzları sanki üşümüş gibi kasıldı ve titredi.

"O değil," dedi, istemeden daha fazla küçümsemeyle.

Seymour sadece yardım etmeye çalışıyordu, ama fikri saçmaydı ve oğlunun hayatı tehlikedeysen bu kadar gülünç fikirleri dikkate alamazdı.

Gronbach masalı bir çocuk masalıydı. Masal, bir grup kadınla anlaşma yapan ve kasabasını bir canavardan kurtarırlarsa onlara ödül vereceğine söz veren sahtekar bir cücenin hikâyesini anlatıyordu. İmkânsız gibi görünen bu görevi başarıyla tamamlayan kadınlara rağmen, cüce sözünü tutmayı reddetti çünkü açgözlü ve dürüst olmayan biriydi.

Hikaye, cücelere karşı açıkça taraflı ve aşağılayıcıydı ve Moya, bunun uzun süredir var olan bir önyargının sonucu mu yoksa nedeni mi olduğunu anlayamıyordu.

Sephryn hem hikayeyi okumuş hem de ünlü ihanete tanık olduğunu iddia eden annesinden doğrudan dinlemişti. Ancak annesi, çok uzak olan birçok şeyde ısrarcıydı. Moya'nın versiyonu,

Brin Kitabı'ndakinden farklı olarak, eski dünyanın küfürleriyle doluydu ve çok çeşitli dillerde lanetler içeriyordu, bunlara Fhrey'lerin müstehcen sözleri de dahildi. Moya ayrıca Brin'in duymadığı konuşmalarla ilgili birkaç yeni sahne eklemişti. Sephryn uzun zaman önce bu hikayenin tamamen uydurma olduğu sonucuna varmıştı. Buna ya da annesinin diğer çılgın hikayelerine hiç inanmış olması onu utandırıyor. Ama çocuklar ebeveynlerine güvendikleri için onların sözlerini kabul etmeye meyillidirler.

"Kim olduğu önemli değil. Önemli olan, kornayı nasıl ele geçireceğim." "Peki ne yapacaksın?" diye sordu Seymour.

"Yardım bulmam gerekecek. Bunu tek başıma yapamam." Acı dolu bakışları görünce, "Bunu tek başımıza yapamayız. Kasayı açabilecek birine ihtiyacımız var ve boynuz hakkında daha fazla bilgi sahibi olursak çok yardımcı olur. Hata yapıp yanlış şeyi almayı göze alamam." diye ekledi.

"Senin yaşında birinin bunu bilmiyor olmasına şaşırdım. bunu bilmiyor olmana şaşıyorum."

Gözlerini devirdi. "Uzun yaşamış olmam, her konuda uzman olduğum anlamına gelmez."

her konuda uzman olduğum anlamına gelmez."

Seymour'un incinmiş ifadesi daha da derinleşti.

"Özür dilerim. Sert çıkmak istemedim. Sadece insanlar sürekli bu konuyu gündeme getiriyorlar. Bu benim kişisel bir tikim haline geldi. Gerçi..." Bir an düşündü. "İllim'e boynuzdan bahsettiğimde

İllim'e boynuzdan bahsettiğimde, ne demek istediğimi tam olarak anladı ve bunu duymuş olmama şaşırmış gibiydi. Hatta bunu nasıl öğrendiğimi bile sordu."

"Ne dedin?"

"Ailem söyledi dedi, tamamen uydurma bir şeydi ama o bu açıklamayı kabul etti. Bu muhtemelen babamın bunu bildiği anlamına geliyor."

"Kimseye söyleyemezsin. Söylersen kaçırılanlar oğlunu öldürür."

Sephryn başını salladı. "Güven bana. Bunun çok iyi farkındayım. Babamın yanına gitmeyi çok isterdim. O ve Nyphron bir zamanlar çok yakındılar. Bu boynuzu alabilir, sorun olmaz."

sorun olmazdı." Başını salladı. "Keşke o kadar uzakta olmasaydı, belki... Hayır, çok tehlikeli. Nurgya'yı kaybetmek beni öldürür; ikisini birden kaybetmek düşünülemez. Başbakanla, hatta Havilinda'yla konuşmayı düşündüm. O, konseyin sekreteri, dedikodu yapmayı seviyor ve neredeyse her şeyi biliyor. Ama haklısın. Kimseye bir şey *söyleyemem*. Ama başkalarını da bu *işe dahil* edebilirim. Sadece *gerçeği* söyleyemem. Bir şeyler uydurmam gerekecek."

"Ne gibi?"

"Hiçbir fikrim yok, ama bildiğim tek şey bir hırsız ihtiyacım olduğu." "Üzgünüm. Bu konuda sana yardımcı olamam."

"Doğru, ama yardımcı olabilecek birini tanıyorum."

"Kim?"

"Arvis Dyer. O, sokağın karanlık tarafındaki herkesi tanır.

Belki taştan yapılmış bir kasaya nasıl girileceğini bilen birini bulmama yardım edebilir. Eğer o da edemezse, ne yapacağımı hiç bilmiyorum."

"Hiçbir fikrim yok mu?"

"Annemin küfürlerinden biri." Sephryn bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu, ama nasıl kullanacağını çok iyi biliyordu.

"Ne yapabilirim?" diye sordu nazik bir sesle. "Sen mi? Hiçbir şey."

Yine o köpek yavrusu yüzü. "Yardıımı istemiyor musun?"

"Hayır, öyle değil. Sadece seni zaten içinde bulunduğun tehlikeden daha fazla tehlikeye atmak istemiyorum. Ayrıca, gönüllü olmamalısın. Kafamdaki asi bir ses yüzünden, bilinen dünyanın liderine karşı bir suç planlıyorum. Buradan kaçıp, bulabildiğin ilk şehir muhafızına beni teslim etmezsen deli olursun."

Seymour merdivenlere doğru baktı ve Sephryn onun ne düşündüğünü tahmin edebiliyordu. Ovduktan sonra bile birkaç kan lekesi kalmıştı.

"Seni ihbar etmenin sağlıklı olacağını sanmıyorum. Ve bildiklerimi unutamayacağım için, seni bırakmak tehlikeli olabilir. Ben Ses'i duymuyorum, ama

bu işte birlikteyiz. Eğer yardım ettiğim görülürse, belki de kaçınabilirim..." Yine merdivenlere baktı.

O da baktı. "Haklı olabilirsin." "Peki, bir kez daha, ne yapabilirim?"

"Şey..." Biraz düşündü. "Senin için mükemmel olacak bir şey var

bir

şey Seymour'un yüzü aydınlandı.

var." "Okumak kadar iyi yazabilir misin?"

"Bu benim tarikatımın bir gerekliliği. Bran, tüm rahiplerin günün bir kısmını

Brin Kitabı'nın kopyalarını oluşturmaya zaman ayırmasını istedi."

"Tamam, o zaman belki boynuzun bir tanımını ya da hatta bir resmini bulabilirsin. Bir kopyasını yapıp buraya getirebilirsin. Bu, kasayı açabilirsem, onu tanımlamama yardımcı olur." Bir süre durakladı, Ses'ten onay ya da kınama bekledi. Sonra, sanki Ses'in sahibi ikinci katta yaşıyormuş gibi tavana baktı ve "Bu uygun mu?" diye sordu.

Cevap yoktu. Ses ya umursamıyordu ya da o anda dinlemiyordu ve o, ikincisinin doğru olduğunu tahmin etti. Bir tanrının bile tüm zamanını onun rastgele konuşmalarını dinleyerek geçirmesi pek olası görünmüyordu.

"Adı Gylindora Boynuzu. Annem bunu biliyorsa, Büyük Savaş ya da savaşın hemen sonrasındaki dönemle bir ilgisi olduğu anlamına gelir. Annem yetmiş dört yaşına kadar yaşadı, yani bu boynuz İmparatorluk'un kırk dördüncü yılından önce var olmalı. Kayıt bürosundaki parşömenleri araştırıp boynuzla ilgili bulduğun her şeyi yazarsan çok yardımcı olursun."

"Orası nerede?"

"Sarayda. Girişin solundaki kapının hemen içinde küçük bir bina var. Yarın sana gösterebilirim. Orada birçok parşömen var, bunların çoğu şehrin kuruluşuyla ilgili."

"Halka açık mı?"

"Hayır, ama seni içeri sokabilirim. Onlara benim için çalıştığını söylemem yeterli. Tebrikler, artık benim yeni yazarım oldun."

Sephryn, Batı Pazar Meydanı'nda Arvis Dyer'ı aradı. Dünyanın en büyük şehrinde gıda alım satımı için en önemli yer olan bu parke taşlı meydan, ziyaretçilere imparatorluğun en uzak köşelerinden getirilen, şimdiye kadar bilinen en geniş çeşitlilikteki gıda ürünlerini sunuyordu: devekuşu bifteği, deniz kestanesi, sığırcık, çulluk, akrep, balık yumurtası, tavus kuşu, yunus, balıkçıl, bülbül dili, papağan kafası, deve topuğu ve öğütülmüş fil hortumu. Beyaz sütunlardan oluşan dairesel bir kemer

yüzlerce tüccara barınak sağlıyordu ve neredeyse herkes günde en az bir kez pazarı ziyaret ettiği için, burası şehrin atan kalbi gibiydi. Altı sokak, kokulu galeriye çıkıyordu ve merkezi her zaman sepet taşıyan müşteriler ve teslimat arabalarıyla doluydu. Sephryn, her zamanki gibi, kuzeydoğu tarafında Arvis'i gördü.

"Geri ver!" Kel bir fırıncı, bir somun ekmekle geri çekilen Arvis'e bağıırıyordu. Küçük yuvarlak ekmeği göğsüne sıkıca bastırarak, bir bebek gibi tutuyordu.

"O benim!" Arvis öfkeyle bağırdı, öylesine şiddetli bir öfkeyle ki dudaklarından tükürükler sıçradı.

"Ne oluyor?" Sephryn aralarına girdi, fırıncının tehditkar bir şekilde oklava tuttuğunu düşünürsek, bu biraz cesaret gerektiren bir hareketti.

Fırıncının karısı, bir kolunu küçük kızının omzuna koymuş, fırınlanmış ürünlerin bulunduğu masanın arkasında endişeli bir ifadeyle duruyordu.

Sephryn'in gelmesiyle fırıncının tavrı değişti. Omuzları düştü, yüzü uzadı ve derin bir nefes aldı... ama rahatlamış gibi değildi. Onu gördüğüne sevinmiş gibi görünmüyordu. *Ne gibi* görünüyordu? Sephryn emin değildi.

"Neler oluyor?" diye tekrar sordu. "O bunu çaldı."

"O benim," diye bağırdı Arvis. "Parasını ben ödedim."

Bu, Sephryn'in dikkatini çekti. "Arvis? Parayı nasıl buldun?"

Kadın ağzını açtı ve dilinin altını alt dudağına sürdü, gözleri ise sol ve sağa kaydı.

"Arvis?" Sephryn bir adım yaklaştı. "Para nereden geldi?" "Ben... Ben bilmiyorum..."

"O bize hiç para vermedi," diye açıkladı Rodney. "O gelip parayı aldı. Masamdan aldı." O, bağırırları izlemek için durmuş olan bir grup seyirciye işaret etti. "Hepsi onun yaptığını gördü. Değil mi?"

Sephryn çoğunun başını salladığını gördü.

"Günaydın bile demeden aldı ve öylece çekip gitti," dedi, önünde büyük bir sepet tutarken biraz fazla dik duran bir kadın. "Son derece cüretkar. Saklamadı. İnsanların görmesini umursamadı."

Sephryn Arvis'e döndü. "Bu doğru mu?"

Arvis hala gözlerini ve dilini ileri geri kaydırıyordu. "Ben... ben aldım, ama... ama bana söz verilmişti. Alabileceğimi söylediler."

"Öyle bir şey demedik." Fırıncı ellerini havaya kaldırarak öfkesini vurguladı. "O kadının kafası yerinde değil. Herkes bilir ki

kafasının bir yerinde sorun olduğunu bilir."

"Arvis," dedi Sephryn yumuşak ve nazik bir sesle, "neden sana bir somun ekme versinler ki?"

"Ben... hatırlamıyorum." Arvis sık sık bir şeyleri hatırlamakta zorluk çekiyordu. "Ama onun benim olduğunu biliyorum. Bana söz verdiklerinden eminim. Bana inanıyorsun, değil mi?"

Sephryn iç geçirdi. Arvis'e hiç inanmıyordu. Fırıncı haklıydı. Arvis Dyer'ın kafasının çatlak olduğunu herkes biliyordu. Kadın birçok yönden rahatsızdı. Sokakta yaşıyordu, hiç yıkanmıyordu, insanlara bağılıyor ve bazen insanlara tükürüyordu. Sephryn dışında herkes mümkün olduğunca ondan kaçınıyordu. Sephryn ona bir insan gibi davranıp, bir insan gibi konuştuğu için Arvis, Sephryn'e En İyi Arkadaş unvanını verdi — bu şüpheli bir onurdu çünkü o kesinlikle Arvis'in *tek* arkadaşıydı.

Bu ilişki Sephryn'in itibarına hiçbir fayda sağlamadı. Hatta, değişiklikler yapma çabalarını engelledi. Sephryn'in siyasi düşmanları, Arvis ve birkaç diğer istenmeyen kişiyi, Sephryn'in liderlik için uygun olmadığını kanıtlamak için kullandılar. onunla ilişkisi olanlar. Yönetim kurulu üyeleri, bu sosyal dayanakları kamuoyuna kınaması için ona baskı yaptılar, ancak Sephryn, dilenen bir sokak köpeğini tekmelemekten daha fazla, göz ardı edilenleri dışlayamıyordu. Çok acı çekmişlerdi ve çok az şey istiyorlardı. Arvis Dyer gibi insanlar sadece tanınmak, görülmek ve duyulmak, taş ve sopalardan kaçmak zorunda kalmadan dünyanın bir parçası olmak istiyorlardı.

"Ben öderim." Sephryn, giysilerinin vazgeçilmez bir parçası olan çantasını almak için eğildi, ancak çok meşgul olduğu için onu bağlamayı unutmuştu. "Lanet olsun."

Arvis'in gözlerinde, ekmeği kapma umudunun çok az olduğunu gösteren bir bakış gördü. Sephryn'in zihninde, ikisinin sokakta ekmeği kapmak için boğuşmalarını gördü ve irkildi.

"İzin verin," dedi, basit bir kirli beyaz tunik ve yırtık pırtık bir başlık giymiş zayıf bir adam. Kalabalıklaşan kalabalığın içindeki insanlardan biriydi ve fazla parası olan birine benzemiyordu. Yine de miktarı sormaya gerek kalmadan, gerekli miktarda parayı çıkardı ve uzattı.

"Yarın yine çalacaktır," dedi fırıncı.

"Herkes gelecekle başa çıkmak zorundadır," diye cevapladı adam, paraları uzatırken, ama gözleri fırıncının karısı ve kızına odaklanmıştı. "Ve bir somun ekmeğin fiyatıyla başka ne mutluluk satın alınabilir ki?"

"

Fırıncı, adamın ailesine bakışlarından hoşlanmamış gibiydi. Alaycı bir şekilde gülümsedi, paraları kaptı ve sonra, Arvis'in ekmeği tuttuğu gibi

Arvis'in ekmeği tuttuğu gibi çocuğunu kucaklamıştı.

"Teşekkür ederim," dedi Sephryn, daha önce hiç görmediği adama. Adam ne yaşlı ne de gençti. Sade tuniği ve pelerini, kim olduğu hakkında hiçbir ipucu vermiyordu. Sephryn'in onun hakkındaki izlenimi, beklenmedik cömertliğinden kaynaklanıyor olabilir, ama adamın yüzünde şefkat gördüğünü hissetti. "Bu çok nazikti."

"Keşke daha fazlasını yapabilseydim," dedi adam. Sonra kadın ve ekmeği uzaklaşmaya başlarken Arvis'e bakarak, "Ama korkarım bunun için bir mucize gerekir," diye ekledi.

"Lütfen izin verin," dedi Sephryn, Arvis kalabalığın içinde kaybolurken adama.

Arvis'in peşinden koştu. Sephryn, Arvis'i kolundan yakalayıp yakındaki bir sokağa sürükledi. Arvis'in çenesi sıkı, gözleri sert bakıyordu. Sözlü bir saldırıya hazırđı.

"Arvis," diye başladı Sephryn. "Yardıma ihtiyacım var."

Kadın, korkmuş bir kaplumbağa gibi ona bakakaldı. Omuzları yukarıda, başı aşağıda, gölgelere rağmen gözleri kısılmıştı.

"Beni duydun mu? Yardıma ihtiyacım var."

Yavaş yavaş, sözler kadının kafasına girmeye başladı. "Anlamıyorum. Ekmek... Ben..."

"Onu umursamıyorum, tamam mı? Çaresizim." Arvis başını sallamaya başladı. "Yardıma mı ihtiyacın var?"

"Evet." Arvis ile konuşmak, kapalı bir kapıdan bağırarak gibiydi.

"Tamam." Arvis gözlerini kırptı ve kaplumbağa kabuğundan çıktı.

"Benim için bir şey yapar mısın?"

"Her şeyi yaparım."

Görünüşe göre, çalıntı bir somun ekmeği vermek hariç.

"Ciddiyim, Arvis. Bu tehlikeli olabilir."

Kadın o kadar çok güldü ki, sevdiği ekmeği neredeyse düşürüyordu. "Sence *tehlike* umurumda mı?" dedi Arvis, gözlerinden yaşları silerek. "Her sabah kasabın merdivenlerinin altından sürünerek çıkmak *tehlikeli*." Durakladı, düşündü, sonra başını salladı. "Aslında, dün gece de bir şey tarafından ısırıldım. Hayatım tehlikelerle dolu." Arvis ekmeğe baktı. "Ve doğruyu söylüyordum." Ekmeği Sephryn'e uzattı. "Senin için her şeyi yaparım."

"Ekmeği istemiyorum, Arvis."

"İstemiyor musun? O zaman ben de istemiyorum. Hak etmiyorum. Onu koruyamam."

Bir somun ekmek ne kadar bakıma ihtiyaç duyar ki?

Sephryn somunu kadının kollarına geri itti. "Arvis, dikkatini ver. Odaklan. Hırsız tanıdığın var mı?"

"Tabii, bir sürü."

"Sıradan hırsızlardan veya yol kesenlerden bahsetmiyorum. Bana gereken şey..."

Sephryn tam olarak ne aradığını bilmiyordu. "Çok iyi bir hırsız.

Gerçekten zor bir kilitli kutuyu açabilecek biri." "Errol'u

istiyorsun."

"Öyle mi?"

Arvis başını salladı. "O en iyisidir."

"Tamam. Onu nerede bulabilirim?"

Arvis'in seyrek kaşları itirazla kalktı. "Bulamazsın. Ona seninle görüşmek istediğini söyleyeceğim."

Sephryn başını salladı. Yüzyıllar boyunca, kendi yapabileceği bir şey için kimseye güvenmemeyi öğrenmişti. Çoğu insan sinir bozucu bir şekilde beceriksizdi ve ilk zorlukta pes ediyordu.

Teslim olmak, Sephryn'in anlamadığı bir kavramdı. Adaletsiz bir sistemi yenmek için yüzyıllar boyunca süren mücadeleler, bunu kanıtlamıştı. Bran, annesinin en sevdiği sözü olan "*Her zaman daha iyi bir yol vardır*" derdi, ancak Sephryn, değişmez ve çoğu zaman kayıtsız bir hükümdara karşı verdiği mücadelede bu sözü "*Her zaman başka bir yol vardır*" olarak değiştirmişti. Bir engelle karşılaştığında, mümkünse onu dolaşır, gerekirse üstünden atlardı.

İmparatorluk Konseyi'ni bu şekilde kurmuştu. Dilekçeler defalarca görmezden geldiğinde, protestolara öncülük etti. Üç protestocu imparatorluk askerleri tarafından öldürüldüğünde, şehir çapında bir grev organize etti. Bir hafta boyunca sokaklarda araba yoktu, pazarlarda yiyecek yoktu, limanlarda işçi yoktu ve belki de imparator için en üzücü olanı, sarayda bile hizmetçi yoktu. Bu gergin bir çatışmaydı. İnsanlar açlıktan veya imparatorun intikamından korkuyorlardı. Sephryn o hafta hiç uyuduğunu hatırlamıyordu. Her yerde olmalı ve herkese planının işe yarayacağına dair güvence vermesi gerekiyordu. Ve bunu sadece o yapabiliirdi. Sonuç ne kadar önemli ve zaman ne kadar azsa,

Sephryn işleri kendi eline almak zorunda hissediyordu. Arvis gibi biri söz konusu olduğunda bu üç kat daha geçerliydi. "Gitmeliyim. Bu çok önemli."

Arvis başını salladı. "Öyle olmaz." "Peki. Birlikte gidelim."

"Hayır," dedi Arvis. "Gidemezsin."

"Tabii ki gelebilirim. Burası gizli bir yer mi? Umurumda değil. Gözlerimi bağla, beni döndür, bayılttır ve sürükle."

"Hayır," diye ısrar etti Arvis.

Zaman geçiyordu ve Sephryn kum saatinde ne kadar kum kaldığını bilmiyordu. Kafasındaki sesin "*Üzgünüm. Çok uzun sürdü. Oğlun öldü. Keşiş de öldü. Hepsi senin yapamadığın için...*" demesinden korkuyordu.

"Ne kadar önemli olduğunu anlamıyorsun." Sephryn sesini ciddi bir tona indirdi. "Bunu sana bırakmayacağım, Arvis. Yapamam. Sen... Tanrı aşkına! Sürekli bir şeyler unutuyorsun! O ekmeğin sana söz verildiğini neden düşündüğünü bile hatırlamıyorsun!"

Arvis küçüldü, kaplumbağanın kabuğu tekrar yükseldi. Sokağa yansıyan güneş ışığı gözlerinde parladı ve gözyaşlarını ortaya çıkardı. Yine de pes etmedi. Arvis kısa bir nefes aldı. "Hayır," diye yumuşak bir sesle tekrarladı.

"Neden?"

"Orası güzel bir yer
değil." "Umurumda
değil..."

"Oraya gitmene izin vermeyeceğim. Orası senin gibi insanlar için değil." Arvis gözlerini sildi. "Onlar kül yakamazlar ya da devrilmiş bir ağacı deviremezler. Anlamıyor musun? Ben daha fazla incinemem. Ama sen incinebilirsin. Sen hala bütünsün, hala kırılabilirsin. Ve sen iyi bir insansın, saf ve dürüst. Ne dersen de umurumda değil. Onların sana zarar vermesine izin vermeyeceğim." Diğer gözünü de sildi. "Errol'u bulacağım. Onu işe almak istediğini söyle." Arvis uzaklaşmaya başladı, sokağın derinliklerine doğru kaydı.

"Ona ne pahasına olursa olsun ödeyeceğimi söyle!" Sephryn, koşmaya başlarken Arvis'e bağırdı.

"Tamam. Onunla yatacağını söyleyeceğim." "Ne?"

Hayır. Bekle, Arvis?"

Ama kadın köşeyi dönmüş ve gitmişti.

Seymour eve döndüğünde, karanlık çökmüştü ve Sephryn, odada volta atmaktan sandaletinin kayışını koparmıştı. Lambayı yakmaya ya da ateşi yakmaya zahmet etmemişti ve oda karanlık ve giderek soğuyordu. Yüzyıllardır küçük meydandaki o evde yaşıyordu, ama ilk kez, oranın ne kadar karanlık olabileceğini fark etti — karanlık ve korkutucu.

Dün, bu saatten çok önce, biri ya da belki bir şey buraya girmiş, Mica'yı öldürmüş ve duvarı onun kanıyla boyamıştı.

Sephryn hiç yalnız yaşamamıştı. Uzun yıllar boyunca ailesiyle birlikte yaşamıştı. Percepliquis'e taşındıktan sonra önce kiracı, sonra ev sahibi, sonra da muhtaçların barınağı olmuştu, ama her zaman en az bir kişi daha vardı.

Boş bir ev yalnızlık dolu bir yerdir, mobilyalar ve pencerelerle donatılmış devasa bir tabuttur.

Seymour içeri girdiğinde rahatladı, çünkü artık karanlıkta bakacak, kalp atışlarından başka duyacak ve ne kadar odaklanmaya çalışsa da oğluna geri dönen korkunç düşüncelerinden başka meditasyon yapacak bir şeyleri vardı.

Seymour içeri süzülerek girdi, kapının kenarından etrafa bakındı. Lambanın yanmadığı için, yine kanlı bir manzara, onun başrolde olduğu, ya da en azından ayağının, elinin ya da kesik kafasının olduğu bir manzara bulmayı bekliyor olmalıydı, ama kanlı mesaj ona yönelik olacaktı:

SIRA SİZDE, SEYMOUR—SEPHRYN GİBİ BENİ HAYAL KIRIKLIĞINA
UĞRATMAYIN. UNUTMAYIN, KİMSEYE SÖYLEMEYİN!

"Bir şey buldun mu?" diye sordu, o kapıdan çıkmadan önce.

Keşiş irkildi. "Oh! Ah, hayır." Başlığını geri çekti ve nefesini tuttu. "Üzgünüm. Bulamadım. Dürüst olmak gerekirse, aşağıda çok şey var. Kutular ve yüzlerce, belki binlerce kap var. Haftalar, belki aylar sürer. Tabii bir düzen varsa, ki şu ana kadar gördüğüm kadarıyla bu şüpheli. Açıkçası, ortalık çok dağınık. Parşömenler kurumuş ve çatlamış. Bazıları okunamayacak kadar kötü durumda. Diğerleri ise toza dönüşmüş gibi görünüyor. Bunlar arkadaki olukların yanındakilerdi. su temelden içeri sızıyordu. Ve hiç ışık yoktu. Bariz nedenlerden dolayı fener veya mum kullanılmasına izin vermiyorlardı.

"Işık yok mu?" Pencerenin siyah camına baktı. "Saatlerdir karanlık. Bunca zaman ne yapıyordun?"

Seymour başını eğdi. "Dönüş yolunda kayboldum. Maske dükkanının olduğu küçük sokağı kaçırdım."

"Ebonydale."

"Evet, orası. Sonunda yine sarayın önünden geçtim. O zaman yolumu *çok* saptığımı anladım. Üç kez geri döndüm, ama karanlıkta her şey çok farklı görünüyor. Bu şehir bir labirent." Ocağa, sonra da yanındaki odun yığınınca baktı. "Neden ateş yakmıyorsunuz? Soğuyor, öyle

" Kollarını hızlıca ovuşturdu.

Sephryn omuz silkti.

"İzin verir misin?" Ocağı işaret etti. "Hiç umurumda değil."

Seymour diz çökerek külleri temizlemeye ve yeni odunlar koymaya başladı. "Ya sen? Yardımcı olacak birini buldun mu?"

"Bilmiyorum." Seymour'un metodik bir şekilde ateşi hazırlamasını izledi.

Bu düzenli hareketler onu biraz rahatlattı.

Bütün dünya kaos içinde kaybolmuş değil, sadece benim küçük köşem.

"Arvis'le konuştum. Errol adında bir hırsızdan benimle iletişime geçmesini isteyeceğini söyledi. Onun en iyisi olduğunu söyledi, sanki profesyonel dilenci ve her yönüyle deli olan Arvis Dyer farkı anlayabilirmiş gibi."

"Seni bu kişiye götürmesini istemedin mi?" Keşişe sert bir bakış attı.

"Sadece soruyorum." Hızla ateş yakma işine geri döndü.

"Reddetti!" Sephryn patladı. İki elini havaya kaldırarak, odada volta atmaya başladı. "Öğlen saatlerinde onunla konuştum, seni kayıt bürosuna bıraktıktan hemen sonra. Şimdi saat kaç oldu?" Pencere çerçevesine vurdu. "Gece yarısı mı?" "O kadar geç değil. Sanmıyorum."

"Saatler oldu! Saatler!"

Seymour, onun yükselen sesinden çekindi.

"Ve onun kimseyle konuşup konuşmadığını bile bilmiyorum. Burada oturup bekliyorum - ne için? Hiçbir fikrim yok!"

Seymour kırık sandaletini fark etti. "Aslında *oturmadın* sanırım."

Kırık kayışı gördü ve ilk kez fark etti. "Kutsal İkizler adına!"

"Kutsal Olmayan İkizler mi?"

Ona elini salladı. "Annemin eskiden söylediği bir şey. Ve bu da başka bir şey." Topuğunu yere vurdu, yemek masasındaki seramik baharat kaselerinin sırası cıvıladı. "Her şeyin üstüne, annem gibi oluyorum!"

Seymour şöminenin üzerindeki yaylara baktı. "Moya efsanevi bir kahramandı. Daha kötü şeyler de var..."

"Annem bir kaltaktı!" Sephryn de Moya sanki orada oturmuş sırtıyormuş gibi yaylara baktı. "Herkese pislik gibi davranırdı. Babam ise tanıyabileceğin en iyi insan. O bir Fhrey, tam kanlı bir Instarya savaşçısı."

"Evet, Galantianlılar'dan Tekchin'i çok iyi tanıyorum. *Brin'in Kitabı'nda* da bahsediliyor."

"Doğru, ama o pek yaşlanmıyor. En azından öyle görünmüyor. Ben neredeyse sekiz yüz elli yaşındayım ve onun ablası gibi görünüyorum. O ise

on yedi yüz yaşında. Muhtemelen bin yıl daha yaşayacak. Annem annem..." Durdu ve başını salladı. "Moya öldüğünde yetmişli yaşlarındaydı. Gençliğinde çok güzeldi, ama herkes gibi yaşlandı.

Ölümüne yakın, buruşuk bir kuru erik gibi kırışmıştı ve beyaz saçları o kadar incelmışti ki kafa derisi görünüyordu. Yine de babam... Yani, haklısın. O bir kahraman. Herkes bunu biliyor ve görünüşü de öyle. Bronz zırhı hâlâ üzerine oluyor. Adam, onu tanıdığı günkü kadar yakışıklı." Başını salladı. "Ona çok kötü davransa da, bir kez bile ayrılmayı düşünmedi. Bağırды, eşyaları fırlattı, ama o bir kez bile..." Durdu. "Sanırım, o hala genç ve yakışıklı olduğu halde, kendisinin tüm güzelliğini yitirmiş olmasına kızıyordu. Ya da belki... Bilmiyorum. Onlar resmi olarak evlenmediler, şimdiki insanlar gibi. Bir gün ona gitmesini söyledi. Tabii ki sarhoştı, ama sesi çok acımasızdı. Babam bunu umursamadı. O da ona neden hala onunla olduğunu açıkça sordu."

Seymour inşaat işine ara verip başını kaldırdı. "Ne dedi?" "*Onun için* hala güzel olduğunu söyledi. Onun için öldüğünü hatırlattı ve yine öleceğini hatırlattı. O böyle biridir. Sonra onun için bahaneler uydurdu. Söylediği ve yaptığı korkunç şeyleri kastetmediğini bana ikna etmeye çalıştı. Annemin kendinden nefret ettiğini, ondan değil, ve yük olmaktan nefret ettiğini açıkladı. Moya unutulmuş bir çağın büyük kahramanıydı ve

o zaman Audrey'i çekemeyecek kadar zayıftı. Bir süre sonra yataktan kalkamayacak kadar güçsüzleşti. Belki herkes acı çekecekti, ama son günlerinde ona davranışından nefret ediyorum. Biliyorsun, yüzlerce yıl geçti, ama babam hala yalnız. Genç Instarya'ya kılıç dövüşü öğretmekle meşgul. Ona yeni birini bulması gerektiğini, yalnız kalmanın sağlıklı olmadığını söyledim. Ama Moya'nın yerini dolduracak birini düşünmüyor bile. Bana, "Başka kimse yok ve asla da olmayacak" dedi. Sonra güldü ve "Öldükten sonra, annen gibi ok atabilen bir kadına kendimi açıklamak istemiyorum" dedi. Ona çok iyi davranıyordu, ama o ona korkunç davranıyordu. Belki de neden onun gibi olmak istemediğimi anlayabilirsin. Herkes bedelini ödemek zorundadır, ama kahramanlar... Bence onların bedeli diğerlerinden daha yüksektir. Ve belki de borçlarını asla silemezler. borçlarını asla silemezler."

Seymour, küçük şişedeki yağı, bir parça çıra ve çakmaktaşı ve çelik kazıyıcıyı kullanarak yığını ateşe verdi. Odunlar alev alınca oda ışıkla doldu ve gölgeler kayboldu.

"Ne kadar üzücü bir hikaye," dedi perdenin arkasından çıkan bir figür.

Sephryn, uzak duvara çarpana kadar geriye doğru sendeledi ve kancalara asılı olan Seymour sıçrayarak ayağa kalktı ve onun yanına çekildi. İkisi, uzun bir pelerinle sarılmış, pencere kenarındaki bankta oturan silüete gözlerini dikip baktılar. Büyük bir başlık yüzünün çoğunu gizliyordu, bu yüzden onun erkek mi, kadın mı yoksa insan mı olduğunu anlamak zordu.

Mica'yı öldüren ve Nurgya'yı kaçıran kişi bu. Zaman doldu!

Sephryn yaylara bir göz attı. Onları kullanmayalı yıllar olmuştu. Oklar üst kattaki bir kutuda kilitli olduğu için bu fikir anlamsız hale gelmişti. Bankta oturan kişiye tekrar baktı. "Kimsin sen?" diye sormak için cesaretini topladı.

Başlık bir santimden fazla kalkmadı. "Adım Errol Irwin. Bir iş hakkında benimle konuşmak istediğin söylendi."

"Sen... sen Errol musun?" O, bunun onu kaçıran, evine ve zihnine giren canavarca katil olduğuna o kadar emindi ki, başka bir ihtimali kabul etmeyi reddetti. "Arvis'in Errol'u mu? Buraya nasıl girdin?"

Hâlâ yüzünü net göremiyordu, ama onun güldüğünü duydu. "Kapıların ve pencerelerin hiçbiri kilitli değil. Hepsini kontrol etmedim, ama bu konuda eminim. Çoğunlukla kilitlerin *olmadığı* için. Ön kapıda bile bir tane bile yok. Bu tembellikten daha fazlası. İhmal, özellikle de bir bebeğin olduğu düşünülürse... ya da vardı. İki aylık oğlun kaçırıldı ve bence bu, sorumsuzluğunun ve gevşek ebeveynliğinin yeterli kanıtı."

Sephryn şoktan ağzı açık kaldı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Bu civarda pek bilinmeyen birisi değilsin. Bir çocuğun olduğu da sır değil. Ama üst kattaki çocuk odası boş ve sen korkmuş bir anne gibi görünüyorsun."

"Ne zamandır buradasın?"

"Bu çok açık olmalı. Sen Sephryn Myr Tekchin'sin, İmparatorluk Konseyi'nin Direktörü, yarı Fhrey ve tetikte, yani sen buradayken içeri girseydim, beni görür ya da duyardın. Ben sessizim, ama Fhrey'lerin kulaklarından kaçacak kadar sessiz değilim. Ama tam kanlı bir Fhrey'in bile sadece nefesimi ya da kalp atışımı duyabileceğini sanmıyorum. Yine de soruna cevap vermek gerekirse, şunu söyleyeyim Yeterince uzun süre burada kaldım. İkiniz çok eğlenceliydiniz, ama hayat boşa harcanmayacak kadar kısa, bu yüzden gidiyorum." Hırsız ayağa kalktı.

"Ne?" diye bağırdı Sephryn. "Hayır! Seni bekliyordum."

"Evet, biliyorum. Oğlunuzu geri getirmem için beni tutmak istiyorsunuz, ama bu mümkün değil."

"Neden?"

"Ben hayır işi yapmam. Ben yüksek ücretli bir profesyonelim ve sen bana ödeyemezsin."

"Nereden biliyorsun?"

"Evinizi aradım. Burada değerli hiçbir şey yok, ki bu aslında sizin yararınıza çünkü çalınacak bir şey bulsaydım, çoktan çalmış ve ortadan kaybolmuş olurudum. Bu kadar uzun süre burada kalmamın tek nedeni, sizin gibi bir kadının neden benim gibi bir hırsız aradığını merak etmemdi. Anlaşılan, hikayeniz üzücü, acınası ve kasvetli. Sanırım babanız çocuğu kaçırdı ya da belki vergi tahsildarları? Muhtemelen onu hapse attılar. bir yerde—Arvis, kilitli bir kutuyu açmam için bana ihtiyacın olduğunu söyledi. Ödeme olarak seks ima etti. İlgiilenmediğimden değil, ama bunun ciddi bir teklif olmadığını düşünüyorum. Yani..." Ellerini açtı. "Burada benim için bir şey olmadığına göre..."

"Babası değil, vergi tahsildarları da değil," dedi Sephryn.

"Tamam. O konuda yanılmışım. Mükemmel değilim, öyle olduğumu hiç iddia etmedim ve abarttığımı biliyordum, ama geri kalanında yanılmadım. Bedavaya çalışmam ve senin sunabileceğin bir şey yok."

"Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin? Kim olduğumu biliyorsun ve..."

"Evet, evet, senin hakkında her şeyi biliyorum. Babanı seviyordun, anneni nefret ediyordun, oğlunu kaybettiğin anda bir keşiş evlat edindin, tıpkı ailelerin eski köpekleri öldüğünde yeni köpek yavruları alması gibi." Keşişi işaret etti. "Adın Seymour. Maribor Keşişleri'nden birisin, o deli tarikatın üyesisin, değil mi? Sizler mağaralarda birlikte yaşayan adamlarsınız. Anlamadığım şey şu: Kendinizi vahşi doğada izole etmek, dünyayı anlamanıza nasıl yardımcı oluyor? Sanki çöle taşınıp uzman bir yüzücü olmak gibi bir şey bu." Kapıya doğru yürüdü. "Şimdi, eminim ki çok fazla serveti olan ve benim yardımına ihtiyacı olan biri olduğuna eminim. Yani, sakıncası yoksa, ben..."

Sephryn hızla hareket ederek onu engelledi. "Bekle! Para bulabilirim."

Hırsız bir kez daha durakladı, kaşlarını çattı ve başını salladı. "Bak, anlıyorum. Çocuğun kaçırıldı. Endişeden deliye dönmüştün, ama şöyle düşün, çocuklar her zaman ölür. Çiçek hastalığı değilse, kırılan bir ağaç dalı ya da buzlu bir gölet olur. Oğlunun yetişkinliğe ulaşma şansı en iyi ihtimalle zayıftı."

Kadın itiraz etmek için ağzını açtı.

"Epp-epp-epph," diye mırıldandı ve elini kaldırarak onu durdurdu. "Bana inanmıyorsan, oğlunu kaçırılmaktan korumak için kaç tane kilit taktığına bir bak. Ve tabii ki, o artık yok, değil mi? Öyleyse, zaten kanıtlanmış bir konuyu tartışmayalım. Şimdi, yolundan çekilirsen..."

"Yapamam. Senin..."

"Başkalarıyla konuşmakla ilgili ne demiştin?" Ses onlara katıldı.

"Üzgünüm, ama yardıma ihtiyacım var," dedi Sephryn, alışkanlıkla tavana bakarak.

"Bu çok açık," dedi Errol. "Ama bu benim sorunum değil. Şimdi yolumdan çekilerseniz sevinirim."

Sephryn onu engellemeye devam etti. "Bu Errol. O usta bir hırsız. Kasayı açmak için ona ihtiyacım var. Bunu tek başıma yapamayacağımı söylemiştim."

Errol, Seymour'a baktı. "Kiminle konuşuyor?"

"Sanırım bunu söylemem yasak," diye cevapladı keşiş.

"Tamam, ben gidiyorum. İyi halüsinasyonlar." Sağa kaçtı, sonra sola döndü ve yanlarından geçerek çıkışa ulaştı. "Kaybınız için üzgünüm. Tabii ki hizmetlerimden bahsediyorum. Ben en iyisiyim." Kapıyı açtı, ama geceye adım atamadan kapı çarparak kapandı.

Hırsız kapıya baktı, sonra ikisine dönüp baktı. "Bu ne demek oluyor?"

Ne Sephryn ne de Seymour konuştu.

Errol ikisini de dikkatle süzdü. Kolu tuttu ve çekti. Kapı kıpırdamadı. Eğilip mandalı inceledi. Sonra doğruldu ve kapıyı tekrar denedi. "Tamam, neden kilitlere ihtiyacınız olmadığını anlıyorum. Eviniz o kadar kalitesiz inşa edilmiş ki, kapı kapandıktan sonra sıkışıyor."

Tam o anda, masadaki baharat kapları birbiri ardına patladı, soldan sağa mükemmel bir hassasiyetle parçalandı. Seramik parçaları duvarlardan sekti ve tuz, zencefil, karanfil, hindistan cevizi, fesleğen, biberiye ve adaçayı masaya ve yere yağdı. masa ve yere yağdı.

Kimse kıpırdamadı. Kimse konuşmadı. Üçü de sola, sonra sağa baktı, gözleri kaydı, bekledi.

"Senin de hayalet sorunun mu var?" Errol yavaşça konuştu.

Üç kepçe de duvardan koparak hırsıza doğru uçtu ve uçuş sırasında keskin bıçaklara dönüştü. Uçları kapıya çarparak Errol'un başının iki yanındaki ahşabı deldi.

Errol donakaldı, Sephryn'e bakarken gözünü bile kırpmaya cesaret edemedi.

"Tamam. Onu da dahil edebilirsin," dedi Ses. "Ve eğer bir ödül istiyorsa, ona hayatının değerini sor."

Sephryn, önceki günden bu yana yaşanan olayları anlattı. Ses'in dinlediğini ve herhangi bir hatanın ölümlerine neden olabileceğini akılda tutarak, olabildiğince ayrıntılı ve doğru bir şekilde anlattı. Eh, belki de...

Onun değil, ama Ses'in Seymour ve Errol'u feda edilebilir bulduğunu hayal etti. Hikaye birkaç dakika sürdü ve bu süre içinde Errol Irwin parmağını bile kıpırdatmadı. Nefes alıp almadığından bile emin olamıyordu.

"zgnm," dedi hikayesini bitirdikten sonra. "Seni tehlikeye atmak istemedim. Sadece kasayı açmama yardım edecek birine ihtiyacım vardı. Sana deme yapmanın bir yolunu bulurdum."

Hırsız etrafına dikkatle baktı. "Ve bu Ses hakkında hiçbir Şey bilmiyor musun?"

Kafasını salladı ve gözleriyle ona uyarıda bulundu. Bakışlar karmaşık mesajları iletmek için yetersiz araçlardı, ama onun mesleği hakkında bildiği az Şeyden yola çıkarak, onun ince beden dilini akıcı bir Şekilde kullandığını tahmin etti.

Hırsız, kapıda hala saplı duran dönüştürülmüş kepelere baktı. "Sana hiç bahsetti mi, Seymour?"

Keşiş başını salladı.

"Yani bize yardım edecek misin?" diye sordu Sephryn.

Errol şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Başka seçeneğim var mı? Yani, bariz olanın dışında." Kırık çömlekleri ve masanın üzerindeki baharat kalıntılarını gördü ve yüzünü buruşturdu.

Sephryn yine başını salladı. "Bana, 'Eğer bir dl istiyorsa, ona hayatının değerini sor' dedi."

"Oh, bu sadece..." Errol durakladı, gözleri kısıldı. "Sana mı söyledi?"

Ses erkek mi?"

"Kafamda, bir erkek gibi geliyor."

"Aksanı var mı? Belki bir lehçesi?"

Ocağın yanındaki poker, sadece devrilmeyeyle olabilecek bir gten daha fazla bir kuvvetle yere düştü. Errol, demir çubuğa sanki ölümcül bir yılanmış gibi baktı.

Görünüşe göre hırsız, Sephryn'in umduğu kadar uyarıcı bakışlarda ustaydı. Ya da Errol'un merakı onu ele geçirmişti. Her halükarda, herkesin iyiliği için açık sözlü olmanın en iyisi olduğunu düşündü. "Bu soruları sevdiğini sanmıyorum."

"Belli ki," dedi Errol, demir çubuktan gözlerini ayırmadan. "Peki?"

şimdi ne yapacağız?"

Errol hala kapalı olan kapıya baktı.

Yapma, diye düşündü. Pokerin keskin ucu, hırsızın yönüne doğru dönene kadar yavaşça döndü. şimdiye kadar, Ses ona sabırlı bir izlenim vermemişti.

Errol i geçirdi. "Tamam, dinle. Anlattığın Şey, cüceler tarafından yapılmış bir *kasa* —değerli eşyaları, Şey... *güvende* tutmak için özenle yapılmış bir kutu. Bu nedenle,

kesinlikle mücevher kilidi ile
kilitlenmiştir." "Bu ne anlama
geliyor?"

"Yalnızca belirli bir anahtarla, bir mücevherle açılabilir. Bu cüce
kilitleri, aşılmaz olmalarıyla ünlüdür. Mücevherin yoksa, onları geçemezsin. Bu kadar basit.
Ve sen, bu kilidin ne kadar
gemlockların varlığından, mücevherin nerede olduğunu veya ne tür bir mücevher
olduğunu bilmediğini tahmin ediyorum.

"İmparator mücevher takan bir tip değildir. Birkaç yüzüğü vardır, ama hiçbirinde
mücevher yoktur. Ancak boynunda kırmızı bir kristal olan bir kolye ucu bulunan altın bir
zincir vardır."

"İmparatoru festivallerde ve ilanlarda birçok kez gördüm, ama o mücevheri
gördüğümü hatırlamıyorum," dedi Errol. "Ve ben bu tür şeyleri fark etme
eğilimindeyim."

Sephryn parmağını dudaklarına götürdü. "Şimdi düşündüm de, imparatoriçeyi
ziyaret ettiğimde birkaç kez görmüştüm. Bunlar resmi ziyaretler değildi ve Nyphron
sadece Persephone'ye bir soru sormak için uğramıştı. Hatırlıyorum çünkü odada başkaları
olduğunu görünce onu tunikasının içine sakladı. O zaman, benim karakterimi yargıladığını
düşünerek alınmışım. Belki de kolye, ortalıkta bırakılamayacak kadar önemli ama
gösterilemeyecek kadar gizli bir şeydir."

Errol onun sözlerini düşündü. "Şey, tahmin etmek gerekirse, ve bu noktada bu
gerçekten boş bir spekülasyon değil, kolyenin onun özel odasındaki kasaya açan anahtar
olduğunu söyleyebilirim. Tek yapman gereken onu almak, kasaya vurmak ve kasa
açılacaktır." Hırsız ellerini törenle silkeledi, sonra poker çubuğuna odaklandı. "İşte oldu.
Her şey hazır. Yardımcı olabildiğime sevindim. Fatura göndermenize gerek yok. Yardımcı
olmaktan mutluluk duydum. Şimdi kapıyı açabilir misiniz?"

"İmparatorun boynundaki kolyeyi çıkaramam," dedi Sephryn hem ona hem de poker
çubuğuna. "En son yüz yüze görüştüğümüz zaman imparatoriçenin cenazesindeydi. Bu
sekiz yüz yıl önceydi, ben on altı yaşındaydım. Ona yaklaşabilsem bile, ne yapacağım,
uzanıp kolyeyi koparacak mıyım? Görmek isteyip kaçacak mıyım?"

"Bak, ne yapılması gerektiğini sana söyledim," dedi Errol. "Gerisi sana kalmış."

Poker, ahşap zeminde tıkırdadı ve hepsini irkiltti.

"Sanırım poker buna katılmıyor," dedi Seymour, hem pokerden hem de hırsızdan
uzaklaşarak.

"Bize yardım etmelisin," diye talep etti Sephryn. "Oğlum..."

"Evet, evet, tabii ki. Küçük Nuggy'ye bir şey olmasını istemeyiz," dedi Errol, gözlerini pokerden ayırmadan.

"Nurgya." "Her neyse."

"O haklı," dedi Seymour. "Nyphron aptal biri değil. Tarih, imparatorun son derece zeki olduğunu açıkça ortaya koyuyor. O, yetenekli bir kılıç ustası ve dünyanın gördüğü en büyük savaşçılar olarak bilinen Galantianların lideri. Bran'ın yazdıklarına göre, Nyphron, güçlü bir büyücü olan Fhrey prensini yenerek Büyük Savaşı kazandı. Bu, aldatılabilecek veya bir soygunun kurbanı olabilecek bir kişi değil."

"Doğru," dedi Errol. "O zaman geriye sen kalıyorsun..." Poker kaydı ve biraz ilerledi.

"Yani, başka bir çözüm bulmamız gerekiyor." "Böyle bir şey var mı?" diye sordu Sephryn.

"Onu öldürebilirsin." Yayı işaret etti. "Bunda iyi misin?" Hırsız alaycı bir şekilde gülümsedi.

"İmparatoru öldürmenin akıllıca bir plan olduğunu sanmıyorum," dedi Sephryn. "Başka bir şey düşün."

Errol dudaklarını büzdü ve ellerini ovuşturdu. "Açıkçası, başarı şansı olan başka bir şey bilmiyorum."

Poker gürültüyle devam etti, ama Errol bir dakika bekleyin işaret parmağını kaldırdı. "Ancak, kasalar ve mücevher kilitleri *hakkında* bilgim olsa da, bu konuda uzman değilim. Meğer, tanıdığım bir adam varmış."

"Bu *adam* uzman mı?" "Evet."

"Harika!" dedi Sephryn. "Onu ne zaman görebiliriz? Şimdi gidebilir miyiz?" "Hayır.

Çalışma saatleri var. Yarına kadar beklememiz gerekecek. Sabah seni alırım." sizi sabah götüreceğim." Errol kapı mandalını tutup çekti. Kapı sağlamdı.

"Sanırım poker, geceyi burada geçirmeni istiyor," dedi Seymour. "Senin senin cana yakın kişiliğinden olmalı."

Sephryn hırsıza anlayışlı bir gülümseme gösterdi. "Üzgünüm."

"Bunun yeterli olduğunu sanmıyorum," dedi Errol.

"Görünüşe göre bu işte birlikteyiz," dedi Seymour. "Bu hiç de uğursuz gelmiyor."

Poker şöminenin yanındaki yerine geri atladığında hepsi irkildi.

"İronik konuşuyordum!" diye bağırdı Errol ateş demirine. "Darağacı tarzı espri, diyebiliriz. Bu kadar alıngan olma."

Seymour, taşa hafifçe yaslanmış siyah metal çubuğa baktı. Alt ucu hala külle kaplıydı. "Pokerin mizah anlayışı olduğunu sanmıyorum."

Urlineus şehri yapım aşamasındaydı. Estee Nehri'nin kaynağındaki sivri kayalıklara gelişigüzel inşa edilmiş bir taş

Estee Nehri'nin kaynağındaki sivri kayalıklara gelişigüzel inşa edilmiş bir kaleden biraz daha fazlası olan şehir, çok sayıda kubbeye sahipti. Taş kuleler ve büyük rotundalar bakır kapaklarla örtülmüştü. Bu hayali kubbeler, ormanın buharlı miasmasına hızla teslim olmuş ve hiçbir temizlikle giderilemeyecek mavimsi yeşil patinalar oluşturmuştu. Erbon Ormanı'nın zorlu koşullarında medeniyet kurmak yeterince zor bir işti; yeni kurulan şehrin imparatorluğun evrensel mimari tarzına uyması gerektiğini ısrarla savunmak, anlamsız bir kibirdi.

Kibir her zaman anlamsız değil midir? Kibirin değerini sorgulamak yararlı mıdır?

Son zamanlarda, Nolyn'in uzun yaşamın da aynı derecede *anlamsız* olduğunu hissettiği zamanlar çok sık oluyordu. Bu farkındalığın bir göstergesi, kibir ve değer gibi şeylerin değerini düşünmeye başlamasıydı. Sadece, yararlılığının çok ötesinde yaşamış biri, bu tür şeyleri değerlendirerek zamanını boşa harcayabilirdi.

Safkan insanlar bu tür önemsiz şeylerle asla uğraşmazlardı. Güneşle yarışıyor, kısa ömürleri bitmeden üremek için acele ediyorlardı. Bran ve Sephryn gibi insanlar, daha büyük hedeflere ulaşmak için evlerini ve ailelerini feda ediyorlardı, çünkü ikisinden birini seçmek zorundaydılar; ikisine birden sahip olacak lüksleri yoktu. Nolyn, insanların doğası ve Fhrey'lerin uzun ömürlülüğü ile doğmuştu.

Korkunç bir kokteyl, diye düşündü, sadece karıştırıcı, alkol yok.

Beşinci Alay'ın koruyucu kucağında şehre dönen Yedinci Sikaria Yardımcı Birliği üyeleri, sadece yemek yemek için mola vermişlerdi. Ekibin geri kalan hayatta kalanlarına temizlik izni verilirken, Nolyn ve Amicus rapor vermek için sabırsızlanıyorlardı.

Valinin ofisinin dışındaki memur, Nolyn ve Amicus'un içeri girmesini izledi. Bu, Legate Lynch'in palatus'uydu, baş sekreteri ve

Nolyn'in sadece bir kez karşılaştığı levazım subayıydı. Her zamanki gibi, adamın adı Nolyn'in aklından çıkmıştı. Palatus onları durdurmaya çalışmadı, tek kelime etmedi, legatın ofisine girmeden önce izin de istemedi.

Palatus'un önceki ziyaretinde yaptığı yaygarayı hatırlayan Nolyn, bir itiraz bekliyordu, ama küçük adam onlar yanından geçerken sessizce durdu. Kirli ve kanla kaplıydılar, doğrudan legatın ofisine girdiler.

Çamur baldırlarına sıçramıştı. Sert ve yağlı saçları, ter ve saatlerce kask altında kalmaktan dolayı garip açılarda duruyordu. İkisi de, sadece ormandan yeni çıkmış askerlerin yapabileceği gibi, hem dağınık hem de etkileyici görünüyordu. Zayıf, kirli, uyanık ve ham, vahşi ve tehlikeli hayvanlar gibi görünüyordular.

Bunun tam tersine, Lynch geniş bir masada oturuyordu, beyaz saçlı ve tombuldu. Yaşlı elçi, sadece idamlarda gülümseyen bir adamın donuk, hareketsiz duruşuna sahipti. Asker gibi giyinmiyordu, deri ve bronz giysilerini daha rahat cüppelerle değiştirmişti. Onları gördüğünde kaşlarını daha da çatmıştı.

"Geri dönmüşsünüz," dedi legat, sesinde biraz gerginlik ve endişe vardı. "Görünmeden önce biraz temizlenebilirdiniz, sence de öyle değil mi? Raporun nedir?"

"Tüm hedefleri tamamlamada tam bir başarısızlık, efendim," diye cevapladı Nolyn. "Ayrıca, Yedinci Sıkaria Yardımcı Birliğinin çoğunu kaybettim. Ben dahil sadece sekiz kişi kaldı."

Lynch doğruldu ve Amicus'a baktı. "Yedinci Sık-Aux mu?" Sonra legat anlayışla başını salladı. "Birinci Prymus senin imparatorluk prensi olduğunu biliyordu, bu yüzden seni en iyi ekibimize atadı. Tabii ki, bu mantıklı."

Nolyn Amicus'a baktı ve gülümsedi. "Eksik parça." "Neden bahsediyorsun?" diye sordu Lynch.

"Emirlerimize ilişkin komuta zincirindeki suçluluk hakkında spekülasyonlar yapıyoruz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ana hedefin benim ölümüm olduğunu bana söylemediğiniz için başarıyı beklemek mantıksızdı. Bilseydim, daha çok çabalayabilirdim. Ama bu kadar karışık sinyallerle işimi oldukça zorlaştırdınız."

İlk Prymus'a beni standartların altında bir birliğe atamasını emretmek çok şüpheli görünürdü, sanırım." Nolyn Amicus'a baktı. "Yani, bu açıkça vatana ihanet olurdu ve kim bir legat'tan böyle bir şey bekler ki, değil mi?"

Lynch, palatus'un durduğu kapıya doğru baktı ve konuşmanın gelişmesini izledi. Sonra, gönderiler ve kabaca çizilmiş haritalarla kaplı masasının üstüne elini vurdu. "Beni suçluyor musun..."

"Tabii ki hayır." Nolyn güldü. "Seni benim cinayet girişimime karıştırmak" —kendini kendine gülümsedi—"anlamsız. Ben buraya başka kimlerin karıştığını öğrenmeye geldim. Görünüşe göre, Birinci Prymus masum. Bunu bilmek güzel, çünkü ben onu seviyorum. Eğer işbirliği yaparsan, kendi canını almana izin vereceğiz. Seni temin ederim ki, bu benim planladığım her şeyden daha az acı verici olacaktır."

"Bu ne cüret! Ben Urlineus'un temsilcisiyim! Bu şehrin vekil valisiyim. Sen..."

Sadece Amicus Killian'ın sahip olduğu kas ve çelik gücüyle, Yedinci Sikaria Yardımcı Birliğinin Birinci Mızrağı kısa kılıcını çekip Legate Lynch'in elini bileğinin hemen üstünden kesti. Kesik temizdi ve Amicus'un kılıcı masanın yüzeyine hiç değmedi. Nolyn, Amicus'un kolundaki bir sivrisineği cildine dokunmadan öldürebileceğini hayal etti.

Legate, kanayan uzvuna şok içinde baktı. Sanki bu dehşetten kaçabileceğini düşünürcesine sandalyesini geri itti. Adam ayağı takıldı ve geriye doğru düştü. O anda çığlık atmaya başladı.

"Coofa kuşu gibi çığlık atıyor," dedi Nolyn, kemerinden sarkan bir deri şeridi çözerek.

"Oh, evet." Amicus kılıcını kaldırırken başını salladı. "O şeylerden nefret ederim."

"Kolunu tutun," diye emretti Nolyn, kesik kolun etrafına ustaca turnike uygularken. El masanın üzerinde kaldı, kan gölünün içinde soluk, parmaklı bir ada gibi. "Bayılmanızı istemiyoruz, efendim. Bilgiye ihtiyacımız var."

Lynch'in yüzü bembeyazdı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, ağzı acıdan sıkılmıştı, dudakları titriyordu.

"Bana ölümümü kimin emrettiğini söyle, yoksa diğer elini de keseriz, gerçekten inatçıysan ayaklarını da. Babam mıydı? Sorun değil, bana söyleyebilirsin. Duygularımı incitmezsin. Yüzyıllardır Wintertide hediyeleri değiş tokuş etmedik."

Amicus onu bıraktığında, Lynch acı ve öfkeyle homurdanarak yerde bir yandan diğer yana yuvarlandı. Kanlı kütlesini tuttu, bu da parlak beyaz cüppesinin üzerine koyu kırmızı izler bıraktı. "Sen öldün, Nolyn!"

"Sanmıyorum. Hayaletimin bundan daha iyi görüneceğinden eminim."

"Kaçamazsın. O, istediği zaman hayatını sonlandırabilir. İsteddiği zaman istediği zaman istediği *kişiyi* öldürebilir."

"Ne güzel, peki o kim?"

"Bunun bir tür siyasi manevra olduğunu mu düşünüyorsun? Sen bir aptalsın. Sen gerçek güçle uğraşıyorsun. O parmağını şıklatarak seni yok edebilir. Seni kan torbası gibi patlatabilir. Ve sonra" —duvarlara baktı—"sanki hiç olmamış gibi her şeyi ortadan kaldırabilir."

Nolyn, aynı şekilde şaşkın görünen Amicus'a baktı. "Seni bir kan torbası gibi patlatmak mı? Bu benim bilmediğim yerel bir deyim mi?"

"Daha önce hiç duymadım," diye cevapladı Birinci Mızrak.

Nolyn omuz silkti. "Peki, kimden bahsediyorsun? Bana bir isim ver."

Mermer zemine çarpan sandaletlerin hızla uzaklaşan sesi, o ana kadar kapıda sabit duran palatus'un koştuğunu haber verdi.

"Lanet olsun!" Amicus küfretti.

Kan kaybından zayıf düşen ve şoka giren legat hiçbir yere gidemiyordu. Asıl tehdit palatus ve konutun dışına çıkıp imparatorluk askerlerinden oluşan bir mangayı bulursa yapabilecekleriydi. Onun peşinden koştular. İkisi koridorun yarısına geldiklerinde, avları ön kapıdan çıkıp kapıyı arkasında çarpmıştı.

"Harika," dedi Amicus. İkisi de kapının önünde durdu. Uzakta, askerlerle dolu hareketli şehir vardı. Palatus'u sokaklarda kovalamak sokaklarda palatusu kovalamak sadece anlamsız değil, aynı zamanda aptalca da olurdu.

"Bir imparatorluk eyaletinin temsilcisi ve vali vekilini parçalara ayırmanın cezası nedir?" diye sordu Nolyn.

"Senin için hapis. Benim için idam."

"Lynch'i yakalayalım. Onu da yanımızda götürelim. Ben..."

Ofisin yönünden, sanki biri duvara kavun fırlatmış gibi, bir *gümbürtü* ve ardından bir *sıçrama* sesi geldi.

"O da neydi?" diye sordu Amicus endişeyle. Duydukları ses hiç de hoş bir ses değildi.

Nolyn, Lynch'in ayağa kalkmaya çalışıp bayılıp yere yığıldığını düşündü. Legatus, kararlı ve aptal, "sonrasını sonra düşünürüm" türünden birine benziyordu. Bu, *gürültüyü* açıklayabilirdi, ama iğrenç *sıçrama sesini* ve... başka bir ses daha vardı: korkunç *bir* yırtılma *sesi*! Bu ses, Nolyn'in durumlarının kötüden daha da kötüye gittiği hissini pekiştirdi.

Birlikte valinin ofisine doğru aceleyle geri döndüler, ama ikisi de girmeden önce yavaşladılar, bakmadan önce tereddüt ettiler. Kulaklarında hâlâ taze olan o ses, çirkin düşünceler uyandırmıştı, ama hiçbir buldukları şeye yaklaşmadı. En azından bu durumda, hayal gücü gerçekliğin yaratıcılığının gerisinde kalmıştı, ama dünya her zaman korkunçluğu abartmanın bir yolunu bulurdu.

Lynch ölmüştü. Cesedi kontrol etmeye gerek yoktu, isteseler bile bunu yapamazlardı, çünkü ceset yoktu, en azından normal anlamıyla. Elçinin vücudu parçalanmıştı. Lynch'in bacakları odanın farklı yerlerindeydi ve kafası...

masanın altına yuvarlanmış, gözleri açık, yüzü hala çatık. Kan duvarları aşağıya damlıyor, cilalı zeminde damlacıklar oluşturuyor ve dört metrelik tavandan damlıyordu. Devrilmiş sandalyenin ortasında, her yöne kan sıçramıştı.

"Seni kan torbası gibi patlatacağım."

Nolyn ve Amicus ağızları açık bir şekilde birbirlerine baktılar.

"Phyre'da ne oldu?" diye sordu Nolyn.

"Hiçbir fikrim yok." Birinci Mızrak, şaşkınlıkla kanlı manzaraya bakıyordu. "Ama bu hoşuma gitmedi."

"Sana katılıyorum."

İkisi bu manzaradan uzaklaştılar.

Palatus, muhtemelen bulduğu ilk askere legat'a yaptıkları saldırıyı bildiriyordu. Ghazel ordusu ve zehirli yılanlarıyla dolu orman, buna kıyasla dostça geliyordu. İkili, başka bir şey söylemeden çıkışa doğru koştular. Güneşin rengini solmuş vali konağının merdivenlerine geri adım atan Nolyn, bir grup askerle karşılaşmayı bekliyordu ve öyle de oldu. Ancak bu adamlar, legat'ın öfkeli kişisel muhafızları değildi.

"Umarım sakıncası yoktur, efendim," dedi Riley Glot, palatus'u kolundan tutarak.

"Çok aceleci görünüyordu, kaçmasına izin veremedim."

Yedinci Sikaria Yardımcı Birliğinden geriye kalanlar, çamurlu caddenin merdivenlerinin altında duruyorlardı. Onların hamamda olmalarını bekliyordu, ama onlar da Amicus ve kendisi gibi kirliydi.

Yeni kurulan şehrin inşaatı kaotik bir karmaşa yaratmıştı ve çok az sayıda Sakinler, aralarında palatus'u tuzağa düşüren yaralı askerleri fark ettiler. Ağzını kapatan bir el yoktu ve boğazına bir hançer dayalı değildi. Kurmay subay, kendini kurtarmak için çılgınlık atabilir veya yardım isteyebilirdi, ancak durumuna boyun eğdi. Riley onu tehdit etmiş olabilir ve valinin ofisinde gördüklerinden sonra, palatus her türlü tehdidi ciddiye alacaktı.

Erkeklerle dolu arabalar ve kütük ve taşlarla dolu vagonlar geçip giderken, uzaktan yüksek bir ses talim komutları veriyordu ve bir grup erkek ritmik ve ezberden cevap veriyordu.

"Toplantınız iyi geçti mi, efendim?" Jerel, çok neşeli ve keyifli bir sesle sordu.

"İyi geçmedi."

Kimse başka bir şey söylemedi, ama endişeli bakışların değiş tokuşuyla daha da yoğunlaşan sessizlik her şeyi anlatıyordu. Riley'nin yüzü karardı. "O halde hızlı bir ulaşım ihtiyacımız olduğunu mu varsayayım?"

"Hayır," dedi Nolyn. "Yani, bir araba kesinlikle işime yarayabilir. Amicus'un da öyle olduğunu sanıyorum. Ama geri kalanlarınız..." Palatus'a odaklandı. "Onlar hiçbir şey yapmadılar. Orada bile değillerdi. Sen de gördün."

İnce yapılı, yaşlı adam Glot tarafından tutsak tutulmaya devam ederken, tanınabilir bir tepki göstermedi.

"*Hiçbir şey yapmadılar* mı, efendim?" Jerel şüpheyile sordu.

"Myth, Smirch, arabalar. Hemen!" Riley bağırdı.

İki adam sokağa çıkıp kollarını sallayarak trafiği durdurdular. Dört atın çektiği üç büyük ratha arabası buldular ve onları caddenin kenarına çekmeye zorladılar.

"Üzgünüm çocuklar." Myth atların dizginlerini tuttu. "Sizin arabalarınıza ihtiyacımız olacak."

Sürücüler itiraz etmek için ağızlarını açtılar, ancak Myth hemen merdivenleri işaret etti. "İmparatorun oğlu onlara ihtiyaç duyuyor." Smirch ikinci at takımına doğru ilerledi. "Tartışmak istiyorsanız, Nolyn Nymphronian hemen burada."

Ağızlar kapandı. Öndeki arabadaki askerlerden biri selam verdi. Sonra tüm yolcular o kadar hızlı bir şekilde arabadan indiler ki mızraklarını geride bıraktılar.

"Majesteleri." Amicus onu ileriye doğru çağırdı. "Demetrius ne olacak?" diye sordu Riley.

Tanrım! Demetrius, palatus'un adı bu! "Şimdilik onu getirin." "Nereye gidiyoruz, efendim?" Smirch üçüncü arabayı kontrol altına alırken sordu.

aracı kontrol altına alırken sordu.

"Nehre."

Neyse ki, hızla bir şehre dönüşen askeri kampın sokaklarında bir sıra savaş arabasının geçmesi olağandışı bir durum değildi. Bazı yollar o kadar dardı ki yayalar yolun kenarına atlamak zorunda kalıyordu, ama kimse atlarla hızlı ve dikkatsizce yarışan askerleri tuhaf bulmuyor gibiydi.

Demetrius'u getirmek zaman kazandırdı, ama Nolyn ne kadar zaman kazandığını bilmiyordu. Tanrıların onu lanetlediğine dair uzun süredir inandığı bir teoriye dayanarak, birinin Lynch'in cesedini çoktan bulmuş olabileceğinden korkuyordu. Aynı teorinin kurallarına göre, diğerleri onların valinin konağından ayrıldıklarını, arabaları ele geçirdiklerini ve nehre doğru yola çıktıklarını fark etmiş olacaktı. Bu da, takipçilerinden sadece birkaç dakika önde oldukları anlamına geliyordu. Tek umudu, duyulmayan bir sesdi. Şehir, sesler ve gürültülerle doluydu ve metal

Nolyn, korna veya çan sesi duymamıştı. Eğer biri, sadece öldürülmekle kalmayıp vahşice katledilmiş olan ölü legat'ı bulmuş olsaydı, şehirde alarm çalıyor olurdu. Alarmin çalmaması cesaret vericiydi.

Amicus, kılıç ustası olduğu kadar yetenekli bir arabacıydı ve beyaz parmaklı yolculuk onları hızla nehir kenarındaki limana getirdi, tekerlekler rıhtımda kayarak iskelenin kelepçelerine çarparak durdu. Orada, yarım düzine bireme savaş gemisi iskeleye bağlıydı. Nolyn, Uplineus'a deniz yoluyla gelmişti ve tek direkli kadirgaların onu Percepliquis'e, ya da en azından uzaklara götürebileceğini biliyordu. Nereye gideceğine henüz karar vermemişti, sadece ayrılacağını biliyordu.

Arabalarından indiler ve iskelenin uzunluğu boyunca, çift sıra kürek yuvası ve pruvasına ejderha yüzleri boyanmış demirlemiş gemilere baktılar.

"Şu andan itibaren, hiçbiriniz benim emrim altında değilsiniz," dedi Nolyn. "Artık prymus değilim. Legate'e saldırdım. Ben bir kaçak, imparatorluğun suçlusuyum. Bu nedenle, hiçbirinize hizmet etmenizi emretme yetkim yok..."

"Sen adamın elini kestir!" Demetrius sonunda dilini buldu. Yüzü kızarmıştı ve onu sıkıca tutan Riley'e karşı direniyordu.

"Hayır, bunu *ben* yaptım," diye düzeltti Amicus.

"Fark etmez," dedi Nolyn. "Lynch öldü." "Öldü mü? Onu sen mi öldürdün?" diye sordu Riley.

"Hayır, garip bir şekilde, biz öldürmedik," diye cevapladı Nolyn. Sonra palatus'a bakarak ekledi, "Bana inanmanızı beklemiyorum, ama patronunuzu *öldürmek* istemedim. Aslında, o benim kanıtımdı. Onun ölümü, istemediğim bir sorundu. Yine de, onun cinayetinden ben sorumlu tutulacağım." Bir kez daha adamlarına seslendi: "Bana yardım eden herkes hain olarak damgalanacak. Yakalanırsanız, idam edileceksiniz. Bu nedenle, burada yollarımızı ayırmamızı şiddetle tavsiye ediyorum."

"O adamın elini kesen benim," dedi Amicus. "Masum olduğumu iddia edemem."

Nolyn başını salladı. "Peki. O zaman ikimiz kalacağız." "Üçümüz, efendim," dedi Jerel.

"Oh, tabii ki," diye kabul etti Nolyn.

"Ben de sizinle kalacağım efendim," dedi Everett. "Diğerleri beni kurtarmaya çalıştığınızı söylediler. Muhtemelen kurtardınız da. Size en az bir hayat borçluyum."

Nolyn gülümsedi. "Çok nazıksın Everett, ama..." "Hepimiz geliyoruz efendim," dedi Myth.

Nolyn diğer yüzlerde de aynı eğlenceli onay ifadesini gördü.

"Anlamıyorsunuz, değil mi efendim?" dedi Zavallı Calynian. "Artık siz de bizden birisiniz."

"Tanrı aşkına, tam adın *ne*?"

Adam gülümsedi ve ağzındaki acıdan yüzünü buruşturdu. "Ramahanaparus Mirk, efendim."

"Mirk mi? Neden daha önce söylemedin? Ben bile bunu hatırlayabilirim." Riley,

"Mirk haklı, efendim. Artık Yedinci Sik-Aux'un bir üyesisiniz." dedi. "Ama değilim.

Size anlatmaya çalıştığım da bu. Komuta zincirine ihanet ettim

. Artık bu üniformayı giymeye layık değilim."

Jerel, "Ben sana hizmet etmek için lejyona katıldım, imparatorluğa değil, hele ki imparatora hiç değil" dedi.

"Buradaki herkes benim aranan bir katil olduğumu biliyor," dedi Weldon Smirch. "Bu yüzden lejyona katıldım. Legatus'u öldürmek, benim gözümde senin statünü yükseltir."

"Yedinci Sik-Aux her zaman bir filodan daha fazlası olmuştur," dedi Riley. "Sen bizim bir parçamız olduğunda, ailemize katıldın. Biz kendi adamlarımızı terk etmiyoruz. Lynch hepimizi öldürmeye çalıştı. Sen adaleti sağladın. Eğer iş o noktaya gelirse, sizinle birlikte idam edilmekten gurur duyarım, efendim."

"Geriye çok azımız kaldığı için," dedi Myth, "komutanlar bizi ayıracak. Buna dayanamam. Bence artık efsane statüsüne geçme vaktimiz geldi."

"Yani hepiniz benimle birlikte firar etmeye kararlı mısınız?" Nolyn hayal kırıklığıyla başını salladı. "Aptalca, ama dokunaklı."

"Peki ya o?" Riley, Demetrius'u salladı.

"O küçük sıçanı öldürmemiz lazım," dedi Smirch. "Nereye gittiğimizi, kaç kişi olduğumuzu biliyor..."

"Muhtemelen haklısın," dedi Nolyn. "Ama ben masum insanları öldürme alışkanlığım yok."

"Belki de bu geleneği benimsemeyi düşünmelisin," diye cevapladı Smirch. "Artık suçlu bir hayata atılıyorsun."

"Kaçak bir suçlu olmak gibi bir niyetim yok. Belki de saraya gidip babamla yüzleşmeliyim. Onunla bir kez olsun hesaplaşmalıyım. Bu ne kadar aptalca olurdu?"

"Peki ya palatus?" diye sordu Riley.

"Demetrius," dedi Nolyn, "Seni öldürmeyeceğim, ama seni burada bırakamam da. O yüzden sen de bizimle geliyorsun. Uslu ol. Sessiz ol ve sorun çıkarma. Uslu durursan, güvenli olur olmaz seni serbest bırakırız."

Nolyn dönüp gemileri taradı. "Şu." Pruvasına zümrüt gözler çizilmiş bir gemiyi işaret etti. "Sence nazikçe rica edersek, onlar..."

imparatorun oğlunu arabayla götürmek ister misiniz?”

Tüm askeri gemilerde olduğu gibi, imparatorluk biremi *Stryker'da* da çok az yer vardı. Gemide bulunan yüz kişiyi barındırabilmek için gemide beş güverte vardı; ancak bunlardan biri balast için ayrılmıştı ve diğeri de erzak dışında başka bir şey için kullanılamayacak kadar küçüktü. Geriye kürekçilerin kürek çektiği iki kat ve rüzgara, yağmura ve güneşe maruz kalan üst güverte kalıyordu. Tek direğin hemen arkasına inşa edilmiş dört katlı bir kale, askerlere barınak sağlıyordu. Büyük yelkeni ve bazen pruvaya uzattıkları küçük yelkeni çalıştıran denizciler, donanımdan başka bir yere sahip değillerdi.

Nolyn, Urlineus rıhtımında demirlemiş gemiler arasından, pruvaya boyanmış gözlerin renginden başka bir neden olmaksızın bu gemiyi seçmişti. Tüm insanlar kahverengi gözlüydü; Fhreyler ise istisnasız olarak mavi gözlerle kutsanmıştı; Belgriclungreianlar standart göz rengi olarak kehribar rengini paylaşıyordu; Nolyn'in fark ettiği kadarıyla ghazel gözleri her zaman sarıydı. Dünyada bildiği tek kişi Yeşil gözlü olan Sephryn'in yanı sıra, *Stryker'ın* da zümrüt rengi gözleri vardı: büyük, keskin ve kadınsı, su seviyesinin hemen üstünden bakıyordu. Seçimi, tamamen duygusal bir karardı, keyfi bir seçimden sadece bir ton daha azdı. Gözler, en değerli mücevherlerin yeşiliyle rekabet ettiği söylenen deniz kızlarının gözlerinden esinlenerek modellenmiş olabilirdi. Ancak bilgi boşluğunda, elinde sadece duyguları vardı. Birçok kararı duygularına göre vermişti. Kadınlar buna sezgi diyordu. Erkekler ise içgüdü. Babası bu tür şeylerin aptallık olduğuna inanıyordu, ama annesi buna Elan'ın Sesi diyordu. Suri bir keresinde ona, duygularının ruhunun dünyanın hakikatin müziğini dinlerken duyduğu sesler olduğunu söylemişti. Nolyn hangisine inanacağını bilmiyordu, ama Sephryn'i özlüyordu ve o gözler ona Sephryn'i hatırlatıyordu.

Gemiye binmekte hiçbir zorluk çekmediler. Üniformaları gemiye kabul edilmeleri için fazlasıyla yeterliydi. Askerler, ek koruma olarak gemilere kabul ediliyordu ve Nolyn'in subay olarak sözü sorgusuz sualsiz kabul edildi. Hemen yelken açmaları konusunda ısrar etmek daha zor bir işti. Bunun için Nolyn adını açıklamak zorunda kaldı, bu da Lynch'in ölümünden sonra Yedinci Sik-Aux'un nereye gittiğini tahmin etmekte takipçilerinin çok fazla zorlanmayacağı anlamına geliyordu.

Legatus, rütbesi gereği Nolyn üzerinde yetki sahibi olsa da, diğer herkes prensle karşılaştıklarında daha saygılı bir tepki gösterdi. Geminin komutanı, yeni yükünün imparatorluğun varisi olduğunu öğrenince, geminin kontrolünü ona devretti. *Prens*, bundan sonra Nolyn olarak anıldı.

mürettebat tarafından bahsedilen, şarap ve peynir teklifini reddetti — gemide yeni getirilmiş olan birinci sınıf ürünlerdi. Bu, Smirch'in kaşlarını çatmasına neden oldu, ancak mürettebatın iyi niyetini kazandı. İki kürek güvertesi uzandı ve imparatorluk savaş gemisi *Stryker*, Estee Nehri'ne girdi ve Yedinci Sikaria Yardımcı Birliğinin geri kalanıyla birlikte güneye, denize doğru yola çıktı.

"Yürümekten kesinlikle daha iyi," dedi Myth, sekiz kişi geminin kenarlarında sıralanıp, nehir kıyısının yoğun yeşilliğinin yanlarından geçip gitmesini izlerken.

"Palatus nerede?" diye sordu Nolyn.

"Şurada," diye cevapladı Riley, güvertede sırtını güverte kenarına dayamış, ince cüppesini sıkıca kendine sararak oturan küçük adamı işaret ederek. "O yerinde kalmaktan memnun görünüyor. Sanırım sudan biraz korkuyor. Bu herifin yüzme bilmediğini sanmıyorum.

"Ne kadar süre gemide kalacağız?" Ramahanaparus Mirk, Nolyn'e sordu. "Duruma bağlı," diye cevapladı Nolyn. "Urlineus'tan çıkmak benim önceliğimdi. Şimdi yola çıktığımıza göre, her şeyi iyice düşünmem gerekiyor."

"Kararını verdiğini sanıyordum." Amicus, ormanı bitirdikten sonra sırtını döndü ve dirseklerini parmaklığa dayadı. "Babanla yüzleşmek için geri döneceğini söylemiştin."

"Bunun aptalca bir fikir olduğunu da söyledim. Ayrıca o senin de ölmeni istiyor, seni oraya götürmek kabalık olmaz mı sence?"

"Seninle babanın arasında ne var ki?"

Nolyn ellerini havaya kaldırdı. "Keşke bilseydim. Hiç anlaşılamadık. Sanırım bunun büyük bir kısmı benim yarı insan olmamdan kaynaklanıyor."

"Ama annenle evlendi," dedi Jerel.

Nolyn, hissedilemeyen dalgalar halinde gövdenin yanından geçen karanlık, girdaplı suyu izledi. "Persephone kraliçeydi. Tüm insan klanlarını yönetiyordu. Babamın onun ordularına ihtiyacı vardı. Ama savaştan sonra güç dengesi değişti, o öldükten sonra daha da değişti." İçini çekti ve kıvrımlı pruvanın başından dışarıya bakmak için döndü. "Bilmiyorum. Geminin kaptanı Yeterince anlayışlı görünüyor. Belki de onu Caric'e bırakmasını istemeliyiz. Orada devler gibi yaşayabiliriz." Zoraki bir gülümseme attı. Diğerleri de empatiyle güldüler.

"Percepliquis'e gitmek istiyorum efendim," dedi Mirk. Çocuğun yüzü artık sarınlı değildi, ama her iki yanağındaki kırmızı kabuklar hala göze çarpıyordu. "Her zaman bu büyük şehri görmek istemişimdir."

"Oradan ayrılalı yıllar oldu," dedi Amicus.

"Rodencia'dan kaçarken sadece oradan geçtim." Smirch ön koluyla burnunu sildi. "Hayatın için kaçarken pek bir şey göremezsin."

"Harika bir yer," dedi Jerel. "Babamla birlikte yılda iki kez hayvan müzayedesini için oraya giderdim. En çok hatırladığım şey yemekler. Çok farklı çeşitleri var. Percepliquis'te ilk kez kaplan eti tattım."

"Nasıl geçti?" diye sordu Everett. Çocuğun yüzünde masumiyet ve heves vardı. Nolyn, onun ormanda ya da lejyonda çok uzun süre kalmadığını tahmin etti; her ikisi de merakı yok eden bir etkiye sahipti. O hala bir adamdan çok bir çocuktuktu, ama Nolyn, Bran'ın nasıl gri saçlı olmasına rağmen aynı saf ruhunu koruduğunu hatırladı. Belki de her kilometre aynı değildi.

Jerel bir an düşündü. "Kapan eti... şey, hayvan gibi sanırım... görünüşü güzel ama sert. Çenem ağrıyana kadar o eti çiğnedim. Kimse bakmıyorken tükürdüm çünkü yutarsam boğazımı tıkayacağından korktum."

boğulurum diye korktum."

"Çeşmeleri seviyorum," dedi Amicus, sanki görebiliyormuş gibi gözlerini ağaçların üstüne dikerek. "Şehrin her yerinde fişkıran tatlı su. Ve hamamlar! Tanrım, ne kadar keyifli yerler."

"Evet!" Nolyn bu anıyı hatırlayarak gülümsedi. "İnanılmazlar. Ağrıyan kasların acısını dindirmek ve kiri yıkamak için buharlı sıcak suya dalmaktan daha iyi bir şey yok ve kiri yıkamaktan daha iyi bir şey yoktur."

"Bir kadın ve bir şişe şarap ekleyin, ben varım," dedi Myth. "Peki ya sen, Riley?" diye sordu Amicus. "Ne hatırlıyorsun?"

Adam başını salladı. "Hiç gitmedim. Ben Rhulynia'lı bir çocuğum. Bern Nehri'ni bile geçmedim. Vernes'in kuzeydoğusundaki küçük bir köyde, eski bir maden kasabasında büyüdüm. Babam, tüm amcalarım ve onlardan önceki dedelerim dağ eteklerinde demir ve kömür madenciliği yapıyordu. Kambur bir sırt ve boğazını yakan öksürük, zorlu bir hayatın karşılığı olarak yeterince iyi bir ödül gibi görünmüyordu. Bu yüzden, zeki biri olarak, lejyona katıldım. Yirmi yıl sonra, hayatım için

"Çukurlu zırhını okşadı. "Eve, karıma ve aileme dönme fikri şimdi garip bir şekilde muhteşem geliyor. Ama Majesteleri oraya götürürse, bu muhteşem şehri görmeye gideceğim."

Nolyn, "Nereye gitmemiz gerektiğini bilmiyorum ve bu garip gelebilir, ama ben gençken, yaklaşık sekiz yüz kırk yıl önce, Suri adında bir kadın vardı. O bir..." Nolyn tam olarak nasıl söyleyeceğini bilemedi ve "mistik" demeye karar verdi. "O, dünyanın dilini anlıyordu. Dünya onunla konuşuyordu ve o da cevap verebiliyordu. Suri inanılmaz şeyler yapabiliyordu, inanamayacağınız şeyler. Bana, bazen hissettiğimiz duyguların Elan'ın bize bilmemiz gerekenleri söylediğini söyledi."

"Yani, biri arkandan ok atarken soğuk bir titreme hissettiğin gibi mi?" diye sordu Myth.

"Evet, sanırım öyle, ama bundan daha karmaşık da olabilir. Bu, kafanla çözemeyeceğin şeyleri kalbinle bilmenin bir yoludur. Bazen, diğer hatalar gibi, yanlış anlarsın, ama bu onu yanlış yapmaz. Suri bana, duyması acı verse bile o sese güvenmeyi öğretti."

"Bu ses mi?" diye sordu Amicus. "Percepliquis'e gitmeni söyleyen bu ses mi?"

Nolyn başını salladı. "Dürüst olmak gerekirse, bu ses yüzyıllardır sessiz, ama sağduyu eve gitmenin delilik olduğunu söylüyor."

"Değil, efendim," dedi Jerel. "Yapmanız gereken şey bu. Bu, Tek'in iradesi."

"Öyleyse, umalım da bu *Kişi* ne yaptığını bilsin."

Şafak sökünce, Sephryn'in kapısı nihayet açıldı ve üçlü onun evinden ayrıldı. Seymour kayıt salonuna geri dönerken, o Errol'u takip ederek kuzeydoğu tarafına gitti. Bu bölgede en başarılı işletmeler nehri kullanarak mavnalarla mal ithalatı ve ihracatı yapıyordu. West Echo

Precious Gems and Jewelry Creations'ın önünde durdular. Bu bina, titizlikle kesilmiş ve yerleştirilmiş pembe granit bloklardan yapılmış, ticaret merkezinde bir ördek sürüsündeki kuğu gibi göze çarpan heybetli bir yapıydı.

"Dalga geçiyorsun herhalde," dedi Sephryn, herkesin Mücevher Kalesi olarak adlandırdığı devasa binaya bakarak. Hiç de dükkâna benzemiyordu. Ticaret meydanının bir tarafını kaplayan beş katlı yapı, üzerlerine dikilmişti. "Kuyumcu Augustine Brinkle mi? Tanıdığın adam o *mu*?"

Errol Irwin başını salladı. Hırsız o sabah çok az konuşmuştu ve sokaklarda o kadar hızlı koşmuştu ki, Sephryn onu atlatmaya çalıştığını düşünmüştü. Gökyüzü bulutlarla kaplıydı, hava nemliydi ve yağmur yağacağı belliydi. Sephryn'e göre, başlarının üzerindeki kirli bulutlar kar bulutları kadar ağır görünüyordu, ama hava soğuk olsa da o kadar da soğuk değildi. Kışın son günlerini yaşıyorlardı; yaklaşan şey bir bahar fırtınasıydı.

"Sen de onu duydun mu?" diye sordu Errol.

"*Herkes* bilir! O sadece şehrin en önde gelen iş adamı değil, aynı zamanda Belgriclungreian büyükelçisidir," diye cevapladı Sephryn.

"Bu kelimeyi söyleyebilmen beni çok etkiledi. Söylentilere göre bir adam bunu denerken dilini incitmiş. Çoğu kişi bariz nedenlerden dolayı sadece *cüce kelimesini* kullanıyor."

Sephryn mağazanın ön cephesine ve çeşitli iş istasyonlarında çalışan cüce zanaatkarların kabartma panelleriyle süslenmiş bronz kapılarına baktı.

"İnanılmaz," dedi ve kapıya uzandı. "Bekle." Errol onu durdurdu. "Henüz değil."

"Ne? Neden? Buraya gelmek için o kadar acele ediyordun ki, başka acil randevuların olduğunu sandım."

Errol avuçlarını birbirine bastırdı ve onları işaret etmek için kullandı. "İki nedeni var." Ellerini Gem Kalesi'nin kapılarına doğru uzattı. "Birincisi, bizi içeri almayacaklar. İkincisi, Brinkle henüz gelmedi." Parmak uçlarını caddeyi işaret etti. "Augustine tam olarak iki dakika sonra gelecek."

"Neden böyle düşünüyorsun? Zamanı nasıl bu kadar doğru tahmin edebiliyorsun?" Meydanın ortasındaki devasa güneş saatine baktı. Yoğun bulutlar, en ufak bir gölgeyi bile görmeyi imkansız hale getiriyordu. "Görme yeteneğim mükemmeldir ve göremiyorum..."

Hırsız gözlerini devirdi. "Lütfen, gözlemlemediğin şeylerin sayısını saymak çok uzun sürer. Sadece bir dakika, kırk iki saniyemiz kaldı."

"Ama hala bunları nasıl bildiğini anlamıyorum."

Yüzünü eliyle silerek öfkesini daha da vurguladı. "Fırıncıların Griffin Caddesi'ne ekmeklerini koyduklarını fark etmedin mi? İlk iki tepsi neredeyse boştu ve buhar çıkıyordu; üçüncü ve dördüncü tepsilerde ise buhar yoktu.

Fırıncılar, şehrin yoksullarının kaya ocağına doğru yürüyüşe çıktıkları zombi geçit törenini yakalamak için *her zaman* şafak sökmeden önce ilk hamurlu ikramlarını çıkarırlar. İkinci partiyi tam bir saat sonra çıkarırlar, böylece tüccarlar geçerken dayanılmaz bir aromayı yayması için. Aynı şekilde, Brighton Heights'taki evlerin önlerinde süt sürahileri duruyordu, bu da sütlerin teslim edildiği, ancak henüz içeri alınmadığı anlamına geliyordu. Süt ve fırın arabaları Bristol Caddesi boyunca dizilmişti, ancak buz arabaları henüz gelmemişti. Devam etmeme gerek var mı?

"Bütün bunlar sadece sabah olduğu anlamına gelir. Kimse günlük rutininde bu kadar titiz değildir."

"Bay Brinkle öyle. Onun ve iş yeri hakkında oldukça kapsamlı bir araştırma yaptım. Adamın alışkanlıklarını çok iyi biliyorum. Ve size şunu söyleyeyim, o çok titiz biridir."

"Bekle." Sephryn gözlerini kısarak baktı. "Onu *izliyor* muydun? Brinkle Büyükelçisini tanı mıyorsun, değil mi?"

Errol omuz silkti. "Onu *tanıyorum*."

"Herkes tanıyor! Neden onu *tanıdığını* söyledin?" "*Bir adam tanıdığımı* söyledim."

"Ama tanı mıyorsun. Yalan söyledin."

"Yalan söylemedim. Augustine Brinkle'in varlığını bildiğim gerçeği doğru. Sen benim sözlerimin gerçekte olduğundan daha fazla anlam taşıdığını varsaydın. Bu senin sorunun. Ayrıca" omuz silkti, "pokerin bana bakışından hoşlanmadım."

Şömine aletiyle ölmek, benim gelecekte istediğim bir şey değildi. Yardım edemeyeceğimi itiraf etmektense, senin küçük melodramında önemli bir rolüm olduğunu söylemek daha akıllıca göründü.

"Melodram mı? Sıradan bir sokak hırsızı için çok üstün davranıyorsun."

Errol'un gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sana temin ederim ki ben sıradan biri değilim. Arvis Dyer'a en iyi hırsızı bulmasını söyledin ve şaşırtıcı bir şekilde, o çılgın yarasa gerçekten başardı."

"En iyi ne?"

Errol kaşlarını çattı. "Teknik olarak, hayvan hırsızı demek, ki ben bu işle uğraşmıyorum, en azından genel olarak. Ama bu terimi tercih ediyorum.

hırsız, soyguncu, haydut veya dolandırıcı - bunların hepsi bu mesleği kötü icra edenler tarafından lekelenmiştir - ve *suç dehası* benim için bile fazla iddialı bir tabir.

Errol Irwin'i anlayamıyordu. Zeki görünüyordu, ama akıllı görünmekle zeki olmak genellikle iki farklı şeydi ve Sephryn hangisiyle karşı karşıya olduğunu bilmiyordu. Gem Kalesi'nin önünde serin sabah havasında dururken, Errol'un ne bir suç dehası ne de bir hırsız olduğunu, sadece gösterişli bir dolandırıcı olduğunu düşünmeye başladı. Keskin gözlemleri ve hızlı zekasıyla onu etkilemişti, ama zihinsel keskinliğinin sonucu, onu soğukta, fırtınayı beklerken bırakmıştı.

"Ah, tam zamanında," dedi Errol, dört adamın taşıdığı sedyeyi işaret ederek hafifçe başını salladı. "Cüce harika bir zamanlamaya sahip.

Güneş muhtemelen ona doğmak için işaret bekliyor. Hepsi öyle, biliyorsun."

"Neden bahsettiğini hiç anlamadım."

"Küçük insanlar, cüceler. Hepsi hassasiyete takıntılıdır. Bu, zanaatlarına yardımcı olur. En ufak bir hata bile bir elması toza çevirebilir veya bir köprüyü yıkabilir."

Sephryn, adamın zekâsına olan saygısı bir basamak daha düştü.

"Ciddi misin? Bu kadar genelleme yapıyorsun, öyle mi? Augustine tüm insanların tam olarak senin gibi olduğunu söylese nasıl hissederdin?"

"O asla böyle bir şey söylemezdi. Benim eşsiz olduğumu bilirdi. Beni diğer insanlarla aynı kefeye koymak, şahini sineklerle karşılaştırmak gibidir."

"Demek istediğim, sen gerçeklerden değil, görüşlerinden bahsediyorsun. Ve hipotezinin doğru olduğuna güçlü bir şekilde inanıyor olabilirsin, ama doğru olmayabilir. Bilemezsin."

"Ama biliyorum."

"Nasıl?"

"Zaten açıkladım." Errol iç geçirdi. "Ve şunu söylemeliyim ki, dikkatini vermeyen biriyle konuşmak oldukça sinir bozucu. Augustine Brinkle, diğer insanların benim gibi olduğunu söylemezdi, çünkü cüceler *titizdir*."

Sephryn'in içinde bir düzine farklı öfkeli tepki yükseldi, ama bir sedye gelip Gem Kalesi'nin büyük girişinde durduğunda cevap verecek zamanı olmadı.

Sivri çatılı, pencere ve perdeli, küçük, lake kaplı ve zengin süslemeli bir ev gibi görünen taşıyıcı, yere indirildi. destek ayakları. Bir adam — sedyeyi taşıyan terli dört adamdan biri değil, tamamen başka bir adam, temiz cüppeler giymiş, sedyenin arkasında koşarak gelen bir adam — öne çıktı ve seyahat koltuğunun kapısını açtı. Ayrıca Augustine Brinkle'in dışarı çıkmasına yardım etmek için elini uzattı.

Merredydd'de Belgriclungreianlar yoktu ve Percepliquis'te de çok az sayıda vardı. Sephryn sadece birkaç yere gitmiş olduğu için çok fazla cüce görmemişti. Büyükelçi Brinkle, İmparatorluk Konseyi'nden uzakta bulunan sarayın sağ kanadında Başbakan ile ticaret görüşmelerini yürüttü. Sephryn, çocukken Belgric Krallığı'nın Kralı Rain ile tanıştığını belirsiz bir şekilde hatırlıyordu, ama bu anı artık sadece soluk bir izlenimden ibaretti. En çok hatırladığı şey, annesi ve babasının Kral Rain'e büyük saygı duyduklarıydı, ki bu, annesinin cüceleri genel olarak sevmemesi nedeniyle tuhaftı — özellikle de Moya'nın sık sık küfür olarak kullandığı Gronbach adlı cüceyi.

Brinkle'i gören Sephryn'in ilk düşüncesi, mücevher mogulunun tuhaf bir şekilde küçük olduğu idi. Tanıştığı birkaç Belgriclungreian, boyları yaklaşık 1,20 metre civarındaydı. Brinkle ise bunun çok uzağındaydı. İkisine sadece kısa bir bakış attı ve yarım metrelik basamaktan sokağa atladı, porselen çay fincanından bir damla bile dökmeden inişi başardı.

"Günaydın, Augustine," dedi Errol neşeyle.

"Seni tanıyorum, değil mi?" Bu cevap Errol'un yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme yarattı, ta ki Augustine'in Sephryn'e seslendiğini fark edene kadar. Cüce bir an düşündü, gülünç derecede sevimli minik parmağını yanağına dokundurarak. "Ah, evet! Sen Sephryn'sin, Moya ve Tekchin'in melez kızı, değil mi?"

"Evet," dedi. *Melez* kelimesi biraz rahatsız ediciydi. Bu kelimeyi daha önce de duymuştu ve bu sıfatı hiç sevmemişti; küfür gibi geliyordu. Errol'un *cüce olarak* sınıflandırılmaktan hoşlanıp hoşlanmayacağını bir an için merak etti, ama onun kötü bir niyeti olmadığını fark etti. Kelimeler gelir geçerdi ve zamanla çoğunun anlamı değişirdi. Önemli olan kelimelerin ardındaki niyetti. Sephryn ayrıca

, herkes her şeye alınırsa toplumun mahvolacağını biliyordu. İyi ya da kötü, o bunun olmaması için kendini bu işe adanmıştı.

"Söylesene," dedi Brinkle, "annen gerçekten dedikleri kadar okçulukta iyi miydi?"

Sephryn şaşırdı. Moya'yı hatırlayan çok az insan vardı ve Sephryn, yabancı bir büyükelçinin bu efsaneye aşına olmasını beklemiyordu. "Bana anlattığına göre..." Annesinin sık sık tekrarladığı bir sözü hatırlayarak durakladı. "*Onlar* bunun yarısını bile bilmiyorlar."

Bu sözler cüceyi gülümsetti. Arkasında, sedye taşınmaya başlandı. Kapı görevlisi de uzaklaşmış ve Mücevher Kalesi'nin girişini açık tutuyordu, ama Augustine aceleci görünmüyordu. "Hâlâ İmparatorluk Konseyi'nin direktörüsün, değil mi? Uzun süredir bu görevdesin, değil mi?"

Kafasını bir yandan diğer yana sallayarak, bu süreyi *bir süre* değerlendirdi. "Dört yüz yıl önce kurduğum ve ilk günden beri direktörlüğünü yaptığım düşünülürse, başlangıç aşamasını geçtiğimi söyleyebilirim."

Küçük cüce, beklediği gibi tiz bir sesle güldü. "Senden hoşlandım, Sephryn. Nasıl oldu da daha önce tanışmadık?"

"Çünkü imparator İmparatorluk Konseyi'ne hak ettiği saygıyı göstermiyor ve ben mücevher takmıyorum." Kanıt olarak ellerini kaldırdı.

Augustine başını salladı, sonra gökyüzüne baktı. "Yağmur yağacak gibi görünüyor. Meşgul müsün, yoksa yukarı gelebilir misin? Yeniden doldurmam gerekiyor." Kupasına kederli bir bakış attı.

"Çok isterim."

"Harika," diye cevapladı Augustine.

Gözleri hüznle Errol'a kaydı. "Peki ya uşağım ne olacak?" "İsterseniz o da gelebilir."

Errol ağzını açtı, ama Sephryn başını sallayarak onu bir bakışla susturdu.

Gem Kalesi'nin içi, kasvetli kalenin dış görünüşüne hiç benzemiyordu. İçeride, narin merdivenler ve dallanan koridorlar koridorlardan oluşuyordu ve gizli tavan pencerelerinden gelen ışık, beyaz mermerden yapılmış cilalı aynalardan yansıyor. Alt kat depo ve yükleme rampası olarak kullanılırken, orta katlar, küçük metal ve cam parçalarını eritmek için tasarlanmış atölyeler ve küçük fırınlarla doluydu. Üst katlardaki zanaatkarlar, mücevherleri kesip sanat eserleri yaratıyorlardı.

İçeri girdikleri anda, Errol'un bakışları sanki mezbahadaki aç bir köpek gibi etrafta dolaştı, inceledi, hesapladı. Ne düşündüğünü biliyordu —*tam olarak* değil. Kimsenin o derin uçurumu anlayabileceğine inanmıyordu. Ama Errol Irwin gibi biri olmasa da, onun bir soygun planladığını, zayıf noktaları aradığını, en iyi hedefleri belirlediğini anlamak zor değildi.

Augustine, en üst katta lüks, ancak minyatür bir ofis tutmuştu. Oraya, Brinkle'in asansör olarak adlandırdığı, kelimenin tam anlamıyla "yükselen" dikey hareketli bir oda aracılığıyla ulaştılar. Odadaki neredeyse her şey Brinkle boyutundaydı. Sandalyeler, masa, hatta fincanlar ve şömine bile yarı ölçekliydi. Ancak tavan yüksekti, bu yüzden Sephryn ve Errol çömelmeye gerek duymadılar.

İki adet normal boyutta sandalye vardı. Bunların her zaman orada mı olduğu yoksa onlar için getirilmiş mi olduğu, Sephryn bilmiyordu. Yanlarına oturdular.

Sabah, bir hizmetçi çaydanlığı getirip üç fincan çay doldurduğunda, ateş yakılmıştı.

"Annem hakkında bilgi sahibi olmana şaşırdım," dedi Sephryn. "Çok yaşlı görünüyorsun."

"Boyum sizi yanıltmasın." Kaşlarını çattı. "Ben çocuk değilim."

"Öyle demek istemedim," dedi Sephryn, bazı insanların bu kadar çabuk alınmasına sinirlenerek. "Sadece annem neredeyse bin yıl önce öldü ve Belgriclungreianların bu kadar uzun yaşadığını bilmiyordum."

Gülümseme geri döndü. "Cüceler insanlardan daha uzun yaşarlar, ama Fhrey kadar uzun değil. Ben elli sekiz yaşındayım ve yaşıma göre iyi görünüyorum. Hikayelerden anneni tanıyorum." Augustine açık şömineye doğru yürüdü ve sabahın soğukunda ellerini hızla ovuşturdu.

"*Brin'in Kitabı'nı* okudun mu?" diye sordu Sephryn. "Ne kitabı? Hiç duymadım."

"O zaman nasıl..." diye başladı.

Sanki bir şakaya katılmış gibi güldü. "Belgriclungreian İkinci Krallığı'nın kurucusu Kral Rain, annen ve babanla birlikte yeraltı dünyasına giren kahramanlardan biriydi. Bu maceranın hikayeleri, o cesur grubun üyeleriyle ilgili birçok kahramanlık hikayesiyle birlikte, halkım tarafından uzun zamandır aktarılmaktadır."

"Ah... o hikâyeler." Neredeyse *efsaneler* diyecekti ama kendini tuttu.

Brinkle'in ses tonu, onun bu hikayeleri aynı şekilde görmediğini gösteriyordu. O, uzun zaman önce, ebeveynlerinin, çoğu yetişkin gibi, çocuklarını eğlendirmekten hoşlandıklarını fark etmişti.

gerçek dünyadan daha fantastik bir dünya sunarak etkilenmeye açık çocukları.

"O ünlü kardeşliğin üyelerini tanıdığınızı, hatta onlarla konuştuğunuzu düşünmek çok heyecan verici. Peki babanız? Hâlâ hayatta mı?"

"Evet, aslında İmparator Nyphron'dan sadece birkaç yaş küçük." "Ve sen Percepliquis inşa edilmeden önce doğdun, değil mi?"

Persephone ile tanıştın ve... biliyor muydun... tanıştın mı... Suri ile?"

"Oh, evet." Bu ismi duyunca gülümsedi. "Yaşlı kadın büyük teyzem gibiydi. Annem bizi ziyarete götürürdü."

"Biz mi?" Augustine, gözlerini kocaman açarak dikkatle sordu.

Bu onun için bir efsaneden çok daha fazlasıydı.

"Evet. Nolyn, Roan ve Gifford'un oğlu Bran ve ben. Her yaz, büyülü bir yer olan Mystic Wood'a giderdik ve Suri olmasa da olurdu, ama onunla birlikte..."

Zamanla bulanıklaşan, geçici, bağlanmamış anılar zihnini doldurdu. Sephryn, Suri'nin konuştuğu beyaz bir kurdu hatırladı. *Ama o sadece rol yapıyormuş gibi... değil mi?* Sephryn, kurtun kürkünü kucakladığında hissettiği yumuşaklığı ve kokusunu hatırladı. *Yetişkinler neden beni bu kadar vahşi bir hayvana yaklaştırdılar ki?* Ve bir de o ağaç vardı, içinde kötü bir yaratığın yaşadığı söylenen ağaç. *Elbette bu bir masaldı... değil mi?* Ve ne zaman

Suri yaşlı söğüt ağacının yanındaki durgun göleti ziyaret ettiğinde, ateşböcekleri hep birlikte yanıp sönmüştü.

Bu çarpık bir anı olmalıydı, çünkü sihir —gerçek sihir— gerçekte var olamazdı. Yoksa var mıydı?

O zamanlar her şey çok gerçekçi görünmüştü, ama sekiz yüz yıl sonra, çocukça fantezileri yetişkinlerin gerçekliğinden ayırmak zordu. Yine de, bazı kesin olarak bildiği şeyler vardı. O yazların hayatının en güzel zamanları olduğunu biliyordu, dostluk, kahkaha, müzik ve dansla dolu... Suri dönmeyi çok severdi. "Büyümek için ne kadar harika bir yer, ama..."

"Evet? Devam et."

"Şey, o zamandan sonra gelen her şey biraz hayal kırıklığı yarattı."

Brinkle yine güldü, kahkahası davetkar ve bulaşıcıydı. "Tahmin edebiliyorum. Ya da daha doğrusu, keşke edebilseydim. Ben acımasız taş salonlarda büyüdüm ve soğuk olan sadece duvarlar ve zeminler değildi. Aldığım tek sıcaklık, uzun zaman önce yaşanan o muhteşem hikayeleri dinlemektir." Hayranlıkla başını salladı.

"O insanlar, o kahramanlar... çok cesur, çok korkusuz... birbirlerini gerçekten önemsiyorlardı ve dünyayı kurtarmak için hayatlarından daha fazlasını riske attılar. Artık bu tür bir özverili davranış görmüyoruz. Bugünlerde herkes kendi çıkarını düşünüyor.

Kendilerine fayda sağlamayan bir şey için parmaklarını bile kıpırdatmıyorlar. Ben Rain olmak isteyerek büyüdüm — Kral Rain değil, Kazıcı Rain — o ekibin hem yukarıda hem de aşağıda maceralara atılan üyesi. Kardeşim her zaman onun rolünü üstlenirdi.

rol yaptık. Ben Frost ya da Flood olmak zorundaydım. Kimse onlar olmak istemiyordu. Onlar sadece inşaatçılardı ve asla yeraltı dünyasına girmediler, Drome ile tanışmadılar." Augustine ona tuhaf bir bakış attı. "Annen onu aşağıladı, değil mi?"

"Hayır. Onun hizmetçisine kaba davrandı, eğer onun söylediklerine inanıyorsan." Ona yan gözle baktı. "İnanmıyor musun?"

"Şey, bu biraz inanılmaz, değil mi? Ailemin öldüğü, eski dostlarını ve ailelerini ziyaret ettiği ve geri döndüğü fikri? Ve böyle şeyleri başaranların sadece onlar olması mantıklı mı? Yani, yüzyıllar süren arayışlarda, başka hiç kimse cadının kulübesini bulamadı, tanrılarla konuşamadı, Drome'un kalesinin salonlarında ya da Ferrol'un beyaz kulesinde dolaştığını iddia edemedi." Omuz silkti. "Uydurma gibi görünüyor. Bunların hiçbiri *Brin Kitabı'nda* yok ve annemle tanışsaydın, onun her zaman gerçeğe yakın bir arkadaş olmadığını bilirdin."

"Anlıyorum. Peki, belki de Kral Rain'in bu hikayeleri doğruladığı ve bize aktardığı, bizim de kelimesi kelimesine aktardığımız bilgisiyle teselli bulabilirsin."

"Ama anlatılırken çarpıtılmadıklarını nereden biliyorsunuz?" "Hassasiyet," dedi Errol. Sephryn yüzünü ellerine gömdü. "Lütfen yapma."

Errol bacaklarını çaprazladı ve kollarını kavuşturdu. "Sadece cücelerin son derece titiz insanlar olduğunu söylüyorum, hepsi bu."

"Peki ya sen?" Augustine'in dikkati Sephryn'den başka bir yere kayamıyordu.

"Bana ne olmuş, ne?"

"Sen yapabilir misin? Annen gibi atış yapabilir misin?"

"Oh." Sephryn iç geçirdi. Başını salladı. "Kimse Moya gibi ateş edemezdi."

"Ama sana öğretti, değil mi?"

"Bana pek çok şey öğretti. Çoğu, keşke öğretmeseydi dediğim şeylerdi. Beş farklı dilde akıcı bir şekilde küfür edebildiğini biliyor muydun? Yani, Fir Ran Ghazel dilinde ölüleri küfür etmek ne işe yarar ki? Bu ne sıklıkla işe yarar ki?"

Augustine, sanki onun söylediklerini hiç duymamış gibi, ona "daha fazla anlat" anlamında bir gülümseme attı. "Eminim yapabilirsin. Eminim inanılmaz birisin. Moya'nın okçuluğu icat ettiği ve Mystic Wood'un ünlü kahin ağacından oyulmuş sihirli bir yay kullandığı için gelmiş geçmiş en iyisi olduğu söylenir, ama Fhrey'lerin insanlar ve Belgriclungreianlar sahip değildir. Hepimiz bunu gördük. Bu yüzden Amicus Killian, arenada Abryll Orphe'yi yendiğinde

Amicus Killian'ın arenada Abryll Orphe'yi yenmesi o kadar inanılmazdı. Tabii ki

yakın dövüşte kaba kuvvet gereklidir, ama okçulukta... Fhrey kanına sahip olan Muhteşem Moya'nın kızı

Instarya babası, harika olurdu."

Sephryn yine iç geçirdi. "Korkarım ki hayal kırıklığına uğrayacaksınız. Ve bil diye söylüyorum, bu iş için epey bir kaba kuvvet gerekiyor. Audrey'i çekmek kolay bir iş değil."

"Yani o yayı kullandın mı?"

Sephryn başını salladı. "Çocukluğumdan beri. Annem ısrar etti. Bunlar benim en mutlu anılarım değil."

Konuyu değiştirmem gerek, diye düşündü Sephryn. "Büyükelçi Brinkle, dışarıda tesadüfen oyalanmıyorduk," diye başladı. "Aslında sizinle konuşmak istiyorduk."

"Öyle mi?" Cücenin gözleri, sırtını yeterince kızartmış olan ateşin ışığıyla parladı.

"Sanırım birkaç sorumuz vardı?" Errol'a baktı. Errol başını salladı.

"Gemlockları biliyorsunuz, değil mi?"

Başlarının üstünden gelen seslerle uyanan ikili, yağmurun başladığını fark etti.

Augustine'in bardağı dudaklarına yarı yolda durdu. Errol'a baktı, sanki hırsızın onlarla birlikte oturduğunu yeni fark etmiş gibi. "Bu senin uşağın değil, değil mi?"

Sephryn başını salladı. "Bu Errol Irwin, kendini bir suç dehası olarak görüyor, ama bunu çok kibirli bulduğu için kendine öyle demiyor."

Errol'un gözleri, Brinkle'ınki gibi büyüdü. Her ikisi de zıt tepkilerle şok olmuştu. aynı fikrin iki ucu. İkisi de konuşmaya çalıştı, ama Sephryn ikisini de bastırdı. "Bunu size söylüyorum, ki eminim bu, işinizi soymak için çok zaman harcayan Bay Irwin'i çileden çıkarıyordur, ama benim tamamen dürüst olduğumu anlamanız için söylüyorum."

"Peki bunu *neden* yapıyorsunuz?" Brinkle, Errol'a tekrar tekrar bakışlar attı. "Evet," dedi Errol öfkeli gözlerle. "Neden?"

"Çünkü yardımınıza ve güveninize çok ihtiyacım var, ama nedenini söyleyemem."

"Nasıl olur?" Augustine'in yüzünde öfkeli bir ifade belirdi.

Sephryn, tüm bunların ne kadar aptalca ve aldatıcı geldiğinin farkındaydı, ama yine de devam etti. "Size tüm ayrıntıları anlatsaydım, sizin hayatınız ve diğerleri tehlikeye girebilir ve açıkçası, efendim, siz iyi birine benziyorsunuz — bunu istemem."

"Tehlike konusunda şaka yapmıyor," dedi Errol öfkeyle. "Keşke bana da aynı nezaketi gösterseydim."

Büyükelçi onlara gözlerini kısarak baktı. "Bu noktada, söylediklerinize inanmanın akıllıca olmadığını düşünüyorum," dedi Brinkle hırsıza bakarak. "Sizi buraya aldığımı inanamıyorum. Sanırım ben sadece çok... " Açık avucuyla Sephryn'i işaret etti. "Sizin, tüm insanlar arasında, onun gibi biriyle onun gibi biriyle ilişki kuracağını bilmiyordum." Hırsız sanki tıslayan bir engerekmiş gibi Errol'a tekrar baktı.

Errol kaşlarını çatı. "*Onun gibiler* derken, seçkin bir suçlu ve önde gelen bir entelektüeli kastediyorsunuz sanırım."

Augustine hırsıza bakmaya devam etti.

"Büyükelçi Brinkle," dedi Sephryn, "Şimdilik onu görmezden gelmenizi rica ediyorum. Hayır, normalde Bay Irwin ile ilişkim yok. Onunla dün gece tanıştım ve aşırı Bu adamı, hayati öneme sahip ama elde etmesi zor bir eşyayı elde etmemde bana yardım etmesi için tuttum."

"Onu sizin için hırsızlık yapması için mi işe aldınız?"

"Evet. Ve bana sizin uzmanlığınızın gerekli olduğunu söyledi."

"Çünkü aradığınız şey bir mücevher kilidi ile korunuyor."

"Doğru."

"Ve bana bu eşyanın ne olduğunu ya da neden ihtiyacın olduğunu söylemeyecek misin?"

"Söyleyebilirim, ama yardım etmeyi reddettiğinde ya da bilmem gereken şeyi söylediğinde, en korkunç şekilde öleceğinden kesinlikle eminim."

Brinkle yine gözlerini kısarak baktı.

Sephryn tavana baktı. "Eğer dinliyorsan, ona spesifik bir şey söylemeyeceğim, ama biraz konuşmam gerek, tamam mı?"

Sephryn ve Errol, odada uçabilecek herhangi bir şey var mı diye etrafa baktılar. Hiçbir şey yoktu. Sephryn bunu olumlu bir işaret olarak kabul etti ve haklı olduğunu umdu. "Tahmin edebileceğiniz gibi, muhtemelen dinleniyoruz. Kim ya da ne tarafından, hiçbir fikrim yok, ancak bu kişi son derece güçlü ve hepimizi olduğumuz yerde öldürebilecek kadar yetenekli. Bu nedenle, söylediklerime dikkat etmem gerekiyor."

"Bu çok sıra dışı," dedi Augustine, sonra iki eliyle fincanı kaldırarak çayından bir yudum aldı. "Başka biri olsaydın, seni çoktan dışarı atmış olurdu. Ama İmparatorluk Konseyi'nin kurucusu ve direktörünün açgözlü bir soygun planladığını inanmak zor. Moya ve Tekchin'in kızının bu kadar alçak olabileceğine inanmak da benim için imkansız."

"Yine de," diye başladı Sephryn ve içini çekti, "bizi kovacağınızı tahmin ediyorum. Ama bu gerçekleşmeden önce, şunu da eklememe izin verin:

imparatorluğun güvenliği ile ilgili olduğunu ve imparatorluğun geleceğini korumak için yardımına ihtiyacımız olduğunu eklememe izin ver."

"Ciddi misin? İmparatorluğun iyiliği için —hırsızlık yaptığınıza—imparatorluğun iyiliği için yaptığınıza inanmamı mı bekliyorsunuz?"

"Ölmüş annem Moya'nın ruhu ve hala hayatta olan babamın adı üzerine yemin ederim ki doğruyu söylüyorum," dedi Sephryn, Augustine'in gözlerine sert ve hiç kırpmadan bakarak. Bu bir yalan değildi; sadece o tek başına gerçeği bildiği için öyle hissediliyordu. Sephryn, Nolyn'e bile, bir oğlu olduğunu kimseye söylememişti. Nurgya imparatorluk tahtının varisiydi. Nolyn geçmişte savaşa gönderilmişti ve gelecekte de gönderilebilirdi, Nyphron ise muhtemelen son bin yılına giriyordu. Bu durumda, kayıp oğlu, barışçıl bir iktidar devri ile imparatorluğun çöküşü arasında duran tek engel olabilirdi.

Ünlü annesinin adına yemin ettiği anda, Sephryn cücenin gözlerinde umduğu şeyi gördü: inanç değil, şüphe. Büyükelçi ne düşüneceğinden emin değildi. İnançsızlığı, zihninin kapısını bir aralık açık bıraktı, tam da bir levye sokacak kadar. "Annem bana, Grandford Savaşı'ndan önce, kendisi, Persephone ve sizin Efsanevi Kahramanlar olarak tanıdığınız birçok kişi ile birlikte Belgriclungreianlılar'dan Gronbach'tan yardım istemeye gittiklerini söyledi."

Brinkle'in yüzü karardı. "Ben de o hikayeyi biliyorum. Bu hikaye, halklarımız arasında büyük... sorunlara neden oldu."

Sephryn başını salladı. "Annemin dediğine göre, o cücenin ihaneti, sizin halkınızın asıl vatanı olan antik Neith şehrinin yıkımına neden olmuş. Halkının asıl vatanı olan Neith'in yık

"Evet. Ne yazık ki, Kral Rain'in o korkunç günü anlatışı da bunu doğruluyor."

"O zaman söyle bana, büyükelçi, bugün kim gibi olmak istiyorsun? Rain mi, Gronbach mı?"

"Bu haksızlık." Sanki ona sopayla vurmakla tehdit etmiş gibi yanıtladı.

"Persephone'nin Neith kıyılarına vardığı zamanki kadar çaresizim.

Bu bir ölüm kalım meselesi, abartmıyorum. Annem kadar benim de yardıma ihtiyacım var.

Mücevher tüccarı ve Belgriclungreianların temsilcisi, odanın içinde dairesel bir yol izleyerek yürürken kollarını arkasında birleştirdi. Gümüş servis takımı ve özenle işlenmiş şamdanların bulunduğu uzun masanın etrafında dolaştı, sonra durup sakalını çekti.

"*Tam olarak* ne bilmek istiyorsun?"

"*Aynen öyle.* Gördün mü? Sana ne demiştim?" Errol gülümsedi. "Kesinlik."

Sephryn utançla başını salladı. "Gemlock'u nasıl açacağımızı bilmemiz gerekiyor. Öyle değil mi, Errol?"

Adam başını salladı. "Bu kalıcı bir kasa. Taşınamaz ve mücevher anahtarını elde etme şanssı yok. Başka bir yol bulmalıyız."

Ev sahibi sakallı çenesini ovuşturdu. "Orijinal anahtar kayboldu mu?"

"Hayır, sahibi onda ve ödünç vermeye niyetli değil. Bir kopyasını yapmak mümkün mü?"

"Belki. Orijinal anahtar bende olsaydı, ama bana bunun mümkün olmadığını söylüyorsun."

"Doğru."

Biri kapıyı çaldı. Kapı, yarı ölçekli masa ve sandalyelerle donatılmış bir ofis için absürt derecede yüksekti. Devasa bronz kapı tereddütle yavaşça açıldı ve küçük bir adam başını içeri soktu. "Sabah personel toplantısı sizi bekliyor, efendim."

"Bana beklemeden devam etmelerini söyleyin," diye cevapladı Augustine.

"Ama efendim, Hammerman bugün Sapphire Sprite'ı tanıtacak. Bu vesileyle meyveli turtalar sipariş ettim."

Brinkle kaşlarını çattı. "Elimden bir şey gelmez Lindy. Onlara devam etmelerini söyle." "Size bir parça yaban mersini ayırıyorum efendim."

"Bu mevsimde meyveli turta mı?" diye sordu Errol.

"Onları buzla paketliyorlar."

"Ah. Peki Sapphire Sprite ne olacak?"

Augustine kaşlarını çattı. "Beni aptal yerine koymaya çalışma. Senin sıradan bir *hiben* olduğunu düşünmemek için elimden geleni yapıyorum."

Errol bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu, ama uluslararası küfür konusunda efsanevi bir uzmanın kızı olan Sephryn biliyordu ve gülümsememek için kendini zor tuttu.

"Gemlock nasıl çalışır?" diye sordu Sephryn.

Augustine dikkatini ona çevirdi. "Gemlock, karmaşık rezonans prensibiyle çalışan, mücevherlerin yarattığı titreşimlere dayanan son derece hassas bir mekanizmadır." Kısa masasına doğru koştu, oradan muhteşem bir maun kutusu aldı ve onu ters çevirerek, bir yığın kaba kesilmiş mücevherleri yere döktü. İnsan parmağı büyüklüğünde bir yakut gibi görünen bir şeyi aldı ve havaya kaldırdı.

"Kristaller, her şeyi çevreleyen enerjiye duyarlıdır. Bu, salınımlara yol açar ve belirli titreşim frekansları yaymalarına neden olur.

Kristalin yapısı, onu bu kadar dengeli ve düzenli kılan kafes, tutarlı bir titreşim yayar.

Başka bir deyişle, mücevher Elan'ın Sesini duyar ve

ona karşılık verir ve her kristalin kendine özgü bir şarkısı vardır. Mücevheri keserek tonunu değiştirebilirsiniz. Mücevher kilidinin ardındaki fikir, kilit mekanizması yalnızca belirli bir mücevherin sesine tepki veren bir kap yaratmaktır. Bazı yaygın mücevher kilitleri, boyut veya kesimden bağımsız olarak aynı ail

kilit mekanizması yalnızca belirli bir mücevherin sesine tepki verecek bir kap yaratmaktır. Bazı yaygın mücevher kilitleri, boyut veya kesimden bağımsız olarak aynı aileden herhangi bir mücevhere tepki verecek şekilde tasarlanmıştır." Augustine küçük bir taş kutuyu kaldırdı ve yakutu ona dokundurdu. Kapak açıldı. Sonra kapağı kapattı ve masasında başka bir yakut aradı. Bir tane buldu, ona dokundu ve kutu tekrar açıldı. "Bu bir Kurye Mücevher Kilidi. Adını, açabilmesi gereken iki veya daha fazla kişi arasında mesaj aktarmak için tasarlandığı için almıştır. Yakut taşı olan herkes bunu yapabilir. Bu durumda, mücevherin sesinin, söylediği şarkı kadar önemli olmadığını ve aynı türden kuşlar gibi, tüm yakutların aynı melodiyi söylediğini söyleyebiliriz."

"Bunu yapabilir miyiz?" diye sordu Sephryn. "Bir yakut daha işimize yarayabilir. İhtiyacımız olan mücevherin bu olduğuna eminim."

"Bunun bir Courier Gemlock olduğunu sanmıyorum," dedi Errol. "Bu kasanın son derece sofistike bir mekanizması olduğunu tahmin ediyorum."

"O halde, çok ince işlenmiş, sadece şarkıyı değil, mücevherin belirli sesini de dinleyen bir mekanizmadan bahsediyorsun. Onu açmak için, o kilit için yapılmış mücevher ya da onun tam bir kopyası gerekir. Ve tabii ki, bir kopya yapmak için orijinalini elde etmek gerekir."

"Bu imkansız." Sephryn, Errol'a baktı.

"Başka bir yol daha var," dedi Augustine. "Kilidi şaşırtmak mümkün."

"Nasıl?" diye sordu Errol, gözleri minik elçiyi büyük bir ilgiyle inceliyordu.

"İptal edici taş kullanabilirsin. Kilidi açmak için kullanılan mücevher ailesini biliyorsan, zıt kristali kullanabilirsin."

"Zıt mı?"

"Mücevher titreşimleri pigmentlere benzer şekilde çalışır. Üç ana renk vardır: kırmızı, mavi, sarı. Sarı ve kırmızıyı karıştırırsam, turuncu renk oluşur. Yeşil, sarı ve maviden oluşur, mor ise kırmızı ve mavinin karışımından oluşur, ancak hepsini bir araya getirsem siyah renk elde ederim. Bu, *tam* renk veya tam renk eksikliğidir. Ancak, örneğin turuncu ve maviyi karıştırırsam, gri renk elde ederim, bu da renk eksikliğidir çünkü turuncu ve mavi birbirini tamamlayan renklendir.

—iyi konuşmak anlamındaki "complimentary" ile karıştırılmamalıdır, daha çok bir şeyi tamamlama fikriyle ilgilidir. Turuncu ve mavi, renk yoğunluğunu veya kroma değerini azaltır.

"Bunun gemlocklarla ne ilgisi var?" diye sordu Sephryn.

Augustine parmağını kaldırdı. "Aynı prensip geçerlidir. Gem frekansları renkler gibi çalışır. Tamamlayıcı renklerin kullanılması kroma etkisini ortadan kaldırdığı gibi, tamamlayıcı frekans kullanmak da titreşimi ortadan kaldırır, daha doğrusu tam bir titreşim yaratır."

Sephryn, Errol'a baktı. "Sen kendini dahi ilan eden kişisin. Bunların hiçbirini anlıyor musun?"

"Pek sayılmaz."

Augustine iç geçirdi. "Kutunun içine bir kristal yerleştirip dışına onun tamamlayıcısını uygulayarak ikisi birbirini tamamlayacak ve kilit açılacaktır."

"İçine mi?" diye sordu Sephryn. "Ama kutuyu açıp içine bir şey koyabilseydik, herhangi bir anahtara ihtiyacımız olmazdı."

"Evet. Bu yüzden genellikle çok etkili bir yöntem değildir."

Errol araya girdi, "*Sahibini* yardım etmesi için ikna etmelisin. Onu içine koymalarını sağlamalısın."

"Peki bunu nasıl yapacağız?" diye sordu Sephryn.

"Şey," dedi Augustine, "insanlar değerli eşyalarını mücevher kutularına koyarlar. İmparatora pahalı bir hediye verebilirsin. Harika bir mücevher."

Sephryn gerildi. "İmparator hakkında hiçbir şey söylemedik."

Augustine, gözleri ateşin ışığında parıldayacak şekilde gülümsedi. "Yakut anahtarla açılan, yüksek kaliteli, tek sesli bir gemlock kasası mı? Sanmıyorum. Şehirde, hatta belki de dünyada bu tür iki cihaz var. Bu özel kutu, Kral Rain'in, şu anda her yıl Kurucular Günü olarak kutladığınız şehir adanma törenini anmak için verdiği bir hediyeydi. Büyük büyük büyük dedem, ya da öyle bir şey, bu şaheseri yarattı." Errol'a bir göz attı. "Ve haklısın. Oldukça sofistike bir cihaz."

Sephryn ve Errol bronz çıkış kapısına baktılar, ikisi de kapının kapalı olduğunu görünce mutlu olmadılar.

Ne zamandır biliyordu? "Sapphire Sprite" özel bir şifre miydi? "Bu özel gün için meyveli turta sipariş ettim" gerçekten "şehir muhafızlarını çağırdım" anlamına mı geliyordu?

Sephryn'in kalbi sıkıştı.

"Mesele şu ki," dedi Augustine, "Nyphron Rain'e hiç teşekkür etmedi, hediyeyi bile kabul etmedi. Bu büyük jest, uzun zamandır Belgriclungreian Krallığı'na bir hakaret olarak görülüyordu. Persephone'nin öldüğü gün teslim edilmesi de durumu daha da kötüleştirdi ve Rain'in bu hediyeyi Nyphron'a değil, Persephone'ye vermek istediği biliniyordu. Belgriclungreian Büyükelçisi olarak, imparatorlukta yaşayan ve iş yapan bazı vatandaşlarımın gördüğü muameleden hiç memnun değilim

ancak Belgreig'in arkasında yedi lejyonun gücü olmadığı için nadiren bir şey yapabiliyorum. Öte yandan, İmparatorluk Konseyi Direktörü'nün desteğini alırsam, belki daha fazlasını başarabilirim."

Sephryn kaşlarını çattı ve söylemek üzere olduğu şeyden dolayı kendinden nefret etti. "Keşke doğru olmasaydı, ama İmparatorluk Konseyi'nin imparator üzerinde büyük bir etkisi olmadığını söylemek zorundayım."

"Biliyorum," dedi Augustine. "Ama birazı hiç yoktan iyidir. Sanırım sen de aynı fikirdesin, yoksa bu kadar yüzyıl sonra hala denemeye devam etmezdin. Bak, biri bana bunu sorarsa, 'Sephryn kim?' diyeceğim. Ama Rain olmak için ne kadar uzun zamandır beklediğimi bilemezsin. Gerekli frekans seviyesine ulaşmak için mükemmel kalitede bir zümrüt ve bir yakut gerekir. Bunlardan biri, imparatorun değer vereceği ama takmayacağı muhteşem bir mücevherin içine yerleştirilmelidir." Augustine avucunun büyüklüğünde yeşil bir taş aldı. "Bana bir hafta ver."

"Bir hafta mı?" Sephryn paniklemeye başladı. "O kadar vaktim var mı bilmiyorum."

Augustine'in yüzünde beklediğinden daha fazla endişe vardı. "Başın dertte, değil mi?" Kız başını salladı.

"Ama ne tür olduğunu söyleyemezsin, değil mi?" Kız başını salladı.

"Gronbach'tan hep nefret etmişimdir ve orada olmak istemişimdir. Kibirli olabilir, ama her zaman Neith'i kurtaracağımı, doğru olanı savunan bir kahraman olacağımı düşünmüşümdür." Kendine baktı ve güldü. "Bunu hayal edebiliyor musun? Ben, bir kahraman?"

Sephryn gülümsedi.

"Hayatın fırsatları sunma şekli ne kadar da komik, asla beklediğin şey ya da zaman değil, ama özü aynı. Temelde, sorulan soru ve doğru cevap verme cesareti aynı kalıyor. Persephone'nin yardıma ihtiyacı olduğunda Neith'te değildim. Gronbach'a karşı koyamadım, ya da isteyerek yeraltı dünyasına giremedim, ama belki şimdi bir şeyler yapabiliyim. Gronbach'ın açgözlülüğü ve aldatmacaları halkımı lanetledi. Belki benim eylemlerim onun lekesini silmek için ilk adım olacaktır, belki bu olumlu bir değişime giden yoldur. Elimden geldiğince hızlı çalışacağım."

Nurgya'yı kurtarma olasılığı çok büyüktü. Sephryn kendini tutamadı. Elini uzattı ve mücevher tüccarını kucakladı.

ONUNCU BÖLÜM

ÖLÜM ZİYARETİ

Gece yarısı çanı çalıyordu.

Arvis Dyer bu sesi herkesten daha iyi tanıyordu. Şehrin neredeyse tüm sakinleri —o kasvetli saatte hala uyanık olacak kadar mutsuz olanlar—bunu binanın duvarlarından duyuyordu. Böylesine boğuk bir konuşma samimiyetten yoksundu. Arvis, Chuck'ın Kasap Dükkanı'nın merdivenlerinin altında kıvrılmışken, o çan sesinin netliğini, gece geç saatlerde sevgilisi gibi kulağına fısıldayan bir ses olarak duydu. Charles Jenkins, her türlü eti kesen kasap, Market Meydanı'nın kuzeydoğu tarafındaki kanlı küçük dükkanının üstünde yaşıyordu. Arvis onun altında yaşıyordu, ancak sorulursa, *yaşamak* onun kullanacağı kelime olmazdı.

Yaşamak, mutluluk ve mutsuzluk, başarı ve başarısızlık, sıcak ve soğuk, dostlar ve düşmanlar, istek ve tatmin arasında belirli bir denge olduğunu ima ederdi. Çoğu gözlemci, onun durumunu sadece var olmak olarak tanımlayabilirdi.

Arvis, böyle bir değerlendirmenin garip bir şekilde iyimser olacağına inanıyordu, ama sonra...

Gözlemciler onun durumunu sadece dışarıdan görebiliyorlardı. Gençliğini geçmiş, ama yaşlı da olmayan, çürümüş ahşap merdivenlerin altında yaşayan bir kadın gördüler. Dağınık saçları ve çöp yığınlarından topladığı kirli giysiler, onun ya bir trol ya da bir cadı olduğunu gösteriyordu. Onu suçlayanlar, merdivenlerinden geçmek için herhangi bir ücret talep etmediğini ve sihir yapabilseydi, kesinlikle yaşadığı yerde yaşamayacağını anlamadılar. Ancak onun talihsizliğinin gerçek derinliği, çıplak gözle görüleliyordu. Arvis'in ıstırabı, evi, yatağı, düzgün giysileri, parası veya yiyeceğı olmaması değil, zihninin olmaması, daha doğrusu çok az olmasıydı. Arvis'in hâlâ biraz akli vardı, ama o azıcık duygu birikiminin de azaldığını düşünüyordu.

Hepsi ekmek yüzünden.

Merdivenlerin altında dizlerini kucaklayarak bu düşüncüyü değerlendirdi. Sağ tarafında kırık seramik bir çömlek vardı. Üst kısmı sanki biri eğik bir şekilde kesmiş gibi yoktu, ama alt kısmı hala sağlamdı ve tabanının etrafında bir halka şeklinde çizilmiş dans eden geyik resmini ortaya çıkarmaya yetiyordu. Arvis en değerli

eşyalarını o kapta saklıyordu: defalarca kırıldığı için artık takılamayacak kadar kısa olan tahta boncuklardan oluşan bir kolye, kulpu eksik, kısmen ezilmiş bir teneke kupa, kasaptan aldığı, battaniye olarak kullandığı, kan lekeli sert bir muşamba, bir omuz askısı kopmuş, çok yıpranmış bir çuval ve Bray adını verdiği bir böcek.

Caddenin karşısındaki fırın, o saatte tüm saygın işletmeler ve evler gibi kapalıydı. Sadece sarhoşlar, hırsızlar, troller ve cadılar gece geç saatlerdeki havayı soluyor ve gece yarısı çanının çıplak çan sesini duyuyorlardı.

Bana ekmek borçlular.

Bu gerçeğin farkındaydı, ama neden bu kadar emin olduğunu bilmiyordu ve Bray da hiç yardımcı olmuyordu. Küçük böcek nadiren hareket ediyordu.

"Ekmek. Ekmek. Ekmek. Sır benim kafamda, kafamda, kafamda," diye kendi kendine fısıldadı.

Kesinlikle bir sır vardı, kaybettiği bir anı, kopup giden birçok zihinsel kırıntıdan biri. "Beni bir somun ekmekten biraz eksik bıraktı." Merdivenlerin altında kıvrılırken, çıplak ayağını kanlı brandanın altında tutmaya çalışırken kendi kendine kıkırdadı. Gece soğuyordu.

Soğuk ayaklardan daha kötü bir şey yoktur.

Ne düşündüğünü hatırlamaya çalıştı ve elini yara izinin olduğu tarafına götürdü. Uzun ve kalın izi, saçının altında, korkunç bir dikiş gibi kafa derisini kapladığını hissetti.

Aklım oraya gitti. Oradan sızıp akıp gitti.

Hâlâ damlıyordu ve sır da onunla birlikte gitti.

Ekmek Sırrı'nı hatırlayamadığı gibi, yara izinin nereden geldiğini de hatırlayamıyordu. Bunlar, hayatının iki büyük gizemi, onun eufemistik bir üslupla ifade ettiği varlığının geri kalanını desteklediğinden emin olduğu iki sütundu. Arvis, ikisinin birbiriyle bağlantılı olduğuna da inanıyordu: ekmek ve yara izi, kayıp hafıza ve sır. Hepsi yıkıcı derecede önemliydi, ama aynı zamanda korkunçtu. Yoksa neden zihni bunları silmiş olacaktı? Ve neden hayatının bu kısmı diğerlerinden farklı olsun ki?

"Ne düşünüyorsun, Bray?" diye sordu böceğe, ama böcek sessiz kaldı. Urnayı hafifçe itti. Böcek, pürüzsüz zeminde bir santim kaydı. Hiç ses çıkmadı.

Bray'in ölmüş olma ihtimali vardı. Ayrıca çavdar kırıntılarını sevmiyor olma ihtimali de vardı. Tüm böcekler buğdayı tercih ederdi.

Ayak sesleri.

Arvis, çanın yankılarından gelen seslerin giderek yükseldiğini duydu. Geceleri ayak sesleri, onun hoşuna giden bir ses değildi. Yavaş, yalnız, ritmik

soğuktan daha fazla ürpertmişti.

Açık dükkan yoktu. Burada iş yoktu.

Arvis, yakınlarda yaşayan insanların alışkanlıklarını biliyordu. Kimse soğuk bir bahar gecesinde meydanda dolaşmazdı. Chuck ve karısı bütün gün hayvanları keserek çok çalışırlardı ve erdemli insanların derin uykusunun tadını çıkarırlardı. Çarpık Fırıncı Rodney ve karısı Gerty, soğuk ve suçlayıcı bakışlı kadın, sanki ölüm kapıyı çalacakmış gibi, karanlık çöktükten sonra kızlarıyla birlikte kendilerini eve kilitlerlerdi.

Gelen o mu?

Arvis bu düşünceyi garip bir şekilde rahatlatıcı buldu. Ölüm, geç saatlerde çalan çanın ardından tanıştığı diğerlerine kıyasla bir beyefendi gibi olacaktı.

Başka birinin başladığı işi bitirmek için geri geliyordu.

Arvis kıpırdamadı, sadece bacaklarını daha sıkı kucakladı. Hâlâ işlev gören beyninin kalıntıları onu daha küçük hale getirmeye çalışıyordu. Daha küçük olmak daha iyiydi. Daha küçük olmak, bulunması daha zor, görülmesi daha zordu. Başını dizlerine eğdi, gözlerini sıkıca kapattı ve ortadan kaybolmaya çalıştı.

Ses yaklaşıyordu. Tereddüt, duraklama ya da dolambaçlı bir yol yoktu. Adımlar kasıtlıydı.

Biri kasap Chuck Jenkins'i ziyaret ediyor.

Bu mantık son derece mantıklı, son derece mantıklı ve onun normal düşünce patlamalarından oldukça farklıydı. Arvis ayrıca yanıldığını da biliyordu. O gürültülü ayakların sahibinin merdivenleri çıkıp kasabın kapısını çalmasını çaresizce istiyordu. Bunun olmayacağını bilmesinin ana nedeni buydu. Kötülük onu bulma alışkanlığı vardı.

Ayak sesleri ahşap merdivenlerden yukarı çıkmadı. Yan tarafa geldi ve durdu, ondan sadece birkaç santim uzaklıkta gürültülü bir şekilde kayarak durdu.

"Arvis?" Tanımadığı bir ses konuştu.

Gözlerini kapalı tuttu. *Eğer ben Ölümlü göremezsem, Ölüm de beni göremez.*

"Arvis, benimle gel." Başını

salladı.

"Lütfen."

Arvis bu kelimeyi daha önce duymuştu, ama hiç kimse ona bu şekilde, bu kadar samimi ve nazik bir tonla söylememişti.

O yavaşça dışarı çıktı ve yukarı baktı. Önünde, kabarık bir başlık ile başlayan ve fazla kumaşın kaldırım taşlarında toplandığı yerde biten uzun bir pelerin giymiş bir figür duruyordu. Karanlıkta yüzünü göremiyordu.

Ölüm. Bu Ölüm olmalı. O bir beyefendidir.

Ölüm ona elini uzattı. Kızın görebildiği tek şey, bol kollu ceketin ucundan dışarı çıkan parmak uçlarıydı.

En azından pençeler değildi.

Ölüm geldiğinde kimsenin yapamadığı gibi, başka seçeneği olmadığını hissederek, elini tuttu ve Ölüm onu yukarı çekti. Hala nazikçe tutarak, Ölüm onunla meydanı geçerek, sanki ilk randevularına çıkan genç bir çiftmiş gibi yürüdü. Bray için endişelenerek arkasına baktı. İyi görünmüyordu. Bray bir *kadın* olabilirdi; Arvis, Bray'in ne olduğunu hiç bilmiyordu.

Ölüm, Arvis'i meydandan çıkan altı yoldan en küçüğü olan Carvo Caddesi'ne, giyim bölgesi olarak bilinen bölgeye götürdü.

Evlerin çoğu terzilere veya kumaş tüccarlarına aitti. Güzel yerlerdi, ama *çok da* güzel değillerdi. Sokağın sonundaki bazı evler o kadar eski ve bakımsızdı ki, harap denilebilirdi.

Arvis, Ölüm ile konuşmak için bir neden görmüyordu. Ne söylenebilirdi ki?

Hayır, dur, bir hata mı yaptın? Ben Arvis Dyer'im. Sen başka bir Arvis'i arıyorsun.

Ve küçük konuşmalar daha da saçma olurdu.

Nasılın? Kurucular Günü'nü iple çekiyor musun? Cüppeni beğendim. Eminim çoğu insanı çok korkutuyordur.

Arvis, sessizce ölümüne doğru yürümeye karar verdi. Ağlamadan, yalvarmadan; sonuna cesurca karşı koyacaktı. Zaten geride pek bir şey bırakmıyordu, sadece Bray vardı ve şimdi onun da kendisini terk ettiğinden emindi. Tanıdığı ve tanıdığı herkes onu terk etmişti.

İki yıl önce yanmış olan şapka dükkanının kömürleşmiş kalıntılarının güneyindeki küçük sokağa döndüklerinde, Arvis Ölüm'ün onu nereye götürdüğünü merak etmeye başladı. Başka biri olsaydı, çok korkardı. Şimdi şehrin kesinlikle hoş olmayan bir bölgesine giriyorlardı. Son dinlenme yerine gittiğini zaten kabul ettiği için, çok endişelenmiyordu, sadece son eylemin nerede gerçekleşeceğini merak ediyordu. Ve tabii ki, geriye kalan tek bir endişe vardı...

"Acıtacak mı? Yani, tabii ki acıtacağını biliyorum, ama çok mu acıtacak? Uzun sürecek mi?"

Ölüm döndü ve kapüşonun altından bir burun ucu görüldü. Görünüşe göre Ölüm'ün bir yüzü vardı. "Seni öldürmeyeceğim, Arvis."

"Gerçekten mi?" Hem şok olmuş hem de garip bir şekilde hayal kırıklığına uğramıştı. Hayal kırıklığının derecesi şaşırtıcıydı. Ancak o zaman, korkmuş olmasına rağmen, bunu açıkça dört gözle beklediğini fark etti. "Ama..."

"Yardıma ihtiyacım var."

Ölüm benim yardımuma mı ihtiyaç duyuyor?

Aniden paniğe kapıldı. "Sen benim... Ben kimseyi *öldüremem*.

Lütfen beni öldürmek zorunda

bırakma..." "Hayır, öyle bir şey

değil." "O zaman ne?"

"Konu ekmekle ilgili, Arvis."

Ölüm'ün onun kasap dükkanının merdivenlerinin altında yaşadığını ve adını bildiğini öğrenmesi, onun ekmeği bilmesi kadar onu etkilememişti. Durdu ve başlığının altındaki gölgeye baktı. Çamur tuğladan yapılmış kulübelerin arkasında oluşan ıssız bir sokaktaydılar. Tek ışık, dar geçidin bir tarafına vuran ay ışığıydı, kirli kil bloklar ve kötü döşenmiş harç üzerine soluk bir boya gibi yayılıyordu.

"Ekmek mi?" diye sordu, hem korkmuş hem de umutlu bir şekilde.

Ekmek onu çok uzun süre kafasını karıştırmıştı. Sadece onu düşünmek bile, o kadar karmaşık duygular ve fikirler uyandırıyor ki, bu karışık gizem ağını çözme fikri umutsuzdu — ta ki şimdiye kadar.

Ölüm soluk parmağını kaldırdı. "Duyabiliyor musun?"

"Neyi?" diye sordu.

"Dikkatlice dinle."

Arvis saçlarını geri çekti ve durakladı, gecenin seslerini dinledi: bir yerlerde bir şey hafifçe gıcırdadı, bir köpek havladı, rüzgâr sokak boyunca koşarken fısıldadı, bir panjur kapandı ve uzaktan

bahar kurbağalarının sesleri. Hiçbir şey duymadı... Bir

çığlık.

Umutsuzca zayıf, tiz ve güçsüz bir sesle Arvis, bir çocuğun, bir bebeğin, açıkça anlaşılan ağlama sesini duydu. Bu ses onu neredeyse öldürüyordu. Ağlama sesi, kalbi parçalayan ve onu çıplak bırakan çok sayıda pençeyle kalbine saplandı. Nefesini tuttu.

"Orada." Ölüm, sokağın daha derinlerine işaret etti. "Cesur ol, Arvis.

Korkunla yüzleşme zamanı."

Titreyerek, Arvis Ölüm'ün önüne geçti ve sokağın derinliklerine doğru ilerledi.

Her adımda, ağlama sesi, hala boğuk olsa da, daha da yükseliyordu. Çılgınca sesin kaynağını aradı ama tuğlalar, parke taşları, yığınlar halinde toplanmış eski yapraklar, kırık çömlek parçaları, paçavralar ve duvara yığılmış at gübresinden başka bir şey görmedi, bu yüzden dikkatlice etraftan dolaşmak zorunda kaldı.

Yığınların içinde bir şey mi var?

Çöpleri geçip ilerledi ve ağlama sesi onu daha da derine çekti. Kulakları ve burnu üşümüştü, çıplak ayakları uyuşmak üzereydi, ama

Arvis sıcak, terli ve dehşete kapılmıştı. Sonra onu geçti. Ses onun arkasındaydı

arkasındaydı. Arkasını döndü. Ağlamalar ayaklarının altından geliyordu.

Diz çökerek, Arvis bir sandığı, çürümüş sebzelerle dolu bir çuvalı ve birikmiş kırılğan yaprakları süpürdü. Bunu yaptığı anda, kanalizasyon ızgarasını ortaya çıkardığı anda, ağlamalar daha da yükseldi.

"Oradan geliyor. Ne yapmam gerekiyor?" Arvis yukarı baktı ama sokakta tek başınaydı. Ölüm onu terk etmişti.

Ölümün gittiğinden tam olarak emin değildi. Hayatın küçük azrailini göremiyor olması, onun hala orada olmadığı anlamına gelmezdi. Ancak, eğer oradaysa, konuşmuyordu. Arvis, onun izlediğini, ama o andan itibaren kendi başına kalacağını düşündü.

Çıglıklar devam ediyordu, ızgaranın öbür ucundan onu çağırıyordu. Kanalizasyon kapağı, üzerinde dört yaprak şeklinde delik bulunan, basit bir çiçek deseni oluşturan, iki fit karelik bir kireçtaşıydı. Onu yerinde tutan tek şey ağırlığıydı. Ellerini soğuk taşın pürüzlü yüzeyine koydu.

Aşağıda bir bebek mi var? Bu nasıl olabilir?

"İçeri girmemi ister misin?" diye sordu, ama Ölüm hâlâ ortalarda yoktu.

Arvis, dar delikten geçip karanlığa düşme düşüncesinden titredi. Kim bilir ne olduğu bilinmeyen o bilinmeyen dünyaya düşmek zorunda kalacaktı. Herkes kanalizasyonların en dipte, en çaresizlerin girdiği, sefil bir yer olduğunu biliyordu.

Bir bebek nasıl kanalizasyonda olabilir ki?

Bu düşünceye tiksinti ile geri çekilse de, parmakları petal şeklindeki deliklere kaydı. Taş ağırdı, en az elli pound ağırlığındaydı.

Bunu asla kaldıramam.

Kanalizasyondan gelen ağlama sesleri farklı bir görüşteydi ve Arvis, taşı kaldırıp sürükleyecek kadar güç buldu ve taşı kenara itti. Kafasını içeri soktu, ama hiçbir şey görmedi; yine de, ağlama sesleri, güneşin hiç parlamadığı o kasvetli yeraltı dünyasında ürkütücü ve unutulmaz bir şekilde yankılanarak daha da büyüdü.

Aradığım şey gerçek bir çocuk mu, yoksa başka bir şey mi?

Çoğunlukla çatlamış kafatasından dışarı sızmış olan Arvis'in zihni pek işe yaramıyordu. Zihninin devamsızlığı nedeniyle, kalbi kontrolü ele geçirmiş ve ona kendinden emin, ancak kafa karıştırıcı bir "Evet!" cevabı vermişti.

Bekle! Kalbi, çıplak ayağını mürekkep gibi karanlık uçuruma doğru uzatırken zihni haykırdı. Işık! Karanlıkta göremezsin, aptal.

Arvis'in kalbi isteksizce bu tavizi verdi. Sokaktan koşarak çıktı ve çılgınca bir lamba aradı. Artık kontrolü kalbi ele geçirmiş olduğundan, paniğe kapıldı. Çılgınca bir korku onu sardı ve dehşete kapılmış bir çocuğun sesiyle, kıyametin birkaç saniye sonra geleceğini haykırdı.

Arvis, bir evin ön kapısının yanında yarısı yanmış bir meşale buldu. Belki de atılmamıştı. Belki de kapı lambasını yakmak için oraya bırakılmıştı ve onu alarak hırsızlık yapıyordu. Ama spekülasyon zihnin bir aracıydı ve kalp bunu duymak istemiyordu. Meşaleyi kapıp, kapının yanındaki lambayı kullanarak ucunu ateşe verdi ve koşarak uzaklaştı — alev ve öfkeyle silahlanmış vahşi bir kadın. Sokağa geri döndü, meşale kıvılcımlar saçarak, yere kazınmış uğursuz siyah kareye kayarak durdu.

Arvis'in zihni itiraz etti, ama kalbi protestolara kulak asmadı ve deliğe girdi. Düşünmeden, önlem almadan, plan yapmadan ayakları önde düştü. Göğsünde, bir davul sesi yankılanıyordu, her şeyi korkaklık olarak görmezden gelen hızlı bir eylem çağrısı. Çamur ve ayak bileklerine kadar gelen suya çarparak dibe vurdu. Bunun su olduğuna inanmayı seçti ve belki bir kısmı öyleydi, ama kokusu öyle değildi. Suya düştüğü anda, nefes almayı bilinçli bir karar haline getiren yoğun kokudan öğürdü.

Yukarıdaki sokağa paralel uzanan dar bir koridorda duruyordu. Duvarlar, harçsız kalın taş bloklardan oluşuyordu. Koridorun her iki yönündeki sonunu da göremiyordu, ama tek meşalesi bu iş için uygun değildi. Meşalesi olmasaydı, ne yapacağını bilemezdi ve kalbi, zihninin tamamen aptal olmadığını isteksizce kabul etti.

Devam eden çığlıklar, bir dizi staccato patlama ve nefes nefese kalma, Arvis'i bir yöne yönlendirdi - hangi yön olduğunu kaydetmeyi başaramadı. Dört yönlü bir kavşağa ulaştığında, yine ağlayan kuzey yıldızının rehberliğinde ilerlemeye devam etti. Kokuyu, sümükle kaplı duvarları ve ayaklarının altında çamurlaşan pisliği aşarak ilerledi.

Fareleri fark etti. Birkaç tane değil, çok daha fazlası, soğuk bahar gecesi kemirgenleri yeraltına sürmüştü. Koridorlar, sürekli koşuşturan alacalı vücutlar ve çıplak kuyruklarla doluydu. Onlar da neredeyse onun kadar kararlı bir şekilde hareket ediyor, önlerinde durmaya cesaret edenlerin üstünden atlayarak ilerliyorlardı. Bazen Arvis, boş bir yer bulmakta zorlanıyordu. ayaklarını yere basacak bir yer bulamıyordu ve sık sık birkaç yarattığı ezip geçiyordu, ve her zaman sandaletli ayağıyla değil.

Bir başka dönüş, bir başka koridor ve sonra...
Bekledi.

Sessizlik.

Arvis suda durup dinledi, ama ağlama kesilmişti.

Çok geç kaldım. Ekmek, ekmek...

Arvis, çocuğu kaybettiği kadar kendi akıl sağlığını da kaybettiği için hıçkırmaya başladı.

Üçüncü gün, Nolyn kendini daha iyi hissediyordu. Her zaman kronik deniz tutması çekmişti ve bu yolculuk da farklı değildi - ironik bir şekilde, imparatorluk savaş gemisi *Stryker*,

Estee Nehri'nde mantar gibi sallanıp duruyordu ve o ana kadar denize ulaşmamıştı. Kürek ve dümenle ilerleyen gemide, akıntıyı kullanırken yelkenlere gerek yoktu. Kanvasın dalgalanması, işlerin değiştiğini ona fark ettiren şeydi. Nolyn, kanvasın açıldığını duyduğunda, her zamanki gibi pruvada sefil bir şekilde çömelmiş durumdaydı. Başını kaldırdığında, mavi zemin üzerinde büyük altın ejderhayı fark etti. Bu, imparatorluk Nyphronian Hanedanı'nın sembolü, kendi sancağıydı ve gururlu bir babanın göğsü gibi gururla dalgalanıyordu. Cildinde güneşi hisseden Nolyn derin bir nefes aldı. Serin, taze ve tuzlu hava saçlarını karıştırdı ve ter lekeli yanaklarını okşadı.

Kusmam gerekmiyor.

Bu düşünce onu şaşırttı. Üç gündür ya kusuyordu, ya kusmak üzereydi ya da kusmadan önceki, gelecekteki ilk kez, bunların hiçbirini hissetmedi. Bunun yerine, şimdi midesinde acı verici bir boşluk, hafif bir baş dönmesi ve genel bir halsizlik hissediyordu, ancak bunların hepsi, ıstırabının sonunu müjdelediği için hoş karşılanıyordu.

Deniz tutması her zaman aynı şekilde ilerlerdi. Her aşamanın belirtilerini biliyordu ve sonunda, kendi acısına takıntılı bir şekilde kendini kozaya kapattığı orta aşamayı atlatmıştı. En kötü kısmı, ateşli bir dönem gibi hiçbir şey bilmediği ve umursamadığı bilinç kaybı dönemi idi. Son aşama, yani *fırtına sonrası olarak* adlandırdığı aşama yakında gelecekti, ama en kötüsü geçmişti; geriye kalan tek şey, hasarı değerlendirmek gibi zorlu bir görevdi. Üç gündür midesi hiçbir şeyi tutamamıştı, bu da onu zayıflatmıştı. Yemek yememesine rağmen aşırı aç değildi ve yemek yemenin onu tekrar bilinç kaybı aşamasına geri döndüreceğinden endişeleniyordu.

Su. Her şeyden çok suya ihtiyacı vardı. Bu düşünce, umutsuz bir istek uyandırdı ve ayağa kalkma riskini göze almak üzereyken, Amicus Killian'ın elinde bir bardakla güverteyi geçtiğini gördü.

"O nedir?" diye umutla sordu. "Bira."

"Su yok mu?"

"İçmek isteyeceğin türden değil," dedi Amicus, bardağı uzatarak Nolyn'in yanına oturdu. "*Stryker* sadece birkaç saat demirlemişti ki biz ayrılmalarını ısrar ettik. Her mantıklı komutan gibi, kaptan da önce bira fiçilerinin yeniden doldurulmasını emretti. Suyun üzerinde hoş bir yeşil köpük var. Ama istersen..."

Nolyn elini sallayarak Amicus'u durdurdu, sonra metal bardağı dudaklarına götürdü. Hepsini bir dikişte içmek istiyordu, ama deneyimlerinden bunun kötü sonuç vereceğini öğrenmişti. Bu yüzden kendini yudumlamanın işkencesine katlanmaya zorladı. Beklediği gibi, bu denizci birasıydı, gerçek biranın sulandırılmış versiyonu. Akli başında hiçbir kaptan, silahlı adamlarla dolu bir gemide gerçek bira stoklamazdı.

"Bunu daha önce de yaptın," dedi Amicus. "Ne? Hasta mı oldun?"

Asker başını salladı. "O bardağı kasten kısmen doldurdum, böylece çok fazla yudumlayamayasın."

Nolyn acınası bir gülümseme gösterdi. "Bu benim ilk yolculuğum değil. Babam İmparatorluk Donanmasını kurduğundan beri, beni bununla işkence etmekten zevk alıyor. "Bu..." Düşünmek için bir an durdu, ama zihni hala çok karışık olduğundan kesin bir cevap veremedi. "En azından birkaç yüz yıllık ıstırap. Eraphus'un Gazabı'ndan muzdarip değil misin?"

"Deniz tutmasından bahsediyorsan, hayır. Ne dedin sen?"

"Eraphus'un Gazabı," dedi Nolyn. "Eraphus, imparatorluk öncesi dönemlerden kalma eski bir deniz tanrısıydı."

Amicus şaşkın bir ifadeyle başını salladı. "Senin yaşını sürekli unutuyorum. Garip olmalı. Sen gençken dünya çok farklı olmalı."

"Doğru, ama değişiklikler o kadar yavaş gerçekleşiyor ki, beklediğiniz kadar tuhaf değil. Ama evet, çok şey gördüm. Ben gençken, insan şehirleri yoktu, sadece tepe üstlerine ahşap ve toprak duvarlarla çevrili evlerin inşa edildiği küçük yerleşim yerleri vardı. İnsanlar geceden, tanrılardan ve ruhlardan korkarak bir araya toplanırlardı. Büyük Savaş'tan sonra *medenileştik*. Bunu annem mümkün kıldı. O muhteşem biriydi, çok cesur ve bilgeydi. Keşke ona daha çok olmak isterdim. Ama bazen, onun daha basit günleri özlediğini düşünüyorum."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Dhal Rhen'de yaşamaktan bahsederken kullandığı üslup yüzünden. Herkes herkesi tanırdı. Klan büyük bir aileydi. Birbirlerine göz kulak olurlar Şimdi... Percepliquis sokaklarında insanlar ekmek alacak paraları olmadığı için açlıktan ölüyorlar.

"Annen Rhen'li Roan'ı tanıyordu, değil mi?" Nolyn başını salladı. "Elbette."

"Harika bir insandı. Sanırım o zamanlar insanlar daha akıllıydı, ya da belki icat edilecek daha çok şey vardı. Artık keşfedilecek hiçbir şey kalmadığını duydum. Yine de, bir adamın tek başına, Grandford Savaşı'ndan önceki tek bir yaz mevsiminde yüzlerce icat yapmayı başarması inanılmaz görünüyor.

: tekerlek, metalurji, yay ve ok ve bugün bizim için sıradan olan diğer birçok şey."

Nolyn gülümsedi. "Bilgin biraz hatalı." Amicus şaşırılmış görünüyordu.

"Öncelikle, Roan bir kadındı."

Bu, yüzünde karışık bir ifadeyle karşılandı.

"Gerisi büyük bir abartı. Yani, o tartışmasız bir dahiydi, belki de dünyanın gördüğü en büyük zekaydı, ama geriye dönüp bakıldığında, insanlar kendi anlatılarına uydurmak için basitleştirmeyi severler. Annem bile, insanların onu kelimesi kelimesine alacağını fark etmeden, Roan'ın yaptığı binlerce keşiften sık sık bahsederdi. Gerçekte, Grandford Savaşı'ndan önceki o yaz boyunca, Roan sadece iki önemli şey icat etti: cep ve yay ve ok. Ve cep, savaşı kazanmada pek bir işe yaramadı."

Amicus ikna olmuş görünmüyordu. "Peki ya tekerlek? Onu icat etti, klanların seyahat etmesini sağladı ve savaş arabasının yolunu açtı."

"Çömlekçi çarkının ortasına bir direk koymayı düşündü, ama tekerlek yüzlerce yıldır cüceler ve Fhrey tarafından kullanılıyordu. O sırada orada cüceler vardı ve işin çoğunu onlar yaptı, Roan'a akslar, burçlar ve benzeri şeyleri açıkladılar."

"Peki ya metal işçiliği?"

"O günlerde insanlar yüzyıllardır bakır ve kalay eritiyorlardı. Ve o, Caric'teki cücelerden bronz ve demir yapmayı öğrendi. Bu, onun büyük yeteneğiydi, ayrıntıları gözlemlene ve hatırlama becerisi, ama yine de, izlemek ve tekrarlamak, icat etmekle aynı şey değildir."

"Peki ya çelik?"

"Neith'te bulduğu bir formülü kullandı, ama bu formül ve yardımcısıyla (üçü cüceydi) bile, bir süreci geliştirmek neredeyse bir yılını aldı

ve hayatının geri kalanında bu süreci geliştirmeye devam etti."

"Ama başka şeyler de vardı. Fıçılar, makaslar ve... Neydi?" Amicus hatırlamaya çalıştı. "Ah, evet, mürekkep ve sır."

"O bir tür mürekkep icat etti, ama fıçılar cüceler tarafından icat edildi ve makaslar, o doğmadan önce nesiller boyu koyunların yünlerini kesmek için kullanılıyordu. Hatırladığım kadarıyla Roan'ın versiyonu daha küçüktü ve farklı bir tutma yeri vardı; daha çok bir iyileştirmeydi. Ve o çömlek sırnı icat etmedi, sadece varyasyonlar üretti. O yaz bir bacak desteği de yarattı, ama işe yaramadı. Düşündüğü her şey işe yaramadı."

"Ve Rhen'li Roan bir kadındı?" Amicus kaşlarını çatı ve sanki bu en şüpheli şeymiş gibi başını salladı. "Bu inandırıcı değil. Bir kadın, özellikle o günlerde, nasıl böyle bir yeteneğe sahip olabilir ki..."

"Düşünmek mi? Gözlemlemek mi? Yuvarlak bir şeyin yuvarlandığını fark etmek mi? Ya da matkap çubuğunun ucunu çentikleyip yay ipine doğru çekersen uçacağını anlamak mı? Açıkçası, beni şaşırtan şey, bunun neden bu kadar uzun sürdüğü. Sanırım hem merak hem de zamanı olan Roan gibi birine ihtiyaç vardı."

Amicus kollarını kavuşturdu, ikna olmamış görünüyordu.

"Amicus, Roan benim teyzemdi. Aslında annemin kız kardeşi değildi, ama pratikte öyleydi. Bana okumayı o öğretti."

Amicus kaşlarını kaldırdı.

"Hala bana inanmıyorsun, değil mi?" diye sordu Nolyn ve omuz silkti. "İnsanlar ve Fhreyler hakkında öğrendiğim bir şey var, o da uzun süredir sahip oldukları inançlarının, aptalca şeyler hakkında olsa bile, gerçeklerle sorgulanmasından nefret ettikleri. Bir şeyi kafana koyduğun zaman, o şey rahat ve yerinden çıkması zor hale gelir." Nolyn bir yudum bira içti. İkinci yudum ilkinden daha lezzetliydi. "Kimse yanıldığını kabul etmekten hoşlanmaz, başkası söylediği bir şeye katılıyor olsa bile."

"Bir dakika..." Amicus bir an düşündü. "Seninle Sephryn arasında olan da bu muydu? Aptalca bir konuda inat mı ettin?"

Rahatsızlığın derinliklerinden güneşin ve havanın dünyasına yeni dönmüş olan Nolyn'in kafası istediği kadar net değildi ve sanki bir şeyi kaçırmış gibi geliyordu. "Ne? Nasıl oraya vardın? Roan hakkında konuşuyorduk."

"Sonra insanların aptal ve inatçı olduğu konusunda bu konuyu açmaya başladın. Bu, zaten aklında olan bir şey, belki de suçluluk duyduğun bir şey olmadıkça hiç mantıklı gelmiyordu."

"Ve benim Sephryn ile olan ilişkiye odaklandın?"

Amicus prensi incelerken gözlerini kısarak baktı. "Uh-huh. Riley'nin Vernes'te ona aşık bir kız arkadaşı var, ama o onunla birlikte değil; Jerel çocukluk aşkını bırakıp lejyona katıldı. Myth, bir sürü kadını yedekte tuttuğuyla övünüyor ve inan ya da inanma, Smirch evli. Everett bile komşusunun çiftliğindeki kıza aşık. Ama onlarla birlikte çalıştığım onca yıl boyunca, bu kadınların hiçbirinin adını bilmiyorum. Seni sadece sekiz gündür tanıyorum, ama Sephryn'den o kadar sık bahsettiğini duydum ki, onu tanıyormuşum gibi hissediyorum. Bunun iki nedeni olabilir: aşk ve suçluluk. Son sekiz günün çoğunu savaşıyor ya da hayatımız için koşarak geçirdiğimizi düşünürsek -ki bu tür anlarda insan paylaşacak zaman bulamaz- her ikisi de olmalı diye tahmin ediyorum.

"Bir ismin anılmasıyla bu kadar çok şey çıkarmak biraz fazla değil mi?"

"Ondan daha fazlası. Ses tonun, onun hakkında konuşma şeklin, gözlerindeki bakış. Babam bana beden dilini okumayı öğretti. Kavgada çok işe yarıyor." Amicus sırıttı. "Peki ne oldu?"

"Ne demek istiyorsun?" Nolyn birayı son yudumunu içti ve boş bardağın dibine baktı.

"Sen ve bu kız arasında."

"Kız mı?" Nolyn gözlerini devirdi. "Oh, buna bayılırdı. Sephryn sekiz yüz kırk dokuz yaşında ve dört aylık. *Kız kelimesinin* ona yakıştığını sanmıyorum."

"Gördün mü, işte bu. Jerel, Everett ve Riley'nin kadınlarının kaç yıl ve kaç ay yaşadığını bana söyleyemeyeceklerini garanti edebilirim. Smirch'in karısının doğum gününü bildiğinden bile şüpheliyim. Hadi, söyle bana. Ne oldu?"

"Deniz tuttuğumu görmüyor musun? Baban sana da merhamet eksikliğini mi öğretti?"

"Oh... O kadar mı kötü? Gerçekten çok kötü bir şey yapmış olmalısın. Seni başka bir kadınla mı yakaladı?"

"Hayır."

"Başka bir erkekle mi?" Adam sırıttı.

Nolyn boş bardağına baktı ve sanki onu ihanet etmiş gibi kaşlarını çatı. "Yaklaşık bir yıl önce kavga ettik ve o zamandan beri onu görmedim."

"Ne hakkında?"

"Benim olmadığım bir şey olmamı istedi. O, İmparatorluk Konseyi'nin direktörüdür. Nesillerdir babamın yönetimi altındaki insanların yaşamlarını iyileştirmeye çalışıyor, ama babam konseyin önerilerini dinlemeyi reddediyor. Dinleyeceğine söz verdi ve sözde başbakan onların önerilerini iletiyor, ama o kadar az şey değişti ki, o ikna oldu..."

Nyphron yalan söyledi. Babamla konuşmamı istedi. Sephryn, onu konsey toplantılarına katılmaya ikna etmemi istedi. Ben reddettim.

"Öyle düşünmüştüm." Amicus gülümsedi. Bunu sık sık yapıyordu ve Nolyn, bir yarışmayı kaybettiğini hissediyordu. Neden bu konuşmayı bir rekabet olarak gördüğünü bilmiyordu, ama Amicus ile olan her şey bir savaş gibi geliyordu.

Nolyn sırtını gövdeden kaldırıp Birinci Mızrak'a sert bir bakış attı. "Bununla ne demek istiyorsun?"

"Daha önce, Vatandaş Şartı hakkındaki tartışmadan bahsederken, ikinizin çok içtiğinizi söylemiştin, sanki daha sonra bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmüşsün gibi."

"Hayır, öyle değildi. Bu harika bir fikir. Sorun, benden babamla konuşmamı istemesiydi. Onun bilmediği şey -hala da bilmiyor- babamın benden nefret ettiği —her zaman nefret ettiğidir."

"Ve onun senden korktuğunu öğrenmesini istemiyorsun, değil mi?" "Sen gerçekten bir pisliksin, değil mi?" diye sordu Nolyn.

"Ben insanları öldürerek geçiniyorum. Ne bekliyordun ki?"

İmparatorluk savaş gemisi *Stryker*'da özel konaklama yeri, tek bir yatak, hamak veya sandık bile yoktu. Kişisel eşyalar, üst kürekçilerin başlarının üzerindeki bir metre boşluğa sıkıştırılmıştı. Her gece, gemiyi kıyıya çekmek için ağır bir halat kullanılıyordu, bu da adamların uyuyabileceği yer sağlıyordu. Denizciler ve bir sıra kürekçi gemiyi karaya çıkarmak için ağır işi yaparken, sahili güvenli hale getirme görevi askerlere düşüyordu. Estee Nehri boyunca, teknenin kıyıya kürek çekilebilecek kadar derinliği olan güvenli alanlar kurulduğu için bu bir sorun olmamıştı. Ancak denize ulaştıklarında, *Stryker*'ı karaya çıkarma işlemi daha zor hale geldi. Açık alanda, kıyıda onları hangi tehlikelerin beklediğini bilmek imkansızdı. Bilgelik, gemi dalgalara girmeden önce karaya çıkmanın güvenli olduğu kabul edilmeliydi. Bunu öğrenmekle görevli olanlar, 30 poundluk zırhla yüzüp yüzmeyeceklerine ya da sadece bir kılıçla potansiyel bir pusuya girip girmeyeceklerine karar vermek zorundaydılar.

Savaş gemisinin askerleri, hangi zırh parçalarını geride bırakacaklarını tartışırken yüzlerinde korku belirliyordu. Seçim yapmak bir şans oyunuydu. Ya metalin ağırlığı altında boğulacaklardı, ya da metal eksikliği nedeniyle katledileceklerdi, ya da sadece ürkütücü bir banyodan başka hiçbir şey olmayacaktı.

Amicus, kendisi ve Yedinci Sik-Aux'un birkaç üyesini bu tehlikeli göreve gönüllü olarak yazdırarak onları bu yükten kurtardı. Riley

Glott, Azuriah Myth ve Jerel DeMardefeld'i seçti ve hepsi sadece peştamal giyip kılıçlarını alarak kıyıya yüzmeyi tercih ettiler. Amicus ise bir hançer seçti.

"Bundan emin misin?" diye sordu Nolyn, Birinci Mızrak soyunurken.

Amicus sırtıttı. "Dalga mı geçiyorsun? Bu çok eğlenceli olacak."

Gözlerinde tuhaf bir ışıltı vardı ve bu ışıltı, yanında hazırlık yapanların yüzlerinde de tekrarlanıyordu. Yedinci Sik-Aux üyeleri, güvertede boş boş oturup kıyıların akıp gitmesini izleyen tipler değildi. Bu, çay içmek kadar onlara göre bir şeydi. Bu adamlar boynuzdan direkt hohura içiyor ve yakıcı tadıyla kükrüyorlardı.

"Silahlarımı gözetleme şerefini bana verir misiniz, efendim?" diye sordu Amicus, hançerini geçici bir bilek kılıfına sokarken. "Onlar... benim için *önemli*."

Nolyn başını sallayarak bir dövme fark etti. Dövmeler lejyonda alışılmadık bir şey değildi. Genellikle stilize edilmiş bir kılıç, bir yumruk, bir gül veya belki de ön kolu saran dikenler tasvir edilirdi. En yaygın olanı lejyon amblemi idi, ancak Amicus'un üzerinde Yedinci'nin ünlü yaban domuzu sembolü yoktu. Tek bir dövmesi vardı, göğüs hizasında vücudunu çevreleyen kesintisiz bir runik halka.

Dördü de geminin yanından suya dalarken Nolyn hala dövmeye bakıyordu. Sadece bir grup mürettebat görev başında kalarak *Stryker'in* dalgalara çok yaklaşmasını engelliyordu; geri kalanlar ise izlemek için güverteye toplanmıştı.

Dört çıplak sırt, batan güneşin ışığında parıldayarak, köpüklü beyaz dalgalara ulaşana ve onları aşana kadar koyunlar gibi koyu maviyi bozdu maviyi yunuslar gibi yarıp köpüklü beyaz dalgalara ulaşana ve onları aşana kadar. Smirch ve Mirk'in yanında güvertede güvenli bir şekilde izleyen Nolyn, yüzmenin keyfini gördü ve gitmediğine pişman oldu.

İmparatorun oğlu... O da artık onlardan biri.

Öyle değildi. Ona neredeyse ölümsüzlük ve hak etmediği bir prestij kazandıran doğuşu nedeniyle, Nolyn asla gerçekten onlardan biri olamazdı, ama olabilmeyi diledi. Herkes Everett gibi masumiyetle dünyaya gelirdi, ama zaman bunu yok ederdi ve onun ateşi neredeyse bin yıldır yanıyordu. Hatırlayabileceğinden daha fazla arkadaşını sevmiş ve kaybetmişti. Onlar ağaçlardaki yapraklar gibi hızlı bir düzenlilikle gelip gidiyorlardı. Plaja doğru yarısan, ölümle yüz yüze geldikleri halde alaycı sözlerle havayı boşa harcayan bu yunus adamları sevebileceğini biliyordu. Onları hayatın kendisini sevdiği gibi sevebilirdi, çünkü onlar *hayattı* — olması gerektiği gibi yaşanmış bir varoluş: hızlı ve parlak, umursamaz ve cesur. Onlar kayan yıldızlar, kamp ateşinden çıkan kıvılcımlar, ilk dokunuş ve son öpücüktü. Geçici güzellik anları, kısa süreli olmaları nedeniyle her şeyi daha da muhteşem kılıyordu.

Hayatı boyunca sadece iki sabit vardı: Sephryn ve babası. Onları ışık ve karanlık, iyilik ve kötülük, erdemli ve yozlaşmış olarak görüyordu. Ama nefret ettiği babasına sadık kalırken, hayatındaki en parlak yıldıza sırtını dönmüştü.

Adamların kıyıya ulaşır zaferle ormana karşı öfkelenmelerini, içinde saklananlara savaşmaya davet etmelerini, ancak karşılık olarak tek bir yaprağın bile titrememesini izlerken kıskançlık duydu.

Yaşamıyorsam nefes almanın ne faydası var? Her yolu tıkayan sadakatin ne değeri var? Şimdi ne yapacağım?

Kıyı, imparatorluk adına, ya da en azından Yedinci Sikaria Yardımcı Birliğinin Stryker birliği adına ele geçirildikten sonra, denizciler gemiyi karaya çıkarmak için işe koyuldular. Ateşler yakıldı ve adamlar ışığın ve sıcaklığın etrafında toplanarak, ortak bir tencerede pişirilen balık çorbası yediler. Bu lezzetli çorba, erzak bitmeden çok önce bayatlayacaktı.

Amicus giyinmişti ama Nolyn, First Spear'ın üç kılıcıyla yanına geldiğinde hala saçındaki ıslaklığı ovuşturuyordu. "Sıra dışı silahların var."

"Aile yadigarı," dedi Amicus. "Babadan oğula miras kalan."

Yedinci Sik-Aux'un geri kalanı, kumda dağınık halde bulunan dokuz adet odun kamp ateşinin ortasında onlarla birlikteydi. Adamlar son yemeklerini yediler ve turuncu kıvılcımları boşuna beyaz yıldızlara katılmak için havaya fırlatan çıtırdayan ateşi izlediler. Demetrius da oradaydı. Solgun ve titreyerek, o da Eraphus'un Gazabı'ndan muzdaripti. İlk günden beri kimse ona el sürmemişti. Artık onu izlemiyorlardı bile. Başlangıçta adam kaçamayacak kadar hastaydı, ama durumu düzelmiş olsa da, medeniyetten kilometrelerce uzakta ve gazelle dolu Erbon Ormanı'nın ortasında oldukları için şimdi kaçmak aptallık olurdu.

medeniyetten kilometrelerce uzakta ve gazellerle dolu Erbon Ormanı'nın ortasındaydılar.

Nolyn, kendisi için bırakılmış gibi görünen dairenin boşluğuna oturdu. "Serinletici görünüyordu."

"Öyleydi!" Myth kocaman bir gülümsemeyle cevap verdi. "Dünyanın en iyi yüzme deneyimi! Gerçi girerken bir köpekbalığı yakalamayı umuyordum. O zaman Ba Ran'ların yaptığı gibi kafasını takabilirdim."

"Onlar öyle yapmazlar," diye cevapladı Riley. "Sadece köpekbalığı dişlerinden yapılmış kolye ve halhal takarlar."

"Daha da iyi. Bir insanın vücudu ve köpekbalığının kafası olan bir şeyin kendilerine doğru geldiğini görseler ne düşünürlerdi bir düşün."

"Gülmeyi bıraktıktan sonra mı demek istiyorsun?" diye sordu

Smirch. "Kimse köpekbalığına gülmez!"

"Doğru, ama bunu şapka olarak takan bir adam?" Amicus güldü. "Hadi *ama?* komik olur."

"Hiçbiriniz bir şey bilmiyorsunuz." Myth, gruba elini sallayarak reddetti. "Ama kokusu korkunç olurdu herhalde, balık kokusu gibi."

"Kılıçlarınız," dedi Nolyn, Birinci Mızrak'ın kılıçlarına tekrar bakarak, "üzerlerinde işaretler var. Göğsünüzdekilerle aynı. Görünüşe göre rune sevgisi."

Amicus başını kaldırdı. "Babam bu dövmeyle bana gençken yaptırdı. Bunun eğitimimin bir parçası olduğunu söyledi. Doğduğum günden itibaren bana dövüşmeyi öğretti. 'Tesh'e başlamak için asla erken değildir' derdi, güneş doğmadan beni karyolamdan indirirken."

"Tesh mi?"

Amicus, bel kemerine geçirdikten sonra yan kılıcını destekleyen omuz askısının tokasıyla oynuyordu. Çoğu erkek uyumaya hazırlanırken silahlarını çıkarır, takmazdı. Nolyn, Amicus'un o büyük kılıcı da takılı halde uyuyup uyumayacağını merak etti. "Babam ilk yedi savaş okuluna böyle derdi."

Nolyn gülümsedi. "Affedersin ama ben lejyonda ve yüzyıllardır Instarya ile savaştım Instarya ile savaştım ve bunlardan hiç haberim yok. Bildiğim tek Tesh eski masallardan geliyor."

Amicus şaşırılmış görünmüyordu. "Bu pek bilinmeyen bir şey."

Nolyn diğerlerine baktı. "Hiç kimsenin savaştığını görmediğim gibi savaşıyorsunuz. İnanılmazsınız. Böyle bir yetenek nasıl göz ardı edilebilir? Herkesin sizden ders almak için peşinizde olacağını düşünürdüm."

Amicus kaşlarını çatı. "Tesh... bu bir aile sırrı."

"Ama sen *öğrettin*." Nolyn, altı kişilik çemberi koluyla işaret etti. "İnkâr etme. Onların dövüşünü gördüm."

"Aslında, sadece Glot, Myth ve DeMardefeld'e öğrettim. Onlarla birkaç yıldır çalışıyorum ama hala tüm okulları bitiremediler. Bu işte iyi olmak için gerçekten genç yaşta başlamak gerekiyor. Smirch ile çalışmaya daha yeni başladım ve şu ana kadar sadece ayak hareketleri ve temel teknikleri öğrettim..."

"Ama onlara bu *aile sırrını* öğrettin mi?" "Elbette." Amicus başını salladı. "Onlar ailem."

Nolyn buna cevap veremedi. Grupla sadece sekiz gündür birlikteydi ve şimdiden Sephryn ve Bran dışında herkesten daha yakın hissediyordu.

"Bak, babam öldü. Oğlum yok ve burada kimse kim olduğumu umursamıyor. Önemli olan savaşabilmem. Onlara öğretiyorum çünkü ne kadar iyi olurlarsa,

ne kadar uzun yaşayacağım. Ama herkes öğrenmek istemiyor. Paladeious ve Greig söylediklerimi hiç dinlemediler. İriydiler ve tek ihtiyaçları olduğunu düşündükleri şey buydu. Diğerleri farklı filolardan, hatta başka lejyonlardan Yedinci Sik-Aux'a geldiler ve her şeyi bildiklerini düşünüyorlardı. Ve şuradaki Everett" —genç adama işaret etti— "senin bir hafta önce geldi.

"Yani, ben ve sen dışında pusudan kurtulan beş kişiden dördüne sen mi öğrettin? Bunun önemli olduğunu düşünmüyor musun?"

"Dürüst olmak gerekirse?" dedi Amicus. "Smirch'in nasıl hayatta kaldığını bilmiyorum."

"Ben çirkin bir ben gibiyim," dedi sert adam. "Ne yaparsan yap, benden kurtulamazsın, patron."

Everett başka bir dal parçası daha sürükleyip ateşe attı. Bir kıvılcım kümesi patladı ve başlarının üzerindeki yarım aya doğru uçup gitti.

"Bana öğretir misin?" diye sordu Everett.

"Ben de öğrenmek isterim," dedi Mirk. İlk

Mızrak iç geçirdi. "Tabii."

"Ne istediğine dikkat et," dedi Myth. "O adam acımasız bir öğretmendir. Onun öğrencisi olmadan önce yakışıklıydım. Şimdi ise, ne yazık ki, sadece iyi görünen bir adamım."

Riley Myth'e doğru eğildi, onu inceledi, sonra başını salladı. "Köpekbalığı kafasının bilgeliğini anlamaya başlıyorum."

Myth kasesini Riley'e fırlattı, Riley onu yakaladı ve kendi kasesi ile birlikte istifledi.

"Hâlâ runeleri anlamıyorum," dedi Nolyn. "*Bunlar* eğitimin ne kadarını oluşturuyor?"

"Babam savunma amaçlı olduklarını söyledi."

"Neye karşı?"

Amicus, duyulmak istemiyormuş gibi sesini alçaltarak, "Büyü" dedi. "*Büyü* mü dedin?" diye sordu Myth. Bu, Nolyn'i şaşırttı, çünkü *bu ailenin*, bu kardeşlerin böyle bir konuyu daha önce konuşmuş olacağını düşünmüştü. Merkezdeki ateşin etrafındaki herkesin yüzlerindeki ilgiden anlaşıldığı kadarıyla, bu konu daha önce gündeme gelmemişti.

"Orinfar adında bir şey vardı," diye açıkladı Nolyn. "Cücelerin büyüden koruduğu söylenen rünler vardı. O dövmelerin bu olduğunu mu söylüyorsun?"

"Orinfar'ı hiç duymadım, ama şunu biliyorum" —Amicus kısa kılıcını çekti— "bu Brigham'ın Kılıcı, Büyük Savaş'ta savaşıp atamdan kalma bir kalıntı." Kılıcın bıçağını eğdi, böylece herkes, bazılarının kan oluğu dediği, bıçağın uzunluğu boyunca uzanan işaretleri görebilsinlerdi. "Efsaneye göre bu kılıç, Grandford Savaşı için Rhen'li Roan tarafından dövülmüş."

Nolyn'e anlamlı bir bakış atarak durakladı. "Ve bu işaretler cüce sembolleri. O zamanlar Fhrey büyücülerinden korunmak için tüm silahlara ve zırhlara konmuşlardı." Diğer, daha uzun kılıcını çekip aynı işaretleri gösterdi. "Bu demir kılıç, Wraith'in Kılıcı olarak bilinir ve Roan'ın dövdüğü ilk kılıç olduğu söylenir. Gördüğün gibi, bu kılıçta da aynı işaretler var."

Normalde sırtında taşıdığı kılıcı kınından çıkardı. "Şimdi bu... şey, babam bunun en kutsal olanı olduğunu söylerdi. Bu kılıcı Sözün Kılıcı olarak adlandırırdı." Silahı ateşin ışığına doğru tuttu, böylece herkes işaretleri görebilsin. Bunlar farklıydı. Kazınmış değil, çizilmişti ve runik değil, fonetik sembollerdi. Nolyn bunları okuyabiliyordu. Amicus bıçağı ateşli ışığı yakalayacak şekilde eğdiğinde, üzerinde bir işaret belirdi. Çıplak metalin uzunluğu boyunca GILARABRYWN kelimesi yazıyordu.

"Bu...?" dedi Nolyn, ama aklında bunun imkansız olduğu cevabı belirince sözünü kesip durdu. "Yani sen... Bekle, ailen bunu nereden buldu? Çünkü üzerinde bu kelimenin yazılı olduğu tek bir kılıç biliniyordu."

"Okumak mı?" Amicus şok olmuş gibiydi. "Tabii ki okuyabilirim. Sen okuyamıyor musun?"

Amicus heyecanla otururken başını salladı. "Ne yazıyor? Hep bilmek istemişimdir, ama babam bana söyleyemedi."

"Cidden mi? O kılıcı sırtında taşıyıp da bilmiyor musun? Gronbach'ın hikayesini biliyor musun?" Ateşin etrafındaki herkes ateşin etrafındaki herkes başını salladı. "Hikayenin sonunda cüceler tarafından bir kılıç yapıldığını hatırlıyor musun? Suri tarafından büyülu hale getirilen kılıç?"

Jerel sordu, "Ejderhayı öldürüp dağı yıkan o mu?"

Nolyn başını salladı. "Yanılmıyorsam, o kılıç. O kadar büyük olduğunu hiç düşünmemiştim. Sanırım kılıcın üzerine o uzun kelimeyi yazmak için yeterli yer olmasını sağlamak istemişler. Ama onu nasıl ele geçirdin?"

"Brigham Killian, Tesh'in korumaları olan Teshlor Savaşçıları'nın sonuncusuydu. Onun akıl hocasının çocuğu yoktu, bu yüzden eşyaları Brigham'a kaldı, sanırım."

"Peki Tesh nasıl aldı?"

"Sen söyle. Sen herkesi tanıyordun."

Nolyn eski kılıcı hayretle seyretti. "*Brin Kitabı*'na göre, Suri kılıcı anneme keenig mücadelesi için vermiş. Persephone onu Grandford Savaşı'nın kahramanı Raithe adlı bir savaşçıya vermiş, ama bundan sonra kılıçtan hiç bahsedilmiyor. Ama bu garip değil, çünkü *Brin Kitabı* Grandford Savaşı'ndan hemen sonra bitiyor."

Amicus durakladı, gözleri düşüncelere dalmış bir şekilde ateşe kayd. "Garip olan, efsanelerde Tesh'in iki adet aynı kısa kılıç kullandığı söyleniyor. Ama sadece bu var. kısa." Brigham'in Kılıcı'nı alkışladı. "Ve bu Tesh'in değil, Brigham'in kılıcıydı, yani bu kılıçların ikisi de Tesh tarafından kullanılmamıştı."

"Tesh'in kılıçlarına ne oldu?" diye sordu Mirk.

Amicus omuz silkti. "Kimse bilmiyor, ama Tesh'e ne olduğu da kimse bilmiyor."

"Annem ve arkadaşları, Tesh'in yeraltı dünyasına inen grupla birlikte gittiğini, ama geri dönmediğini söylediler. En azından bize anlattıkları hikaye buydu. Onlara inanıp inanmamak zordu, ama..." Elini uzattı ve cüceler tarafından dövülmüş kılıca dokundu. "*Bu gerçek.*"

Amicus başını salladı. "İşte böyle. Ailem büyüye inanırdı ve babam önlem olarak bana kılıçların işaretlerini dövme yaptırdı. Eski Teshlorların hepsinin, Tesh'in öğrettiği bu runeleri taşıdığını, Harwood Savaşı'nı kazanan askerlerin de bunları taşıdığını söyledi. Bunlar olmasaydı, korkunç bir şekilde ölürlerd. Babam şöyle derdi: 'Tesh seni sihir ve aşk dışında her şeyden koruyabilir. Rünler sihirle ilgilenir, ama aşk karşısında hiçbir şey işe yaramaz. Ne diyebilirim ki? Garip ama romantik bir aileden geliyorum."

"O kadar da garip değil," diye cevapladı Nolyn ve tunikasını önünden açarak göğsündeki rün dövmesini gösterdi.

Herkes ona baktı, en çok şaşırmış olan ise Amicus'tu. Everett ayağa kalktı ve solmuş mürekkep izlerini görmek için ateşin diğer tarafına geçti.

"Sanırım şimdi neden merak ettiğimi anlıyorsunuz," dedi Nolyn.

"Seninkini nereden aldın?"

"Babamdan."

Amicus şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

"Bunu kendisi yapmış değil ki."

"Ama seni korumak için yapmış olmalı."

Nolyn şaşkınlıkla Amicus'a baktı. Böyle bir düşünce hiç aklına gelmemişti.

Annesi öldükten sonra, Grenmorian Savaşı'nı başlatmak için Birinci Lejyon ile kuzeye gönderilmeden bir gün önce, babası ona damga vurmasını emretmişti. Nolyn bu fikri beğenmemiş ve reddetmişti. Direnişi görmezden gelinmişti. Soyunmuş, masaya bağlanmış ve saatlerce acı çekmeye zorlanmıştı. Bundan sonra sonsuza kadar o utanç verici damgayı taşıyacaktı. O, bu dövme halkasını her zaman annesinin ölümüyle ve yas tutan oğluna işkence ederek şefkatini gösteren babasının zulmuyla ilişkilendirirdi. , yas tutan oğluna şefkatini onu işkence ederek göstermişti. Sonraki

Babası, el sıkışmadan ya da veda etmek için sırtına bir şaplak atmadan onu tehlikeye attığı gün. Nolyn, babasının neden bu işaretleri yaptırdığını bilmiyordu, ne işe yaradığını bilmiyordu. Bunun bir tür iftira, bir tür hakaret olduğunu tahmin ediyordu. Suçlular, sadece diğerlerine uyarı olarak değil, suçlarının cezası olarak da damgalanırlardı. Nolyn, bunun ne anlama gelebileceğinden utanarak dövmeyle saklamıştı. Bunun onu korumak için yapıldığını hiç bir zaman düşünmemişti.

Ama geriye dönüp baktığında, bazı zamanlar vardı...

Devlerin sihir gücü yoktu, ama Grenmorian Savaşı'nın bitmesinden neredeyse otuz yıl sonra, Nolyn Goblin Savaşları'nda savaşmak için gönderildi. Fendal Durat dağlarındaki mağaralarda Durat Ran ghazel ile yapılan bir savaş sırasında, o ve yirmi kişi daha bir goblin yuvasına rastladı. Bu normaldi; ama yanlarında üç oberdaza olması normal değildi. Ghazel büyücü doktorları o kadar nadir karşılaşılan bir şeydi ki, askerlerin çok azı onların ne olduğunu biliyordu. Bir anda, Nolyn'in tüm bölüğü öldü. Garip mavi bir ateş onları ve birçok goblin savaşçısını kömürleşmiş cesetlere dönüştürdü. Nolyn hayatta kaldı. Isıyı bile hissetmedi. Dağların altındaki karanlık odada tek başına kalan Nolyn, şok, dehşet ve inanamama içinde ona bakan üç goblin cadısını öldürdü. Nasıl hayatta kaldığını hiç bilmiyordu. Diğerlerinin hepsi insan olduğu için bunun Fhrey kanıyla bir ilgisi olduğunu düşündü. Komutanı, tanrıların bazen kaprisli olduğunu söyleyerek bunu sorgulamamasını söyledi. O da bu açıklamayı kabul etmişti, ta ki şimdiye kadar.

"Belki de baban senin düşündüğün kadar senin ölmeni istemiyordur," dedi Amicus.

"Bu dövmeler hala hayatta olmamızın sebebi olabilir.

Lynch'in söylediklerini hatırlıyor musun? 'Seni bir kan torbası gibi patlatabilir.'" Amicus parmaklarını şıklattı. "Ben de imparatorun büyüden nefret ettiğini sanıyordum."

"Nefret ediyor." Nolyn, uzun süredir inandığı şeylerin yanlış olabileceği ihtimalini düşünerek kaşlarını çatı. "İmparatorluk genelinde büyü kullanımını yasakladı."

"Öyleyse Erbon'da seni öldürmeye çalışan baban değildiyse, kimdi? Sanırım bir *insan* bile olmayabilir," dedi Amicus.

Nolyn de aynı fikirdeydi: "Bir iblis, bir tanrı ya da Wogan veya Bab gibi eski dünyanın ruhlarıyla karşı karşıya olabiliriz. Hatta bir crimbal, bir tabor ya da welo bile olabilir. Hayır, sanırım welo olamaz."

"Sen gerçekten çok meraklısın, değil mi?" dedi Smirch. "Bu şeyleri duyan var mı?"

Everett başını salladı. "Crimbal. Yaramaz küçük yaratıklar, ama aynı zamanda tehlikeliler. Büyükannem geceleri onları gördüğünü anlatırdı,

ormanın yakınındaki tarlada sallanan küçük ışıklar gibi göründüklerini söylediler."

Nolyn başını salladı. "Onlar leshiler. Tamamen farklı şeyler." Hepsi ona hayranlıkla baktılar. "Üzgünüm, gençliğimi Mystic Wood'da geçirdim. Suri orman ruhlarına meraklıydı, sürekli onlardan bahsederdi. Demek istediğim, neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz, ama..."

"Evet?" dedi Amicus.

"Şey, legat patlamadan hemen önce Lynch 'o' kelimesini kullandı. 'Gerçek bir güçle karşı karşıyasınız. O, parmağını şıklatarak sizi yok edebilir.' Belki abartıyorum, ama Lynch'in bir tanrı olsaydı bu kadar rahat davranacağını sanmıyorum, ayrıca kimse bir orman ruhuna 'o' diye hitap etmez. Bu daha çok bir Sanatçıya, yani büyücülüğe işaret eder."

"Dur bir dakika. Legate Lynch *patladı* mı dedin?" diye sordu Riley.

"Evet, ben de o kısmı merak ediyordum," diye ekledi Jerel.

"Legate'in öldüğünü söyledin." Smirch sakallarını ovuşturdu. "Patladığına dair bir şey söylemedin."

"Gerçekten gördün mü?" diye sordu Mirk, yüzünde acı bir ifadeyle.

"Hayır," dedi Nolyn. "Demetrius kaçtı ve biz de peşinden gittik. Ama sesini duyduk. Patlama ve sıçrama gibi bir sesdi."

"Daha çok fişkırtma gibiydi," diye ekledi Amicus.

Nolyn başını salladı. "Hayır, kesinlikle daha çok... Ah, biliyorum. İyi bir bira şişesinin mantarını çekmek gibi bir sesdi. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi? O boş ses! Ardından köpük ve..." Nolyn ateşin etrafındakilerin yüzlerindeki dehşet ifadesini fark etti. "Yani, hayır, görmedik, ama ses bizi durdurdu."

"İçeri geri döndük ve Lynch her yerdeydi," diye açıkladı Amicus.

Mirk ayağa kalktı ve ayrılmaya başladı.

"Nereye gidiyorsun, Ok Ağızlı?" diye sordu Smirch.

"Denizcilerle konuşmaya," dedi Mirk. "Onlarda mürekkep ve iğneleri vardır." Durdu ve Amicus'a baktı. "Eğer varsa, o demir kılıçlardan birini ödünç alabilir miyim? Üzerinde runeler olanlardan?"

"Sorun değil," diye cevapladı Amicus. "Geri getirirsen tabii. Getiremezsen, Tesh'teki ilk dersin çok kısa sürecek."

Calynian başını salladı. "Teşekkürler." Mirk sahil boyunca koşarak uzaklaştı.

Riley, Myth, Smirch, Jerel ve Everett birbirlerine baktılar; sonra, sanki bir işaret almış gibi, hep birlikte ayağa kalktılar ve Mirk'in peşinden gittiler.

Sephryn sürahisini çeşmeye koydu. Onu dairesel havuzun yüzeyinin altına itti ve dolarken çıkan gürültüyü dinledi. Merdivenlerin altında, sapı kırık ve ayağı çentikli bir hidria bulmuştu.

İki tane vardı, ama ikisini birden taşıyamazdı ve tek bir sürahiyi bile eve taşımak için uğraşmak istemiyordu. Su ağır bir şeydi.

"Mica nasıl?" diye sordu Adella.

Kadın, bir sırıkta asılı kendi çömlek çömlekleriyle Sephryn'in yanına geliyordu. Sephryn kıskançlıkla kaşlarını çattı — sırtığını bulamıyordu. Suyu her zaman Mica getirirdi ve Sephryn, Nurgya'nın dadısının taşıma çubuğunu nereye sakladığını bilmiyordu. Merdivenlerin altında olmadığı kesindi. Çömlekleri bulduğu için şanslıydı. Çömleklerin yanında sırtığın olmaması ise...

"Onu günlerdir görmedim. Çok mu hasta?" İnşaatçı Johefus'un yeni genç eşi Adella, zoraki ve abartılı görünen endişeli bir yüz ifadesine sahipti. Samimi görünmek için neredeyse hiç çaba sarf etmiyordu.

Mica hiç dost canlısı biri olmamıştı. Yaşlı kadın sessiz, çekingen ve herkese karşı biraz sert davranırdı. Adella endişeden değil, meraktan soruyordu; skandal olmasa bile skandal çıkaran aynı meraklılık. Meydandaki her evden her gün çeşmeye su almaya geliyordu, bu da çeşmeyi dedikoduların kaynağı haline getiriyordu. Sephryn dedikodu yapmaya cesaret edemiyordu, Ses'in sızan söylentilere nasıl tepki vereceğini bilmiyordu ve zaten bazı söylentiler çıkmıştı.

Mica en son su çektiğinden bu yana altı gün geçmişti ve Sephryn, spekülasyonların yaygınlaştığından şüpheleniyordu. Her günü bir önceki gibi geçiren bu insanlar için rutin çok önemliydi. Alışkanlıkları bozulduğunda, nedenini bilmek isterlerdi. Programdaki değişiklikleri merakla beklerlerdi ve nedeni sıradan olduğunda, farklı, yeni ve heyecan verici bir şey için açıklıklarını gidermek için daha heyecanlı hikayeler uydururlardı. Sephryn

gece su toplayarak istenmeyen soruları önlemişti. Ancak meraklı bir komşunun kapısına gelmesi an meselesiydi ve bunu göze alamazdı.

"Nadia, Mica'nın ölümün eşiğinde olduğunu söyledi. Bu doğru mu?"

"Nadia çok bilge biridir," diye cevapladı Sephryn, Mica'nın kapıyı çaldığını ve kapının o kadar şiddetli bir şekilde açıldığını, geriye bir ceset bile kalmadığını eklemeyi unutarak.

Bu kısım Sephryn'i rahatsız etmeye devam ediyordu. Zavallı Mica'nın cenazesi yapılmamış, gömülmemişti. Onun herhangi bir parçası kalmışsa bile, Sephryn onları hiç görmemişti. Bunu düşünmek onu hasta ediyordu ve Seymour'a bu korkunç pisliği temizlemesine yardım ettiği için minnettardı. Bu adam bir armağandı. O gece eve yalnız gelseydi,

ne yapacağını bilmiyordu.

"O kadar mı kötü?" Adella, oltasının bir şey yakaladığını görünce şok oldu.

"Şu anda bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Umarım sakıncası yoktur."

Sephryn dürüsttü ve Adella'nın yüzünde bu farkındalık, merakın yerini utancın almasına neden oldu. Adella kötü biri değildi; çeşmeyi paylaştığı hiç kimse ara sıra kaba davranmaktan öteye gitmiyordu. Onlar sadece hayatın tekrarlanmasından sıkılmışlardı. Hepsi değişim ve heyecan arıyordu. Bunları ortaya çıkaran şeyin ne olduğunu ya da sıkılmanın ne kadar büyük bir nimet olduğunu hiç düşünmediler.

"Tabii ki. Özür dilerim. Beni affet," dedi Adella sözlü olarak geri çekildi.

Sephryn başını salladı ve sürahisini kaldırdı.

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır," diye cevapladı Sephryn. "Henüz yok," diye kabul etti, sonra iç geçirdi. "Şu anda yapabileceğimiz tek şey beklemek, umut etmek ve dua etmek."

"Elbette," dedi Adella. "Elbette."

Sephryn suyu evine geri taşıdı. Ev boştu ve boşluk hissi veriyordu. Güneş batıyordu, ama Seymour Destone hala dönmemişti, ki bu olağandışı bir durum değildi. Her gün onu İmparatorluk Salonu'na

Kayıtları aldı ve onu yığınların arasında araştırmaya bıraktı, ve her gece Ebonydale'de dönüşü kaçırdı. O, bir çubuğa beyaz bir bez bağlayıp köşeye dikerek, dönüşü nerede yapacağını görebilmesi için çaba sarf etti.

Bu deney, biri sopayı indirince tam bir felaketle sonuçlandı ve Seymour şehirde kayboldu, rıhtımdan West End'e kadar dolaşarak beyaz bayrağı aradı. Sabaha kadar eve varamadı.

Onun bir şey bulacağına dair hiçbir umudu yoktu. Sephryn kayıt salonunu görmüştü. Orası tam bir karmaşaydı, çöp dökümünden farksızdı. Onun boynuz hakkında bilgi edineceği düşüncesi, hayalperestlikten öte bir şeydi.

Onu meşgul etmek ve güvende tutmak için oraya göndermişti. Saray arşivinin varlığından çok az kişi haberdardı. Aşırı inşa edilmiş bir bahçe kulübesi gibi görünen Avlunun arkasındaki küçük taş bina neredeyse herkes tarafından görmezden geliniyordu. Çok az kişi binanın amacını veya içinde ne olduğunu biliyordu. Kimse arşivlere girmediğinden, Seymour Destone'un kazara kendisini öldürebilecek bir şey söyleme ihtimali çok düşüktü. Kendi ölümünü kabul edebilirdi, ama onunki tamamen farklı bir şeydi. Onun desteğini çok değer veriyordu , Sephryn'in buna ihtiyacı vardı. Kimseyi tehlikeye atmaktan korkan Sephryn, arkadaşlarından ve tanıdıklarından ustaca uzak durmuştu; onu iyi tanıyan ve acılarını hissedenler, onu itiraf ettirebilirdi. Seymour olsa bile, bu izolasyon korkunçtu. O olmasaydı, Sephryn başarabileceğinden şüpheliydi. İşkenceyle tek başına yüzleşmek, bu konuda uzun süre kimseyle konuşamamak hayal bile edemiyordu, ama yine de Seymour'un hayatının onun yüzünden tehlikeye girdiğini unutmamıştı.

Eğer bir anlık zayıflığımda onu Bran sanmamış olsaydım, peşinden koşup sokakta durdurmamış olsaydım, o şimdi güvende olurdu. Bir köprü'nün altında titriyor olurdu, ama iyi olurdu.

Seymour, onun sorumlu hissettiği bir hayat daha, kurtarması gereken bir kişi daha olmuştu. Geçmişte bu konuda başarılı olmuştu. İki yüz kırk iki yılındaki kıtlık sırasında, imparatorluğa karşı gelerek West End'i kurtarmıştı. kısıtlamalar getirip, ihtiyaçlarından fazlasına sahip zenginlere gönderilen malzemelere gece yarısı baskınlar düzenledi. 681 yılında, İmparatorluk Körfezi'nin sığılıklarında enkaz haline gelen *Lost Horizon* gemisinin mürettebatının kurtarılmasını organize etti ve 713 yılında, işlemedikleri bir suçtan haksız yere ölüm cezasına çarptırılan Farington Beşlisi'ni kurtarmasıyla ün kazandı. Bunlar, daha küçük yıldızlarla dolu hayatının gece gökyüzündeki parlak noktalar, öne çıkan olaylardı. Son zamanlarda başarısızlıkları başarılarından daha ağır basıyordu. Sephryn, kötü şans dalgasının üzerinde sürüklendiğini, kıyının hiç yaklaşmadığını hissediyordu.

"Sephryn!" Arvis kapıyı yumrukla baskıyordu.

Şimdi ne var? Yeni bir sorun mu var?

Sephryn kapıyı sertçe açtı ve kadının iki eliyle kapı çerçevesine yaslanmış, zor nefes alırken buldu.

"Arvis, ne oldu?"

"Arkadaşın yaralandı!"

"Arkadaşım mı?"

Arvis, nefes almakta zorlanarak başını salladı, geçici kıyafeti terden sırılsıklamdı.

"Seninle kalan komik görünümlü adam. Tuhaf

kel yeri olan adam. Sanırım öldü."

Sephryn karnına tekme yemiş gibi hissetti. "Nerede?" diye sorabildi.

"Grand Mar ve Ebonydale'in köşesi."

Sephryn şalını almadan dışarı koştu. Neyse ki ayakkabıları hâlâ ayağındaydı.

"Ne oldu?" diye sordu Sephryn, Ishim'in Yolu'ndan koşarak inerken, beklenen cevaba kendini hazırlayarak: *Kaçmanın bir anlamı yok. Adam öldü.*

Onun patladığını gördüm. Her yer kan içindeydi. Biriyle konuşuyordu, sanırım bir şehir muhafızıydı, ve sonra birden patladı.

Sephryn çoktan kendini suçlamaya başlamıştı. Kanıt olmadan, suçun ayrıntılarını bile duymadan kendini suçlu bulmuştu.

"Bıçaklandı," diye cevapladı Arvis, yetişmeye çalışırken zorlanarak. Kadın belli ki Sephryn'in evine kadar koşmuştu ve geri dönüş yolu onun için biraz fazla zorluydu.

"Bıçaklanmış mı?" Bu Sephryn'i şaşırttı, ama sonra kepçeleri ve pokerleri hatırladı.

"İki adam. Onu soyuyorlardı."

"Ne? Soygun mu?" Bu hiç mantıklı değildi. "Emin misin? Seymour'un hiç parası yok ki."

"O da onlara öyle söyledi, duydum. Onlar da elindekini alacaklarını söylediler. Sanırım birkaç parça parşömen, ama o reddetti. O zaman onu bıçakladılar. O düştü, ben de seni almaya geldim."

Bıçaklamak mı? Hırsızlar mı? Sephryn daha hızlı koştu.

Ebonydale'e olan yol sadece birkaç bloktu, ama vardıklarında güneş çoktan binaların arkasına batmıştı. Sephryn, küçük caddenin büyük bulvarla kesiştiği köşede durdu.

Kalabalık bir grup bekliyordu,

belki cesedi almak için getirilmiş bir araba bekliyordu. Şehir bu tür konularda hızlıydı.

Etrafına baktı, ama olağanüstü bir şey görmedi.

"Nerede o?" diye sordu Sephryn.

Arvis elini kaldırıp işaret etmek istedi, sonra tereddüt etti, yüzünde şaşkınlık belirdi. Kavşağı ve caddenin karşısını aradı, sonra kendi ayaklarına baktı.

"Arvis?"

"Bilmiyorum. Orada duruyordu." Karşı köşeyi işaret etti, orada bir kumaşçı mankenleri içeri alıyor ve dükkânını gece için kapatıyordu.

Sephryn büyük bir süt arabasının geçmesini bekledi, sonra Grand Mar'ı geçerek cinayet mahalline ulaştı. İki işçi yanlarından geçerek onlara hoş bir gülümsemeyle selam verdi. Onları bir anne ve iki kızı izledi.

"Cesedi tam buradaydı," dedi Arvis. "En azından öyle sanıyorum."

"Sanıyorsun? *Sanıyorsun?*"

Arvis yine dilini oynatmaya başlamıştı, gözleri bir kez daha sağa sola kayıyordu. Sephryn onu tutup sarsmak istedi. Sephryn günlerdir gergindi. Beklemek onun yeteneği değildi ve Arvis'in yine *kriz* geçirip geçirmediğini ya da Seymour'un gerçekten yaralanıp yaralanmadığını... ya da öldüğünü bilmiyordu.

"Affedersiniz?" Sephryn, işyerinin kapısına son sürgüyü takan kumaşçıya seslendi. "Birkaç dakika önce burada bir şey oldu mu?"

bir suç gördünüz mü?"

Şişman ama iyi giyimli adam bir an düşündü, sonra başını salladı. "Bir kargaşa vardı. Görmedim, ama yüksek sesler ve bir çığlık duydum."

"Ve bakmadınız mı?"

"Tabii ki baktım." Kumaşçı, hakarete uğramış gibi kaşlarını çatı. "Ne gördün?"

"Yerde bir adam vardı — kötü giyinmiş, çok kötü giyinmiş."

"Ona yardım ettin mi?"

"Yardıma ihtiyacı yoktu. Sadece tökezlemiş gibi görünüyordu."

"Emin misin?" Sephryn, Arvis'e ve sonra da kumaşçıya baktı.

"Ah, işte orada," dedi adam işaret ederek. "Ona kendin sorabilirsin."

Sephryn döndü ve üç kapı ötedeki köşeden gelen küçük keşişi gördü. "Seymour?" Koşarak yanına gitti. "İyi misin?"

Keşiş bir an için biraz şaşkın göründü, sonra gülümsedi. "Ben iyiyim."

"Soyulduğunuzu duydum."

Seymour, Arvis'e baktı. Arvis ise ona hayalet görmüş gibi bakıyordu. "Ah, evet. Aslında soyuldum. Tam bu köşede. Ama şanslıyım ki, değerli hiçbir şeyim yoktu."

"Ama bıçaklandınız!" diye bağırıldı Arvis. Sephryn kadını sakinleştirmek için elini onun omzuna koydu.

"Oh, şey... denediler, ama ben bu cüppelerin gösterdiği kadar şişman değilim. Kaçtım, tökezledim ve düştüm. Kafamı vurdum galiba." Elini kafasına koydu. "Sanırım kaçtılar."

Sephryn, keřiše sarıldı ve onu kucakladı. "Oh, Mari'ye şükürler olsun. Ben sandım ki... Sandım ki... Oh, ne düşündüğümün önemi yok. Eve gidebilir miyiz?"

"Ah... tabii ki." Keşiş tereddüt etti ve etrafına baktı. "Yolu bilmiyorsun, değil mi?" diye sordu Arvis.

Seymour cevap vermedi.

"Hiç bilmez," dedi Sephryn Arvis'e. "Burası Ebonydale köşesi.

Her gece burada kaybolur." "Sephryn, ben..." dedi Arvis.

"Hayatımdan bir asırlık korku çektin, Arvis. Bir daha yapma."

Sephryn, Grand Marchway'den geri dönmek için öncülük etti. Evinin kapısına vardıklarında Seymour içeri girdi ve o anda Arvis, Sephryn'i kolundan tutup kenara çekti. Arvis fısıldadı: "Onun öldüğünü gördüm."

Geri dönüş yolu Sephryn'in aklını başına toplamasını sağlamıştı. Seymour'un iyi olmasına çok minnettar olduğu için Arvis'e biraz sabır gösterebilirdi. "Sorun değil. Eminim öyle göründü. Sana kızdığım için özür dilerim. Beni çok korkuttun. Geldiğin için teşekkür ederim. Eğer gerçekten yaralanmış olsaydı, yaptığın şey onun hayatını kurtarmış olabilirdi."

Arvis açık kapıya dikkatle baktı. Bakarken gözleri yaşlarla doldu. "Ne oldu?"

"Durumum kötüleşiyor," diye cevapladı Arvis. "Ve sanırım yakında öleceğim.

Ölüm her yerde etrafımda. Birkaç gece önce bile ziyarete geldi. Kim?

"Ölüm. Çok nazıktı. Gerçekten kıbardı. Beni almaya geldiğini sandım..."

"Ölmeyeceksin, Arvis. Aç mısın? Al." Sephryn ona bir pith verdi. "Biraz yemek al ve bu sefer parasını öde. İyi geceler."

Arvis elindeki paraya baktı ve başını salladı.

İçeride Seymour şöminenin önünde duruyordu. Normalde ilk yaptığı şey ateşi yakmaktı, ama şimdi sadece orada durmuş onu bekliyordu. "Ne?" diye sordu, kapıyı kapatarak.

Seymour hiçbir şey söylemedi.

"Bir şey mi buldun?" diye sordu Sephryn. Keşiş sırtıttı ve Sephryn'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ben..." diye başladı.

Sephryn çılgınca ellerini salladı, sonra parmağını ağızına götürerek ona sessiz olmasını işaret etti. Ardından başını işaret etti ve eliyle konuşma hareketi yaptı, tüm bunları ona sert bir bakış atarak yaptı.

Kayıt bürosu hakkında ilk konuşmalarından bu yana, ikisi de bu konuyu doğrudan konuşmamıştı. Bu konuda söylenen tek şey, "*Bir şey buldun mu?*" ve "*Hayır*"dı. Sephryn, Seymour önemli bir şey öğrenirse, bunu ona sesli olarak söylemeden bir yolunu bulacağını varsayıyordu. Açıkçası, herhangi bir anlaşma sadece onun bakış açısından yapılmıştı. Ses, onları hem duyabiliyor hem de görebiliyor gibi görüldüğü için gizli iletişim imkansızdı — en azından Ses, Errol'u tehdit ettiğinde öyle görünüyordu. Sephryn, uyuyan bir canavarla birlikte yaşıyormuş gibi hissediyordu ve sessiz kaldıkları sürece Ses onlara dikkat etmeyebilirdi. Belki de sadece bir şey duyduğunda *bakardı*. En azından öyle umuyordu.

Seymour bir anlığına gözlerini kısarak baktı, sonra başını salladı. Sonra dönüp şöminenin önüne diz çöktü. Sephryn, eski rutinine geri döndüğünü ve ateş yakacağını sandı, ama o yanmış bir çubuk parçası çıkardı ve yere semboller çizdi.

Sephryn, onun yazarak iletişim kurmaya çalıştığını düşündü ve bunun gerçekten işe yarayabileceğini düşündü — Tabii Ses'in okuma bilmediğini varsayarsak. —ama Seymour'un çizdiği, Sephryn'in daha önce gördüğünü düşündüğü garip sembollerdi, ancak nerede gördüğünü hatırlayamıyordu. Sembolleri onlara bir daire çizdi ve bitirdiğinde ona baktı.

"İşte," dedi. "Artık güvendeyiz. Kimse bizi dinleyemez, tabii kapının dışına kulağını dayamış olmadıkça."

Sephryn kaşlarını çattı ve "*Ne?*" diye mırıldandı.

"Al." Seymour cüppesinin kıvrımına elini soktu ve bir parşömen çıkardı. Üzerinde az önce çizdiği semboller vardı. "Bunu buldum."

"Bunları görmüştüm," dedi. Sonra hatırladı. "Bunlar saray duvarları! Nyphron'un Suri'den sonra inşa ettikleri... Sephryn yerdeki daireye baktı. "Mari adına! Bunlar Orinfar runeleri, değil mi?" diye çok yüksek sesle söyledi ve sonra utanarak ağızını kapattı.

Seymour başını salladı. "*Brin Kitabı'nda* bahsedilenler. Büyük Savaş'ta büyüü engellemek için kullanılmışlardı."

"Ama bunların gerçekten işe yaradığından nasıl emin olabilirsin? Ses'in büyü kullandığını nereden biliyorsun?"

"Başka ne olabilir ki?"

"Gerçekten mi?" İnanamayan bir ifadeyle ona baktı. "Hayatını riske atmaya hazır mısın?"

Başka ne olabilir ki? Ya benimle konuşan bir tanrı ya da iblis ise?

işaretlerin bunu engelleyebileceğini düşünüyor musun?"

Seymour konuşmaya başladı, sonra durdu. Bir süre sonra mırıldandı, "Sadece düşündüm ki... Sanırım ben sadece..."

Duvarlar! Bu düşünce onu o kadar etkiledi ki, elleri tekrar ağzına gitti. "Bu yüzden! Oh, Seymour, sen bir dahisin!"

"Öyle miyim?"

"Sarayın içindeyken Ses beni duyamıyordu. Boynuzun kilitli olduğunu keşfettikten sonra onunla konuşmaya çalıştım, ama beni duyamadı. Duvarların dışına çıktığım anda duyabildi. Haklısın. Semboller Sesi engelliyor. Bu, Ses'in neden patlamadığını da açıklıyor.

saraydaki herkesi ve boynuzu kendisi al. Böylece konuşabiliriz." Endişeli bir ifade yüzüne yayıldı. "Eğer onları doğru çizdiysen."

Parşömene baktı ve her bir sembolü yerdeki sembollerle karşılaştırdı. Tamamen uyuyorlardı. "Harika iş çıkarmışsın. Nasıl yaptın... Boş ver. Unutmuşum, her gün tam da bu tür şeyler yapıyordun, değil mi?"

Seymour gülümsedi.

Sephryn de gülümsedi. Sonunda Ses'e karşı bir silahları vardı. Aklında bir sürü yeni seçenek belirdi. "Başbakanla konuşup imparatorla görüşmek isteyebilirim. Hatta Illim'i tekrar bulabilirim, ama ya bana inanmazlarsa? Keşke doğrudan Nyphron'a gidebilseydim. Ona, onun..." Kendini durdurdu.

"Onun neyi?" diye sordu Seymour.

Sephryn iç geçirdi. Dünyadaki onca insan arasında, bir hafta önce bir yabancı olan kişinin, bunu ilk söyleyeceği kişi olacağını asla tahmin edemezdi. "Prens Nolyn, Nurgya'nın babası."

"Anlıyorum."

"Bunu bilen tek kişi sensin ve bunu kendine saklamayı rica ediyorum. Nolyn'in bunu benden duymasını istiyorum."

"Prüse söylemedin mi?"

Kafasını salladı. "Bazen Maranonia'daki görevinden izin alır. En son birlikte olduğumuzda, korkunç bir kavga ettik ve o zamandan beri onu görmedim. Bu bir yıldan fazla oldu. İkimiz... ilişkimiz... şey, bu sadece bir kavgadan fazlasıydı. İyi şartlarda ayrılmadık. Her neyse, Nyphron'a ulaşabilirsem, ona torununun kaçırıldığını ve..." Kaşlarını çatı ve başını salladı. "Yüzyıllardır ona görüşme talebinde bulunuyorum ama kabul etmedi. Şimdi kabul etme ihtimali ne kadar olabilir ki?"

Oynadığı oyun, çocuğunun hayatı içindi. Tek bir yanlış hamle ve Nurgya öldü. Uygun kanallardan gitseydi, imparatorluk yönetimi onun yine imparatorla yasaların değiştirilmesi konusunda konuşmaya çalıştığını varsayacaktı ve imparator onu görmezden gelecekti. Dahası, eğer

Denedi ve başarısız oldu, yaptığı şey hakkında söylentiler yayılabilir ve Ses bunu öğrenirdi. Üstelik, imparatora ulaşsa bile, sadece kendisinin duyabildiği bir sesin boynuz istediği kısmına geldiğinde, bu onu Arvis'e biraz fazla benzetirdi.

Aklına gelen herkesi, yardım edebilecek herkesi tek tek düşündü. Birkaç nüfuzlu vatandaşla bağlantısı vardı, ancak hiçbirini Nyphron ile düzenli olarak yemek yemiyordu ve ona inanacak çok az kişi vardı. Babası inanabilirdi, ama o çok uzaktaydı ve ne yapabilirdi ki? Suri

hayatta olsaydı, Sephryn ona giderdi, ama dünyada artık Sanatçı kalmamıştı.

Bana konuşan kişi hariç.

Seymour'un bulduğu yeni araç, sorunlarının çözümü değildi, ama en azından konuşmalarını sağladı. Şimdilik, tek yaptığı buydu. "Davamı imparatora götüremem; planladığımız gibi devam etmeliyiz. Yarın geri dönüp Gylindora Boynuzu hakkında bir şey bulabilir misin diye bakmalısın."

"Ne bilmek istiyorsun?"

Sephryn ona gülümsedi. "Bir şey bulduğunu mu söylüyorsun? Nedir

"

"Fhrey'lerin kutsal bir kalıntısı, kimin hüküm süreceğini belirlemek için kullandıkları bir araç." "Bu bir boynuzla nasıl yapılır?"

"Gylindora Boynuzu'nu üfleyerek, Fhrey kanından olan biri meydan okuyabilir."

Fhrey halkının liderliği için."

"Bu birçok şeyi açıklıyor. Artık Ses'in Nyphron'a meydan okumayı planladığını biliyoruz."

Seymour başını salladı. "Yapamaz. Boynuz, üç bin yılda bir veya mevcut hükümdarın ölümünden sonra, Uli Vermar olarak bilinen bir süre sonunda çalınabilir."

"Nyphron'un hükümdarlığı başlamasından bu yana dokuz yüz yıl bile geçmedi."

Seymour başını salladı. "Görünüşe göre Büyük Savaş böyle sona erdi. İki taraf da bir çıkmaza girmişti. Fhrey hükümdarı öldü ve Mawyndulë adında bir adam, Fhrey hükümdarının oğlu, kornayı çaldı. Sonra Nyphron da kornayı çaldı ve prensin kontrolüne meydan okudu. Savaşılar ve Nyphron kazandı."

"Yani bu boynuzun iki bin yıl boyunca hiçbir işe yaramayacağını mı söylüyorsun?"

Seymour yine başını salladı.

"Eh, o kadar da kötü değil."

Ses, her şeye kadir olsa da, her şeye gücü yeten değildi. Bir zamanlar Ses'in kaynağının aslında Uberlin ya da en azından bir iblis olabileceğini düşünmüştü. Şimdi ise bir Sanatçı ile karşı karşıya olduğunu, Suri gibi biriyle

Suri gibi biriyle uğraştığını fark etti. Bu, bir tanrıdan kesinlikle daha az korkutucu olsa da, tamamen iyi bir haber değildi. Suri korkutucu derecede güçlüydü. Sephryn'in tanıdığı herkes, mistik kadını, hala nefes alan, her şeye gücü yeten bir varlığa en yakın şey gibi davranıyordu. Bilinen dünyanın imparatoru bile ondan korkuyordu.

Suri'nin evinin çevresi, yani Mystic Wood olarak bilinen yer, dokunulmadan bırakıldı.

Nyphron buraya girmeye veya kontrol etmeye hiç teşebbüs etmedi. Suri öldükten sonra bile, burası bir tür tapınak olarak kaldı.

Sephryn'in bir Sanatçı ile uğraştığı düşüncesi pek de rahatlatıcı değildi, ama yine de bir şeydi. En azından, onun bir ölümlü varlıkla uğraştığı anlamına geliyordu ve bu da onunla savaşılabileceği anlamına geliyordu.

Sephryn keşişe doğrudan baktı. "Seymour?" "Evet?"

"Bunları kendine çizmelisin," dedi, parşömeni işaret ederek. "Onları dövme gibi cildine çizersen, güvende olursun. Ses sana zarar veremez."

Seymour runelerin yazılı olduğu parşömene baktı. "Yapacağın şey bu mu? bunu mu yapacaksın?"

"Yapamam," dedi. "Plana sadık kalmalı ve Ses'in dediğini yapmalıyız, ve eğer onları kullanırsam, benimle konuşamaz. Ses bana ulaşamadığı anda, öldüğümü veya bir şeyler çevirdiğimi düşünebilir. Her iki durumda da, Nurgya'yı öldüreceğinden eminim. Şimdi düşündüm de..." Yerdeki sembollere baktı. "Burada çok uzun süre kalmak tehlikeli.

Seymour, yap şunu, sembolleri kendine yapıştır, sonra buradan çıkıp tüm bunlardan kurtulabilirsin."

"İstediğin bu mu? Gitmemi mi istiyorsun?" Sesi incinmiş gibiydi. "Güvende olmanı istiyorum. En azından birimiz bu olaydan sağ çıkmalı."

Keşiş başını salladı. "Eğer ortadan kaybolursam, Ses şüphelenir."

Sephryn onun sözlerini düşündü. "Ama bu senin sorunun değil. Nurgya senin oğlun değil."

"Ama *bu* benim seçimim." Bunun üzerine, yerdeki kömürü silmeye başladı.

İmparatorluk savaş gemisi *Stryker'in* mürettebatı, burnu döndüklerinde Dome Dağı'nın sivri zirvesini gördüklerinde sevinç çığlıkları attılar. Efsaneye göre, bu kıyı dağı bir zamanlar cücelerin doğum yeri ve antik ve muhteşem Neith şehrinin çatısıydı. Söylenene göre, dağı bir zamanlar

iki kat daha yüksekti, ancak ünlü Gronbach hikayesinde anlatıldığı gibi, mistik Suri tarafından ezilmiş, hatta bazıları *küçültülmüş* bile denilebilirdi.

kimse umursamıyordu. Denizcileri, kürekçileri ve askerleri sevindiren şey, dağın görünümü sayesinde Vernes limanının iki saatten az bir mesafede olduğu idi. Akşam karanlığında limana yanaşacaklar, yolculukları başarıyla sonuçlanacak ve herkesi karada bir akşam bekliyor olacaktı.

asıl sevindiren şey, dağın görünmesi, Vernes limanının iki saatten az bir mesafede olduğu anlamına geliyordu. Akşam karanlığı çökmeden limana varacak, yolculukları başarıyla sona erecek ve herkesi karada bir akşam bekliyor olacaktı.

Nolyn, Yedinci Sik-Aux'un diğer üyeleriyle birlikte güvertede idi. Her biri, sahip oldukları ekipmanları bağlamakla, kaybolan sandaletleri aramakla veya yanlış yere konmuş ya da ödünç verilmiş bileme taşlarını aramakla meşguldü. Nolyn, deniz yolculuklarının her zaman kaybolan eşyalarla sonuçlanmasına şaşırma devam ediyordu.

Uzun yolculuklara hazırlanmak, eşyaların dağınık hale gelmesine ve onları tekrar bulma umudunun azalmasına neden oluyordu.

"Biri sorarsa, ne yaptığımızı ne diyeceğiz?" Riley, çoğu dizlerinin üzerine çökmüş, çantalarla uğraşan gruba bu soruyu yöneltti.

"Ne demek istiyorsun?" Smirch, başı pelerin çantasına gömülü halde sordu.

Riley, miğferindeki yaban domuzu sembolünü işaret etti. "Yedinci Lejyon'dan kaçak olduğumuzu itiraf etmenin pek akıllıca olmayacağını düşünüyorum."

"Ve bunu şimdiye kadar söylememeyi mi tercih ettin?" diye sordu Jerel. "Bu sabaha kadar nereye gittiğimizi bilmiyordum," dedi Riley.

"Aslında hala anlamadım. Bize açıklayabilir misiniz, efendim?" Nolyn'e baktı, sonra hepsi ona baktı.

"Şey..." Komutanları tereddüt etti, "Bu durumu düşünüyordum ve babamın bizi öldürmeye çalıştığından emin değilim. Aslında, kanıtlar

bu teoriyi desteklemiyor." "Peki kim yaptı?" diye sordu Amicus.

"Bilmiyorum; sorun da bu. Tuz madenindeki hayatım yüzyıllar boyunca oldukça sakın geçti. Bildiğim kadarıyla, düşmanım yok — en azından hayatta olanı yok. Yani, büyük ölçekli madencilik konusunda önde gelen bir uzman olduğum için diğer tesisleri de gezdim. Beş yüz yıl sonra çok şey öğreniyorsunuz. Ama son on yıldır hiç seyahat etmedim. Gittiğim tek yer, Percepliquis'e yaptığım izin seyahatleriydi, ama orada bir yıldan fazla kalmadım. Bu yüzden merak ediyorum, beni öldürmek isteyecek kadar kimi gücendirdim? Aklıma kimse gelmiyor, beni cepheye geri gönderecek kadar nüfuzlu birini hiç saymıyorum bile. Lynch, . Nyphron'dan şüphelendim çünkü onun hem nedeni hem de fırsatı vardı.

"Ne gibi bir neden?" diye sordu Amicus.

"Benim tahtına meydan okuyacağımı düşündüğünü sanıyordum, ama bu da şu soruyu akla getiriyor: Neden şimdi? Annem öldükten sonra neden beni ortadan kaldırmadı?

Öyleyse, belki de imparatorluğa kin besleyen biri olabilir diye düşünmeye başladım. Belki bir Erivan Sanatçısı, bir Miralyith, savaşı kaybettiği için intikam peşindedir ve Nyphron'un oğluyla başlayacağını düşündü. Ya da belki de benim haberim olmayan bir düşmanım vardır. Ama gerçek şu ki, hepimiz asker kaçaklarıyız ve bir noktada Amicus ve ben Lynch'in ölümünden sorumlu tutulabiliriz. Bu yüzden iç kesimlere gitmeli, bu üniformaları çıkarmalı, el sıkışmalı, ayrı yollara gitmeli ve yeni hayatlar bulmalıyız diye düşündüm."

"Olmaz, efendim," dedi Jerel.

"Değil mi?" Nolyn iç geçirdi. "Sence ne yapmalıyız, Jerel?" "Hiçbir fikrim yok, efendim. Ama ortadan kaybolmaya çalışmanın işe yaramayacağını biliyorum."

"Çünkü O, benim imparator olacağımı söylediği için mi?"

"Kesinlikle." Adam her zamanki gibi kendinden emin görünüyordu. Nolyn daha önce fark etmemişti, ama şimdi diğerlerinin gördüğünü gördü. *Onun sarsılmaz inancı biraz can sıkıcıydı.*

"Peki," dedi Nolyn, "sanırım aynı fikirde olmadığımızı kabul etmeliyiz."

"Üniformaları çıkarmak işe yaramaz," dedi Amicus. "Kaptan kim olduğumuzu biliyor. Senin gemisinin komutasını aldığını rapor edecek. Ve Lynch'in cesedi bulunursa..."

"Bunun için endişelenmiyorum. En azından şimdilik," dedi Nolyn. "Urlineus'un henüz bir üreme alanı yok, değil mi?"

Diğerleri başlarını salladılar.

“Öyle düşünmemiştim. Yani Lynch'in ölüm haberi bu gemiden daha hızlı yayılmış olması pek olası değil. Erbon Ormanı gazellerle dolu, bu yüzden o yoldan hiçbir haberci gönderilmez. Ortadan kaybolmak için bolca vaktimiz olmalı. İmparatorluğun uzak köşelerine dağılmış bir avuç adamı bulma ihtimali çok düşük. Ama hiçbirimizin Vernes'te çok uzun süre kalmamasını şiddetle tavsiye ederim uzun süre kalmamasını şiddetle tavsiye ederim.”

Stryker, Vernes rıhtımına yaklaşırken güneş batmak üzereydi.

Tüm iskeleler, gemiyi ve rıhtımı koruyan deri kaplı kazıklara sahipti. Bunların arasında, denizcilere gemilerini sabitlemek için demirleme noktaları sağlayan kelepçeler vardı. Bu görevle görevlendirilenler, kaptan biremenin yaklaşmasını yavaşça yönlendirirken, liman tarafında hazır bekliyorlardı.

Hedefledikleri iskelede bir kalabalık toplanmıştı. Uzun iskelede yüzü aşkın insan sıkışıp kalmıştı. Öfkeli bağırışlar ve havaya kaldırılmış yumruklar, pek de hoş bir karşılama olmayacağını gösteriyordu. Genellikle gemiler demir attığında, sevdiklerinizle neşeli bir kavuşma olurdu, ama burada toplanan grup daha çok öfkeli bir kalabalığa benziyordu.

Stryker'ın kaptanı, Nolyn'e endişeli bakışlar atıyordu. "Sence neler oluyor?" Nolyn diğerlerine sordu.

Riley başını salladı. "Hiçbir fikrim yok. Ama onlar sivil, bu yüzden bizimle bir ilgisi yok."

"Belki de buraya gelecek başka bir gemi için gelmişlerdir." Nolyn güverteyi ve denizi gözden geçirdi. Okyanusta ne bir direk ne de bir yelken görünüyordu. "Bu gemiye oldukça kararlı görünüyorlar," dedi Amicus. "Hepsi bize bakıyor bize bakıyorlar."

Jerel, parmaklığa doğru yürüdü ve aşağıya baktı. "Askerler geliyor, yirmi ya da . Sanırım şehir garnizonu."

Üniformalı ve miğferli yirmi kadar adam kalabalığın arasından itişip kakışarak iskelenin sonuna doğru ilerledi. "Geri çekilin, hepiniz!" lider, geçmeye çalışırken öfkeyle bağırdı.

Jerel, "Kılıçlar çekildi," diye bildirdi.

Nolyn ellerini havaya kaldırdı. "Lynch hakkındaki haberlerin bizden önce buraya ulaşmayacağına gerçekten çok para yatırırdım."

Amicus da aynı fikirdeydi: "Birisi kokuyu fark edene kadar günlerce o ofiste yatacağını düşünmüştüm."

"İyi bir noktaya değindin," diye ekledi Nolyn. "Bunun başka bir şeyle ilgisi olmalı."

"Ama ne?" diye sordu Amicus.

"Hiçbir fikrim yok." Kendinden emin bir gülümsemeyle Jerel'e baktı. "Ama sanırım bunu öğreneceğiz."

Nolyn, dümeni çeviren kaptana başını salladı ve "Kürekleri kaldırın!" diye bağırdı.

Tekne yerine oturduktan ve iskele indirildikten sonra, beş asker güverteye hücum etti. Hafif zırhlarının altındaki mavi tunikler, onların gerçekten şehir muhafızları olduğunu doğruluyordu. En öndeki askerin miğferindeki mavi fırça, şehir valisini tanımlıyordu. Subay, kırıdamayan Nolyn'e doğru ilerledi. Ancak Amicus, Riley ve Jerel öne çıktı.

"Affedersiniz, efendim." Vali selam vermek için göğsüne vurdu. "Ben Şehir Valisi Tolly ve gördüğünüz gibi, biraz sorunumuz var." Güverteyi taradı. "Aşağıda daha fazlası var mı?"

"Daha ne?" diye sordu Nolyn.

"Lejyonerler."

"Hayır, sadece sekizimiz var."

"Oh." Tolly açıkça hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Hızınızı takdir etmek zorundayım, ama... çok az adamınız var, efendim. En azından yarım kohort olmasını ummuştum."

Sonra zırhlarında yaban domuzu amblemini fark etti. "Yedinci Sikaria..." Gözleri fal taşı gibi açıldı. "*Yardımcı mı?*" diye ekledi, etkilenmiş bir ses tonuyla, sonra dikleşti. "Bu her şeyi açıklıyor. Umarım ününüz haklıdır."

"Bizi rahat bırakın!" kalabalık aşağıdan bağırdı. "Sizin buraya ihtiyacımız yok!"

"Neler oluyor?" diye sordu Nolyn.

"Yola çıkmadan önce size bir bildiri vermediler mi?"

Nolyn, *onun buraya gönderildiğimizi sandığını* fark etti. En iyisi ona uymak olduğunu düşünerek, "Hayır, zaman yoktu. Neden bize anlatmıyorsun?" dedi.

"Elbette, efendim. Rhulynia'ya Advaryn Wyn adında yeni bir vali atanacağı haberi geldi. Bern ve Urum nehirlerinin ötesinde, zengin bir bölge olan Vernes, sağlıklı bir bağımsızlık arzusu geliştirmiştir. Her yıl protestolar ve isyanlar yaşanıyor, ancak son zamanlarda bunlar daha fazla dikkat çekmeye başladı. Bu yüzden yeni vali atandı, durumu *düzeltilmek* için. Savaş geminizi gören kalabalık, sizin gelişinizi Advaryn Wyn'in gelişi sanmış."

"Yani takviye kuvvet talep ettiniz?"

Tolly başını salladı. "Evet, efendim. İkinci Lejyon, şehrin kargaşasına karışmayı defalarca reddetti.

Bu da bana, onların neden burada konuşlandırıldıklarını sorgulatıyor. Barışı korumak tamamen benim omuzlarımda ve yeterli adamım yok. Dün haber gönderdim ve yardımın gelmesinin en az bir hafta süreceğini düşündüm. Ama aynı zamanda birkaç

Yüz adam. Sik-Aux olsanız bile bu kadar az kişi göndereceklerini hiç düşünmemiştim.

"Durum ne kadar kötü?" diye sordu Nolyn. "İsyan mı?"

Tolly çirkin bir yüz ifadesi yaptı. "Hiç görmediğim kadar kötü ve her zamankinden daha yaygın. Halk, yeni valinin emirlerinden korkuyorlar ve sadece hoşnutsuzluklarını dile getirmekle kalmıyorlar. Silaha başvurmaya başladılar."

"Prymus? Bir şey sorabilir miyim?" diye sordu Demetrius. Adamın yolculuk boyunca çok az konuşmuş olduğunu düşünürsek, bu istek Nolyn'in dikkatini çekecek kadar garipti.

"Affedersiniz, vali," dedi ve palatus'un sancak tarafında tek başına durduğu yere doğru ilerledi. "Ne var, Demetrius?"

Palatus rıhtıma doğru baktı. "O insanlar babanızın yönetimine karşı isyan ediyorlar. Onlar, babanızın insanları, yönetici Instarya elitine hizmet etmek zorunda olan kölelerden biraz daha fazlası olan iki sınıflı bir toplum yarattığı için bunun adaletsiz olduğunu düşünüyorlar. Ve durum gittikçe kötüleşiyor. Aynı nedenle, İkinci Lejyon bu isyanı bastırmak için yardım etmekte yavaş, hatta isteksiz davranıyor. Görüyorsunuz, lejyonun tamamı yıllardır isyanın eşiğinde."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Ben, hem legatus hem de vali olan bir adamın palatusuyum, ya da öyleydim. Yüzlerce rapor ve haberi okumak benim görevimdi. Ve sana şunu söyleyebilirim ki, imparatorluk kuru bir fital üzerinde oturuyor. Ayrıca..." Demetrius durakladı ve sonra şöyle dedi: "Babanın seni öldürmeye çalıştığı konusunda yanılmamışsın."

"Ne demek istiyorsun?"

"Legate Lynch'in senin görevinle ilgili aldığı emri gördüm. Emre göre, geri dönemeyeceğin bir göreve gönderilecektin. İmza da imparatorunkine aitti."

Nolyn bu habere şok olmadı, sadece hayal kırıklığına uğradı. babasının uzun zamandır inandığı gibi bir piç olmadığına dair umut ışığı söndü. Orinfar dövmelerini öğrendiğinden beri, Nolyn Nyphron'da daha fazlası olması gerektiğini düşünmeye başlamıştı. Sonuçta, Persephone onunla bir nedenden dolayı evlenmişti. Belki de Nolyn'in görmediği, babası hakkında bazı şeyler biliyordu. İmparatorun kurtarılabilir bir yönü olabileceği düşüncesi hoş bir değişiklikti. Ama Demetrius, Nolyn'e her zaman tanıdığı aynı yaşlı adamı sunmuştu.

"Baban zayıfladığını bildiği için senin ölmeni istiyor. Sen, onun yıkımına yol açacak kıvılcım olabilirsin."

"Ve babamın beni o vadiye gönderdiğinden kesinlikle emin misin?"

Demetrius başını salladı. "Hayır. Bu kararı Lynch verdi, ama emirde senin ölümünün savaşta meydana gelen bir kaza gibi görünmesi gerektiği yazıyordu. Emir böyleydi."

"Peki bunu neden şimdi söylüyorsun?"

Palatus omuz silkti. "İzledim. Dinledim. Beni ilk kez esir aldığımda, hayatımdan endişe duydum. Senin hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Ama bana adil davrandın. Adamlarınla yaptığın tartışmalar dürüsttü ve fikirlerin değerli. Belki de Jerel DeMardefeld'in tanrısı haklıdır ve

Sen babanızdan daha iyi bir imparator olursunuz. Nyphron'un ne gördüğünü anlıyorum — onun karşı karşıya olduğu gerçek tehdit sizsiniz. Babanızın yerini alabilirsiniz.

Benden bir devrim başlatmamı mı bekliyor? Bu mümkün mü? Nolyn'in kafasında binlerce düşünce dolaşıyordu. *Hayır, bunun için yıllarca hazırlık yapmak gerekirdi. Öyle değil mi?* Nolyn, tek gerçek tanrının Nolyn'in yükselişini öngördüğünü ısrarla savunan, her zaman kendinden emin Jerel'i gördü ve bir kez daha Sephryn'i düşündü — takip edemediği yol gösterici yıldızı.

"Vali Tolly," diye seslendi Nolyn subaya, "aşağı inin ve geçidi güvenli hale getirin. Kısa süre içinde gemiden ineceğiz."

Tolly bir kez daha selam verdi, sonra adamlarını gemiden indirdi.

Nolyn gruba döndüğünde Amicus, "Neler oluyor?" diye sordu. Nolyn, "Jerel haklı. Ayrı yollara gitmiyoruz," dedi.

"Cevabı beğeneceğimden emin değilim ama yine de soracağım. Nereye gidiyoruz?"

"Percepliquis'e. Babamı tahttan indireceğim ve tahta geçeceğim."

Ramahanaparus Mirk düğüm atarken donakaldı. Riley Glot yemek kesesinin iplerini tuttu ama çekemedi, kesesi ellerinde bir kukla gibi sallanmaya devam etti. Everett Thatcher ağzındaki şeyi çiğnemeyi bıraktı ve Amicus birkaç kez göz kırpmak dışında hiç kıpırdamadı

Smirch ilk konuşan oldu. Kılıcı çenesini kaşdı, dudaklarını gevşetti ve "Kaybolma fikri hoşuma gitmişti." dedi.

"Neden fikrini değiştirdin?" diye sordu Amicus.

"Meğer ölüm emrini veren babammış, aslında benim ölüm emrini. Demetrius emri görmüş. Başkentten gelen tüm yazışmaları okumuş ve Nyphron'un iktidarını kaybetmekte olduğunu, orduda yaygın bir hoşnutsuzluk olduğunu söylüyor." Bir an düşündü. "Amicus, lejyon artık sadık değil mi acaba?"

Birinci Mızrak güldü. "Lejyonun *hiç* sadık olduğunu düşündün mü? Askerler sarayda oturan hükümdarı değil, yanlarındaki adamları önemserler. Her zaman böyleydi ve her zaman böyle olacak."

"Hayır," dedi Jerel meydan okurcasına. "Öyle olmak zorunda *değil*. Tek Tanrı başka bir yol olduğunu, daha iyi bir yol olduğunu bilir."

"Şimdi değil, Jerel," dedi Amicus ve sonra Nolyn'e döndü, "Saygısızlık etmek istemem efendim, ama bu biraz fazla dürtüsel görünüyor."

"Ve savaş sırasında beklenmedik bir fırsat ortaya çıktığında, onu değerlendirmeyecek misin? İsyan için olgunlaşmış bir şehre rastladık. Ateş çoktan yakıldı. Sephryn her zaman doğru olan şey için ayağa kalkıp savaşmamı savunmuştur." Nolyn deniz havasını derin bir nefesle içine çekti. "Sana anlattığım onunla yaşadığım tartışma, sadece babamla konuşmayı reddettiğim için değildi."

Ayrıldık çünkü o benim bir fark yaratabileceğime inanıyordu, ben ise hiç inanmıyordum. Benden, Nyphron'un önyargıları nedeniyle marjinalleştirilmiş insanları savunmamı istedi. Annem gibi olabileceğimi söyledi. Ama anlamalısın, Persephone bir efsaneydi. Onunla asla boy ölçüşemeyeceğimi düşünüyordum. Pes etmek çok daha kolaydı. Babamın hayatımı, ya da hayatımın yokluğunu, dikte etmesine izin verdim. Percepliquis'te son bulunduğumda, Sephryn kalmam için yalvardı, Nyphron'a karşı gelmem için bana yalvardı. Ama ben yapmadım. İznim bittiğinde ve madene dönmek üzereyken ona, "O imparator. Onun dediklerini yapmak zorundayım" dedim. O anda gözlerindeki ışığın söndüğünü gördüm. Saygısının yok olduğunu gördüm. O anda onu kaybettiğimi anladım. Persephone gibi bir kahraman olmamı, dünyayı daha iyi bir yer haline getirmemi istiyordu. Ama ben bunların hiçbirinin mümkün olduğuna inanmıyordum."

"Peki şimdi?" diye sordu Amicus.

"Artık yaşamadan nefes almaktan bıktım. Annemin mirasına layık olmayı reddettiğim için Sephryn'i kaybettim. Ve sonra bu adam çıktı." Jerel'in omzuna vurdu. "Ona göre, bir tanrı benim annem gibi *olduğumu* söylemiş. Sephryn'i dinlemedim, ama bir tanrıyı görmezden gelmeli miyim?"

"Peki plan nedir?" diye sordu Amicus.

"Babam, tehlikeli bir konumda bulunan çürümüş bir tahtı yönetiyor. Demetrius, lejyondaki birçok kişinin imparatora pek sadık olmadığını söylüyor. İkinci Lejyon buraya yakın bir yerde konuşlanmış ve bu isyana sempati duyduklarını sanıyorum. Bu ayaklanmaya sempati duyuyor olabileceklerini düşünüyorum. Tolly neden başka lejyonerler istesin ki? Bu halk ayaklanmasını kullanarak İkinci Lejyon'un desteğini kazanabilirsek, batıya yürüyüşe geçebiliriz ve..."

"Birinci Lejyon Rhenydd'de kalıyor," diye işaret etti Riley. "İmparatorun onları yakınında tutmasının nedeni bu olabilir. Planların hakkında söyleyecekleri bir iki şey olabilir."

Nolyn gülümsedi. "Grenmorian ve Goblin Savaşları boyunca Birinci Lejyon'da görev yaptım. Halen görevde olanlar beni tanımıyor ama hakkımda *bir* şeyler biliyorlar. Eğer bir lejyon davamıza katılmaya meyilli ise, o da onlardır."

"Birinci ve İkinci Lejyonlarla, Percepliquis'i bir öğleden sonra ele geçirebiliriz," dedi Riley yumuşak bir sesle. "Onların tek sahip oldukları şehir muhafızları ve saray askerleri."

"Ve Instarya," dedi Nolyn, İkinci Mızrak'ı işaret ederek. "Onları unutma. Onlar senin hayal edebileceğinden daha sertler."

"İkinci'nin bir yabancıнын komutası altında ihanet etmesinin ihtimali çok düşük görünüyor. Bu macera daha başlamadan bitecek," dedi Amicus.

"Beni takip etmek zorunda değilsin," dedi Nolyn.

"Sanırım yanlış anladınız," dedi Amicus. "Bu fikre karşı değiliz, en azından ben değilim. Bu yüzden sizinle kaldık, bu yüzden hayatımı ve filonun geri kalanını riske atmaya hazırdım. Umuyordum ki bu noktaya geleceksiniz. Sadece bunu nasıl yapacağınızı merak ediyorum."

Nolyn ona gülümsedi. "Ben de."

Nolyn, adımlarının uyumlu ritmiyle zıplayan rampadan aşağı doğru yol gösterdi. Körfezi geçip rıhtıma uzanan iskeleyi geçerken, giderek büyüyen kalabalığın devam eden gürültüsünü ve öfkeli bağırışlarını duydular; sesler daha da yükselmişti.

Şehir muhafızlarının geri kalanı, emredildiği gibi, rampanın dibinde yarım daire şeklinde duruyordu. Kalkanları ve çıplak kılıçlarıyla öfkeli kalabalığı geri püskürtüyorlardı.

Dibe ulaştıklarında, Sik-Aux kendilerini etrafları sarılmış ve gidecekleri bir yolun olmadığı bir durumda buldular. Kalabalık, mızraklardan kılıçlara, sopalardan taşlara kadar her türlü silahla donanmış sivil giysili insanlarla doluydu. Önde ve ortada duran özellikle iri yarı bir adam, iki eliyle barbar uzun kılıcını tutarken onlara bağırıyordu: "İmparatorun yanına dönün ve ona Vernes'in Instarya yönetimini tolere etmeyeceğini söyleyin!"

Tolly, Nolyn'e şöyle seslendi: "Senin yardımınla bu kalabalığı dağıtıp liderlerini bulup infaz edeceğiz. Bu her zaman işe yarar, bu sefer de öyle olacak."

"Bu sefer bunun daha zor olacağını düşünüyorum," dedi Nolyn.

"Neden öyle, efendim?"

"Çünkü bizi imparator göndermedi. Biz sizin takviye kuvvetleriniz değiliz." Nolyn etrafına baktı. "Bana basacak bir şey bulun," dedi diğerlerine.

"Şurada," dedi Amicus, işlerini bitirmek için sabırsızlanan mürettebatın gemiden indirdiği bir yığın sandığı işaret ederek.

Nolyn birinin üzerine tırmandı. Yetişmediğini düşünerek, iki sandığın üzerine çıktı. Oradan, önündeki ve altındaki kalabalığın tamamını görebiliyordu. Onlar da onu fark ettiler.

"Sizi cezalandırmaya geldiğimizi mi sanıyorsunuz?"

Kalabalık, onun bağırışını duyunca sessizleşmeye başladı.

Bir an bekledi, sonra ekledi: "İsyanınızın intikamından mı korkuyorsunuz?" Başını sallayarak büyük bir gösteri yaptı. "Beni imparator göndermedi. Ben Advaryn Wyn değilim. Buraya yeni valiniz olmak için gelmedim."

Kalabalık daha da sessizleşti.

Nolyn gülümsedi. "Dürüst olmak gerekirse, babam burada olduğumu bilseydi beni öldürürdü."

Kalabalık sessizleşti, sonra bir el diğerlerinin başlarının üstünden uzanarak onu işaret etti. "Bu Nolyn Nyphronian! Bu prens!"

Sanki biri sıcak ateşe ıslak odun atmış gibi topluluktan bir çılgılık yükseldi.

ateş

e "Nereli olduğunu nasıl anladın?" diye sordu bir başkası.

ıslak "Kısa bir süre önce Calynia'ya giderken buradan geçti. Ben

bir

odu

n

atmı

ş

gibi

topl

uluk

bir ç

Urlineus'a giden bir gemiye bindi. Birkaçımız onu gördük. Prens arkadaşımın elini sıktı. Kesinlikle oydu."

Vali Tolly bir adım geri attı, gözleri kocamanlaşarak Nolyn'i yeniden inceledi. "Sizi boyun eğdirmek için burada değilim," diye bağırdı Nolyn kalabalığa. "Neden geldin?" diye sordu biri. Ön sırada duran iri yarı bir adamdı

. Sesi güvensiz ve şiddet doluydu.

"Dediğim gibi, beni imparator göndermedi, ama beni buraya sürükledi. Beni kibri, adaletsizliği, bağnazlığı ve insanlığa olan küçümsemesi sürükledi."

Onun kimliğini duyduktan sonra ortaya çıkan fısıltılar sustu. Daha fazla insan dinlemek için durdukça hareket sesleri de sustu.

"Babam, halkı feda ederek kardeşlerini korumuştur. Çok uzun zamandır, insanlık imparatorluğu bir avuç Instarya Fhrey tarafından yönetilmektedir. Şehirlerimiz ve kasabalarımız insanlar tarafından inşa edilmiştir. Ticaretimiz, yollarımız, gemilerimiz, hepsi insanlar tarafından inşa edilmiştir. Bunların hepsini korumakla görevli lejyonlarımız"

Amicus ve Jerell'i işaret etti—"tamamen insanlardan oluşuyor, ama biz insanlar tarafından yönetilmiyoruz. Yürüyüş emirlerimizi Nyphron ve *elf* kardeşliği gibi kişilerden alıyoruz." Bu kelimeyi duyan kalabalık

yeni bir şaşkınlık dalgası yaşandı.

Nolyn devam etti: "Empyre'da hiçbir yerde bir erkek Fhrey'e eşit değildir. Yasalar sadece onlar için geçerlidir. Bir Fhrey'i öldürürseniz, siz ve aileniz idam edilirsiniz. Peki ya bir Fhrey bir erkeği öldürürse? Katil asılır mı? Hapis cezasına çarptırılır mı? hapse atılır mı?"

Kalabalıktan birkaç kişi "Hayır!" diye bağırdı.

"Tabii ki hayır," dedi Nolyn. "Bir insan bir hayvanı öldürdüğü için cezalandırılmaz. Ve inanın bana, imparator insanları öyle görüyor."

"Ama sen onun oğlusun!" diye bağırdı biri. "Sen..." Sonraki kelime boğazında kaldı.

"Ben *köprüyüm*," dedi Nolyn. "Annem insan, babam Fhrey.

—Her iki dünyaya da ayak basıyorum, bu da bana yargısal tarafsızlık sağlıyor. Sadece ben adil bir yargıç olabilirim ve size şunu söyleyeyim: babam bir pislik. Size kötü davrandı, sizi iki sınıflı bir sisteme tabi tuttu.

"Yüzyıllardır lejyonda hizmet ettim." Üniformasının göğsüne vurdu. "Her savaşta savaştım, iyi adamlarla omuz omuza hizmet ettim ve onların aldıkları ödülü ilk elden gördüm: aşığılama ve hor görme. Başkentimiz annemin adını almıştır ve size şunu söyleyebilirim ki, o asla böyle olmasını istememişti. O, Fhrey ve insanlar dahil herkesin adil ve tutarlı yasalar altında yaşadığı bir dünyaya inanıyordu. Ama Persephone sekiz yüzyıl önce öldü ve babam hala yaşıyor. Dünya değişti, ama imparator değişmedi. Bence bu sorunu çözmenin zamanı geldi ve bu yüzden buradayım."

"Sen ihanet ediyorsun," diye suçladı Tolly.

Nolyn bir an düşündü, sonra başını salladı. "Ne yazık ki, pek iyi değil. İkinci dilim ama öğreniyorum. Çocuklarımız için bu dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek istiyorsak hepimiz aynı şeyi yapmalıyız."

Tolly geri adım attı. "Sen... sen dünyanın şimdiye kadar gördüğü en büyük gücün gücüne meydan okuyacak mısın?"

Nolyn omuz silkti. "Neden olmasın? Babam yaptı ve şimdi her sabah yaban mersinli tart yiyor." Nolyn babasının kahvaltıda ne yediğini bilmiyordu, ama başka kimsenin de bilmediğini düşündü. Yüksek ve sakın bir sesle kalabalığa seslendi. "Temeli zayıf bir ev yıkılır, yıkılmak zorundadır. Onun yerine, sadece birkaç kişiye değil, herkese barınak sağlayan yeni bir yapı yükselecektir."

"Bize katılmak için mi buradasın?" Yine ön sırada oturan iri yarı adamdı. Uzun kılıcını indirmişti ama alt dudaklarını dışarı çıkarmış ve bir ucunu yukarı doğru kıvrarak alaycı bir gülümseme takınmıştı. Nolyn, onun ya liderleri olduğunu ya da en azından öyle görünmek istediğini tahmin etti.

Nolyn başını salladı. "Hayır, katılmayacağım. Ama size liderlik edeceğim." *Stryker*'i işaret etti. "Bu imparatorluk savaş gemisini zulmün sembolü olarak gördünüz ve öfkeli ve dağınık bir şekilde, meydan okuyan protestocular olarak buraya geldiniz. Ama bu gemi, daha iyi bir hayata geçişinizi müjdeliyor. Sizi saraya meydan okuyabilecek ve dünyayı değiştirebilecek gerçek devrimciler haline getirmek üzereyim."

"Şehrin ayaktakımı bir şey, efendim," dedi Amicus. "İkinci Lejyon ise bambaşka bir şey olacak."

Sokakta ilerleyerek, denizciler ve lejyonerler arasında popüler olan Sea Serpent adlı bir bara girdiler. Sade bir mekan olan bu bar, çatıyı tutan kalın direkler ve güverte tahtalarıyla kaplı basit bir nakliye sandığı tezgahıyla donatılmış büyük bir açık odadan ibaretti. Sandalye ya da masa yoktu, kavgada kırılacak hiçbir şey yoktu.

Yedinci Sik-Aux'un geri kalan üyeleri, tezgahın arkasındaki büyük fiçiden doldurulan tahta bardaklarda bira içiyorlardı. Yavaşça yudumluyorlardı. Demetrius içki içmeyi reddetti, ama sessiz ve dikkatli bir şekilde onların yanında durdu.

Nolyn başını salladı. "Daha kötü yerler de var, sence de öyle değil mi?" "Sen delisin. Bunun farkındasın, değil mi?" dedi Amicus.

"Belki." Nolyn acı bir gülümsemeyle, "Bunu babamdan mı yoksa annemden mi aldığımı bilmiyorum, ama ailemizde bu özellik var, orası kesin."

"Bir planımız var mı?" diye sordu Riley.

Nolyn başını salladı. "Tolly, İkinci Komutan'a, isyancı lejyonerlerin liman yakınlarında sorun çıkardığını bildirecek ve bu da bir tür tepkiyi beraberinde getirecektir. Ama bunun ötesinde, hayır. Subay el kitabında isyan başlatmakla ilgili bir bölüm olmadığını öğrenince şaşıracaksın."

"Eğer kapsıyor olsaydı," dedi Myth, "bunu uygulamak akıllıca olmazdı."

"İyi haber şu ki," dedi Nolyn, fincanını çevirerek, "el kitabında imparatorun oğlunun isyan başlatmasını nasıl engelleyeceğimizle ilgili bir şey de yok."

"Bu el kitabı tamamen işe yaramaz gibi görünüyor," dedi Smirch. Toplandıkları tahta sütuna bir omzunu dayadı. Sütun üzerinde kılıç bıçaklarından kaynaklanan bir dizi eski yara izi.

"Smirch," dedi Riley, "subay el kitabı diye bir şeyin olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Smirch kaşlarını çatı. "Ben nereden bileyim? Ben subay değilim ve okuma bilmiyorum." Her ikisi de gurur kaynağıymış gibi sırıttı, sonra bir yudum bira içti.

"İkinci Lejyonun çabuk gelmesini umuyorum. Burası güzel bir yer.

Cidden içmek istiyorum. Belki kasabada bir kadın ararım. Eminim burada güzel kadınlar vardır."

"Erbon'da bunca yıl geçirdikten sonra," dedi Myth, "tutunacak bir kuyruk bulamadığın için muhtemelen hayal kırıklığına uğrayacaksın."

Bu sözler, şakayı tam olarak anlamamış gibi yarı gönülsüz bir şekilde kaşlarını çatan Smirch hariç, hepsini güldürdü.

Deniz Yılanı'nın kapısı açıldı ve zırhlı bir grup adam büyük odaya akın etti: kırmızı tunikler, ağır zırhlar... sıradan bir lejyon. Askeri düzen içinde yayıldılar ve girişin iki yanına sıralandılar. İkinci Lejyon'un prymus'u ve Birinci Mızrak nihayet içeri girdiğinde, içeride otuz kadar adam vardı.

Prymus uzun boyluydu ve eğitimli bir üstünlüğü vardı, bu da onun rütbe peşinde koşan birinden çok atanmış biri olduğunu gösteriyordu. Birinci Mızrak ise üniforması ona küçük gelen bir kaba kuvvetli adamdı. En dikkat çekici özelliği, yeni traş olmuş olmasıydı. Bütün adamlar öyleydi.

"Sizler imparatorun oğlu ve maiyeti olduğunuzu iddia eden grup musunuz?" diye sordu prymus.

Son bir saat boyunca Deniz Yılanı'nda sadece Nolyn'in grubu vardı. Sahibi bile kaçmıştı. Yine de Nolyn etrafına bakındı. Sonra kendini işaret etti ve başını salladı. "Korkarım bir yanlışlık var.

Biz böyle bir iddiada bulunmadık."

Prymus başını salladı ve Birinci Mızrağına gülümsedi. "Gördün mü?"

"Benim söylediğim şey, babama karşı bir devrim başlatmak için burada olduğumdu ve sanırım kalabalıktan biri benim Nolyn Nyphronian olduğumu fark etti."

Prymus'un kaşları yukarı kalktı. First Spear güldü.

"Onu tutuklayın!" diye emretti prymus.

Askerler harekete geçmeden önce Amicus, Riley, Jerel ve Myth bardaklarını bırakıp silahlarını çekti.

"Aptalca davranmayın," dedi prymus. "Hiç şansınız yok." "Ne dersin?" diye sordu Amicus İkinci Lejyonun Birinci Mızrağına.

"Sence şansımız var mı?" Adam tereddüt etti.

"Sana bir emir verdim, Sikes," diye talimat verdi prymus.

"Yedinci Sikaria üniformalarını giyiyorlar, efendim," diye açıkladı Birinci Mızrak.
"Yardımcı üniformalar, efendim."

Prymus, Nolyn'e gözlerini kısarak baktı. "Onları çaldınız, değil mi?"

"Üzerlerine uymuyor gibi mi görünüyorlar?"

Prymus onun cevabından hiç memnun kalmadı. "Yedinci Sik-Aux neden hain olsun ki?"

"Aslında ihanet etmediler," dedi Nolyn. "Babam... onu imparator olarak tanıyorsunuz olarak tanıyorsunuz, beni ve bu değerli beyleri öldürmeye çalıştı. Gördüğünüz gibi, başaramadı. *Biz* hain olmadık, *imparator oldu*... Ve çok daha önce, tek oğlunun öldürülmesini savaşta bir kayıp gibi göstermek için Yedinci Sikaria Yardımcı Birliğini feda etmeyi emretti."

Prymus, başını hafifçe eğip ağzını aralık bırakarak Amicus'a odaklandı. "Seni... seni gördüm. Percepliquis'te. Sen Amicus Killian'sın."

Bu isim, onu duyan herkes üzerinde derin bir etki yarattı. Askerler yer değiştirdi; bazıları fısıldaştı, bazıları birbirlerini dürttü. Onlara bağırması gereken Birinci Mızrak, karşısındaki adam karşısında kendisi de hayranlık duyuyordu. "Üç kılıç," diye mırıldandı. "Başına imparatorluk ödülü konmuş."

"Almak ister misin?" diye sordu Amicus.

"Prens Nolyn, babasının kurduğu tuzaktan kaçabilmemiz için kendini feda etmeyi teklif etti," dedi Riley.

Everett konuştu. Gençliğin samimiyeti her kelimeyi duygu ile kapladı. "Bana atını vererek hayatımı kurtardı."

"O, dünyayı insanlar için daha iyi bir yer haline getirmek istiyor. Ben de bir erkek olarak, böyle bir fikre karşı çıkmanın pek mantıklı olmadığını düşünüyorum. Tabii ki" — Amicus prymus'a doğru bir adım attı— "sen bir erkek değilsen."

Amicus, hasta gibi görünen subaya gülümsedi.

"Bunu kolaylaştırayım," dedi Nolyn. Hem dikkatlerini çekmek hem de tek başına kılıç çekmediğini göstermek için ellerini çırttı. "Ben sadece imparatorluk prensi değilim, aynı zamanda prymus rütbesine sahibim ve senden çok daha kıdemliyim. Dolayısıyla, babamdan aksine bir emir almadığın sürece ve böyle bir emir alana kadar, benim emirlerime uymakla yükümlüsün."

Prymus, hasta görünmekten kaybolmuş gibi görünmeye başladı. Adamlarına bakarak, belki de onların tavrını ölçmeye çalışıyordu.

"İronik, değil mi?" dedi Nolyn. "Bana itaat edersen, vatana ihanetten yargılanırsın. İtaatsizlik edersen sadakatsizlik suçundan yargılanırsın. Sadakatsizlik, vatana ihanet kadar

vatana ihanet kadar korkunç bir suç değil, ama her ikisi de ölüm cezası gerektiriyor" — Nolyn ellerinde görünmez nesneleri tartıyormuş gibi yaptı— "aslında aynı şey."

Nolyn ikisi arasındaki mesafeyi aştı ve subayın omzuna sempatik bir şekilde elini koydu. "Bence yapman gereken şey ne için ölmeye hazır olduğuna düşünmelisin. Muhtemelen hiç görmediğin ve sana Nyphron'a tanınan ayrıcalıkları sana tanımayan bir imparatorluk için hayatını riske atmanı söyleyen bir imparatoru savunmak mı? Instarya'nın yandaşları mı? Yoksa, o da bir insan olduğu için size adil davranacağına söz veren önünüzdeki adama yardım etmeyi mi tercih edersiniz?

Uzun bir sessizlik oldu.

"Orada gerçekten büyük bir fiçı mükemmel bira var," dedi Nolyn. "Bir şeyler içip biraz daha konuşalım mı, yoksa birbirinizi öldürmeye mi başlayalım?"

Prymus hala cevap vermediğinde, Nolyn direnç görmemesini fırsat bilip topu kendi lehine çevirdi. "Everett, İkinci Lejyon'un prymusuna ve Birinci Mızrağa içki doldur, bana da bir tane getir."

Çocuk üç bardakla geri geldi ve onları dağıttı. "Daha parlak bir geleceğe," dedi Nolyn ve bardağını kaldırdı.

Prymus, Amicus'a, sonra da Nolyn'e baktı. "Birinci Prymus'u ve benim temsilcimi ikna etmen gerekecek. Onlardan daha üstün değilsin."

"Legatus Farnell Instarya'dan nefret eder," dedi Birinci Mızrak. "Ve Peygamber'in büyük bir hayranıdır." Amicus'a başını salladı.

"Zor olacağını söylemedim." Prymus Nolyn'e baktı. "Ama bunu gerçekten başarabileceğini düşünüyor musun?"

"Hayır." Nolyn başını salladı, sonra kadehini tekrar kaldırdı. "Ama *bence* başarabileceğimizi düşünüyorum." İçti.

Prymus da aynısını yaptı.

Nolyn ve Amicus, şehrin kuzeyindeki tepelerde bulunan çadırında Legate Farnell ile buluştu. Legate, kariyerli bir askardı. Nolyn bunu üniformasından anlayabilirdi. Kendi çadırının mahremiyetinde üniformasını giyiyordu. Miğferi değil, adam deli değildi, ama pallium veya tunikten çok etek ve zırhla daha rahattı. Tavırları da başka bir göstergeydi. Dik duruyor, gözlerine bakıyor ve hiç gülümsemiyordu. Yıllarca savaşta adamlara komuta etmemiş olsaydı, etmeliydi.

"Yedinci Sikaria Yardımcı Birliği," dedi Farnell, karanlık, gölgeli gözleriyle onları inceleyerek.

"Artık değil," diye cevapladı Nolyn. "Sadece sekizimiz kaldık ve biz de firar ettik, bu yüzden artık bu unvanı kullanabileceğimizi sanmıyorum."

Farnell başını salladı. En azından Nolyn öyle düşündü. Hareket o kadar hafifti ki, hayal etmiş olabilirdi. Komuta çadırındaki diğerleri hiçbir şey söylemedi.

Tüm legatlar çadırlarda çalışmıyordu. İmparatorluk fermanı ile şehir sınırları içinde dükkan açmaları yasaklanan bazıları, çiftlik evlerini veya ahırları ele geçirmişti. Nolyn, Birinci Lejyon'un legatının bir zamanlar bir şaraphaneye yerleşip orayı şimdiye kadarki en iyi karargah olarak nitelendirdiğini hatırladı. Ancak çadırlar kullanıldığında, hepsi aynı standartlara uyuyordu: kalın direklerle desteklenen kırmızı ve kahverengi kanvas duvarları olan geniş bir kare alan. İçeride, zeminler üst üste bindirilmiş halılarla kaplıydı ve her zaman bir masa ve

masa vardı. Farnell'in çadırında dört kişi daha vardı. Biri açıkça lejyonun Birinci Prymus'uydu, diğeri ise bir katiplik yapıyordu ve parşömen üzerine yazarken, fare ahşabı kemirir gibi bir ses çıkarıyordu.

Genç bir adam — bir koşucu — küçük bir parşömenle içeri koştu ve hemen onu elçiye uzattı. Aceleyle selam verdikten sonra ayrıldı. Farnell mührü kırdı, parşömeni inceledi, sonra tekrar silindir şeklinde sardı.

"Sen Amicus Killian'sın." Farnell parşömenin ucuyla onu işaret etti.

"Evet, efendim." Amicus ve Nolyn, büyük çadırın içinde omuz omuza durarak, haritalarla kaplı büyük masanın önünde dikkatle beklediler.

"Bunca zamandır burada mıydın?" diye sordu İkinci Lejyonun Birinci Prymus'u. Jareb Tanator olarak tanıtılmıştı ve Farnell'den parşömeni almak için öne çıktı, ona bir göz attı ve sonra masanın üzerinde haritalarla kaplı olduğu kadar parşömenlerle de kaplı olan yığına ekledi.

"Abryll Orphe ile savaştan iki gün sonra lejyona katıldım," diye cevapladı Amicus.

"İmparator'dan kaçtın mı?" diye sordu Jareb.

Nolyn bir hakaret algılamadı. Tanator'un ses tonu alaycı değildi. Aksine, tüm duygulardan yoksundu. Hem legat hem de Birinci Prymus boş duvarlar gibiydi ve mükemmel kart oyuncuları olurlardı.

Zincirli değiliz, en azından bu bir şey.

"Bunun bir emsali yok mu?" dedi Farnell, sonra omzunun üzerinden büyük masanın yanındaki küçük masada çalışan kâtime baktı. Kâtip başını kaldırdı ve hızla salladı. "Öyle düşünmüştüm."

Farnell kollarını kavuşturdu. "Başka biri olsaydın, çoktan asılmış olurdun."
"Bunu yapamayız efendim," dedi kâtip. Sesi, kötü ayarlanmış bir düdük gibi tizdi.
"Evet, biliyorum Sloot. Bu yüzden dedim ki..." "O
imparatorun oğlu ve..."
"Bunu biliyorum, Sloot." "Özür
dilerim, efendim."

Farnell başını salladı ve iç geçirdi. "Yazmanımın aşırı hevesle belirttiği gibi, imparatorun oğlunu idam edemem. Amicus Killian'ın idamını emretmek de *zor* olurdu, her ne kadar sen zaten imparatorluk tarafından ölüm cezasına çarptırılmış olsan da. Ünlü Yedinci Sik-Aux'un geri kalan üyelerini öldürerek de popülerlik yarışmasını kazanamazdım. Vernes son zamanlarda isyan ateşine kapılmış durumda ve senin zamanlaman kesinlikle berbat."

"Ya da mükemmel," dedi Birinci Prymus.

Farnell subayına küçümseyen bir bakış attı. "Hiçbir şey mükemmel değildir, ama bu durum çok garip. Limanda yaptığın açıklama lejyonumu çoktan parçaladı. Haber şehirden çıktı, tüccarlar ve gezgin doktorlar aracılığıyla yayıldı. Birkaç gün içinde Percepliquis'e ulaşacaktır. İmparator olaya müdahale edecek ve bana görevimi bildirecek, ki sanırım bu görev hepinizi saraya göndermek olacak..."

"Eğlence," dedi Amicus.

Legatus ona baktı ve başını salladı. "Evet, ben de öyle tahmin ediyorum."

Nolyn kollarını uzattı. "O zaman neden kelepçe ve zincir takmıyorum?"

"Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, bir komutan tanrıların lütfuyla değil, adamlarının itaatıyla yönetir. Ben beş bin eğitimli katili kontrol ediyorum. Korku ve saygı, lejyonumu hizada tutan şeydir. Morali doğru bir şekilde değerlendirip yönlendirmek, beni bu çadırda tutan ve mızrağın ucundan uzak tutan tek şeydir. Şu anda moral en iyi ihtimalle zayıf."

"Bence durum daha da kötü, efendim," dedi kâtip, başını ve kalemını işinden kaldırmadan.

"Sessiz ol, Sloot." Farnell, Birinci Prymus'a baktı ve kaşlarını çatı. Kariyer askerleri asla gülümsemezlerdi, ama sık sık kaşlarını çatarlardı, ya da buna *taburcu gülümsemesi* denilen şeyi yaparlardı. "Elbette, Nolyn Nyphronian ve Amicus Killian aptal değiller, değil mi? Bunların hepsini biliyordun, yoksa asla bir kutu yığınının üzerine çıkıp devrimin başladığını ilan etmezdin."

Nolyn ve Amicus'un taş surat takınıp bekleme sırası gelmişti. Nolyn, Farnell'i tekmelediği, merdivenin kenarında sallanan açık bir şarap fıçısı olarak görüyordu. Ya yerine yerleşip her şey yoluna girecekti ya da devrilip düşecek ve her yeri berbat bir hale getirecekti.

"Ama," dedi Farnell, düşünceli bir şekilde ellerini birleştirerek, "sesleri biliyor musun acaba?"

Nolyn bilmiyordu ve ifadesiz bir yüz ifadesini korumaya çalışsa da ifadesiz bir yüz takınmaya çalışmasına rağmen, Amicus'a baktı ve onun da hiçbir fikri olmadığını gördü. "Öyle düşünmüştüm," dedi Farnell. Legatus, çadırının girişine serilmiş

halıların üzerinden çadırının girişine doğru yürüdü ve çadırın kapılarını kapatarak kampın gürültüsünü dışarıda bıraktı.

"Vernes'in kargaşaya hazır olmasının iki nedeni var. Birincisi, Rhulynia valisinin yakın zamanda vefat etmesi. İkincisi ise imparatorun yeni atadığı kişi. Advaryn Wyn, Merredydd kökenli bir Fhrey ve insanlardan nefret ettiği biliniyor. O, adil liman kentimizin liberal yapısına karşı sert önlemler alacağına söz verdi.

Sonuç olarak, yeni valinin göreve başlayacağı Kurucular Günü'nde bir isyan başlatılması için genel bir çağrı yapıldı. Çoğu insan zaten bu yılki kutlamaların bir protesto günü olacağını düşünüyordu, sonra sen ortaya çıktın. Şimdi insanlar tüm meseleyi daha da ciddiye alıyor.

"Vernes'in gergin olmasının ikinci nedeni sesler." Masaya geri dönüp masaya yaslandı. "Erkekler, özellikle de lejyondaki erkekler, kafalarında bedenleri olmayan sesler duyuyorlar ve bu sesler onları devrime teşvik ediyor. devrim yapmaya teşvik eden bedensiz sesler duyuyorlar."

"Kimin sesi, efendim?" diye sordu Nolyn.

"Mesele de bu zaten. Kimse bilmiyor, ama bunu deneyimleyenler bunun bir tanrının sesi olduğuna inanıyorlar."

"Hangi tanrının?"

Farnell omuz silkti. "Önemli değil. Önemli olan bu seslerin söyledikleri. Onları imparatorun adaletsizliğinden kurtaracak bir kahramanın geleceğini müjdeliyorlar."

"Beni kastetmiyorsun, değil mi?"

"Sesleri duyduğunu bildirenler, bu kurtarıcının savaş gemisiyle doğudan geleceğini ve ne insan ne de Fhrey olacağını açıkladılar."

Sözlerinin etkisini gösterebilmesi için bir süre bekledi. "Bir tanrı benim gelişimi mi kehanet etti?"

Farnell başını salladı. "Etkileyici, değil mi? Ve şimdi sen geldin, eskiden hayal gibi görünen bir dilek gerçek oldu. Bu noktada,

sana emrettiğim her şey aslında bana da olacak. Bu da beni, imparatora sadık kalıp adamlarımı isyana teşvik etmekle kendi adamlarımı isyana davet etmek ya da devrimi kucaklamak ve senin babana meydan okumak ve dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek için kaderinde olduğunu söyleyen seslere kulak vermek arasında kalmamı sağlıyor."

Masadan kalktı, halıları geçti ve çadırın kapısını açarak karanlık iç mekana güneş ışığının girmesini sağladı. "İkinci Lejyonun komutasını sana devredebilir ve çevremdeki beş bin katilin desteğini ve sevgisini kazanabilirim. Ancak bunu yapmak imparatorun gazabına da uğratacaktır. Eğer kazanırsan, birçok kişinin gözünde bir kahraman olurum. Sadık kalırsam ve kısa vadede hayatta kalırsam, sen başarısız olsan bile, Advaryn Wyn kesinlikle Rhulynia ve Vernes'e ibret olsun diye görevlendirilecektir. Şehre yürüyüş yapmam ve tanıdığım yüzlerce erkek ve kadını öldürmem emredilecektir. Tek suçları, kendi imparatorluklarında adil ve eşit muamele görmek isteyen insanlar."

Nolyn, o anda, legatın kararını çadırına girmeden önce çoktan verdiğini anladı. "Bu sesi duydun. Değil mi?"

Legatus Farnell cevap vermedi, ama *lejyoner gülümsemesi attı*.

Augustine'in yarattığı eser muhteşemdi. Kocaman bir zümrüdü tavuk yumurtası şeklinde ve boyutunda işledi. Sonra onu narin altın tellerle ördü ve minik elmaslarla sabitledi. Bütün eser kral için bir dakikalık, turşu ile servis edilen kahvaltı gibi, som altın bir kaide üzerine yerleştirilmişti. Mücevherlerle süslenmiş bu sanat eseri son derece hoş, ama aynı derecede işe yaramazdı. Augustine bir bilezik, kolye veya kol bandı yapmış olsaydı, Nyphron'un onu gerçekten takma ihtimali vardı. Ama bir yumurta? Bir tavus kuşundan daha kibirli bir şekilde değerini ilan ediyordu ve boyutu, aptalca sergilenirse kolayca alınabilecek ve çalıntı edilebilecek kadar küçüktü. Böylesine absürt bir hazine için tek bir yer vardı.

"Sence onu hemen kasaya koyar mı?" diye sordu Sephryn, Errol'a. Hırsız, Gem Kalesi'ni görmek için hevesliydi. Üçü, mücevherin bulunduğu küçük bir sergi masasına oturdular. Güneş ışığı, elmasları parıltıyordu.

"Errol?"

O, masadaki yumurtaya büyülenmiş bir şekilde oturup bakarken, onu duymamış gibi görünüyordu.

"Errol?"

"Ne?" Gözlerini kırptı. "Oh, ah, tabii ki, imparatorun ne yapmasını bekliyorsun? Onunla dolaşmasını mı? Mükemmel. Kesinlikle mükemmel. Şimdi onu onun eline ulaştırmamız gerekiyor."

İkisi de Augustine'e masum bir gülümsemeyle baktılar.

Brinkle kaşlarını çattı ve ofis koltuğuna yaslandı, parmaklarını kol dayanağına, yürüyen bir fare sürüsü gibi ses çıkararak vurmaya başladı. "Hiç de Bunu Belgriclungreians'ın resmi hediyesi olarak sunmaktan rahatsızlık duymuyorum. Bu tür şeyler kamuya açık bilgilerdir. Bağımsız hareket etme yetkim yok."

"İmparatora hediye vermek suç mu?" diye sordu Errol. "Şey, hayır."

"Bunun bir savaşı başlatacağını mı düşünüyorsunuz?"

"Tam olarak değil, ama bu olayda benim rolümün ne olduğu belirlendiğinde, ben..."

"Ne kısmı?" diye sordu Errol. "İmparator'a, yani ev sahibine, Kurucular Günü için bir hediye verdin. Son derece cömert bir hediye. Bu hediye bir zümrüt oldu. Birçok insan yeşil mücevherleri sever. İmparatorun kasasına karışması senin suçun değil. Ona oraya koymasını bile istemedin, değil mi? Tabii ki istemedin. Tamamen tesadüf suçlu. Peki bu seninle ne alakası var?"

"Bunun yapımı oldukça pahalıydı, bunu belirtmeliyim." Augustine, yeni köpeğinin uzak bir çiftliğe gideceği söylenen bir çocuk gibi yumurtaya baktı.

"Rain, Gronbach değil. Hatırladın mı?" Sephryn gülümsedi, cesaret vermek için parmaklarıyla ağzının köşelerini yukarı doğru itti. "Güven bana. Tehlikede olan şey daha değerli."

Augustine Brinkle içini çekti. "Sizi içeri almamalıydım. Asla dinlememeliydim." Parmağını salladı. "İkiniz de bana borçlusunuz."

"Empyre sana borçlu olacak," dedi Sephryn.

Augustine yine kaşlarını çatı. "*Empyre*, sekiz yüz yıldan fazla bir süre önce Nyphron'a yaptığımız taç için bize hala borçlu."

"Bana Gronbach'ın sözleri gibi geldi," dedi Sephryn. "Mirasın üzerine odaklanmalı ve kafadaki seslerle savaşmalısın."

"Bende öyle bir şey yok." "Kendini şanslı say."

Sephryn, hayal gücünün ötesinde muhteşem olan yumurtaya bakakaldı.

Onun güzel olarak nitelendireceği bir şey olmasa da — mücevher onun zevkine göre çok gösterişliydi — onu yaratmak için gereken sanatçılık yeteneği tartışılmazdı. Ve parçanın değerini tahmin bile edemiyordu. Sephryn ona dokunmaktan korkuyordu. Ne o ne de Errol dokunmaya cesaret edemedi.

"Diğer mücevher ne olacak?" diye sordu.

Brinkle cebine uzandı ve kaya gibi görünen bir şey çıkardı. Mat, lekeli, bazı yerleri kırmızımsı, bazı yerleri mor olan kesilmemiş kristal, kabaca yumurtayla aynı büyüklükteydi, ama hiç de güzel değildi. "Bu iş görür. Bartholomew içerideyken kasaya hafifçe vur, kilit açılacaktır."

"Bartholomew mu?"

Brinkle rahatsız görünüyordu.

"Yumurtaya *isim mi verdin*?"

Errol elini uzattı, ama Brinkle kesilmemiş yakutu Sephryn'e uzattı. "Onu geri istiyorum, ve Bar... ah, zümrüt. Lütfen onu ve aradığın diğer her şeyi alıp bana geri getirmeyi unutma."

"Ve imparatorun bunu bugün almasını sağlayacak mısın?" diye sordu Sephryn.

Brinkle tereddüt

etti. "Efendim?"

diye sordu.

Büyükelçi derin bir nefes aldı, dudaklarını büzdü, sonra koltuğunun koltuğunun kollarına vurdu. "Seni Audrey ile görmek istiyorum," diye patladı.

"Anlamadım? Ne istiyorsunuz?"

"Moya'nın kızının annesinin ünlü silahı, Audrey adını verdiği yayı kullanışını görmek istiyorum. Hayatım boyunca bu hikayeleri dinledim. Bu benim için bir hayalin gerçekleşmesi olur."

"Ben annem değilim," dedi Sephryn içtenlikle.

Brinkle kollarını meydan okurcasına kavuşturdu. "Bartholomew, görkemli bir kostüm giymiş çok değerli bir mücevher ve onu senin için yaptım ve karşılığında hiçbir şey istemedim.

Bütün bunları körü körüne inancım ile yaptım. Yakut, kesilmemiş haliyle bile onun hayatından daha değerli." Brinkle Errol'u işaret etti.

"Bunu kesin olarak bilemezsin," diye cevapladı Errol, sonra içini çekip başını salladı. "Kesin... Senin gibilerin titiz olduğunu söyleyenler yanılmış."

"Bu çok *küçük* bir koşul," diye ısrar etti Brinkle, ellerini masaya dayayarak. "Eğer bir servet riske atacaksam, bana yayını göster ve annenden öğrendiklerini bana göster. O kadar hızlıymış ki, dakikada yirmi okatabiliyormuş ve o kadar bir mil uzaktaki uçan bir güvercini vuracak kadar isabetliymiş."

"Gördün mü!" diye haykırdı Sephryn. Errol'a döndü. "Beni bekleyen şey bu. Annem dakikada on ikiden fazla ok atmazdı, atsa bile hedefi tutturamazdı. Mari'nin hatırı için, kim güvercini vurmak ister ki?"

"Bartholomew'u saraydaki bir kutuya kilitlemek istiyorsan, benim bedelim bu."

"O kadar iyi değilim."

"Yine de görmek istiyorum."

Sephryn mücevheri inceledi. "Sanırım bunu hak ettin. Kalabalığın önünde kendimi rezil etmemek için sadece ikimiz kalabilir miyiz? Bin yıllık bir heyecanı karşılamak zor olacak galiba."

"Beklentilerimi dizginleyeceğim," dedi, ama gözleri başka bir şey söylüyordu.

Ayağa kalktı. "Errol?"

"Ne?" diye cevapladı, gözleri hala zümrüt yumurtanın üzerindeydi.

"Gidiyoruz."

"Tabii ki gidiyoruz."

"Ve sen benim atölyemden uzak dur," dedi Augustine hırsıza homurdanarak. "Ve çok teşekkür ederim, büyükelçi," dedi Sephryn, Errol'u çıkışa doğru sürükledi. "Bugün, sen gerçekten Rain'sin."
"Lütfen, bana Augustine de."

"Ruby'yi senin için saklamamı mı istiyorsun?" hırsız dışarı çıktıklarında sordu.

"Errol, bana bir kaplumbağa kadar saygı duyduğunu biliyorum, ama dik yürüebildiğime göre, *o kadar da* aptal olmadığımı anlamalısın."

"Sanırım öyle," diye cevapladı ve iç geçirdi.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu kadın.

"Bekleyeceği

z." "Neyi

bekleyeceğiz?

"

Kaşlarını çattı. "Ciddi misin? Ve bir kaplumbağadan daha fazla saygı mı bekliyorsun?" Errol gözlerini devirdi. "Bir şey öğrenince sana haber veririm."

Errol'un gitmesini izledi. Errol sinir bozucuydu, ama hoş bir dikkat dağınıklığı olmuştu. Yalnız kaldığında, düşünceleri Nurgya'ya ve planın ters gidebilecek birçok noktaya geri döndü.

Sephryn, tanıdığı kimseyle karşılaşmamak için uzun yoldan eve doğru yola çıktı. Eagleton's Red Chariots'ı geçerek tepeye doğru ilerledi. Eagleton's, şehirdeki hayvan yemlerinin çoğunu sağlayan bir yem tüccarıydı ve zengin ve güçlü bir çiftçi, arabacı ve tüccar birliğinin başındaydı. Şirket aynı zamanda ünlü Red Chariot yarış takımının gururlu sponsoruydu.

Percepliquis'te dört büyük takım vardı: Kırmızı, Beyaz, Yeşil ve Mavi. Her takımın sponsorları vardı ve takımları kazandığında satışları genellikle artardı.

Nolyn ile ilk araba yarışını neredeyse sekiz yüz yıl önce izlemişti. O zamanlar, annesinin ölümünden sonra şehre yeni dönmüştü. Sephryn ilk kez tek başına kalmıştı. Grenmorian Savaşı bitmiş, Goblin Savaşları henüz başlamamıştı ve o, Bran ve Nolyn Percepliquis'teydiler. Üçü son kez bir araya geldiklerinde, Harika Yıl başlamıştı. Nolyn ile baş başa geçirdikleri ilk gün, Nolyn onu yeni inşa edilen Büyük Sirke götürerek sevdiği Kırmızı Takımı izlemişti. O zamanlar da Kırmızı Takım vardı, ancak Eagleton'lar sponsor değildi; henüz kurulmamışlardı. Şehir sadece otuz dört yaşındaydı ve yükselenlerin çoğu

yeni stadyumda boştu. O zamanlar, Kırmızı Takım, yarışta ücretsiz ekmek dağıtarak hayranlar kazanan yerel bir fırın tarafından destekleniyordu.

Nolyn ve Sephryn tribünde oturmuş, bir gün önce pişirilmiş ekmeklerini çiğneyerek, kışın sonlarında esen sert rüzgârda donuyorlardı. Nolyn'in bir battaniyesi vardı, onu paylaşarak birbirlerine sarıldılar, başlarını birbirlerine değene kadar eğdiler. O güne ilgili her şeyi hatırlıyordu, yarışı kimin kazandığını hariç.

Sephryn büyük kırmızı tabelanın önünde durdu ve parlak sarı tekerlekleri olan, on atın çektiği stilize kırmızı arabaya baktı.

Oğlunu hiç görmedi ve eğer bunu doğru yapmazsam, asla göremeyecek.

İmparator Nyphron, Ejderha Katili, Fhrey ve İnsanların Efendisi, Merredydd valisinin gelişini duyuran trompet sesleri çalarken, aceleyle yediği cevizli turtanın kırıntılarını tunikasından silkeledi.

Nyphron, Sikar'ı en son bir yıl önce görmüştü. Her Kurucular Günü'nde, zevklerinden çok zorunluluktan dolayı bir araya geliyorlardı. İkili, Büyük Savaş'tan önce Alon Rhist kalesinde birlikte görev yapmışlardı, ancak Sikar hiçbir zaman Nyphron'un gözdesi olmamıştı. Tatmin edici bir savaşçı ve görevine sadık bir asker olan Sikar, Nyphron'un onu Galantianlar olarak bilinen seçkin savaşçı grubuna hiçbir zaman davet etmemesine kızgındı. Kariyerinin çoğu boyunca Sikar mızrak komutanı olmuştu, ancak Nyphron kontrolü ele geçirmeden hemen önce Rhist'in kaptanlığına yükselmişti. Gerçek şu ki, kimse Sikar'ı sevmiyordu. Fhrey sıkıcı biriydi. Sarhoş olmazdı, emirlere asla karşı gelmezdi ve berbat bir sesi vardı. Anwir bile daha eğlenceliydi. Avcı kabilesinin sessiz, düşümlere takıntılı üyesi Sikar ise, monotonluğu bozacak çukur ya da çakıl parçası olmayan düz bir toprak yol gibiydi.

Vorath neden savaştan sağ çıkamadı? O, uyuz bir ayı, pasaklı, sarhoş ve kirli bir dövüşçüydü, ama eğlenceliydi. Eres veya Tek de olsaydı mutlu olurum...

Nyphron kendini yakaladı. Tekchin hayatta kalmıştı; sadece eskisi gibi değildi. Daha çılgın bir Galantian olmamıştı. Bir keresinde tek bir zar atışında sol elinin üç parmağını bahis olarak koymuştu. Nyphron ödülün ne olduğunu hatırlayamıyordu; Tekchin'in de hatırlayabileceğini sanmıyordu. Önemli olan büyük ikramiye değildi. Ve Fhrey, en azından Moya ile tanışana kadar, gülünç derecede şanslıydı.

Taht odasının büyük kapıları açıldı ve Sikar karo döşeli zeminde büyük boş sandalyeye doğru yürüdü. Dört adım attıktan sonra durdu ve

etrafına bakındı. Balkon penceresinin yanında bir kadeh şarap dolduran Nyphron'u gördü.

"Selam sana, Nyphron, Dünyanın Efendisi," dedi Sikar, zorunlu bir selamlamanın duygusu ve samimiyetiyle.

"Bir içki ister misin?"

"Benim için biraz erken, Ekselansları."

Ekselansları mı? Sikar'a baktı ve onun ciddi bir ifadeyle durduğunu fark etti.

Hayır, Galantian değil. "Güneş parlıyor, Sikar. İçki içmek için nasıl erken olabilir ki?"

"Daha yeni geldim, Ekselansları, ve toplantıdan önce yapmam gereken çok iş var."

Merredydd valisi olarak Sikar ve diğer eyalet valileri, Kurucular Günü Festivali ve ardından düzenlenen İmparatorluk Kongresi'ne katılmak zorundaydılar.

Kongresi'ne katılmak zorundaydılar. Nyphron, Sikar'a Merredydd eyaletini hem ondan uzaklaşmak hem de insanlarla birlikte yaşamaktan rahatsız olan daha ateşli Fhrey'lerin artan protestolarını yatıştırmak için vermişti. Nyphron, onların iddiasının fiziksel bir hastalık mı yoksa zihinsel bir durum mu olduğunu tam olarak bilmiyordu. Muhtemelen konuştuğunuz kişiye göre değişiyordu, bazıları insanların Fhrey'lere özgü olmayan hastalıklar taşıdığına inanıyordu. Yine de Sikar, beklediği gibi, vali rolünü ciddiye aldı. Başka herhangi biri, özellikle de bir Galantian, bu fırsatı her türlü kötü alışkanlığa kapılmak için kullanırdı. Tekchin, Moya öncesi eski haliyle, şimdiye kadar aşırıya kaçarak ölmüş olurdu. Buna karşın, Sikar toplantılara gerçekten hazırlanıyordu. Rakamlar ve hesaplamalar, ihracat ve ithalat listeleri ve toplanan vergilerin ayrıntılı bir tablosu hazırlıyordu. Böyle bir karşılaşma karşısında Nyphron, Sikar'ın doğumda başka bir kabileden bir çocukla değiştirildiğinden şüphelendi. O bir savaşçı gibi görünmüyordu.

"Eski kalede durumlar nasıl?"

Sikar, nadiren gördüğümüz bir gülümsemeyi dudaklarına yaydı. "Artık bir kaleden biraz daha fazlası, Majesteleri. Merredydd, bereketli topraklarla çevrili, gelişen bir şehir. çiftlikler ve büyüyen endüstriler. Biz, insanların engellemesi olmadan neler başarılabilirliğinin güzel bir örneğiyiz." Pencereye doğru yürüdü ve Percepliquis'e baktı. "Ağaçlarınızın aynı düzeyde refah yaşamadığını görüyorum."

Taht odası, geniş caddenin ortasında meyve ağaçlarının yetiştiği Büyük Yürüyüş Yolu'na bakıyordu. O yıl, soğuk bir bahar nedeniyle tomurcuklar geç uyanmış olduğundan, imparatorluk takvimine yetişmekte zorlanıyorlardı. Tatil için çiçek açmalarını için hala zaman vardı, ama

Sikar, gecikmelerini Percepliquis'in insan nüfusunun bir suçlaması olarak görüyor gibiydi.

"Peki Tekchin ne durumda? Onu son zamanlarda gördün mü?"

Sikar başını salladı. "Sanırım bu yıl geliyor." "Gerçekten mi?"

"Yakında burada olmalı. Onu benimle seyahat etmeye davet ettim, ama reddetti."

Sikar omuz silkti. "Nedenini bilmiyorum."

Nyphron yaptı. İkisi birbirinden nefret ediyordu. Nyphron orada değildi, ama insanlara karşı hoşgörüsüzlüğüyle ünlü olan Sikar'ın Moya'ya hakaret ettiğini duymuştu. Sikar, ardından çıkan savaşta neredeyse öldürülüyordu ve Moya tarafından kurtarılmanın ek bir aşağılanmasına maruz kalmıştı. Sikar'ın hayatından endişe ettiği için değil, ama Tekchin'in başka bir Fhrey'i öldürmesi halinde onun ölümsüz ruhu için endişeleniyordu.

Kapı hafifçe tıklandı. "Affedersiniz, Majesteleri, Belgriclungreians büyükelçisi sizi görmek istiyor."

"Bugün onunla randevum olduğunu hatırlamıyorum." Aslında Nyphron, şehirde bir Belgriclungreian büyükelçisi olduğunu neredeyse unutmuştu. On yıllardır cüceyle konuşmamıştı.

"Yoktur, Yüce Efendim. Beklenmedik bir şekilde geldi. Kurucular Günü hediyesi olduğunu söylüyor."

"Gerçekten mi?"

Geleneksel Kurucular Günü içkisi olan titreme şarabından daha güçlü bir içki olmasını umarak Nyphron başını salladı. "Tamam, içeri al."

Nyphron, büyükelçi içeri girer girmez onu hatırladı. Augustine Brinkle, bir insanın sahip olabileceği en pratik olmayan kişi ve hala tüm uzuvlarına sahip olan biriydi. Boyu bir metreden biraz fazlaydı, tombul bir yüzü ve minik elleri vardı. Sakalı olmasaydı, çoğu kişi onu bir çocuk sanırdı.

Bu yüzden mi tüm erkek cüceler ve hatta bazı kadınlar sakal bırakıyor?

Augustine taht odasına girdi ve bir köpeğin numara yapmasını izlemek gibi bir şekilde reverans yaptı. "Yüce İmparator, Majesteleri, size mutlu bir Kurucu Günü diliyorum. Uzun yıllara dayanan dostluğumuzu anmak için, Belgriclungreian İmparatorluğu halkı

size minnettarlığımızın ve hayranlığımızın bir göstergesi olarak bir hediye sunmak isteriz." Altın bir kordonla bağlanmış kadife bir çanta uzattı.

Nyphron keseyi aldı. Açarak, mücevherlerle süslenmiş bir zümrüt çıkardı. "Bir yumurta mı?"

"İki krallığımızın henüz doğmamış ve paylaşılacak gelecekteki refahının sembolü."

"Bu bir yumurta," dedi Nyphron, Sikar'a göstermek için yumurtayı kaldırarak.

"Gerçekten de öyle," dedi Sikar. "Belgriclungreianların cömertliği efsanevidir."

Sikar'ın böyle bir şey söyleyeceğini tahmin etmişti. Büyükelçiye döndü. "Yumurtanın ne faydası var? Yani, bu gerçek bir yumurta değil, değil mi?" Yakındaki masanın yüzeyini sarsacak kadar sertçe mücevheri masaya vurdu.

Aynı anda, büyükelçinin gözleri o kadar büyüdü ki, düşeceklerini sandı. "Hayır, İmparatorluk Majesteleri."

"Öyleyse tekrar soruyorum, yumurtanın ne faydası var?"

"Şey... şey... inanılmaz derecede değerlidir."

"Gerçekten mi?" Nyphron onu kaldırıp şüpheyile baktı. "Neden? Kılıç olsaydı anlardım. Hançer bile olsaydı. Ama bu? Sizin halkınızın benim için yaptığı o korkunç taş gibi, ama bunu takamıyorum bile. Sanırım bir sapanla iyi bir fırlatma aracı olur, ama herhangi bir taş da aynı işi görür. Ve sen bunun pahalı olduğunu mu söylüyorsun?"

"Son derece."

Onu bir o yana bir bu yana çevirdi, sonra havaya fırlattı ve yakaladı, bu da büyükelçinin boğuk bir çığlık atmasına neden oldu. Nyphron bu tepkiyi fark etti ve o bibloda hiçbir değer görmese de, cücenin gördüğünü anladı.

Bu bile ona *bir* değer kazandırıyordu. "Tamam, peki, teşekkür ederim."

Büyükelçi selam verdi ve odadan çıkana kadar geri çekildi.

Önce ağaçlar, şimdi de hediye olarak bir yumurta. Nyphron iç geçirdi. Bu, onun için en iyi Kurucular Günü olmayacaktı.

O gece, Sephryn ve Seymour pazardan zavallı bir yemek için gerekli malzemeleri alıp döndüklerinde, Errol'u şöminenin yanında otururken buldular. Sephryn kaşlarını çatı ve Seymour, "Eğer zorla gireceksen, en azından ateş yakacak kadar nezaket göster" diye uyardı.

"Hiçbir şeyi *kırmadım*. Kilit yoktu. Hatırladın mı? Ve benim dışarıda dolaşmam da pek hoş olmazdı, değil mi?"

Sephryn pelerini askıya asarken Seymour çantaları boşaltıyordu. "Bir şey bildiğini mi anlıyorum?"

"Kaynaklarım, büyükelçinin bu öğleden sonra hediye sorunsuz bir şekilde teslim ettiğini söylüyor."

"Bu ne anlama geliyor? Yumurta kasada mı?"

"Bilmiyorum."

"Sanırım umut etmekten başka çaremiz yok," dedi. "Zaten çok uzun süre bekledim. Yarın gideceğiz. Öğlen saatlerinde saray bahçesine girmeli, sonra da geç saatlere kadar kayıt salonunda saklanmalıyız. Gece yarısı falan olur herhalde."

Errol başını salladı. "O bizimle gelmeyecek, değil mi?" Hırsız, ateşi yakmaya başlayan Seymour'a bir göz attı. "Onun gelmesi için bir neden yok..."

"Ben de gidiyorum," dedi Seymour. "Bana ihtiyacın olabilir." "Ne için?" diye sordu Errol.

Sephryn hırsızı görmezden geldi. "Gelirsen, kayıt odasında kalman gerekecek. Anlaştık mı?"

"Beklerken atıştıracak bir şeyler getireceğim." Seymour odun yığınının aramaya başladı.

"Sen de içeri girmek zorunda değilsin," dedi Sephryn hırsıza. "Sadece sarayın kapısını açmanı istiyorum."

Errol gülümsedi. "Öyle olsa çok sevinirdim, ama sen daha iyi bilirsin. Ya içeride kilitli başka odalar varsa? Beni bu yüzden tuttun."

"Seni ben tutmadım. Para yok. Hatırladın mı?"

"Senin ölümcül tehlikeye attığın hayatım benim için çok değerli, bu yüzden Ses'in istediğini elde edene kadar bu işte kalacağım."

Seymour ateşi yakmak için uğraştı. Ayağa kalktı ve homurdandı. "Ne oldu?" diye sordu Sephryn.

"Şömine demirini bulamıyorum. Nerede olduğunu bilen var mı?"

"Urum Nehri'nde," dedi Errol.

Weldon Smirch, Everett Thatcher'a kılıcını savurdu, Thatcher ise kendi silahını kaldırarak savunmaya geçti. Kılıçlar çınladı.

"Gördün mü? İşte bu, her askerin eğitildiği şeydir," diye bağırdı Amicus, dövüş sesleri ve nehir vadisinden gelen rüzgârın uğultusu arasında.

Bir kez daha imparatorluk savaş gemisi *Stryker'in* güvertesindeydiler ve yine nehirde seyrediyorlardı, ama bu kez Urum Nehri'nde kürek çekiyorlardı. Ve tek savaş gemisi de onlar değildi. Farnell beş tane daha ele geçirmiş ve İkinci Lejyonları bu gemilere yüklemişti. Jareb Tanator'un kontrolündeki lejyonun geri kalanı, nehir kıyısı boyunca yürüyerek onları takip edecekti. Gemilerin görevi, nehri ele geçirmek, onu kendi özel otoyolları olarak güvence altına almak ve imparatorun kullanımını engellemekti.

Herkes eğitim seansı için güvertedeydi. Askerler sıralar halinde güverte kenarında dizilmiş, Amicus Killian'ın savaş eğitimi verdiği dersi dikkatle izliyorlardı.

"Ve bu çok kötü bir tepki," diye açıkladı Amicus. "Sadece kötü bir karşı saldırı değil, tamamen savunma ve saldırı pozisyonu yok, ama dediğim gibi, *herkes* bu şekilde tepki vermek için eğitilmiş. Dün gece, Everett'in bunu yapacağını size söyleyebilirdim. Bir bakıma, bu geleceği görmek gibidir ve rakibinizin ne yapacağını bildiğiniz için, bir adım önde olursunuz. Bu bilgiyi onu öldürmek için kullanabilirsiniz. Everett kılıcını bırakıp Smirch'in yüzüne yumruk atsaydı ve daha iyi sonuçlar elde edebilirdi. En azından bu beklenmedik bir şey olurdu." Jerel DeMardefeld'i bir gösteri yapması için çağırdı.

Normalde çelik zırh giyen asker, zırhını temizlemekle meşguldü ve sadece tuniği, eteği ve kılıç kemeriyle giyinmişti.

"Tesh dengeyi öğretir: rakibinizi dengesini kaybetmeye zorlarken, kendinizinkini korumak gerektiği fikrini." Amicus Everett'e döndü. "Jerel'e saldır."

Jerel kılıcını çekmemişti ve Everett tereddüt etti. "Devam et," diye ısrar etti Amicus.

Everett başını salladı. "Önce ona kılıcını çekmesini söyle."

Jerel gülümsedi. Silahını çekti ve hemen bir kenara attı. Silah, ahşap güvertede çınladı.

"Mutlu musun?" diye sordu Amicus.

Everett ağzı açık bir şekilde bakakaldı.

"Bak, o silahsız. Vur ona."

"Ben..." Everett Jerel'e baktı, sonra Amicus'a, sanki annesini tokatlaması istenmiş gibi yüzünü buruşturarak baktı.

Amicus gülümsedi. "Gördünüz mü?" diye kalabalığa seslendi, "Denge sadece bedenle sınırlı değildir. Jerel, beklenmedik davranışıyla Everett'i yendi."

"Çünkü delikanlı arkadaşını incitmek istemiyor," dedi İkinci Lejyoner gözlemledi. O, birinci kohortun Üçüncü Mızrak rütbesini gösteriyordu. "Eğer bir adam gerçek bir kavgada bunu yaparsa, bu adam" — Jerel'i işaret etti — "ölür."

"Gerçekten mi?" diye sordu Amicus. "Göster bana."

"Nasıl?" diye sordu adam.

"Jerel senin arkadaşın değil, değil mi?"

Adam başını salladı. "Onu daha önce hiç görmedim."

Amicus başını salladı. "Öyleyse devam et. Göster bana."

"Onu öldürmemi mi istiyorsun?"

"Tabii ki, evet."

Üçüncü Mızrak etrafındakilere bakarak güldü. "Tamam." Hâlâ gülerek öne çıktı ve kılıcını çekti. "Bunun için başım belaya girecek mi?"

"Onu öldürürsen hayır," dedi Amicus.

Adam bir an şaşkın göründü, sonra omuz silkti ve Jerel'e baktı. "Gerçekten kılıcı almalısın."

Jerel kılıcına baktı. "Bana bir iyilik yap ve ona takılıp düşme." Bu, adamı tekrar güldürdü. "Senin cenazen."

Üçüncü Mızrak öne doğru adım attı ve kılıcını salladı. Tecrübeli bir askerdi ve ne yaptığını biliyordu. Bir tuzak olduğundan şüphelendi ve saldırıya tam olarak girişmedi.

Jerel yana çekildi. Kılıç geniş bir yörünge çizdi.

"Demek hızlısın," dedi Üçüncü Mızrak, başını sallayarak. Gözleri Jerel'i süzdü, durumunu yeniden hesapladı.

"Pek sayılmaz," diye cevapladı Jerel. "Sadece ne yapacağını biliyordum." "Öyle mi?"

Adam hamle yaptı.

Jerel kaçtı.

İkinci Lejyoner bu hareketi önceden tahmin etti ve dönerek kılıcını bel hizasında savurdu. Bu saldırıdan kaçmak mümkün değildi. Kılıç, eğilmek için çok alçaktı, zıplamak için çok yüksekti ve yana kaçmak için çok yakındı. Herkes kötü bir sonuç bekliyordu. Bu darbe Jerel'i ikiye bölmeyecekti, ama tunikasını kesecekti ve deriden daha fazlasını kesme ihtimali de vardı. Ama öyle olmadı.

Jerel hızlı bir alkışla kılıcı yere vurdu. Ucu ayaklarının önündeki güverteye saplandı. Metal saplandı ve asker kılıcı çekemeden —hatta ne olduğunu anlamadan— Jerel kılıcın üzerine basarak kılıcı adamın elinden çıkardı. Kılıcın kabzası güverteye çarptı. Sonra, Üçüncü Mızrak hala dövüşün kontrolünü nasıl kaybettiğini anlamaya çalışırken, Jerel bacağını salladı, İkinci Lejyoneri dizlerinin arkasından yakaladı ve onu güverteye düşürdü.

"Denge," dedi Jerel ve Amicus'tan onay aldıktan sonra zırhını tamir etmeye devam etti.

"Gördüğünüz gibi," diye açıkladı Amicus izleyenlere, "sürpriz dengeyi bozar."

Üçüncü Mızrak ayağa kalktı. Sonra, bir grup halinde ayakta duran veya oturan diğer eski Sik-Aux'lara doğru elini salladı. "Hepiniz Teshers misiniz?"

"Teshers mi?" diye sordu Amicus.

Adam omuz silkti. "Hepiniz o tuhaf dövüş stilinde mi eğitildiniz?" Amicus güldü.

"Şöyle diyelim, üzerinde çalışıyoruz."

"Bence oldukça iyi gidiyorsunuz." Adam kılıcını aldı ve yerine koydu. "Yani bunu Calynia'da mı öğrendiniz? Bir tür doğu dövüş stili mi?"

Yaşlı askerin sesinde bir acı vardı. Kalabalığın önünde utanç duymaktan hoşlanmıyordu ve Nolyn, o gece arkadaşları onu azarladığında kullanabileceği bir bahane aradığını tahmin etti. Şöyle bir şey: *"Bu adil değildi! Yeni bir dövüş stili kullandılar, sanki ghazel büyüü gibiydi! Bana sorarsanız, bu doğru değil."*

Amicus başını salladı ve Üçüncü Mızrak'a hiçbir şey söylemedi. "Bu çok uzun zamandır var, yüzyıllardır. İlk yedi disiplin, Büyük Savaş sırasında Fhrey ile savaşmak için Tesh adında bir adam tarafından geliştirildi.

bu yüzden adı *Tesh*. Teknik olarak, daha sonra iki disiplin daha eklendi. Ancak bunlar Tesh'in bir parçası değil ve genellikle *Lore* olarak anılıyor."

"Fhrey dilinde *Lor*, *hızlı* anlamına gelir," diye açıkladı Nolyn.

Amicus bir an düşündü, sonra omuz silkti. "Mantıklı. Babam ve dedem bana, savaş zamanında Tesh uygulayıcılarının Teshlors olarak biliniyordu. Ben bunun sadece bir unvan olduğunu sanıyordum, ama belki de 'hızlı Tesh' ya da onun gibi bir şey anlamına geliyor."

"Yani hepiniz Teshlors musunuz?" diye sordu Üçüncü Mızrak.

"O altı kişi." Nolyn eski Yedinci'yi işaret etti. "Ben eski usul lejyonum. Everett yeni ve hala öğrenme aşamasında, Demetrius ise idari personel."

Adam başını salladı. "Ama altı Teshlor seni koruduğuna göre, kılıca ihtiyacın yok sanırım."

"Ona da öğreteceğim," dedi Amicus. "Sadece zaman alacak."

Nolyn gülümsedi, ama geminin batı tarafında Rhenydd'in tanıdık tepeleri görünce, artık zamanının çok fazla olmadığını düşündü.

Kıyıda çok az zaman geçirdiği için Nolyn deniz tutması yaşamamıştı, bu yüzden Vernes'e yaptığı yolculukta olduğu kadar nehir yolculuğundan etkilenmemişti. Açıklanamayan bir tedirginlik hissetti ama hasta olmadı. o akşam *Stryker'dan* indiğinde rahatlamış hissetti.

Nolyn, her iki lejyonun komutanları ve kurmayları tarafından karşılandı. Farnell, dudaklarında kocaman bir gülümsemeyle neşeli görünüyordu. Yanında, kalın kaşlı iri yarı bir adam duruyordu. Lekesiz gümüş ve altın zırh giymiş olan adam, bir legatın kartal amblemini taşıyordu.

"Birinci Lejyon'un legatası Hillanus bize katılmayı kabul etti," dedi Farnell selam verirken.

İki adam iskelede durmuş, sırtarak gülümsüyorlardı.

Percepliquis'in girişindeydiler, burada büyük bir taş köprü suyu geçiyordu. Geri Köprü inşa edilmeden önce, durdukları yer Havilyn rıhtımıydı ve Urum Nehri'ni geçmenin tek yolu feribottu. Savaş gemileri, uzun zaman önce Nolyn'in annesiyle birlikte Mystic Wood'a yaz ziyaretleri için sık sık gittiği küçük iskeleyi gölgede bırakıyordu. Orada eskiden büyüyen meşe ağacının artık olmadığını fark etti ve biraz hüznüldü. orada eskiden yetişen meşe ağacının artık olmadığını fark etti. Orada gölgesinde piknik yaptığını ve annesinin bunun ona eski kahin ağacı Magda'yı hatırlattığını söylediğini hatırlıyor gibiydi.

"Aynen öyle," diye onayladı Hillanus başını sallayarak. Geniş bir yüzü ve ikinci çenesiyle birlikte sallanan büyük yanakları vardı.

"Bu kadar kolay mı?" diye sordu Nolyn Hillanus'a. En umutlu hayallerinde bile, Birinci Lejyon'un ona katılacağını hiç hayal etmemişti. "Benim

Bu kadar sevildiğimi bilmiyordum."

Hillanus güldü. "Saygısızlık etmek istemem, Majesteleri, ama bunun sizinle pek ilgisi yok. Siz sadece kayayı uçurumdan aşağı itmek için gereken hafif bir esintiydiniz. Babanızın orduda ne kadar nefret edildiğini bilmiyorsunuz. Sınırdaki durumun kötü olduğundan eminim, ama burada çok daha kötü."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu Amicus. "Calynia'da nemli, sineklerle dolu bir ormanda terliyoruz; siz ise güneşin altında uzanıp, sakın bir nehrin kıyısında şarap içiyorsunuz."

Farnell başını salladı. "Ormanlarda, zorlukların gururuyla, zorlukların kardeşliğiyle yaşarsın. Burada ise, imparatorun akrabalarına verdiği ayrıcalıkları . Bizler, çitin öbür tarafındaki, alay konusu olan köpekler gibiyiz. çiğ et, ve şikayet etmek, spekülasyon yapmak ve yaralarımızın iltihaplanmasına izin vermek için zamanımız var."

"Askerler fethetmek için yaratılmıştır," diye ekledi Farnell. "Senin bastırman gereken ghazel ve orman var. Bizim ise sadece Instarya'yı nefret etmek var."

Hillanus başını salladı ve Nolyn'e odaklandı. "Soyun, karışık kanın ve lejyon deneyimin seni etrafında toplanmak için ideal bir lider yapıyor. Buna Amicus Killian ve efsanevi Yedinci Sik-Aux'un desteğini de ekle ve..." Gülümsedi ve mutlu bir kahkaha attı.

"Biliyorum," dedi Farnell, başını sallayarak.

"Daha iyi bir sembol bulamazdık," dedi Hillanus.

Sembol. Nolyn bu terimi ve Hillanus'un selam vermediğini fark etti.

Bir legat prymus'a selam vermez, diye kendini teselli etti Nolyn. Ama ben prensim. Yine de, bu bir şey ifade etmeyebilir.

"Yarın şafak vakti harekete geçeceğiz," dedi Birinci Legatus, komutayı üstlenerek.

Ya da belki de bir anlamı vardır.

Hillaryus ve Farnell, yine neşeli bir gülümsemeyle ve selam vermeden, sırtlarını döndüler ve maiyetleriyle birlikte, bir zamanlar meşe ağacının durduğu yerde kurulan çadırlara doğru yola çıktılar.

"O imparator olmak istiyor," dedi Amicus, ikisi alayın uzaklaşmasını izlerken Nolyn'e. "Hillary'i hemen öldürmemiz gerekecek."

"O da benim için aynı şeyi düşünüyor," diye cevapladı Nolyn.

İkili, eşyalarını alıp çimenli kıyıdan *Stryker* ekibinin yerleştiği yere doğru ilerledi. Bir hafta önce sahilde lüks görünen basit, yıpranmış çadırlar

bir hafta önce kumsalda lüks görünüyordu, şimdi ise bir tuvalden yapılmış gecekondular mahallesi gibi görünüyordu.

Nehri karşıya gören manzaralarını engelleyen altı adet sallanan savaş gemisini geçtiler. Dünyanın merkezini oluşturan şehir tam karşıdaydı ve güneş batmaya başladığında kendilerini şehrin gölgesinde buldular. Beyaz sütunlu binalar, heykeller, dikilitaşlar ve tapınaklar yeşilliklerle çevrili tepenin üzerinde taç gibi duruyor ve akşam ışığında parıldıyor gibi görünüyordu.

"Şu anda tehlikeli bir noktadayız," dedi Amicus, ikisi nehrin kıyıya vurduğu çekme yolunda yürürken. Şehri kastetmiş olabilirdi, ama daha çok *geri dönüşü olmayan noktayı* kastetmiş olabilirdi. Tahta Sandık Konuşması bir sınırı aşmıştı, ama bu sınır görünmezdi. Bir sonraki eylemleri kan dökülmesine neden olacaktı ve bu kaçınılmazdı.

Nehir kıyısı, yüzlerce asker akşam yemeğini hazırlarken kamp ateşleriyle aydınlanmıştı. Nolyn başını çevirip Percepliquis şehrine baktı. Uzun kubbeler ve kuleler o sırada silüet halindeydi, bekleyen yüz­süz gölgeler.

"Burada olduğumuzu biliyorlar," dedi Amicus, ağzı sert bir çizgi halinde. "Ama hala geri dönebiliriz."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Hayır." Başını salladı. "Aslında hayır. Sadece deniyorum... Bilmiyorum. Hazır mısın?"

"Muhtemelen hayır," diye cevapladı Nolyn. Nyphron'un kendisinden nefret ettiğine her zaman inanmıştı, bu yadsınamaz bir gerçektir. Her oğul babası için bir sevinç kaynağı değildi, ama onu öldürme emri başka bir meseleydi.

Babası başka biri olsaydı, Nolyn hala kaçabilirdi. Ama Nyphron bilinen dünyanın hükümdarıydı ve Nolyn imparatorun elinden kaçma umudu yoktu. Babasıyla yüzleşmeliydi, bir çocuk olarak değil, eşit olarak. Arkasında iki lejyon varken, Nolyn görüşme için yalvarmaya gerek duymayacaktı. Üstünlük ondaydı ve sonunda hiç anlamadığı bu rekabeti sona erdirebilirdi, ama...

Nolyn elini göğsüne bastırdı, tutulup anlamadığı sembollerle işaretlendiğinde çektiği acıyı ve aşağılanmayı hatırladı.

Benden nefret ediyorsa neden böyle yaptı? Nefret etmiyorsa neden beni uzaklaştırdı? Ölümümsüzeyişimi istiyorsa neden beni idam etmedi? Neden bu kadar uğraştı?

Nolyn, devrim yoluna adım attığından beri üzerinde baskı yaratan üç konuyu açıklayamıyordu. Birincisi, büyü kullanımıydı. Babası, her türlü büyü sanatından nefret ediyordu. İkincisi, babasının hiçbir zaman

utangaç ya da kurnaz biri olmamıştı. Nyphron oğlunun ölmesini isteseydi, Nolyn tuz madenindeki görev yerinde katledilirdi. Son olarak, neden Nolyn'in ölümünü savaşta ölen bir asker gibi göstermeye bu kadar uğraşmıştı? Sonuncusu onu çünkü bu korkakça bir davranıştı ve Nyphron birçok aşağılık şey olsa da, korkaklık bunlardan biri değildi.

Nolyn, Persephone Şehri olan Percepliquis'in ana hatlarına odaklandı. Kemerini geçtikten sonra, lejyonlar şehre girdiğinde konuşma fırsatı ortadan kalkacaktı.

Çarpışan çeliklerin gürültüsü içinde medeni bir sohbet yapmak imkansızdı.

Nolyn'in soruları vardı ve bu açıklamalar sonsuza dek ulaşamaz hale gelmeden önce cevaplara ihtiyacı vardı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Amicus. "Aptalca bir şey, sanırım."

Nolyn gülümsedi. "Beni çok iyi tanıyorsun dostum. Ama sana söylersem sürpriz bozulur."

Stryker'ın kampına yaklaşırken, yeni adlandırılan Teshlors'tan gelen konuşmalar kulağına geldi. Estee'den ayrıldıktan sonra her gece olduğu gibi, ateşin etrafında daire şeklinde oturmuşlardı. Nolyn, her gece aynı yerlere oturup oturmadıklarını merak etti; hatırlayamıyordu ama öyle olabileceğini düşündü.

"Net bir kurallar dizisi olmalı," dedi Jerel.

"Var," diye cevapladı Riley Glot. Bir çubukla ateşin kömürlerini karıştırdı. "Lejyonun..."

"Lejyon, kendi çıkarlarına göre hareket eden ve bu örneği astlarına aktaran yozlaşmış adamlar tarafından yönetiliyor."

"Bu, her organizasyonda kaçınılmazdır," diye karşılık verdi Riley.

"Ama öyle olmak zorunda değil." Jerel her zamankinden daha dik oturuyordu. Nolyn, DeMardefeld ile ilk tanıştığında, askerin kusursuz zırhının üstün kalitesinden dolayı kendini küçük hissetmişti. Artık o adamın cesaretinin sadece giydiği kıyafetle tanımlanmadığını biliyordu. Jerel, tüneli içindeyken bile

"Hiçbir şeyin değişmeyeceğini söylemek, çünkü daha önce hiç değişmedi diye, tembelce ve kendi kendine zarar verici bir tutumdur."

"Bu insan doğası, patron," diye Smirch, aşçının servis ettiği her neyse onu içeren bir kaseyle otururken araya girdi.

"İnsan doğası hakkında ne bilirsin ki?" diye sordu Myth. Diğerlerinden farklı olarak, büyük ayı yere uzanmış, ellerini başının arkasında birleştirmiş, ayaklarıyla çimleri çırıyordu.

"Ha, ha, ha," dedi Smirch neşe duymadan. "Bir şansı olursa, bir erkek aldatır, bunu biliyorum. Ve ona güç verilirse, onu kötüye kullanır."

"Ben de tam olarak bunu engellemeye çalışıyorum," dedi Jerel.

"Neden bahsediyor?" diye sordu Nolyn, Amicus ile birlikte ateşin ışığına girerken.

Riley iç geçirdi. "DeMardefeld biraz kendini kaptırıyor. Biz zafer kazandıktan ve sen imparatorluk tahtına oturduktan *sonra* dünyanın durumu hakkında endişelenmeye başladı."

"Bu iyimserliği sevmemek elde değil." Myth güldü.

"Sorun nedir?" diye sordu Nolyn.

Jerel zahmet edip ayağa kalktı ve omuzlarını dikleştirdi.

konuşmadan önce, sanki tüm dünyaya hitap ediyormuş gibi. "İmparatorluğun her yerinde eşitlik istediğinizi söylüyorsunuz, ama bunu nasıl başaracaksınız, efendim?"

"Bir dizi yasa hazırlayıp bunları taşa yazacağım ve kamuoyuna açıklayacağım."

"Peki sonra? Melenina valisinin

kanunlarınızı düzgün bir şekilde uygulamasını nasıl sağlayacaksınız? Ervanon, Percepliquis'ten çok uzakta."

Nolyn omuz silkti. "Sanırım lejyonun bir subayını gözüm ve kulağım olarak oraya göndereceğim."

"Peki o subayın, evinden bu kadar uzakta, yozlaşmasını, rüşvet almasını, hatta tanık olduğu suçları görmezden gelmesi için tehdit edilmesini ne engelleyecek?"

Nolyn bu gözlemi düşündü. Daha önce bunu yapmamıştı, çünkü böyle bir şeyin onun sorunu olma ihtimali çok düşüktü. Planı tam olarak umduğu gibi gitse ve savaşılmaya hazır iki lejyonla Percepliquis'e ulaşırsalar bile, Nolyn yine de bir zafer hayal etmekte zorlanıyordu. Bu iyiye işaret değildi. Kendine güvenen bir tavırla başkente doğru ilerliyordu, ama kalbinde yenilgi vardı. Birçok yönden, kaderinden kaçamayan trajik bir oyunun kahramanı gibi hissediyordu. Şu anki yolu onun geleceğiydi; her zaman öyleydi. "Emin değilim."

"Aynen öyle," dedi Jerel. "Bu yüzden şimdi bunu tartışmak önemli." "Neden bahsediyorsun?" diye sordu Nolyn.

"Jerel bunu yapmamızı istiyor," diye açıkladı Riley.

"Biz mi?" diye sordu Amicus, Nolyn kadar şaşkın görünüyordu.

"Teshlors."

[illegible]

"Gece Kahramanları olmak mı istiyorsunuz?" diye sordu

Nolyn. Herkes boş boş baktı.

"Ciddi misiniz?" dedi Nolyn, dehşete kapılmış bir şekilde. "Bu, *Brin Kitabı*'ndan mı?" Hâlâ kimse anlamadı.

"Hepiniz Gronbach'ı biliyormuşsunuz gibi görünüyordu. Ben de öyle olduğunu varsaydım... Grandford Savaşı'ndan alıntı." Nolyn ezberinden okudu

*"Zırhı parıldayan Gece Kahramanı
Korkuyu yendi, gerçeği sağladı Herkese
umut verdi, umut ışığı oldu
Karanlık ve soğuk bir geceye umut ışığı oldu.*

"Bu, Büyük Gifford'un Fhrey'in kampından geçerek... oh, boş verin."

"Hayır! Haklısın!" dedi Jerel. "Aynen öyle. Biz Teshlor Gece Kahramanları, imparatorun ajanları, adaletin uygulayıcıları olacağız; yozlaşmaz ve yılmaz. Savaşın olmadığı bir çağda, savaşma yeteneğine sahip bizim gibi adamlar için daha iyi bir kullanım ne olabilir ki?"

"Jerel'in tamamen deli olmadığını düşündüğümde, bu beni her zaman biraz korkutur," dedi Amicus.

Mawyndulë, nehrin yakınında, askerlerden uzakta, karanlıkta duruyordu. Demetrius'un görünüşünü kendisine veren dokumayı iptal etmişti. Sürdürmesi zor bir büyü olmasa da, rahatsız ediciydi ve tek rahatlaması, sargılarla sarılmış bir koza içinde uyurken oluyordu.

Deniz tutmasının kalıcı etkileri onu mide bulandırıyor. Bacakları güçsüzdü ve dengesi bozuktu. İlk kez zorluklarla karşılaşan şımarık bir çocuk gibi, midesi mantıklı davranamıyordu, hem yediği hem de yemediği için onu aynı derecede lanetliyordu. Her huysuz velet gibi, hayal kırıklığını dışa vurmak ve sonra kestirmek için zamana ihtiyacı vardı.

O sefil teknede seyahat etmek hayatımın en kötü deneyimiydi, diye düşündü ve sonra hatasından dolayı utandı. *Hayır, en kötüsü değildi*. Mawyndulë, *en kötü* deneyimini, ergenliğinin sonunu ve nefret dolu yetişkinlik döneminin başlangıcını belirleyen olayı yeniden yaşamayı reddetmişti.

Hayatının ilk otuz yılı iyiydi, hatta çok iyiydi, ancak o zamanlar kimse onu buna ikna edemezdi. Fhrey halkının hükümdarının oğlu olarak, ağaçlarla kaplı bir cennette ayrıcalıklı bir prensin hayatını yaşıyordu. Sonra savaş başladı ve bununla birlikte kaçınılmaz bir düşüş geldi, her gün bir öncekinden daha kötüydü. Aradan geçen tüm yıllar, kaçınılmaz bir geleceğe giden adımlardı.

Gece nehir boyunca çökmüştü ve lejyonerler kamplarına yerleşmişlerdi. Geceyi kesen keskin seslerini duyabiliyordu: kaba kahkahalar, tencere sesleri, kaba sesler. Mawyndulë, imparatorluk savaş gemisi *Stryker* olarak bilinen işkence cihazından çok uzak değildi. Sazlık ve kamışların arasında çimenli kıyıda otururken ayakları çok sayıda pürüzsüz taşın üzerinde dinleniyordu. Büyük Urum nehri, ay ışığıyla altın rengi bir karanlık içinde önünden akıyordu. Bu manzara Mawyndulë'ye, Fhrey sarayının önünden kıvrılarak akan kutsal Shinara Nehri'ni hatırlattı. Nehrin kıyısında, hayatının aşkı Makareta'ya ilk kez dokunmuştu.

Sekiz yüzyıldan fazla bir süredir ölü olan Makareta'ya dair son hatırası, ulaşamayacağı kadar uzaklaşıyordu. Uzun zaman önce, saçlarının kokusunu, sonra da sesini unutmuştu. Şimdi ise, onun nasıl görüldüğünü hatırlamaya çalışıyordu. Onu hatırladığı sürece, onun gerçekten ölmediğine inanmaya devam etmişti. Ama başaramamıştı.

Mawyndulë, şimdiye kadar bir değil iki kötü deneyim yaşadığı sonucuna vardı. İlki, babasının tek ve tek sevgilisini öldürmesiydi; ikincisi ise Nyphron'a karşı savaşı ve tahtını kaybetmesiydi. Her ikisi de dayanılmaz bir acıyla sonuçlanmıştı, biri onu neredeyse öldürüyordu, diğeri ise ölmeyi *dilemesine neden* oluyordu.

Trilos onu hem fiziksel hem de duygusal olarak kurtarmamış olsaydı, ölebilirdi. Nyphron'a yenildikten sonra, Mawyndulë nefes almaya hiç istekli değildi. Nefes almak sadece acısını uzatıyordu. Trilos onun hayatını kurtarmıştı ve yıllar boyunca Mawyndulë bu kurtarmanın bir iyilik mi yoksa bir lanet mi olduğunu tartıştı.

Yarın bunu karar verecek.

Mawyndulë sırtını düzeltti ve etrafına bakındı. Gökyüzü açıktı.

Ay ve yıldızlar bolca ışık sağlıyordu. Yalnızdı.

Kontrol etme zamanı geldi ve umarım iyi haberler vardır.

Mawyndulë gözlerini kapattı. Buna gerek yoktu ama yine de yaptı, daha çok alışkanlıktan. Jerydd ona dokumayı öğrettiğinden beri, bağlantı kurmak için aynı prosedürü uyguluyordu. Suyun hareketinden güç alıyordu. Akıntı, Parthaloren Şelalesi'ninki gibi değildi, ama herhangi bir büyük akıntı, onun amacına yetecek kadar güçlüydü. Kaynağa bağlanarak, ona uzandı ve karışık kanına konsantre oldu. Uzun zamandır, tüm dünyada sadece ikisi vardı. Artık orijinalleri uzaktan tanıdı. İlki, terli av köpekleriyle akşam yemeğini yiyen, yakınlardaki kampta, hemen arkasındaydı. Diğeri ise sadece birkaç mil uzaklıktaki şehirdeydi.

Ya da olması gerekiyordu.

Mawyndulë, işaretini her zaman kolaylıkla belirleyebilirdi. Sephryn ile kısa bir süre tanışmıştı. Onun hatırlayacağı kadar önemli bir şey değildi, ama onun zihninde bir iz bırakacak kadar uzun sürmüştü, böylece o, şehrin diğer sakinlerinden, sinek sürüsünün içinde tek başına duran bir uğur böceği gibi sıyrılacaktı. En azından genellikle durum böyleydi, ama şimdi Mawyndulë sadece sinekleri görüyordu.

O sarayda.

Onu göremeyeceği tek yer orasıydı. Bu hem iyi hem de kötüydü. Büyük gün gelmeden önce onunla konuşmak istiyordu, özellikle de en son görüşmelerinden bu yana bir haftadan fazla zaman geçmişti. Deniz tutması ve

uzun mesafeli bir konuşma için yeterli mahremiyet bulamaması, ona ulaşmasını imkansız hale getirmişti.

Mawyndulë, Sephryn'in orada olabileceği birkaç neden düşünebildiğinden Gece sarayda, kadının boynuzu elde etmenin son aşamasında olduğunu umuyordu. Bunda belli bir mantık vardı. Yarın Kurucular Günüydü ve tüm planları harekete geçmişti. Gözlerini açtı, ayağa kalktı ve geldiği yoldan geri döndü.

İntikamımı almak için çok daha iyi bir yol, diye düşündü nehre gülümseyerek. Nolyn, ormandaki pusudan kurtularak bana bir iyilik yaptı. Hâlâ tanrılara inansaydım, yeni planımın ilahi bir ilham olduğunu söylerdim.

Geminin yanında kaskını takan Nolyn'i gören Mawyndulë'nin gülümsemesi kayboldu.
Ne yapmaya çalışıyor?

Nolyn hiçbir zaman şapkaları sevmemişti ve askeri kaskı da en kötüsüydü. Bir subay olarak, savaş için zırh giymektense görülmek ve duyulmak daha önemli olduğunu düşünüyordu, bu yüzden savaşta nadiren kask takardı. Kaskının sert at kılı yelpaze, alt rütbeli askerlerin kasklarında olduğu gibi önden arkaya doğru değil, kulaktan kulağa uzanıyordu. Her iki kaskın da neden bu süslemeye sahip olduğu bir muammaydı, çünkü bu süsleme kaskları üst kısmı ağır, hantal ve ortalama büyüklükteki bir kapıdan geçerken takmayı neredeyse imkansız hale getiriyordu. Kask, rütbesinin en önemli göstergesi olmasaydı ve gitmek istediği yere ulaşmak için ona ihtiyaç duymayabilseydi, bu süslemeyle hiç uğraşmazdı. bu miğfer onun rütbesinin en önemli göstergesiydi ve gideceği yere ulaşmak için ona ihtiyaç duyabilirdi. *Stryker'dan* miğferi aldıktan sonra nehir kıyısına geri döndü ve orada durup miğferin tokasıyla uğraşmaya başladı.

"Kaskın nesi var? Savaş yarın değil mi?" Demetrius karanlıktan çıkarak sordu.

"Henüz karar vermedim. Geri dönersem sana haber veririm."

"Lütfen babamla konuşmayı düşünmediğini söyle."

Güneş çoktan batmış, ay ağaçların üzerinde yükselmiş, nehri parıldayan beyaz bir çizgiyle ortaya çıkarmıştı, sanki yüzeyin hemen altında ışık saçan bir yılan varmış gibi.

"Öyle."

"Aptal olma. Bunu yaparsan öldürülürsün, hatta daha kötüsü olur. İmparator yaşlı ve güçlüdür. Fırsatını bulursa, kafanı karıştırıp her şeyi tersine çevirir. Onun etkisinden uzak durup onu çabucak öldürmek en iyisi. Zaten senin ölmeni istiyor. Oraya girerek işini kolaylaştırıyorsun."

Yarına kadar beklemelisin. O zaman ordunla birlikte saldırıp kafasını kesebilirsin."

"Kafasını kesmek mi? Beni öldürmeye çalışan babamdı, sen değildin."

Demetrius omuz silkti ve lejyon kamplarını işaret etti. "Yıldızın parlamaya başladı gibi görünüyor. Sana bağlılık yemini eden iki lejyonun var ve şehri kuşatmış durumdasın. Tahtı ele geçirme şansın yüksek — tabii kendini öldürmeyecek kadar akıllı olursan. Yakında imparator olacak kişinin taç giyme töreninden önceki gece ona kendimi kanıtlamaktan çok daha kötüsünü yapabilirdim.

"Kimse bana hiçbir şey yemin etmedi." Nolyn sonunda mi

"Kimse bana hiçbir şey yemin etmedi." Nolyn sonunda miğferini bağladı. Sanki kafasına bir saksı bitkisi bağlanmış gibi hissediyordu. "Lejyonlar komutanlarına sadıktır, Nolyn Nyphronian'a değil. Muhtemelen her bir legat bu fırsatı değerlendirip tahtı ele geçirmeye çalışacaktır.

Hillanus kısa vadede kazanacaktır çünkü daha fazla adamı var ve bu bölgeden geliyor, bu da ona avantaj sağlıyor. Ancak Farnell, Hillanus'u boğmak için nehri kullanarak onun kontrolünü pekiştirmesini engelleyerek dengesini bozacaktır. Dış lejyonlar olanları öğrendiğinde şehre yürüyeceklerdir. Hillanus, Farnell'in taleplerine boyun eğmek ya da ezilmek arasında bir seçim yapmak zorunda kalacaktır. İkisi muhtemelen geçici bir anlaşma yapacaklar, ancak uzun bir iç savaşı durdurmak için çok geç kalmış ve çok zayıf olacaklar. Sonunda, imparatorluğun yedi lejyonun her birinin kontrolü altındaki şehir devletlerine bölünme ihtimali yüksek. Lejyon komutanlarından savaş ağalarına dönüşen bu kişiler, hiç bitmeyecek bir sürekli savaş dönemini başlatacaklar — en azından ghazeller bölünmemizden yararlanmadan önce.

"Fazla düşünüyorsun, arabayı atların önüne koyuyorsun. Nyphron öldükten sonra Hillanus ve Farnell için endişelenebilirsin."

"O zaman çok geç olacak. Kan döküldükten sonra geri dönüş yok. Babam gücü saygı duyar ve şimdilik lejyonlar beni destekliyor. Bu yüzden bu avantajı varken kullanmalıyım. Beni kabul edecek ve söyleyeceklerimi dinleyecek."

"Peki bu *görüşme*yle neyi başarmayı umuyorsun?"

Nolyn bir an düşündü. Sekiz yüz yıldan fazla bir süredir, rüzgârın estiği yere gitmişti — rüzgâr, babasıydı. Kendi yolunu çizmeye ancak bir hafta kadar önce başlamıştı. Kendini her zaman temkinli, hesapçı bir insan olarak görmüştü, ama şimdi spontane kararlar alıyordu — hatta dünyayı değiştirecek kararlar. Babasıyla tek başına yüzleşmek, sadece birkaç saat içinde şekillenen bir fikirdi. Eğer önleyebilseydi, binlerce kişinin ölümüne neden olmak istemiyordu.

Kanla kaplı bir tahtta oturup, parçalanmış bir krallığı yönetmenin ne faydası vardı ki?

"Yasa ve onun tutumu değişmeli," dedi palatus'a. "Ve bu kan dökülmeden yapılabilirse, denemeye değer."

"Senin ölüm emrini verdiğini unuttun mu?" Demetrius kollarını sertçe kavuşturdu, yüzü somurtuyordu.

"Hayır, bu da onunla konuşmamız gereken başka bir konu."

"O bunu inkar edecektir." Demetrius ağırlığını değiştirdi, kolları hala kavuşturulmuş, sanki tüm vücudu bir düğüm gibi.

Nolyn sözleri düşündü. "Benimle gelebilirsin. Eğer inkar ederse, gördüklerini tanıklık edebilirsin. Bunu yapar mısın?"

"Duruma bağlı. Hâlâ senin tutsağın mıyım?"

"Seni zorla getirdim çünkü alarmı çalma riskini göze alamazdım. Gitmekte özgürsün, Urlineus'tan ayrıldığımızdan beri özgürsün. Ama bir adam dünyanın geleceğini şekillendirme şansını ne sıklıkla yakalar? Bana yardım edersen, bunu başarabiliriz."

"Gideceğim, ama babanın mantıklı davranacağını sanmıyorum. Ordunu onun kıyılarına getirdiğin için seni öldürebilir. Onu önce sen öldürmeye hazır olmalısın. Aksi takdirde ikimiz de

öleceğiz." "Kabul."

"Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Babam efsanevi bir savaşçı, Galantianların lideri. Ama neredeyse bin yıldır kılıç kaldırmadı. Ben Grenmorian ve Birinci Goblin Savaşı'nın gazisiyim ve şu anda ghazellerle olan çatışmamızda savaşıyorum. Kılıçlarımızı çekersek, ikimizden biri son derece tatsız bir Kurucular Günü geçirecek."

"Hayır!" dedi Amicus. "Kesinlikle olmaz. Delirdin mi sen?" Nolyn kaşlarını çatı.

Demetrius ile birlikte doğrudan Percepliquis'e gitmeyi düşünmüştü, ancak önce Yedinci'ye veda etmesi gerektiğini fark etti, kendi güvenlikleri için. Nolyn ortadan kaybolursa, onu aramaya geleceklerdi ve bunu göze alamazdı. Ayrıca, düzgün bir veda hak ediyorlardı — Nolyn da öyle hissediyordu.

"Zaferin eşiğindeyiz ve sen..."

"Herkes için kazançlı bir çözüm istiyorum," diye açıkladı Nolyn. "Empyre kirli bir cam gibidir. Onu kırıp sonra nasıl ya da tekrar bir araya getirmenin mümkün olup olmadığını anlamaya çalışmak istemiyorum. Percepliquis'i pek sevmedim, ama onun yakılıp

gölümsedi. "Burayı yakarak ilk ziyaretini mahvetmek yazık olur."

Mirk gülümsedi, ya da gülümsemeye çalıştı, ve bu çabayı zorlaştıran çift yaraları değildi.

Bir grup adam, azalmış olan ateşin etrafında toplanmıştı. Her biri aynı şoklu ifadeyle ayakta durmuş, bakıyorlardı.

Amicus kaşlarını çatı. "Onun kapısına işgal ordusuyla geldin. Seni öldürecek."

"Güven oyu için teşekkürler." Nolyn kaşlarını çatı. "Bak, hayatım boyunca babamın benden nefret ettiğine inandım, ama Demetrius emri onayladığından beri babamın beni öldürmek istediğine ikna oldum. Ama..."

"Ama ne?"

"Çok fazla şey mantıklı gelmiyor. Babam bir Miralyith'i işe almazdı. Onlardan çok nefret eder. Nyphron da kan dökmekten çekinmez. Beni öldürmek isteseydi, bunu kendisi yapardı." Elini göğsüne koydu. "Bir de Orinfar var. Beni öldürmek istiyorsa neden beni korumak için bu kadar zahmete girsin ki? Bunun tek yol olduğuna emin olmadıkça, tüm bu adamlardan savaşmalarını ve muhtemelen ölmelerini isteyemem."

Amicus ikna olmuş görünmüyordu.

"Bak, sadece birkaç olası sonuç var. Babamla mantıklı bir şekilde konuşabiliriz, bu da istila etmemize gerek kalmayacağı anlamına gelir. Eğer birbirimizle savaşsak ve ben kazanırsam, istila çok daha kolay olur ve daha az adam ölür. Ya da..."

"Baban seni o anda öldürür."

"Bu kesinlikle bir olasılık ve eğer böyle bir şey olursa, durumu yeniden değerlendirmelisin. Yani, güneş doğana kadar geri dönmezsem, öldüğümü varsay, Teshlors'un komutasını al ve en iyi olduğunu düşündüğün şeyi yap."

"Ben de tam sana alışmaya başlamıştım," dedi Amicus. "Seni gerçekten sevmeye başlamıştım."

"Gerçekten mi? İki kez ölümle yüzleştik ve birbirimizin eşliğinde dünyanın yarısını dolaştık. Seni memnun etmek zor."

"Ben seçiciyim."

"Sen titizsin."

"Seni özleyeceğim."

Nolyn başını salladı. "Tanıştığımız anda bunu fark ettim. Eninde sonunda herkese veda etmek zorundayım."

Ateş sönerek fısıldadı. Hafif bir rüzgâr nehir kıyısındaki uzun otları hışırdatıyordu. Kurbağalar ve cırcır böcekleri sessizliği dolduruyordu.

Nolyn dikkatini topladı. Çenesini kaldırarak, "Nasıl görünüyorum?" diye sordu.

"Kendi cenazesi için giyinen bir aptal gibi." Amicus arkasını döndü. "Onu takmayın efendim," dedi Riley, kolunu uzatarak. "Onur duydum efendim."

Nolyn el sıkışmayı görmezden geldi ve adama sarıldı. Kendi kaskını alan Jerel hariç, hepsine aynı şeyi yaptı.

"Ben de sizinle geliyorum, efendim," dedi DeMardefeld. "Davet etmedim."

"Ben de istemedim, efendim."

Nolyn gülümsedi. "Daha açık konuşayım. Gelmeni istemiyorum." "Ben de aynı şekilde cevap vereyim: Umurumda değil."

"Kalmanı emredersem ne olur?"

Jerel gülümsedi. "Tanrı sizden üstündür, efendim."

"Bu, lejyonlara benim geldiğimi fısıldayan aynı tanrı mı? Kehanetinde bu kısmı atlamışsın."

Jerel tereddütlü ve düşünceli görünüyordu. "Aynı olduğunu sanmıyorum. O bana şahsen geldi ve bir insan gibi konuştu. Diğerleri bedensiz bir ses duydular ve bu pek... Bilemiyorum... Onun yapacağı bir şeye benzemiyor."

"Harika, şimdi benim gelmeden önce geleceğimi bilen iki tanrı var. Bu beni bir oyunda ileri geri vurulup duran bir top gibi hissettiriyor." Nolyn kaşlarını çattı. "Endişenizi anlıyorum Jerel, ama babamla tek başıma yüzleşmem gerektiğini anlamalısınız. Aksi takdirde bu bir zayıflık olarak görülür ve bugün onun bana saygı duyması çok önemli. Eminim sizin tanrınız tüm insanlık için daha iyi bir gelecek hedefine kıyasla hayatımın ikincil öneme sahip olduğunu anlayacaktır."

Jerel bu öneriyi düşündü ve sonra başını salladı. "Peki. Ben de gelirim ama sarayın kapısında bekleyeceğim. Bana ihtiyacın olursa bağırman yeter."

Nolyn güldü. "Bağırmam gerekecek kadar ihtiyacım olursa, sarayda mahsur kalmışken bana ulaşabileceğini mi sanıyorsun?"

"Evet, efendim, öyle düşünüyorum."

Bu, Nolyn'i gülümsetti. "Bana şans dileyin," dedi diğerlerine.

"Ondan daha fazlasına ihtiyacın olacak, patron," dedi Smirch. "Bir mucizeye ihtiyacın olacak."

"Bu yüzden ben varım," dedi Jerel, hiç espri yapmadan.

Nolyn uzaklaşmaya başlamıştı ki Amicus onu kolundan tuttu. "Sakın ölmeye kalkışma, duydun mu? Bütün bu yolu boşuna gelmiş olmak istemiyorum."

"Hayal kırıklığına uğratmamaya çalışacağım."

Amicus aniden ona sarıldı. "Babam ve dedem hep şöyle derdi: 'Asla imparatora hizmet etme, çünkü her zaman hayal kırıklığına uğrarsın. ' Ama şunu bilmeni istiyorum. Ben sana hizmet ederdim."

"Ben de," dedi Riley. "Ve ben de." Myth başını salladı.

"Genelde herkesten nefret ederim," dedi Smirch, "ama sanırım bu sefer bir istisna yapacağım."

Mirk ve Everett başlarını salladılar.

"Selam, prymus!" diye bağırdı Amicus ve her biri selam verdi. "Ve iyi şanslar ve tanrıların kutsamaları sizinle olsun."

Onlara bakarak, gözlerinde hayranlık ve korkunun karıştığını gördü. Nolyn, sorumluluğun ağırlığını hiç olmadığı kadar keskin bir şekilde hissetti. Ve belki de ilk kez, umutlandı.

Gece yarısı çanı çaldı ve Arvis uyandı.

Sıcak havalarda daha kötü uyuduğunu garip buluyordu. Demir çanların çalmasıyla, resmi olarak Kurucular Günü başlamıştı. Bu gün aynı zamanda ekim mevsiminin başlangıcıydı ve gecelerin bir daha asla öldürücü derecede soğuk olmayacağına inanılan gündü. Kışın Arvis titrerdi ama derin uyurdu. Yazın ise uykusuzluk çekiyordu. Çanın çalmasıyla, bunu bile başaramadı.

Başını eşyalarının bulunduğu çuvaldan kaldırdı ve gözlerini sildi. Dünya değişmemişti.

Bir gün gözlerimi açacağım ve her şey farklı olacak.

Neden böyle düşündüğünü bilmiyordu, ama aklına gelen şeylerin çoğunu anlamıyordu. Çoğu insan için dünya bir gizemdi, ama Arvis için gizemli olan kendisiydi — Ölüm'ün bile çözemeyeceği kadar karmaşık bir bilmece.

Bir şey ayak bileğini ısırdı. Belki bir örümcek, ya da mevsimi erken yakalayan hırslı bir böcek. Isırık kaşınıyordu ve kaşımak için eğildiğinde, sesi tekrar duydu. Kelebek kanatlarının şarkısı kadar sessiz, bir bebeğin zayıf ağlaması ona ulaştı.

Arvis hareket etmeyi bıraktı. Kolu hala ayak bileğine doğru uzanmış, olduğu yerde donmuştu. Nefesini tuttu ve bekledi.

Yine aynı yönden geldi.

Zaman kaybetmeden ve beklenmedik bir ikinci şans verilmiş gibi hissederek, Arvis merdiven altındaki evinden fırladı ve karanlık caddeden giyim bölgesi boyunca koştu.

Hayır. Bu benim ikinci şansım değil; öyle bir şey yok. Diğer sefer beni hazırlamak içindi. Belki de aslında gerçekleşmedi. Belki de bir rüya ya da bir görüntü gördüm.

Her ne olursa olsun, Arvis hazırды. Kavşaktaki sokak lambasından bir meşale kapıp eski şapka dükkânına doğru koştu.

Bir çocuk orada nasıl yaşayabilir? Muhtemelen uzun süre yaşayamaz.

Sokaktaki kanalizasyon ızgarasını buldu ve tereddüt etmeden aşağı indi. Karanlık yeraltı dünyasına düşerken, nefesini tutarak bekledi.

Yine çığlığı duyunca, farelerden ya da kokudan hiç endişe duymadan yola çıktı. Dört yol ağzına geldiğinde, başka bir ağlama sesi duymak için beklemesi gerekmedi; önceki macerası ona yol konusunda güven vermişti. Sonra ayağı kaydı ve duvarlara sıçrayan bir sıçrama ile çamurun içine düştü. Hızlı düşünmesi sayesinde meşaleyi kurtardı. Onu savaş alanında bir askeri sancak gibi yüksekte tuttu.

Başka bir köşeyi dönerken çığlıklar yüksek ve netti, sonra yankılar kesildi. Bebeğin çığlığı artık yankılanmıyordu; net bir şekilde duyuluyordu. Onunla sesin kaynağı arasında hiçbir duvar yoktu. Bebek... Bebek...

Lütfen, çamurda olmasın, suda olmasın. Lütfen.

O küçük dua kabul edildi ve büyük bir hayvanın yuvası gibi görünen bir şey buldu — hayır, hayvan değil, bir insan. Kanalizasyon duvarının bir kısmı çökmüş ve yerden yaklaşık dört fit yükseklikte, Arvis'in merdiven altı sığınağıyla hemen hemen aynı büyüklükte bir delik bırakmıştı. Birkaç tane buruşuk battaniye, çökmüş bir su kesesi, bir avuç küçük bez, bazı tavuk kemikleri, bir kova ve bir fırça vardı. Fırçanın kılları koyu renkti ve kovaya kurumuş kan gibi görünen lekeler bulaşmıştı. Yuva içinde, terk edilmiş, kundaklanmış bir bebek kıvrılıyordu. Kirli bir beze sıkıca sarılmış, küçük, kırmızı yüzlü, gözyaşlarıyla ıslanmış bir çocuk, kova ile battaniyelerin arasına sıkıştırılmıştı. Çok küçük ve çaresiz görünüyordu, bir somun ekmekten daha büyük değildi.

Aşağıda, duvarın dibinde, hevesli bir fare kalabalığı toplanmıştı. Dik yüzeyi tırmanmanın net bir yolu olmadığından, birbirlerinin üzerine tırmanarak, üstlerinde ne olduğunu keşfetmeye hevesli, aç kemirgenlerden oluşan, kıvrılan, cıvıl cıvıl bir sütun oluştuyorlardı.

Arvis yığına şiddetle tekme attı. Karşılık olarak birden fazla ısırık aldı, ancak fare yığını görünmeyen deliklere dağıldı.

Meşaleyi duvara dayayan Arvis, yuvaya uzanıp bebeği aldı. Minik vücut, acı, korku ve şaşkınlık dolu çığlıklarla titriyordu — muhtemelen üçü birden. Ama Arvis çocuğu göğsüne çektiği anda ağlama kesildi. Kollarını bebeği sardı, bir eliyle minik başını kalbinin atışlarına göre okşadı. Sonunda bir araya gelen ikisi sakinleşti ve sessizleşti.

Huzur hakim oldu ve uyuyan dünyanın altındaki o korkunç yerde, Arvis'in zihni kendine döndü ve unuttuklarını hatırladı.

Bir çocuğum vardı.

Arvis, zamanın dikkatini vermediğinde çok sık kaçan kaygan bir şey olduğunu biliyordu. Çocuğu kucagında tutarken, aralarındaki sıcaklığı hissedip, dışarıda ve içinde hüküm süren huzuru dinlerken, Arvis bu mükemmel andan çıkmayı reddetti. Sadece çocuğa değil, kendine de huzur getirmişti. O ve bebek bir anda bütün oldular ve zaman akıp gitmediği ve dünya farkına varmadığı sürece, bu iki hak etmeyen kalp mutluluğu buldu.

Arvis, hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez dünyadan ya da kendinden nefret etmiyordu. Onu yıllardır eziyet eden tanrılar görünüşe göre sıkılmış ve uykuya dalmışlardı. Onları uyandırmaktan korktuğu için bebeği sıkıca tuttu ve bu tek mutluluk anının bitmemesi için dua etti.

Çoğu insan, hayatlarının en güzel anının ne olduğunu, o an geçtikten çok sonra fark eder. Ama ben değil. Biliyorum, çünkü onu yaşıyorum!

Orada ne kadar kaldığını asla hatırlayamayacaktı. Ona göre, hem bir an hem de sonsuzluk gibi gelmişti. Ancak dünya reddedilemezdi ve tanrılar sadece kısa şekerlemeler yapıyordu.

Başlangıçta pek de büyük olmayan meşale giderek kısalıyordu ve zaman da öyle. Orada ışık olmadan yakalanmak istemiyordu. Çocuğa dikkat ederek onu bir koluna aldı ve meşaleyi eline aldı. Arvis ileriye ve geriye baktı, hangi yolun çıkış olduğunu bilemiyordu. Tekmelediği farelerden biri ölmüştü, ya da en azından hareketsiz yatıyordu. Onu geldiği yönün tersine tekmelediğini hayal meyal hatırladı ve geri dönüş yolunun diğer tarafta olduğunu tahmin etti. Bebeği ve azalan meşaleyi sıkıca tutarak açık bir kanalizasyon deliği aramaya başladı.

Bir kavşağa geldiğinde, hangi yöne gideceğini kesinlikle bilmediğinden emindi. Kavşağı bile hatırlayamıyordu. Ayrıca bir kavşakla karşılaştığını da hatırlamıyordu.

Kayboldum, zihni isteksizce kontrolü ele geçirirken bildirdi. Sorun sorun budur; arabayı hendeğe sürer ve sonra masum bir "Oops" diyerek uzaklaşır.

"Bütün yollar bir yere çıkar," diye fısıldadı. Kendi kendine konuşmak, yaptığı tuhaf şeylerden biriydi ve bunun farkındaydı. Ama bu sefer... başını salladı.

"Hayır, kendime değil. Bunu sana söyledim," dedi çocuğa ve gülümsedi. "Sen beni deli yapmıyorsun."

Bebek, çoktan uykuya dalmış olduğundan, tek bir kelimeyi bile inkar etmedi.

Fareler, sanki tekmeleyen deli kadının haberi kemirgen kasabasında yayılmış gibi, mesafelerini korudular. Bunun için minnettardı. Yeni sorumluluğu adına savaşmaya fazlasıyla hazır olmasına rağmen, açık bir yol tercih ediyordu.

"Tüm fareler, örümcekler, böcekler ve geceleri sürünen diğer her şey, dikkatli olun!" diye bağırdı, sesi yankılanarak tünellerde yankılanıp hacim ve derinlik kazanarak sanki kendisi bir tanrıymış gibi seslendi. "Elan ile birlikte Tanığım olarak Eton'u, yargıcım olarak da kendimi gösteririm, bu çocuğu tehdit edersen seni varoluşunun sınırlarına kadar dövüyorum!"

Bu boş bir övünme değildi. Arvis, ölümle zaten el ele tutuşmuştu.

Hayat ona daha ne yapabilirdi ki?

İlk cesede rastladığında bir ipucu buldu. Suyun içinde yüzen bir adam duvara çarpıyordu. İkincisi ise sadece birkaç metre ilerideydi. İkisini de, onları yiyen kıvrılan fare sürüsü nedeniyle görmek zordu. Arvis, iki ayağıyla da silahlanarak kemirgenleri uzaklaştırdı. Birçok yönden, bunu yapmak bir hataydı. Farelerin altındaki manzara hiç de hoş değildi ve Arvis geri çekilirken uyuyan bebeğe fısıldadı: "Bunu görmene gerek yok."

Ben bu yoldan gelmedim.

Başlangıçta, bunun farelerin tırmalama sesi olduğunu düşündü. Yaklaştıkça ve sesin şiddeti arttıkça bu düşüncesini değiştirdi.

Çatırtı, kazıma ve çarpma sesleri duyuldu. Arada, çok daha rahatsız edici sesler onu durdurdu. Boğazdan çıkan sesler, derin boğazlı sesler, daha önce hiç duymadığı bir dilde koridordan yükseliyordu. O bölgede fare olmadığını fark etti. Duvara yaslanmış bir kazma gördü, gri bir ağaç ve koyu metalden yapılmış tuhaf, bükülmüş bir alet.

Hayat, ona kimin patron olduğunu kanıtlamak için elinden geleni yapıyordu; çünkü o anda, koridorda durup sesleri ve aleti düşünürken, meşale son bir kez titredi ve söndü. Karanlıkta, tıklama, çınlama ve kazma sesleri duydu.

Büyük fareler, diye düşündü.

"O tarafa gitmek istemezsin," dedi bir ses.

Ölü meşalesini bir hançer gibi döndürüp ileri doğru savuran Arvis, karanlıktan çıkan bir kadın gördü. Bir şal ile sarılmış olan kadın, bir elinde küçük bir

elinde küçük bir fener, diğerinde ağır bir çuval tutuyordu.

Adım, sendeleme, adım, sendeleme. Kadın yavaşça ilerliyor, ayak bileklerine kadar gelen suda zorlukla yürüyordu. "O taraf... kötü. Uberlin'in çocukları geliyor. Ferrol onları Kurucular Günü'ne davet etti."

Adım, sendeleme, adım, sendeleme. Kadın yavaşça yaklaştı.

Arvis, kadının yaklaşmasını artan bir korkuyla izledi.

"Bebeği buldun, değil mi?" diye suçladı kadın. "Tam burada. Onu aldın, değil mi?"

Arvis bir adım geri çekildi ve bebeği göğsüne daha sıkı bastırdı.

Adım, sendeleme, adım, sendeleme. "O senin değil. O bebek..."

"Evet, benim!" Arvis, fare kolonisini yıkan öfke ateşi yeniden alevlenirken, sertçe karşılık verdi. "Ben hiçbir şey çalmadım. Onu benden Baker ailesi aldı!"

Kadın durdu ve şaşkın görünüyordu. "Onu mu? Kollarındaki çocuk bir erkek," dedi kadın.

Arvis, ezici bir güçle üzerine çöken istenmeyen anılarla tereddüt etti. "Hayır... bekle... bu doğru değil... onu almadılar. Ben... ben..."

Adım, sendeleme, adım, sendeleme.

"Onun için yiyeceğim yoktu. İkimizi de besleyemezdim."

Adım, sendeleme, adım, sendeleme.

"Anlamıyor musun?" Arvis kadına yalvardı.

Adım, sendeleme, adım, sendeleme.

"Ölecekti. İkimiz de ölecektik. Güzel kızım için elimden gelenin en iyisini, tek yapabileceğim şeyi yaptım. Bir çocuk istiyorlardı ama yapamıyorlardı. Onu güvende tutup iyi besleyeceklerine söz verdiler. Ve hayatımın geri kalanında bana bedava ekmek vereceklerini söylediler. Ama... ama vermediler. Unuttuğumdan sonra vermediler."

Adım, sendeleme, adım, sendeleme.

"Bu, beni dövdükten sonra oldu — çok kötü dövdü — ve kafamı." Arvis, meşaleyi tutarken elinden geldiğince yara izini gösterdi. "Ondan sonra hiçbir şey hatırlayamadım. Ama ekmeği unutmadım — takas ettiğim masum küçük somunu." Kollarının arasında tuttuğu bohçaya baktı.

"Bu bebek o bebek değil. Bu Sephryn'in bebeği. Büyük tanrı Ferrol geldi ve beni seçti! Harikalar ve mucizeler gördüm. Benim yardımına ihtiyacı vardı ve ben de kendimi özgürce adadım. Bana bebek odasını domuz kanıyla lekelememi ve duvarları tuhaf işaretlerle boyamamı söyledi, sonra Nurgya'yı alıp Kurucu Günü'ne kadar onu hayatta tutmamı istedi. O gün bize kurtuluşumuzu bahşedeceklerini söyledi

kurtuluşumuzu bahşedeceklerini söyledi. Ve geliyorlar. Onları duyabiliyorsun, değil mi? Takır takır sesler çıkarıyorlar.

"Seni tanıyorum," dedi Arvis. "Sen Mica DeBrus'sun. Sephryn ile yaşıyorsun."

O sırada Arvis'in yanına yaklaşan yaşlı kadın hüzünlü bir gülümseme gösterdi. "Artık değil."

Arvis bıçağı çok geç fark etti.

Adım, sendeleme, adım, sendeleme.

"Bu şeyler ne kadar eski?" diye sordu Errol, bir parşömeni eline alıp inceledikten sonra küçük bir bölmeye geri attı. Küçük bir toz bulutu yükseldi ve tek bir ay ışığı huzmesi içinde peri tozu gibi düştü.

"Kıpırdanmayı kesemez misin? Ve onu yanlış yere koydun. hemen altındaki kutuya koyman gerekiyor," dedi keşiş sert bir sesle, sanki kendi evindeymişler ve hırsız onun eşyalarını karıştırıyormuş gibi.

"Oh, bana söylediğin iyi oldu, Seymour. Buraya hiç gelmeyen insanlar, varlığından haberdar olmadıkları o çürümüş parşömeni bulamadıklarında endişeye kapılacaklarından eminim."

Sephryn, Errol ve Seymour gün batımından beri kayıt salonunda saklanıyorlardı. Ay doluydu — her Kurucular Günü arifesinde olduğu gibi — çünkü bu bayram, ilkbaharın ilk dolunayından hemen sonraki gün olarak belirlenmişti. Ay ışığı okumak için yeterince parlak olmasa da, ışınlar açık kapıdan ve merdivenlerden aşağı sızarak, rafları, merdivenleri ve tozu görebilecekleri kadar aydınlatıyordu.

Keşiş merdivenlerin altındaki ışık havuzunda sessizce otururken, Errol rafların gölgelerinde dolaşarak kutular, fiçılar ve şarap rafı gibi görünen şeylerle dolu köşeleri inceliyordu. Raflar ise parşömenler ve gevşek yapraklarla doluydu. Sephryn kapının yanına oturmuş, küçük bir çantayı kucağına koymuştu. En üst basamakta oturduğu yerden, avluda dolaşan ay ışığının izini takip ediyor ve onları harekete geçirecek sinyali, yani gece yarısı çanını bekliyordu.

"Belki de okumaya başlamalısın," dedi Seymour. "Bunlar imparatorluğun ilk günlerine ait eski kayıtlar. Eski kitaplarda keşfedebileceğin şeyler seni şaşırtacak. Gerçekten çok aydınlatıcılar."

Errol, çeşitli köşelere ve
"En ufak bir ilgim yok."

Seymour hırsıza baktı ve başını sallayarak kaşlarını çattı. "Bu da seni bugün yaşayan çoğu ahmakla aynı seviyeye getiriyor."

"Gerçekten mi?" Errol şaşkın bir gülümsemeyle döndü. "Sence ben aptal mıyım?" Güldü. "Cesur grubumuzun şu anki üyelerini düşünürsek, zeka eksikliği olanın ben olduğumu sanmıyorum. Sen "

"Oh, hiç fikrin yok."

Errol, Seymour'dan sıkılmış gibi görünüyordu ve bir çocuğun ölü bir kurbağayı sopayla dürtmesi gibi, kasvetli bir hayranlıkla keşfine geri döndü.

Errol, görünüşe göre Seymour'dan sıkılmış, bir çubukla ölü bir kurbağayı dürtten bir çocuğun yüzünde görülebilecek acımasız bir hayranlıkla keşiflerine geri döndü. Ancak kısa bir süre önce Sephryn, bir tanrıdan ziyade bir Miralyith ile karşı karşıya olduğunu anlamıştı. İlahi bir varlıkla yüzleşmektense bu daha iyiydi, ancak Fhrey Sanatçıları hakkında çok az şey biliyordu.

Büyük Savaş sırasında, Miralyith, Nyphron ve Persephone'ye karşı savaşan egemen kabileydi. İmparatorun büyüden nefret etmesinin nedeni buydu. Sanatçılar her zaman onun düşmanları olmuştu. Savaştan sonra Nyphron, Fhrey'lerin vatanını imparatorluğun geri kalanından ayıran yasak nehri geçen herkese ölüm cezası verdi, bu yüzden Nurgya'yı kaçıran kişi nehri geçerken büyük bir risk almıştı, *ama neden?*

Cevap neredeyse çok açıktı.

"Bunların çoğu anlamsız hesaplamalar ve gereksiz raporlar," dedi Errol. "Yüz yıl öncesine ait envanter. Burada ne gibi bir değer bulmayı umuyorsun ki?"

"Bildiğimiz şekliyle yazı," diye cevapladı Seymour, "empyre kurulmadan önce icat edildi.

Bu odada en eski kayıtlardan bazıları bulunabilir." Çanın ilk sesi, boş ve ürkütücü bir şekilde çınladı.

"Gece yarısı oldu," dedi Sephryn, sesi kendisine bile uğursuz geliyordu. "Kurucular Günü."

"Geç saatte *herkesin* derin uykuda olmadığını biliyorsun, değil mi?" dedi Errol. "*Sen* normalde öylesin, eminim." Errol başını keşişe doğru eğdi. "O da öyle.

Ama tüm insanların senin gibi olduğunu düşünmek yaygın bir yanılgıdır. Yapılması kolay bir hata. Ben, birçok insanın günün çoğunu uyuyarak geçirdiğini ve ilk öğünlerini güneş battığında yediğini doğrulayabilirim. Onlar için bu, senin öğlen saatin gibidir."

"Sarayda yaşıyanların hırsızların programına uyduğunu sanmıyorum," dedi Sephryn dedi.

"Peki imparatorun çalışma saatleri nedir? Biliyor musun?"

Sephryn, sadece kendine itiraf etse de, hiçbir fikri olmadığını kabul etti. "Bir fikrin var mı

Ne demek istiyorsun? Daha fazla beklememizi mi öneriyorsun?"

Errol, şu anki durumunun konu ile ilgisi varmış gibi etrafına bakarak soruyu düşündü. "Hayır. Tanrı aşkına, ben deliye dönmeden bu işi bitirelim."

Sephryn ellerini Seymour'un omuzlarına koydu. "Unutma, burada bekle. Hiçbir şey yapma. Ses bu duvarların içinde sana zarar veremez, hatta seni bulamaz bile. Her şey yolunda giderse geri döneceğim. İşler kötü giderse lütfen Orinfar'ın içine girip ortadan kaybol. Dibben'e ya da başka bir yere dön ve bunu kimseye anlatma. Henüz tanıştığın bir kişi için çok fazla risk aldın. Eğer tüm rahipler böyleyse, kardeşliğinin yayılmasını diliyorum." Onu yanağından öptü. "Teşekkür ederim."

Sephryn'in bildiği kadarıyla, avluda görevli tek bir muhafız vardı. Belirli bir görevi yoktu ve sadece avluda dolaşıyordu. Yüz yıldır, sarayda kimse sorun çıkarmamıştı. Muhafızlar, duvarlar ve kapılar sarmaşıklar gibi süs eşyalarına dönüşmüştü, ama adamlar hala kılıç taşıyorlardı ve Sephryn onların kılıç kullanmayı bildiklerini tahmin ediyordu.

Sephryn, Errol'u takip ederek taş döşeli yolu geçip sütunlu verandaya ulaştı ve merdivenleri çıkarak imparatorun evinin ön kapısına geldi. Aguanon veya Gem Kalesi kadar görkemli olmayan saray, Nyphron'un taşınmak istemesi nedeniyle aceleyle inşa edildiği söylentileri vardı. Başka bir rivayete göre ise, Persephone basit bir köy kızı olduğu için ihtişamı küçümsüyor

ve evlerinin mütevazı olmasını istediğini iddia ediyordu. Sephryn, Persephone'nin günümüzün çiftliklerinden daha mütevazı bir dahl'da büyüdüğünü biliyordu, ama tüm bu köy kızı

gizemi saçma olmaktan öte, hakaret niteliğindeydi. Bu kadın bir klan reisiydi ve daha sonra tüm insanları yöneten bir kraliçeydi. Sebep ne olursa olsun, saray iki kanatlı, dört katlı, beyaz mermer sütunlu bir bina olabildiğince mütevazıydı.

Errol kapıda durmuştu. Kilidi incelemek için çömelirken kapı açıldı ve tam yüzüne çarptı.

Bir kova taşıyan genç bir kadın ona bakıyordu. "Ne yapıyorsun?" diye sordu, sesinde belirgin bir suçlama tonu vardı.

Errol bir elini başına koyarak ayağa fırladı. Ağzını açtı, ama bu sefer Sephryn ilk konuşmayı başardı. "Opella, nasılsın?"

Yıkama kızı bakınca Sephryn'i gördü. Onu gördüğü anda, şüphe yerini şaşkınlığa bıraktı. "Ah, hanımefendi! Ben..." Errol'a baktı, o da asker gibi donmuş bir şekilde duruyordu. "*O da* sizinle mi?" diye sordu, sanki Errol duyamayacakmış gibi sessizce.

Errol ona baktı ve Opella ilk kez o kibirli maskenin endişeye dönüştüğünü gördü.

"Evet," diye cevapladı Sephryn neşeyle. "Bu Mathias Hagger." Adı hafızasının derinliklerinden çıkardı. Annesinin eskiden tanıdığı biriydi. "Benim için bir iş yapıyor. Botunu bağlarken, sen kapıyı açarken onu neredeyse ezip geçiyordun."

"Oh! Özür dilerim. Benim niyetim..."

"Önemli değil, canım," diye yatıştırdı Sephryn. "Temizlik yaparken benim temizlik yaparken bej renkli fularımı görmedin, değil mi? Onu ofisimde bıraktığıma eminim. Onu bulana kadar uyuyamıyorum. O bir hediyeydi."

"Ah, tabii ki!" Kızın yüzündeki şaşkınlık izleri kayboldu ve gülümsedi. "Prens Nolyn sana verdi, değil mi? Ve bu gece onsuz yapamayacağını anlayabiliyorum, ama ben yukarıdayken onu görmedim

. "Opella, kirli suyu dökmek için Errol'un yanından geçti.

"Önemli değil," dedi Sephryn, şaşkın ama sohbet etmeye niyetli değil. "Sanırım nerede olduğunu biliyorum."

"Tamam, ama dikkatli ol. Az önce yeri yıkadım ve hala ıslak. Kayganlaşıyor."

Saraya girdiler. Giriş holü geceleri tamamen farklı görünüyordu. Duvar lambaları odayı aydınlatırken, uzun pencereler karanlıktı. Opella geri döndü ve bekledi. Açıkça, onları takip etmek niyetindeydi.

Sephryn, Errol'a sert ve - umduğu gibi - anlamlı bir bakış attı. Hırsız her zaman zeki olduğunu göstermişti ve Sephryn, bunun bir dolandırıcı numarası olmadığını umuyordu. "Opella?" dedi Errol. Eli hâlâ alnına dayalıydı. "O kapıyla bana çok sert vurdun."

"Çok üzgünüm. Benim niyetim..."

"Sadece... Yani... Bayılmak üzereyim ve kanamam var galiba. Oturabileceğim veya uzanabileceğim bir yer var mı? Ben..." Errol sendeledi, sırtını duvara dayadı ve yere oturana kadar kaydı.

"Oh, canım!" dedi Opella. "Gidip birini çağırayım..." "Hayır, hayır, gerek yok. Ben sadece biraz... Sadece biraz...

an. Ve belki çok zahmet olmazsa, bir bardak su alabilir miyim?

su alabilir miyim?"

"İyi olduğunuzdan emin misiniz?"

"Sadece bir sandalye ve bir bardak su lütfen." "Oh, evet. Hemen." Opella aceleyle gitti.

Errol, Sephryn'e sert bir bakış attı. "Başkaları hakkında varsayımlarda bulunmamamı söylemiştim."

"Yıkama kızının çalışma saatlerini hesaba katmamız gerektiğini kim bilebilirdi?"

"Çabuk ol ve Bartholomew'u da almayı unutma."

Üst katta hiçbir ışık yanmıyordu, bu da konağı mermer üzerinde uzayan ay ışığının geometrik bir tablosuna dönüştürmüştü. Gölgelelerin arasında kalarak hareketlerine dikkat ediyordu. Sephryn, yumruğunda rulo haline getirilmiş çantayı sıkıca tutarken, kalbi hızlanmaya başladı. Hiçbir şey çalmamıştı, sadece bir öpücük çalmıştı ve o da iyi gitmemişti. Şimdiye kadar çiğnediği tek yasa, insanlara yapılan muameleyi protesto etmekte; bu eylemde yakalanmaktan haklı ve gururlu hissetmişti. Şimdi öyle hissetmiyordu. Yapmak üzere olduğu şey, basit ve çirkin bir hırsızlıktan başka bir şey değildi. Sadece sınırı aşmakla kalmıyor, koşarak atlıyordu. Yakalanırsa ellerini kaybedebilirdi, hatta saraydan çaldığı için kafasını bile. Sephryn, bu kadar ağır cezalarla karşı karşıya kalanları sık sık merak etmişti.

. Şimdiye kadar, bu kadar büyük bir riski nasıl göze alabildiklerini anlamıyordu.

"Tüm insanların kendin gibi olduğunu düşünmek yaygın bir yanılgıdır."

Errol'un yanıldığını anladı. Herkes aynıydı ve sadece durum farklılık yaratıyordu. Çocuğunun ölmesine izin verirse, elleri ya da hayatı ne işe yarardı ki?

Fayans zeminde yürüyerek mermer basamakları çıktı, hiç ses çıkarmadı.

Sephryn sessiz olmada iyiydi. Mica, Sephryn'in Nurgya'yı yatırdıktan sonra defalarca onu *mezara bir adım kalmış bir yaşlı kadını* korkutma gibi kötü bir alışkanlığı olduğunu şikayet etmişti. Sephryn özür diledi, ama bu yine de devam etti. Birçok kez korkuttuktan sonra, Mica ayrılmakla tehdit etti ve eşyalarını toplamak gibi aşırı bir önlem aldı. Yaşlı kadının gidecek hiçbir yeri yoktu ve tek kanvas çantasına koyacak pek bir şeyi de yoktu. Ondan sonra Sephryn bunu yapmayacağına söz verdi ve sözünü tuttu. Ancak Sephryn sessizce ilerlerken, Mica'ya hiçbir iyilik yapmadığını fark etti ve elinde tuttuğu çanta, yani boynuzu saklamayı umduğu çanta, Mica'ya aitti.

Sephryn, bir zamanlar Illim ile karşılaştığı kapıya ulaştı. Nefesini tutarak kapıya baktı. Koridora yukarı ve aşağı baktı. Işık yoktu, ses yoktu. Yalnızdı. Mandalı kaldırdığında, kapı kendi ağırlığıyla biraz içeri doğru kaydı. Sephryn kapıyı hafifçe itti ve kapı daha da açıldı. İçeriye baktı. İçerisi bir ışıqla aydınlatılmıştı, ama ışık koridorun ilerisindeki bir odada yanıyordu.

"Ama bir imparatorun çalışma saatleri nedir ki?"

Bekledi, dinledi. Ses yoktu, ağır nefes alma sesi bile.

Sonra Sephryn başka bir olasılık yüzünden yüzünü buruşturdu: imparator yatakta yalnız değilse onu rahatsız etmenin garip olacağı. Fhrey'lerin cinsel alışkanlıklarında daha az geleneksel oldukları biliniyordu, ama aynı zamanda cinsel ilişkilere daha az ilgi duydukları da biliniyordu — uzun yaşamları, yetişkinlerin atlama ve takla atmaya ilgilerini kaybetmeleri gibi, bu zevkleri aşmalarına neden oluyordu. Yine de, Illim ile odasını paylaştığı odasını Illim ile paylaşıyordu, onları birlikte bulmak imkansız değildi. Kazara bir kesinti ve ardından gelecek utanç, ölümcül olabilir.

Beni kesinlikle idam edecek, tören yapmaya gerek kalmayacak. Nyphron burada yargılama ve ceza verme hakkını kullan, sonra cesedimi sarayın diğer çöpleriyle birlikte dışarı sürükle.

Bir kediden daha yavaş ve sessizce, mücevher kilitli kasa olduğunu umduğu taş kusuruna doğru ilerledi. Diz çöktü ve parmaklarını yüzeyin üzerinde yukarıdan aşağıya doğru gezdirdi, ama hiçbir şey öğrenemedi.

Sonra omzunun üzerinden, derinden gelen zayıf ışığa doğru baktı.

Mica'yı altı parmaklıyı bu kadar ustaca korkutmayı başarmamın nedeni kısmen Fhrey mirasından dolayı. Her av köpeği doğuştan avcı değildi, ama hepsinin keskin koku alma duyusu vardı, aynı temel özellikleri paylaşıyorlardı. Fhreyler için de benzer bir gözlem yapılabilirdi. Çeviklik, keskin görme ve işitme duyusu, sessizce hareket etme yeteneği gibi baskın özelliklerdi. Tam kanlı bir Fhrey olan Nyphron, her an habersizce ortaya çıkabilmek için daha da iyi olmak zorundaydı . Dünyanın imparatorunu yataktan kalkmış, sadece bağlanmamış bir bornoz giymiş ve somurtkan bir ifadeyle hayal etti.

Kemerine bağlı çantasına uzandı. Kıyafetinin vazgeçilmez bir parçası olan, ipli küçük deri kese, hayatının birikimlerini ve yumurta büyüklüğünde çirkin, kaba kesilmiş bir yakut taşını içeriyordu. İpleri çekti, ama kese inatla kapalı kaldı. *Tam da sinir bozucu bir anda!* İpi çözdü, defalarca omzunun üzerinden bakarak.

Sonra çantayı açtı ve taşı çıkardı.

İşte başlıyoruz.

Sephryn yakutu duvara doğru uzattı. Hiçbir şey
olmadı.

Diğer eliyle, hafif bir çöküntü olan bölgeye bastırdı.

Hiçbir şey olmadı.

Taşı hareket ettirmeye başladı, yüzey boyunca kaydırıldı.

İmparator Bartholomew'u asla kutuya koymamıştı! Ardından, Brinkle'ın bir hata yaptığı ve kasanın aslında mücevher kilitli bir kutu olmadığı gibi bir dizi şüphe geldi. *Neden böyle düşündük ki? Yoksa Brinkle yalan mı söyledi? Eğer cüce Nyphron'a gidip her şeyi anlattıysa, o zaman her an...*

Tık.

Ses boğuk ve belirsizdi, ama yine de duydu.

Oh, lütfen, öyle olsun!

Elleri titriyordu.

Sephryn, sanki bir ejderhanın inisiymiş gibi, bir kez daha uzaktaki titreyen ışığa doğru baktı. Işığın ulaştığı mesafeyi belirlemiş ve değişip değişmediğini, hareket edip etmediğini görmek için izlemişti. Değişmemişti ve konutun içinden hiçbir ses gelmiyordu.

Yine duvara bastırdı ve duvar menteşelerle açılıp hareket etti. İçerisi bir dolap gibi görünüyordu, ama tabakların yerine tuhaf eşyalar vardı. Sembollerle oyulmuş siyah kılıçlı bir kılıç; basit bir altın kupa; boncuklu bir maske; eski, yıpranmış bir miğfer; koyu renkli bir şişe; bir çift eldiven; mücevherlerle süslü yeşil bir yumurta ve eski bir koç boynuzu.

Sephryn boynuzu dikkatlice çıkardı. Ağır olmasını bekliyordu ama içi boş bir kabak kadar hafif olduğunu gördü. Boynuzu Mica'nın çantasına tikiştirdi, çantayı kapattı ve paketi göğsüne sıkıca bastırdı. Sonra yumurtayı çıkardı ve onu ve yakutu çantasına koydu.

Ayak sesleri.

Sephryn'in kalbi durdu.

Adımlar hızlıydı, sanki biri koşar adımlarla hareket ediyordu — içeriden değil, dışarıdan.

Sephryn kasayı kapattı ve olabildiğince hızlı bir şekilde oda kapısının iç tarafındaki sürgüyü bulup kilitledi.

Dışarıdan ayak sesleri duyuldu, sonra bir vuruş sesi geldi. Ses o kadar yüksekti ki, Sephryn irkildi. Arkasını döndü ve arkasında aydınlatılmış koridora baktı, sonra donakaldı. Vuruş sesi tekrar geldi, bu sefer daha da yüksek. Sephryn, imparatorun veya Illim'in ortaya çıkmasını beklerken kalbi hızla çarpmaya başladı.

biri ya da ikisi geç saatte yapılan bu izinsiz giriŖe kızgın bir Ŗekilde koridorda yürüdüklerini, sonra da aptalca orada duran onu gördüklerini hayal etti.

Ayaklarının dibinde, ziyaretçinin elindeki fenerden koridor kapısının altından ıŖık sızıyordu. İki ayak gölgeleri gergin bir Ŗekilde ileri geri hareket ediyordu. Sonra mandal sallandı ve Sephryn nefes almayı kesti.

DŖnemeyecek kadar korkmuŖtı, dua edemeyecek kadar dehŖete kapılmıŖtı.

Her Ŗey bitti. Bu kadar. Ben ldm, Nurgya da öldü.

"İmparator odasında değil," diye uzak bir ses dıŖarıdan geldi. "Nerede olduğunu biliyor musun?" diye kapının diğer tarafındaki biri

diye cevap verdi.

"SavaŖ odasında. Ne oluyor?"

Daha fazla ayak sesi duydu ama bunların gelip gittiğini anlayamadı. "İmparatorun oğlu kapıda ve babasını

hemen görmekte ısrarcı."

Nolyn? Nolyn burada mı?

"Onu bekleme odasına götürün. Nyphron'a haber vereceğim."

Ayak sesleri uzaklaŖtı.

Nolyn burada mı?

GiriŖ salonuna geri dönen Sephryn, onlarca, hayır, yüzlerce silahlı askerin beklediğini hayal etmiŖti. Bunun yerine, Errol'u elinde bir içkiyle rahat bir koltukta otururken buldu. Opella ortalıkta yoktu. Errol bardağı masaya koydu, ayağa fırladı ve tek kelime etmeden ikisi avluya doğru koŖtular.

Sephryn titriyordu ve sürekli arkasına bakıyordu.

"Bunu yapmayı bırak," diye fısıldadı Errol.

Avluyu hızla geçerek Seymour'un beklediği kayıt odasına gittiler.

"Ee?" diye sordu keŖiŖ.

"Evet, ne?" diye tekrarladı Errol.

"Aldım." Mica'nın çantasını kaldırdı.

"Peki zümrüt?" diye sordu Errol.

Çantasını hafifçe vurdu.

"Her Ŗey mükemmel gitti. Al, al Ŗunu." Sephryn, Mica'nın çantasını Seymour'un eline tutuŖturdu.

KeŖiŖ ŖaŖkınlıkla çantaya baktı. "Neden ona veriyorsun?" diye sordu Errol.

"Ses'ten önce Nurgya'yı geri vermesini talep edeceğim. Ses'in bir Fhrey Miralyith olduğunu ve boynuzu kullanarak kendini Fhrey'lerin hükümdarı yapmayı planladığını düşünüyorum. Nasıl yapacağını tam olarak bilmiyorum. Bu, birkaç bin yıl sonraya kadar işe yaramamalı, ama belki bazı ayrıntıları gözden geçiriyoruz. Nurgya güvende olduğunda ya da onun... şey... öldüğünü öğrendiğimde... saraya gidip Nyphron'a her şeyi anlatmayı planlıyorum."

"Her şeyi mi?" diye sordu Errol.

Kaşlarını çattı. "Sanırım ikinizi bu işin dışında tutabilirim." "Peki bununla ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu Seymour.

"Burada sakla. Yarın gün batımına kadar geri dönmezsem, boynuzu imparatora götür ve ona ver. Hırsızlıkla hiçbir ilgin olmadığını söyle, çünkü elbette yoktu. Beni suçla, çünkü gerçek bu. Tamam mı? Benim için bunu yapar mısın, Seymour?"

Keşiş başını salladı.

"Teşekkür ederim." Ona sarıldı.

"Peki ya ben?" dedi Errol. "Kafama bir kapı çarptı ve bir hizmetçinin bolca özür dilemesine katlandım."

Sephryn yaklaşp kafasına baktı. Gerçekten de kafasında çirkin bir şişlik vardı.

"Sana da teşekkür ederim."

Errol kollarını uzattı. "Arvis, ödeme olarak benimle yatacağını söyledi..." Sephryn'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

Errol gülümsedi. "Ama bir kucaklaşma da yeter."

Sephryn, Errol ile birlikte kayıt odasından çıktı. Birlikte kapıya yürüdüler, orada bekçi gülümsedi. "Gece geç oldu, görüyorum. Bir sorun yok, umarım?"

"Göreceğiz," diye cevapladı.

"Hoşça kal, seninle çalışmak güzeldi." Errol el salladı ve koşarak uzaklaştı.

Sephryn durdu ve kapının hemen dışında bekliyor gibi görünen iki adama baktı. Biri uzundu ve ayna gibi bir zırh giymişti. Diğeri ise çok daha kısaydı ve devlet cüppesi giymişti.

Sarayın dışında durmak için garip bir zamandı.

İkisini işaret etti. "Prensle birlikte mi geldiler?" Andrule başını salladı. "Önemli bir şey olmalı."

Sephryn uzun zamandır Nolyn'e Nyphron ile yüzleşmesi için yalvarıyordu, ama o her zaman reddediyordu. Baba ve oğul yüzyıllardır yüz yüze konuşmamışlardı. Nolyn'in neden gece yarısı görüşme talep ettiğini

Nolyn'in Kurucular Günü'nden önceki gece yarısı neden görüşme talep ettiğini bilmiyordu

ama bunun önemsiz bir şeyden kaynaklanmadığını biliyordu. Saraya geri baktı ve tereddüt etti, geri dönüp...

. . . ve ne? Ona, varlığından haberi bile olmadığı oğlunun kaçırıldığını ve onu kurtarmak için sarayı soyduğumu mu söyleyeyim? "Hadi ama tatlım. Gece yarısı burada ne yapıyorsan bırak, gidip bedensiz bir sesle konuşalım ve az önce sana bahsettiğim oğlumun hala hayatta olduğunu umalım."

Hayatım nasıl bu kadar karışık hale geldi?

Suri teyze, onun dönüşünün tesadüf olmadığını, oğullarını kurtarmak için boynuzu çaldığı gece onun ortaya çıkmasının rastlantı olamayacağını söylerdi. Annesi ve teyzelerinin ona anlattıklarının çoğuna şüpheyile yaklaşıp da, Sephryn yine de daha fazlasının döndüğünü düşünmek için güçlü bir dürtü hissediyordu. O anda her şey birbiriyle bağlantılı ve anlamlı geliyordu, sanki dünya kendini hizalıyor, büyük bir olaya doğru eğiliyordu ve Tekchin ve Moya'nın kızı Sephryn, merkezin oldukça merkezine yakın duruyordu. Ama Sephryn, karanlıkta sıradan şeylerin de önsezilerle dolu hissedilebileceğini biliyordu. Ve şu anda gece geç saatlerde yıldızların altında duruyordu.

Grand Mar'dan bir blok uzaklaşmış, çantasının kaybolduğunu fark etmişti.

Nolyn'i sarayda gezdiren uşak insandı. Nolyn bundan emindi. Yuvarlak kulakları ve koyu renk gözleri vardı; beceriksiz, kararsız adımlarla yürüyordu ve saçları siyahtı. Tüm bu kanıtlara rağmen, Nolyn annesi hayattayken aynı uşağın peşinden gittiğine yemin edebilirdi.

Belki de bu Malcolm'dur, diye düşündü.

Annesi ve teyzeleri, insan, cüce veya Fhrey olmayan bu isimde birinden bahsetmişlerdi. Ne olduğu sorulduğunda, genellikle konuyu değiştirirlerdi, bu da Nolyn'e onların da bilmediğini düşündürdü. Anlattıkları birçok tuhaf hikayede Malcolm, kenarda görünen küçük bir karakterdi. Onun hakkında çok az şey söylenirdi, ancak Nolyn Malcolm'un yer aldığı hikayeleri her zaman en ilginç bulurdu. Önemli anlarda oradaydı, önemli kararları yönlendiriyordu ve tabii ki yaşlanmıyordu. Persephone'nin öldüğü gün ona veda etmek için ziyaret ettiği söyleniyordu. Benzer söylentiler Roan ve Gifford of Rhen ile Suri Teyze'nin ölümlerini de çevreliyordu. Her hikayede Malcolm'un *bir gün bile yaşlanmadığı* bildiriliyordu.

Kısa süre sonra Nolyn bu eğilimi fark etti ve Malcolm'un görünmediği hikayelerde bile onu aramaya başladı, onun elinin bir yerlerde, belki de kılık değiştirmiş olarak olduğunu düşünüyordu.

Babasıyla karşılaşmanın potansiyel olarak önemli ve muhtemelen yıkıcı doğası göz önüne alındığında, Nolyn bunun Malcolm'un katılacağı bir olay olacağını tahmin edebiliyordu. Küçük yaşlardan beri hikayeleri duymuştu ve çocukça hayal gücü, Malcolm'u normal insanların hayatlarına müdahale eden, onların daha eğlenceli kaderlerle değiştiren yaramaz bir gremlin olarak hayal etmişti.

Nolyn, palazın taş koridorlarında, uzun paltolu üniforması içindeki küçük adamı takip ederken, bu adamın gerçekten Malcolm olmasını umuyordu. En azından o zaman bu karşılaşmadan iyi bir şey çıkabilirdi.

ve bu, hayatının bir anlamı olduğunun kanıtı olurdu. Aksi takdirde, Elan'da geçirdiği zamanı bir hata, bir çıkmaz sokak, asla yaprak veremeyen, meyve vermekten çok uzak uzun bir dal olarak görüyordu.

Annesinin bir keresinde ona anlattığı, Raithe'nin Dahl Rhen'in kapısından çıkıp Fhrey tanrılarıyla yüzleşmek için Galantianlı Nyphron ile kaybedeceği bir savaşa hazırlandığı hikayesini hatırladı. Nolyn bunu her zaman güneşli ve kahramanca bir olay olarak hayal etmişti. Kendi karşılaşması ise Kurucu Gününden önceki gece, soğuk, ay ışığıyla aydınlanan bir sarayda gerçekleşecekti.

Uşak onu rahat bir odaya götürdü ve sonra ayrıldı.

Malcolm olması buraya kadarmış.

Oda, içinde yanan bir şömineye sahipti. Perdeler, gecenin karanlığında onun görüntüsünü yansıtan siyah aynalardan başka bir şey olmayan uzun pencereleri çevreliyordu —hiç de etkileyici olmayan bir görüntüydü. Duvarlarda kalkanlar ve kılıçlar asılıydı. *Bu savaşta silah sıkıntısı çekmeyeceğiz.* Küçük bir masanın iki ucunda, erken açan zambaklarla süslenmiş bir vazo ile iki adet yüksek sırtlı sandalye birbirine bakıyordu. Kapı açıldığında Nolyn sandalyelerden birinin arkasında duruyordu ve babası içeri girdi.

İlk bakışta Nolyn şaşırdı. Babası her zaman iri ve korkutucu görünürdü. Ancak içeri giren kişi kendisinden biraz daha kısaydı, biraz kilolu ve geniş işlemeli bir kemerle bağlanmış, basit, buruşuk bir tunik giyiyordu. Ama en çarpıcı olan şey gülümsüyor olmasıydı.

Nolyn, babasının bunu yaptığını hiç hatırlamıyordu. Onun birkaç geçici anısında, imparator sert, soğuk bir hükümdar ve uzak bir babaydı. Ailesiyle birlikte Hawthorn Glen'e hiç gitmemişti ve gitseydi de oraya hiç yakışmazdı.

"Elma bahçesindeki çam ağacı" diye tanımlayabilirdi. Ağaçlara karşı bir ilgisi vardı.

"Şuna bak," diye başladı Nyphron. "Büyümüşsün. Seni hala High Spear Vadisi'nde annenin çadırında burnu akan çocuk olarak hatırlıyorum. Hatırlıyor musun? Muhtemelen hayır. Şimdi haline bak. Bir savaşçı, üniformalı bir asker... ama sadece bir prymus mu? Sekiz yüzyıl geçti ve bu kadar mı ilerledin? Hayal kırıklığı yaratıcı. Ayrıca kılıcını taktığını görüyorum. İmparatorun huzuruna kılıçla girmenin yasak olduğunu biliyor musun?"

"Uşağın tek kelime etmedi."

"Uşağım iyi eğitilmiş bir köpekle değiştirilseydi, muhtemelen daha iyi hizmet alırdım." Sanki bunu kanıtlamak istercesine, Nyphron etrafına baktı, kaşlarını çatı, sonra şarap sürahisine doğru yürüdü ve kapağını açtı. "Sanırım o,

Oğlum olarak, silahını bırakmayı reddedeceğini biliyorum. Ben kesinlikle reddederdim ve o da senin benim gibi olduğunu düşünmüş olmalı.

"Yanılıyor." Nolyn, önündeki yüksek sırtlı sandalyenin kulaklarını kürsü gibi kavradı. "Babam gibi değilim."

Bu, Nyphron'u tekrar gülümsetti. "Öyle mi? Öyleyse kılıcını bıraktırdın, değil mi?"

Nolyn evet demek istedi, ama bu yalan olurdu.

"Anlıyorum," dedi Nyphron. "Babanıza hiç benzemiyorsunuz."

İmparator bir dolaba doğru yürüdü ve iki altın kupa aldı. Onları ve sürahiyi titreyen şöminenin önündeki küçük masaya taşıdı.

"İçki içmenin uygun olduğunu sanmıyorum," dedi Nolyn.

"Görevde olduğun için mi, yoksa beni öldürmek için burada olduğun için mi? Umarım ikincisidir. Aksi takdirde, çok hayal kırıklığına uğrayacağım. Sekiz yüz yıllık hizmetinde sadece prymus yapmak bir şey, ama kurallar yüzünden içki içmeyi reddetmek sonuçta sen bir Galantian'ın oğlusun. Ayrıca, bu şarap gerçekten çok iyi."

Nolyn kıpırdamadı ve konuşmadı.

Nyphron şarabı kadehlere doldurdu ve gülümsedi. "Bu kadar şok olmuş gibi görünme. Birinci ve İkinci lejyonlarımın komutasını aldın ve beş savaş gemisiyle Urum Nehri'nin kontrolünü ele geçirdin. Ve Kurucu Günü'nden önceki gece, annenin ölüm yıldönümü olan bu gece, kılıcını takarak geldin. Başka ne planlayabilirsin ki? Sürpriz bir parti mi?"

Nolyn şaşırmıştı. Bir an sonra, şaşırması gerektiğini fark etti. *Bir savaş gemisi filosunu gizli tutmak zor bir iştir.*

"Beni öldürmeye çalışmamalıydın," diye Nolyn, üstünlük taslayarak uyardı.

"Seni öldürmek mi?" Nyphron ilk içkiyi doldururken durakladı ve oğluna şaşkınlıkla baktı. "Neden bahsediyorsun?"

Henüz kılıçlarını sallamıyorlardı, ama öyle hissediliyordu ve babası onu kolaylıkla dengesinden çıkarıyordu. Nolyn bir inkar beklemiyordu. Babası ince düşünceli biri değildi. En azından Nyphron her zaman açık sözlü olmuştu.

Fhrey utanmazdı, bu kelimenin anlamını bilmiyordu. "Beni bir tuzağa düşürdün. Ulineus'lu Palatus Demetrius saray kapısında bekliyor ve Legate Lynch'e gönderdiğin, benim ölümümü savaşta ölen bir asker gibi gösterme talimatını içeren mektubu doğrulayacak."

Bu, babasını sadece gülümsetmekle kalmadı, aynı zamanda yüksek sesle güldürdü. "Elan adına, neden ben... Yani, cidden, Nolyn, ben hem baban *hem* de imparatorum. Eğer senin ölmeni isteseydim, öldürdün. Ve bu görevi Calynia'daki yozlaşmış bir legat'a devretmezdim.

Yozlaşmış bir Calynia legatına devretmezdim. Beni, hoş olmayan bir görevden çekinecek kadar narin bir çiçek mi sanıyorsun? Seni ben yarattım, Nolyn. Seni ortadan kaldırmak için her türlü yeteneğe sahibim. Ama neden yapayım ki?"

"Çünkü beni bir tehdit olarak görüyorsun."

"Gerçekten mi? Ne tür?" Nyphron fincanını aldı ve karanlık pencerelere doğru dairesel bir hareket yaptı. "Çaldığın lejyonları mı kastediyorsun? Bu şehre yürüyüşe geçip seni imparator ilan edecek olanları mı?"

Söyleyiş şekli, Nolyn'e manevra yapıldığını fark ettirdi. *Zamanı vardı. Fazla değil, ama efsanevi Nyphron'un benim ani isyanımı alt etmesine yetecek kadar. Babam askeri bir dahidir.*

"Ordularım yozlaşmış, kökünden çürümüş, ama bazıları var ki... çürümüş elmaların avantajları. Kolayca sıkılabilirler. İnsan ordusunun bir Fhrey hükümdarı için zayıflık olacağını düşünebilirsiniz, çünkü insanlar örgütsel olarak zayıftır, ama ben onları sadece yukarıdan değil, içeriden de yönetiyorum. Yolsuzluk her iki yönde de işliyor ve sonuçta, kimse imparatoru geçemez.

Sephryn, Ebonydale'e döndü ve bir zamanlar Seymour'un eve dönüş yolunu bulmasına yardım etmek için bayrak diktiği yer olan Imperial Masquerade Emporium'un saçağının altına saklandı. Sokaklar boştu, hayalet gibiydi ve ay ışığı kaldırım taşlarından yansıyarak brandaları ve tenteleri hafif bir parıltıyla kaplıyordu. Maske dükkanını hiç sevmemişti. Verandaya örnek olarak asılan korkunç yüzler onu her zaman tedirgin ederdi. O sırtan yüzlerin hepsi şeytani görünüyordu ve o, bu kadar korkunç şeyleri oyan insanları ve onların ne tür kabuslar gördüklerini sık sık merak ederdi.

şeyleri yapan insanların ne tür kabuslar gördüklerini merak ederdi. Soluk ışık ve derin Gölgeler maskelerin ürkütücü etkisini daha da artırıyor, ama yine de bu durum fazlasıyla uygun görünüyordu — sanki sahnelenmiş gibiydi.

Tanrılar izliyor ve ben bu gecenin eğlencesiyim.

Sephryn, saray kapısından dışarı adımını attığı anda Ses'ten bir haber almayı bekliyordu, ama Masquerade Emporium'a kadar geldiği halde Ses kulağına fısıldamadı bile. Artık yeterince uzaklaşmıştı ve sokaklar boştu. Sephryn geceye tek başına kalmıştı.

"Merhaba?" diye fısıldadı. Cevap yoktu.

"Senin istediğin gibi kornayı çaldım. Orada mısın?" diye sordu. *Muhtemelen bana inanmıyor. Ben bile bunun mümkün olacağını düşünmemiştim, ama o kadar da zor olmadı.*

Bu da onu rahatsız ediyordu. Sarayın içinde tek bir muhafızla bile karşılaşmamıştı ve kasaların bulunduğu oda kilitli bile değildi. Orada saklanan diğer eşyaları düşündü. Hiçbiri ona özellikle değerli gelmemişti, en azından boynuz. Kasa, hazine sandığından çok antika dolabı gibi görünüyordu.

İçindeki en değerli şey Bartholomew'du.

Ses'in yanıtını bekledi, ama tek duyduğu sinir bozucu bir tıklama sesiydi. Genellikle, kurbağaların vıraklamaları ve cırcır böceklerinin cıvıltıları geceleri şehrin bu kadar içlerine kadar ulaşmazdı. Göletlerin olmaması ve sadece birkaç çimenlik alanın bulunması, uygun bir müzik grubu için yeterli konut olmadığı anlamına geliyordu. Ama yine de, tıklama sesi kurbağa veya cırcır böceği sesine benzemiyordu. Sephryn, sesin tiz, hızlı ve her yerden aynı anda geldiği için ağustosböceği veya çekirge olasılığını düşündü. Ama henüz ilkbaharın başındaydı, bu böcekler için henüz çok erkendi. Tıklama sesi daha yüksek, daha keskin ve daha belirgindi. Sephryn, güneydoğulu dansçıların müziğin ritmine uygun olarak küçük metal diskleri çaldıkları gösteriler görmüştü. Bu enstrümanlara zills deniyordu ve kadınların parmaklarının en ucuna bağlanıyordu. Şu anda duyduğu ses de buna benziyordu, sanki binlerce görünmez zill çalan sanatçı, hangisinin en becerikli olduğunu görmek için yarışıyor gibi.

Sephryn bir adım attı ve maske dükkanı ile simyacı dükkanı arasındaki maske dükkanı ile simyacı dükkanı arasında uzanan sokağa baktı. O taraftan gelen sesler daha yüksekti. Sephryn baktığında bir hareket gördü. Karanlıkta görmekte oldukça yetenekliydi

ve dolunay da ona yardımcı oluyordu. Yine de sokak, üst üste binen gölgelerle kaplıydı. Tek görebildiği, hoş olmayan bir ritimle kıvrılan ve dalgalanan karanlık şekillerdi.

Kurtçuklar. Bu düşünce anında aklına geldi. Sephryn pek mide bulandırıcı şeylerden rahatsız olmazdı, ama soluk beyaz larvalar onu rahatsız ediyordu. Birbirlerinin üzerinde kıvrılarak, akılsız bir kütle oluşturan hareketleri tüylerini diken diken ediyordu. Karanlıkta sallanan ve hareket eden şekiller ona bunu hatırlatıyordu.

Tiksinmiş ama aynı zamanda büyülenmiş bir şekilde, onların yönüne doğru bir adım attı.

"*Onda mı?*" diye sordu ses kafasının içinde.

Sephryn durdu. Sokakta kim ya da ne olduğunu, konuşmayı duyup anlayıp anlamadığını bilmediği için, arkasını döndü ve hızla caddeden aşağı doğru yürüdü. "Evet, ama oğlumu görene kadar sana vermeyeceğim. Onun hayatta olduğunu bilmek istiyorum." Nefesini tuttu. Daha önce hiç Ses'ten bir talepte bulunmamıştı ve ne bekleyeceğini bilmiyordu. En azından öfke bekliyordu. Sephryn beklentiyle titredi.

"Tamam. Ama bunun için önce senden bir görev daha yapmanı istiyorum."

"Ne?" Sephryn, sokakta yalnız olduğu için memnun oldu, çünkü bu kelimeyi istemeden çok daha yüksek sesle söylemişti. "Bir anlaşma yapmıştık. İstedğin şeyi zaten yaptım."

"Öyle olabilir, ama bazı olaylar oldu ve değişiklikler yapılması gerekiyor."

Seste garip bir şey vardı. Bir şey farklıydı, bir şey tuhaftı. Ses tonu daha derindi ve tavırları daha... kibardı.

Belki de bu iyiye işaretti. Her şeyin yoluna gireceğinin bir göstergesiydi. Nurgya'yı görmesine izin vermişti, bu da oğlunun hala hayatta olduğu anlamına geliyordu. Artık geri dönezdi. "Ne var?"

"Annenin yayını almanı, saray kapısının önündeki çeşmeyi iyi görebileceğin bir yer bulmanı ve İmparator Nyphron meydana görüldüğünde onu öldürmeni istiyorum."

Nolyn elini kılıcının kabzasına koydu ve bekledi.

Amicus ve Demetrius haklıydı. Buraya gelmek kötü bir fikirdi.

Bunu bilmeliydim. Babam, unvanı miras alarak dünya imparatoru olmadı.

Nolyn, beyaz porselen vazoda duran zambak buketiyle tuhaf bir şekilde hoş, hatta neşeli olan küçük odanın kapılarına göz attı. Kapıların hiçbirisi açılmadı ve Nolyn botların sesini duymadı.

"Emin misin, şimdi o içkiyi istemiyor musun?" diye sordu Nyphron, elindeki fincanla bir sandalyeye doğru yürüyüp kendini bırakarak.

"İyiyim," diye yalan söyledi Nolyn. Her zamanki gibi savaş öncesi hissettiği gibi hissediyordu. Tüm duyuları tetikte, kalbi iki kat hızla atıyor, cildinde hafif bir ter parıltısı belirliyordu. Mümkün olan her avantaja ihtiyacı olduğunu düşünmeseydi, sürahideki her damlayı içip bitirirdi.

"İyiyim mi? Gerçekten mi? Bundan şüpheliyim." Nyphron sırttı ve bacaklarını koltuğun koluna attı, ayaklarını sallandırdı. "Söylesene, Durat'taki

"Ne?" Nolyn şaşkın bir şekilde sordu.

"Ne?" Nolyn şaşkın bir şekilde sordu.

"Galantianlarla birlikteyken, dağlarda hayatımızın en güzel günlerini geçirdik. Her çatlak, yarık ve yarıktaki macera vardı. Tabii ki, çoğunda ghazel de vardı." Düşünceli bir şekilde iç geçirdi. Babasının yüzünde ve sesinde Nolyn'in daha önce hiç görmediği bir ifade vardı: cana yakın, ironik, esprili ve kara mizahla dolu, bu tür bir

konuşma genellikle bağılı savaşılar arasında yapıldı. "Soğuk dağ havası ve ıslak kılıçtan buharlaşan goblin kanı hakkında çok heyecan verici bir şey var, ben sadece..."

"Cidden eski güzel günleri mi yad ediyorsun?"

Nyphron şarap kadehini kaldırdı. "Kesinlikle. Büyük tehlikeler ve hayatı onaylayan risklerle dolu o görkemli günlere. Annenin hikayelerini defalarca dinledin, ama benimkileri hiç dinlemedin. Ve benim hikayelerim çok daha heyecanlı. Mesela şu seferki gibi..."

"Kes şunu!" diye bağırdı Nolyn. "Buraya hikayeler dinlemeye gelmedim."

Babası gülümsemesini kaybetti ve içkisini karıştırmaya geri döndü. "Hayır mı? Neden ? Seni yüzyıllardır görmedim. Artık arayı kapatmanın zamanı geldi, sence de öyle değil mi?"

"Hayır." Nolyn, kendi içindeki hayal kırıklığına şaşırdı ve bu hayal kırıklığı tam bir öfkeye dönüştü. "Biz arkadaş değiliz."

"Ama olabiliriz."

"Hayır, yapamayız. Bu imkansız çünkü sen beni ve annemi her zaman nefret eden bencil, egoist bir piçsin. Onu erken mezara soktun ve benim ölümümü emrettin."

"Yine mi bu konuya döndük?" Nyphron kaşlarını çatı ve dudaklarını yana doğru kıvrırdı. "Bunu nereden çıkardın ki? Bu arada, ben Zephyron'un meşru ve tanınmış oğluyum, yani aslında piç olamam. Ve bilgin olsun, ikinizi de hiç nefret etmedim."

"Yalan söylüyorsun." Nolyn duvarları işaret ederek ellerini salladı. "Bu yere bak. İki bölümden oluşuyor. Benim ve Persephone için bir kanat ve senin için ayrı bir bölüm. Evli insanlar böyle yaşamaz."

Nyphron şarabından bir yudum aldı. "Annenle benim aramda öyle bir ilişki yoktu."

"Ne tür?"

"Romantik."

"O zaman ne tür bir ilişkiniz vardı?"

"Karşılıklı saygı, hayranlık ve bir ideale bağlılık ilişkisiydi. Dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek için birbirimize mükemmel şekilde uygun olduğumuzu düşünüyorduk."

Nolyn sinirli, boğuk ve acı bir kahkaha attı.

"Bana inanmıyorsun, ha?" Nyphron, kadehini çevirmeye devam ederken içine baktı. "O zaman söyle bana, benim gibi bencil, egoist bir piç kurusu neden bu şehri, sözde nefret ettiği bir kadının adıyla adlandırsın?"

"Malcolm sana bunu yaptırdı." Nolyn bu ismi sihirli bir tılsım gibi kullandı ve tüm sihirli nesneler gibi, onun nasıl çalıştığını veya ne yapabileceğini hiç bilmiyordu.

"Malcolm mu?" Nyphron sırttı. "İşte geçmişten gelen bir yankı."

"Sekiz yüz otuz üç yıl önce, annem ölmeden hemen önce onu ziyaret etti. Hemen ardından, şehri onun adına adadın."

Nyphron kendini beğenmiş bir gülümsemeyle cevap verdi. "O gün buradaysa, ben onu görmedim. O ve ben... şey, ben imparator olmadan önce beri konuşmadık. Ayrıca Malcolm bana hiçbir zaman emir vermedi. O bunu çok iyi bilirdi. Ben *emirlere* pek iyi tepki vermem."

"Grandford Savaşı'nda, okçuları örtmenizi emretti. Ve daha sonra, tüm Erivan Fhrey'leri katletmek istemenize rağmen sizi fane olmaya zorladı."

"Bana emir vermedi, hatta talep bile etmedi. Rica etti ve *isteklerinde* oldukça kibardı. Ve" Nyphron başını salladı, "her iki durumda da haklıydı. Sonunda onun gibi düşüneceğimi söylemişti. Sanırım bu konuda haklıydı. Ama şehri annenin adını verdim çünkü o bunu hak ediyordu. Bir insan için uzun bir hayat yaşadı, ama yeterince uzun değildi. Onun hatırasının tarihte kaybolmasını istemedim. Zaten birçok kişi tarafından göz ardı ediliyordu, onun

başarılar unutuldu. Persephone bu şehri benim kadar mümkün kıldı. Bu yeri seçen oydu. Annenizin zamanında burası, Urum'a bakan çimenli bir uçurumdu, çakmaktaşı parçalarından oluşan açık bir kayalıktı ve bu parçalar bıçak olarak ve ateş yakmak için kullanılıyordu. O burayı hayallerin gerçekleşebileceği, kalıcı bir şey inşa edebileceğimiz bir yer olarak görüyordu. Cüceler aynı fikirde değildi.

Yer hakkında şikayet ettiler, zeminin kötü olduğunu söylediler. Görünüşe göre, içi boş. Şehir, kireçtaşı mağaraların ve bir yeraltı nehrinin üzerinde bulunuyor.

göl. Ayrıntıları hatırlamıyorum, ama annen vazgeçmedi. Burada inşa edilmesinde ısrar etti ve başka bir seçenek kabul etmedi." Adam tekrar başını salladı. "Burası onun şehri. Her zaman halkın şehri olduğunu söylerdi, ama burayı inşa eden ve takdir edilmeyi hak eden kişi oydu. Bu yüzden şehri onun adıyla adlandırdım. Persephone'nin Şehri — Fhrey dilinde: *Percepliquis*."

"Peki ya ben?" diye sordu Nolyn.

"Sen ne olacaksın?"

"Ben çocukken benimle neredeyse hiç konuşmazdın."

Nyphron omuz silkti. "Çocuklarla aram iyi değildir. Fhrey'lerin çok az çocuğu vardır. Onlara alışkın değiliz. Seni annene bıraktım çünkü o bu konuda uzmandı. Biz böyle yapardık, o ve ben — her birimiz kendi güçlü olduğumuz alanda. Ve birbirimize karşı dürüsttük... şu anda sana karşı olduğum gibi."

"Uh-huh," dedi Nolyn küçümseyerek. "Ve o öldüğünde, beni nasıl teselli ettiğini hatırlıyor musun? Hafızanı tazeleyeyim. Sen

Beni soyunmamı emretti, dövme yaptırmamı zorladı, sonra da Grenmorian Savaşı'nda savaşmak ve neredeyse ölmek üzere Birinci Lejyon ile kuzeye gönderdi."

"Aynen öyle." Nyphron ayaklarını yere indirdi, öne eğildi ve gururla başını salladı. "Kederden kurtulmanın en iyi yolu öldürmektir. Onun kaybıyla yıkılacağını biliyordum. Benim söyleyeceğim hiçbir şey, kimsenin söyleyeceği hiçbir şey bunu düzeltemezdi. Öfke ve nefretle dolup taşacaktın. Sana gereken şey bunu dışarı atmanın bir yoluydu. Devleri öldürmek bunun cevabıydı. Ve sen bunu iyi yaptın."

Nolyn öfkeden daha fazlasını hissediyordu; savaşmak, kan dökmek istiyordu. İçindeki şeytanları kovmak, onları devlerin kanıyla boğmak bir yıl sürdü.

"Sonra ne oldu? Beni Durat'a gönderip goblinlerle savaştrdın," diye suçladı Nolyn.

"Elbette," Nyphron sırtttı. "Bir ödölü hak ettiğini düşünüm."

"Ödöl mü? Bu nasıl bir ödöl olabilir ki?"

Nyphron'un gözleri anılarını hatırlayarak parladı. "Hayatımın en güzel günlerini Durat'ta goblinleri öldürerek geçirdim." Nyphron tavana bakarak geniş bir gülümsemeyle, "Tanrılar, ne güzel günlerdi: dünyanın tepesinde güneşin tadını çıkararak, deliklerinde küçük canavarları katlederek, ezici bir üstünlük karşısında umutsuz savaşlar vererek, geceleri kendimizi sarhoş ederek ve ayın ışığında hayvanlar gibi uluyarak. O zamandan beri kendimi hiç bu kadar canlı ve özgür hissetmedim. Ve bunu ancak genç, bağlanmamış, özgür ve daha sonra gelen gerçeklerin yüküyle, seni yere bağlayan ağırlıkla boğulmamışken yapabilirsin. Sadece kaygısız olanlar uçabilir. Bu sana verdiğim hediye, iyi yaşanmış bir gençlik."

"Neredeyse ölüyordum."

"Harikaydı, değil mi?" Babası, elinde tuttuğu fincanla onu işaret etti.

O anda Nolyn, babasından her zamankinden daha fazla nefret etti. Nyphron'un hatalı olduğı için değil, imparatorun haklı olabileceğı için. O yıllar, babasının kendisine işlemediğı suçların cezası olarak savaşa mahkum ettiğı inancıyla zehirlenmişti. Her başarısının, her dostluğunun, dünyanın ihtişamını izlemek için bir çıkıntıda geçirdiğı her yıldızlı gecenin sevincini, bir kin örtüsü boğmuştu. Korku, sefalet, ölüm, kayıp ve pişmanlık onu yaralamıştı, ama aynı zamanda güzelliğı, nezaketi, sevgiyi ve mucizeyi de tanımıştı. Düşüşler derindi, ama yükselişler baş döndürücüydü. Durat'tan sonraki hayat zirveler ve vadilerle devam etti, ama aralıklar sessizdi, bulanık, belirsiz bir sıkıntıya dönüşmüştü. Babasının mazereti kabul etmek, Nolyn'in nefretinin olduğı yerde bir boşluk bırakma tehdidindeydi.

"Peki ya tuz madenleri? Onlar da bir ödöl müydü?"

"Hayır, ama o zamana kadar senin gerçek bir iş yapmanın zamanının geldiğini hissettim." "O *gerçek* iş neydi?"

Nyphron ona şaşkınlıkla baktı. "Tuzun imparatorluk için ne kadar hayati öneme sahip olduğunu bilmiyor musun? Tüm altın, elmas ve gümüş, sürekli tuz akışıyla karşılaştırıldığında hiçbir şey değildir.

sürekli tuz akışıyla kıyaslanamaz. Onsuz yaşayamayız. Hava, su, yiyecek ve tuz, herkesin hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu temel şeylerdir. Büyüyen bir imparatorluğun çok fazla tuza ihtiyacı vardır, ama elde edilebilecek çok fazla tuz yoktur. Seni o göreve atadığımda, yeni

Belgreig Krallığı'ndan o taş ocağının haklarını aldım. Rain kralken onlara güvenebilirdim, ama o zamandan beri hükümdarlar giderek daha aldatıcı hale geldi. Sorunlar çıkacağını tahmin ettim ve seni bu imparatorluğun en büyük hazinesini korumak için gönderdim."

"Bu yüzden mi beş yüz yıldan fazla bir süre *madenin* madenin yardımcısı olarak geçirdim?"

"Kendim söylemek gerekirse, bu dahice bir fikirdi." Nyphron gülümsedi. "Kimse, imparatorun oğlu olan bir yardımcısına rüşvet vermez ya da şantaj yapmaya kalkışmaz. Hayır

Bunda bir avantaj vardı. Karar verme gücün yoktu, ama bana herhangi bir şeyi rapor edersen bir iş adamının gününü mahvedebilirdin. İmparatorun oğlu her hareketini izlerken hiçbir yönetici rüşvet almaya veya şaibeli işlere girmeye cesaret edemezdi. Ve iki ayrı savaşta performansından sonra kimse seni öldürmeye kalkışacak kadar aptal değildi. O madendeki görev süren imparatorluğu güvende tuttu.

Nolyn, ne düşüneceğini bilemeden babasına baktı. Kızgındı ve düşünmek için zaman verilirse bu öfkesini kaybedebileceğinden korkuyordu. Kapılara tekrar baktı. "Güzel konuşuyorsun, ama söylediklerine güvenemem. Peki, beni vatana ihanetten idam ettirecek misin? Yoksa savaşacak mıyız?"

Babası tekrar gülümsedi ve omuz silkti. "Sanırım karar vereceğimiz şey bu, değil mi?"

Sephryn evine girdi. Arkasında kapıyı kapatıp, kapıya yaslandı ve yere kaydı. Titriyordu ve dizlerini çenesine çekti. Sallanmaya başladı.

Ah, tüm annelerin annesi, ne yapacağım ben?

Eski bir boynuzu çalmak bir şeydi, ama Nyphron'u öldürmek düşünülemezdi.

İmparatoru öldüremem.

Bu fikir delilikti. Sadece korkunç bir yanlışlık olmakla kalmayıp, aynı zamanda tamamen imkansızdı.

O, iki farklı ırk için yaşayan bir efsaneydi.

Evren, onun gibi birinin, istese bile

Nyphron ünlü bir savaşçı ve tam kanlı bir Fhrey'di, ünlü Galantianların lideriydi. Üç şeyden biri olacaktı: Onun saldırısını bir böcek gibi savuşturacaktı, zırhı oku saptıracaktı ya da büyük olasılıkla, mermiyi yakalayacak ve gülecekti.

İmparatoru öldüremem.

Sephryn, aklına girebilecek diğer düşünceleri kovmak için bu sözleri kafasında tekrar etmeye başladı. Percepliquis vatandaşları da Yeni Yıl Günü'nde benzer bir şey yapıyordu. Şehrin tüm nüfusu dışarı çıkıp çanları çalıyor ve tencereleri vurarak şeytanları korkutup kaçırıyordu. Sephryn'in şeytanı çoktan kafasına yerleşmişti ve onun kök salmasına izin veremezdi.

İmparatoru öldüremem. İmparatoru öldüremem. İmparatoru öldüremem.

Bu sözler bir ilahiye, kötülüğü uzaklaştırmak için sihirli bir kalkan haline geldi. Ancak sözler, sızabileceği pek çok yeri olan düşüncelere karşı zayıf bir savunmaydı.

Ses yay hakkında bilgi sahibi. Benim mirasım hakkında başından beri bilgi sahibi miydi? Bu başından beri planının bir parçası mıydı, yoksa Errol

ve ben Augustine Brinkle ile konuşurken bizi dinliyor muydu?

Sephryn bir şey hissettiğini düşünmüştü, ama bu onun hayal gücü olabilir. Yine de, Ses'in o konuşmada orada olmadığını düşünmek saçma olurdu.

Belki biliyordu, belki bilmiyordu. Bunun bir önemi var mı?

Bakışları şömineye doğru kaymaya başladı ve gözlerini tekrar yere çevirdi.

Hayır! İmparatoru öldüremem. İmparatoru öldüremem. İmparatoru öldüremem.

Bebeğin ağlama sesini duydu, boğuk ve uzaktaydı. Rahatsızlık içindeki bir bebeğin hıçkırıqlarla, nefes nefese, çaresizce ağlaması, onun ilahileriyle karışıyordu.

Bunu kulaklarımla mı duyuyorum, yoksa kafamın içinde mi? Dışarıda mı, yoksa Nurgya mı?

Onu kapıya sertçe yaslayarak, anlayamadı. Ses, Nurgya'nın ağlamalarının, onunla konuşmak için kullandığı herhangi bir kanal aracılığıyla ona ulaşmasına izin veriyor olabilir. Ayrıca sahte, taklit ya da onu harekete geçirmek için kullanılan başka bir çocuk da olabilir. Ve büyük olasılıkla, gece uyanmış ve beslenmek için ağlayan yakındaki bir bebektir.

Sephryn avuçlarını kulaklarına kapattı ve acı içinde sallanırken başını tuttu.

Aklımı kaçırıyorum. Aklımı kaçırıyorum. Aklımı kaçırıyorum. Ama imparatoru öldürmeyeceğim. İmparatoru öldürmeyeceğim. İmparatoru öldürmeyeceğim imparatoru öldürmeyeceğim.

Elleri sesi bastırıyordu ama tamamen susturamıyordu. Sanki buna cevap verircesine, çocuğun ağlamaları daha da şiddetlendi. Hıçkırıqlar daha yüksek, çığınca ağlamalara dönüştü.

"Nurgya," diye hıçkırdı. "Çok üzgünüm, bebeğim. Lütfen ağlama."

Yeni bir düşünceye ihtiyacım var, yeni bir düşünceye, yeni bir düşünceye.

Aklıma bir tane geldi.

Nolyn neden geri döndü? Oğlu hakkında bir şey biliyor mu? Nasıl olabilir ki?

Sephryn yorgun düşmüştü. Neredeyse bir gün ve bir gece boyunca uyanık kalmıştı ve ondan önce de iyi uyuyamamıştı. Soygunun yarattığı endişe onu uyanık tutmuştu. Uykusuzluktan dolayı düşünmekte ve karar vermekte zorlanıyordu.

İmparatoru öldürmeyeceğim. İmparatoru öldürmeyeceğim.

Her tekrarda sırtı kapıya çarpıyordu. Kapı çerçevesine çarparak, düşüncelerinin tekrarlanan ritmine *ka-thap, ka-thap* sesleri ekliyordu. *Ka-thap. İmparatoru öldürmeyeceğim. Ka-thap. İmparatoru öldürmeyeceğim.*

Ağlayan çocuğun sesi daha da çaresiz hale geldi. Sephryn ellerini kulaklarına bastırdı ama ağlamayı susturamadı.

Ka-thap. İmparatoru öldürmeyeceğim. Ka-thap. İmparatoru öldürmeyeceğim.

Zemin soğuktu ve kapıya çarptığı için sırtı ağrıyordu.

"Yapabilir misin?" Augustine Brinkle ona sormuştu. *"Annen gibi ateş edebilir misin?"*

Ka-thap. İmparatoru öldürmeyeceğim. Ka-thap. İmparatoru öldürmeyeceğim.

Sephryn tırnaklarını başının yanlarına batırdı ve avuç içlerini kulaklarına olabildiğince sertçe bastırdı.

"Eminim yapabilirsin. Eminim inanılmaz birisin."

Bebek o sırada çığlık atıyor, geceyi haykırarak geçiriyordu. *Neden kimse o zavallı çocuğa yardım etmiyor? Annesinin nesi var? Umursamıyor mu? Duymuyor mu?*

Sephryn, odanın diğer ucundaki şömineye baktığını fark etti. Odun yığınının, şömine aletlerine ve eskiden poker çubuğunun bulunduğu yere odaklandı. Kendini durduramadı; gözleri yukarı kaydı. Şömine rafını gördü ve hemen üzerinde...

"Instarya babasının Fhrey kanını da taşıyan Muhteşem Moya'nın kızı, muhteşem olurdu."

Audrey.

Yay uzundu ve Magda'nın koyu renkli ağacından yapılmıştı, kehanet Persephone'ye insanlığı nasıl kurtaracağını söyleyen Dahl Rhen'in kehanet ağacıydı. Antik ağaç, Miralyith'in gönderdiği yıldırımla öldürülmüş ve ikiye bölünmüştü. Rhen'li Roan, Magda'nın kalbini alıp onu ilk yay haline getirdi; o zamanlar bu yay sihirli olduğuna inanılıyordu. Moya, yayına kendi annesinin adını vererek Audrey adını koydu.

"Eminim yapabilirsin. Sen inanılmaz birisin."

Yayda ip yoktu, sadece zarif bir eğri ve zamanla, annesinin ellerinden gelen yağ ve terle derinleşen çarpıcı bir damar deseni vardı.

Bebek ağlıyor. Burada öylece oturacak mıyım? Bir şeyler yapmalıyım. Yapmazsam Nurgya ölecek. Ve bu olamaz, olmazken...

Şafak sökünce gölgeler odadaki etkisini kaybetti. Bulanık bir ışık açık pencerelerden içeri girerek yayların zarif, kavisli ahşaplarını vurguladı. Bu silah, Nyphron kadar efsanevi bir silahtı. Balgargarath'ı yok etmiş,

silahları ele geçirerek çaresiz bir ırkın zalimlerine karşı ayaklanmasını sağlamıştı. Udgar'ı öldürerek Persephone'nin hükümdarlığı ve Elan'daki her erkek, kadın ve çocuğun kurtuluşu için yolu açmıştı.

Sephryn, sokakta ölen adam Kendel'i ve yas tutan annesinin sözlerini hatırladı. *"Neden bunu durduramıyorsun? Sen bizim umudumuzdun. Sana inandık. Sana güvendik."*

"O taç giydiğinde onların cezalandırıldığını görmek istiyorum," demişti Arvis.

"Ama bence bu şansı yakalayamayacaksın. İmparator Nyphron 1700'ün biraz üzerinde. Muhtemelen 500 yıl daha yaşayacak."

Sephryn kapıya vurmaya bırakmış ve oda sessizliğe bürünmüştü. Bebek bile ağlamayı kesmişti. Oda, ürkütücü ve gergin bir sessizlikle dolmuştu.

İmparator Fhrey'di. O başka bir zamandan, başka bir gerçeklikten, insanların Rhune, Fhrey'lerin ise tanrı olduğu bir çağdan gelmişti. Nyphron asla yasalar asla değişmeyecekti. Onun yönetimi altında, erkekler ve kadınlar sonsuza kadar ikinci sınıf vatandaşlar olarak kalacaktı. Sephryn'in annesi, ırkını Fhrey'lerin boyunduruğundan kurtarmak için savaşmıştı, ancak Moya'nın savaşı yarım kalmıştı. Fhrey'ler hâlâ hüküm sürüyordu ve sonsuza kadar da hüküm sürecekti. Tabii...

"Neden bunu durduramıyorsun?"

Moya'nın yayı pek çok Fhrey'i öldürmüştü.

"Eminim yapabilirsin."

Sadece bir tane daha ölürse, her şey değişecekti.

"Eminim sen inanılmaz birisin."

Nolyn tahta çıktığında, Persephone'nin insanlar ve Fhrey arasında gerçek barış sağlama vizyonunu gerçekleştirmesine yardım edebilirdi.

"Instarya babasının Fhrey kanını da taşıyan Muhteşem Moya'nın kızı muhteşem olurdu."

"Anlıyorum," dedi Nyphron, şarabından bir yudum aldıktan sonra Nolyn'e. "Ben de babam hakkında aynı şekilde hissediyordum. Zephyron, Avrlyn'in tüm komutanı, Instarya'nın başıydı, ama onun oğlu olmaktan hiçbir fayda görmedim. Tam tersine. Bana istenmeyen bir köpek gibi davranıyordu. Bana en kötü görevleri veriyordu. Benden nefret ettiğini düşünüyordum. Böyle hisseden tek kişi ben değildim. Alon Rhist'teki tüm garnizon onun kötü muamelesine tanık oldu ve bana sempati duydu." Nyphron iç geçirdi, yüzünü buruşturdu ve fısıldayarak şöyle dedi: "Hayvan ahırlarını temizlemek zorunda kaldım ve bunu düzenli olarak yaptım. Kimse bunu yapmazdı, en azından Instarya'dan kimse. Bu, kölelerin göreviydi. Ama gençken, gerçekten gübre küredim. Ayak bileklerim

derin pisliğin içinde durup domuzlar kızarana kadar Zephyron'u lanetledim. Anlayamıyordum. Böyle bir muameleyi hak edecek ne yaptığımı bilmiyordum."

Nolyn ayakta durmaya devam etti, garip bir şekilde kısıtlanmış, kendi niyetinin tuzağına düşmüş, babasını, nereye gidiyorlarsa gitsinler, o absürt sona kadar takip etmek zorunda kalmış gibi hissediyordu.

O anda, bunun nereye varacağını hiç bilmiyordu. Ve tüm Umursamazlık ve kayıtsızlık içindeki Nolyn, babasının da bunu bilmediğini düşünüyordu.

"Bunun bir şeyin cezası olduğuna emindim, ama yanılmıştım. Bu bir armağandı. O zamanlar beni buna ikna edemezsiniz, ama öyleydi. Herkesten daha fazla acı çekerek güçlendim ve şikayet etmediğim için arkadaşlarımla saygısını kazandım. Babam, beni işaret edip, ayrıcalıklı doğduğum için hayatımın kolay olduğunu veya zayıf olduğumu söyleyenleri sonsuza kadar susturdu. Onun kötü muamelesi beni onlarla eşit hale getirdi. Babam bana hizmetkarlar yerine kardeşler verdi. Kin yerine saygı kazandım. Şüphe yerine, kendime ve çevremdekilerin gözünde güven kazanmıştım. Cehaletimle, haksız zulüm olduğumu sandığım şey, sevgiydi — en azından bir Instarya'nın oğluna gösterdiği türden bir sevgi.

Nolyn buna ne cevap vereceğini bilemedi. Sözler yumruklar olsaydı, Nolyn sırt üstü yere düşüp nefesini kesmiş olurdu.

Bu hiç de beklediğim gibi değildi.

"Sen benim gibi değilsin, elbette," diye devam etti Nyphron. "En azından sen öyle düşünmek istiyorsun. Sen tamamen farklı birisin, değil mi? Sen asla oğluna benim sana davrandığım gibi davranmazsın, karına benim karıma davrandığım gibi davranmazsın ve kesinlikle imparatorluğu benim yönettiğim gibi yönetmezsin."

"Benim burada olmamın sebebi de çoğunlukla bu." Nolyn, birkaç darbe indirip savaşın gidişatını kendi lehine çevirebileceğini düşündü.

Babası daha hızlıydı. "Elbette öyle. Değişimi uygulamak için geldin çünkü benim tam tersim olduğunu biliyorsun. Bana hiç benzemiyorsun ve bu nedenle dünyayı düzeltmek için gerekli değişiklikleri uygulamak için mükemmel bir adaysın, değil mi?" Babası alaycı bir şekilde gülümsedi. "Senin yaptığın gibi, halkımın hükümdarına karşı asla bir isyan

yöneticisine karşı bir isyan başlatmazdım. Oh, dur. Yaptım, değil mi? Her neyse, duyduğuma göre, her biri savaş becerisiyle ünlü olağanüstü savaşçılardan oluşan bir grup topladın, yedi kişi, doğru mu? Tam olarak o kadar Galantian olduğunu biliyor muydun? Bunlardan biri dünyanın en büyük savaşçısı olarak kabul ediliyordu. Senin küçük ekibinde öyle biri yok, değil mi? Sessiz biri, gürültücü biri, Belki farklı bir kültürden gelen ama buraya gayet iyi uyum sağlayan biri olabilir mi? Nyphron şarabından bir yudum daha aldı.

Nolyn, hangisi hakkında daha fazla endişelenmesi gerektiğini bilmiyordu: babasının faaliyetleri hakkında sahip olduğu derin bilgi mi, yoksa kurduğu bariz bağlantılar mı?

Bir an için Nolyn, imparatorun arasına bir casus yerleştirdiğinden şüphelendi, ama bu fikri hemen reddetti. Casusa ihtiyacı yoktu. Vernes'e indiğinden beri yüzün üzerinde kişi onun faaliyetlerine tanık olmuştu. Varlığını veya niyetini gizlemiş sayılmazdı. Amicus'u da biliyordu; geri kalanı ise tahminlerden ibaret olabilirdi.

Nolyn, babasının konuşmasına izin vermekten bıkmıştı. *Sıra bende.* "Bu imparatorluktaki insanların yüzde doksanından fazlası insandır. Yine de on bir eyaletten sadece ikisi erkekler tarafından yönetilmektedir. Biri geçici bir atamadır, diğeri ise bir Fhrey tarafından değiştirilmek üzeredir. Sarayda gerçek bir otoriteye sahip tek bir insan bile yoktur. Aynı durum eyaletler için de geçerlidir. Hazineciler, şehir tribünleri, sansürcüler, neredeyse tüm legatlar, çoğu prymus, yargıçlar, avukatlar, valiler ve hukukçular Instarya'lıdır. Gladyatör okulları ve araba takımları da dahil olmak üzere en büyük on şirket de Fhrey'ler tarafından yönetilmektedir. Ve tabii ki imparatorun kendisi de var.

Fhrey hakimiyetinin zulmünü sona erdirmek için bir savaştan doğan bir imparatorluk için bu oldukça karışık bir durum.

Nyphron, iki avucunun arasında fincanı çevirdi. "Böyle söyleyince, oldukça adaletsiz geliyor."

"Peki bunu nasıl tanımlarsın?" "Gerekli."

Nolyn bunun basit bir blöf mü olduğunu yoksa babasının gerçekten bir nedeni olup olmadığını merak etti. "Nasıl yani?"

"Instarya'lar sorumlu çünkü olmak zorundalar."

Bu *bir neden değil*. Babasının tam da böyle bir şey söyleyeceğini tahmin etmişti. Önyargılarından o kadar körleşmiş ki...

"İnsanların, fark etmiş olabileceğin gibi, ömürleri sivrisinekler kadar kısadır," diye devam etti babası. "Bir iş öğrenirler, o işte ustalaşırlar ve sonra ölürler.

Güvenilirlik yaşla gelir. Bu büyüklükte bir imparatorluğu yönetmek için, güce aç, kısa ömürlü insanlara değil, istikrarlı liderlere ihtiyacım var. Aksi takdirde felaket kaçınılmazdır. Halkın nasıl yönetileceğine söz sahibi olması fikri oldukça romantik, ama gerçekte insanlar uzun vadeli düşünme yeteneğine sahip değiller. Bu onların suçu değil. Kısa ömürleri, vizyonlarının ufkunu daraltıyor. Sadece bugüne veya yarına odaklanıyorlar ve sık sık dünü düşünerek takılıp kalıyorlar. Bu şekilde bir imparatorluğu yönetmek mümkün değil. Dünyanın kaderi sizin elinizdeyken, kumar oynamak karşılanamayacak bir lüks olur ve idealizm genellikle gerçekliğin kurbanı olur.

Uzun  m r, insanların yarım asırda elde edemeyecekleri bilgi ve deneyimi sağlar. Bir pozisyonu kimin dolduracağını seçerken, duygular veya sosyal adalet duygusu asla söz sahibi olmamalıdır. Seçim, işi en iyi kim yapabilirse o kişiye göre belirlenmelidir. En kötü askerlerinizi, kendilerini dışlanmış hissettikleri için evinizi savunmak üzere savaşa g ndermezsiniz. Gelecek tehlikedeyken, toplumunuzun en iyilerini, en parlaklarını, elitlerini gönderirsiniz. Instarya da budur. Sizin hatanız, bizi farklı görmek. Sağduyu yerine ırka odaklanıyorsunuz. Sıradan askerler arasında geçirdiğiniz zaman, Instarya'yı eşit olmayan bir şey olarak görmenize neden oldu. empyre  yeleri.

Beni hoşg r s zl kle mi suçluyor? Saçmalık kelimesinin yeni bir tanımı daha eklendi.

"Ama onlar eşit değiller," diye itiraz etti Nolyn. "Onlar ayrıcalıklı. Instarya'lar insanlarla aynı mahkemelerde yargılanmıyorlar bile."

Eşitlik, 'aynı' anlamına gelmez. İnsanlar birbirlerine eşittir, ama yine de hiçbir ikisi aynı değildir. Senin ekibinin  yeleri, lejyonun diğer üyelerinden üstündür . İnsanlar arasında onlar elit kesimdir. Evet, en iyi olmak belirli ayrıcalıklar sağlar. Bunlara  d l denir. Bunlar olmadan, en iyi olmak için çok az teşvik vardır ve kimse sıradan bir toplum istemez. Ayrıca, Fhrey'lerin insan mahkemelerinde yargılanması adalete aykırı olur. İnsanlar, hatta Fhreyler bile, üstlerine karşı kin besleme eğilimindedir ve böyle bir şey sadece kindar saldırılara davetiye çıkarır.

Konuşma şekli, sözlerini söyleme tarzı, kendine olan güveninin büyüklüğü, her kelimesini doğruymuş gibi hissettiriyordu.

Ama  yle değil.

Nolyn karşılık verdi: " mparator olmak seni haklı yapmaz. Sadece haklı olman gerektiğini gösterir ve bu konuda yanıldığını biliyorum. Fhrey'lerin uzun ömürleri ve ayrıcalıkları, kendilerini yönettikleri insanlardan daha üstün olduklarına inanmalarına neden oluyor. İnsanlara karşı empati duymaktan vazgeçip, onları alt sınıf, saygı gösterilmesine gerek olmayan hayvanlar olarak görmeye başlıyorlar. İnsanların dar görüşlü doğası konusunda haklı olabilirsin, ama ben, kötü bir özyönetim yerine yabancı bir ırkın aydınlanmış yönetimini tercih edecek kimseyi tanımıyorum. Bu yüzden Lothian'a isyan ettin."

Nyphron şaşkın görünüyordu. "O ve ben aynı ırktan geliyorduk."

"Evet, ama sen öyle görmedin, değil mi? Senin için o sadece Fhrey değildi. O farklı bir kabileye aitti, senin kabilenden o kadar farklıydı ki, neredeyse farklı bir ırktı. O Miralyith'ti, sen ise Instarya'yydın. Miralyith'ler sana onların seçkinler olduğunu söylediler, değil mi? İkiniz de Fhrey'diniz, ama uzun zaman önce farklı kültürlere ve farklı değerlere sahip iki gruba ayrılmıştınız. O

Nidwalden'in uzak tarafında lüks ve zarafet içinde yaşarken, senin kabilenin üyeleri vahşi doğada zorlukla geçinmek zorunda kalıyordu. Bu seni kızdırdı, onun yönetimine karşı isyan etmene neden oldu. Ve şu anda Lothian ile konuşuyor olsaydım, o da senin az önce söylediğinle aynı argümanı ileri sürerdi. Miralyith'lerin tartışılmaz büyü avantajları nedeniyle yönetmeye daha uygun olduklarını. Anlamıyor musun? Aynı şey ve insanlar da senin istediğin şeyi istiyorlar: bir ses. Nolyn yarım adım öne çıktı. "Sırf sen de onlardan biri *olduğun* için Instarya'nın üstün olduğuna inanıyor olabileceğini hiç düşündün mü? Kendi

güçlü yönlerini açıkça görüyor ama kusurlarını görmüyor mu? İki rakip gruptan sadece birinin üyesi, insanları nasıl adil bir şekilde değerlendirebilir ve *elit* ve *üstün* unvanlarını doğru bir şekilde verebilir? Her iki grubu da adil bir şekilde temsil edebilecek birine ihtiyacınız var.

Nyphron güldü. "Dur tahmin edeyim... sen mi?"

Sephryn uzanıp uzun yayı indirdi. Yay kancalardan kolayca çıktı ve Sephryn onu tek eliyle tuttu. Eski silah, içi boş bir kemik kadar hafifti, hatırladığından daha hafifti. Parmakları kabzayı kavradı ve anıları geri geldi.

"Fazla düşünüyorsun," demişti Moya, yüzyıllar önce Sephryn'e ders verirken.

Sephryn, kolunu sabitleyerek yayı düz tutuyor, ipi elinden geldiğince geri çekiyor ve oku yerleştiriyordu. Sol gözü kapalı, sağ gözü açık, okun uzunluğunu izliyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Moya, ellerini beline koymuş, yüzünde her zamanki onaylamayan ifadeyle.

"Nişan alıyorum." Sephryn, yayı sabit tutmakta zorlanıyordu. Audrey zayıf değildi ve Sephryn onu tamamen bükmek için yeterli güce sahip değildi. Yay olabildiğince gergin tutan Sephryn'in kolu yoruldu ve titremeye başladı.

"Nişan almak mı? Ne demek nişan almak?"

Annesi Sephryn'in ne demek istediğini çok iyi biliyordu. Moya, kızını küçümsemek için bilmezden geliyordu. Sephryn'in yaptıklarını saçma, akıl almaz ve şaşkın bir soruya layık bir şey olarak göstererek, annesi onaylamadığını açıkça belli ediyordu. Bu kadar aşağılayıcı, dramatik ve küçümseyici davranmak için hiçbir neden yoktu ve bu tür küçük şeyler Sephryn'i giderek daha fazla rahatsız ediyordu. Belki de annesi her zaman aşağılayıcı davranmıştı. Belki de Sephryn daha önce fark etmemişti çünkü bunu anlayacak kadar büyük değildi; o zamanlar, tek fark ettiği şey Sephryn on iki yaşındaydı, çocukluktan yetişkinliğe geçiş sürecine yeni girmişti.

kadın, ve bu geçişte, Moya'nın alaycı yönetimi bir üst seviyeye yükselmişti.

Sephryn oku fırlattı. Ok, meşe palamudunu bir ayak farkla ıskaladı.

"Benden ne istiyorsun? Nişan almam lazım. Bir Tetlin meşe palamudunu nasıl vurabilirim ki..."

"Ağzından çıkanlara dikkat et."

"Ağzıma dikkat et... Ciddi misin?" Sephryn'in numara yapma sırası gelmişti. cehaletinden dolayı aslında bir soru olmayan bir soru sordu. Henüz on iki yaşındaydı, ama annesinde bir kusur olarak gördüğü davranışı aynen taklit ettiğini fark edecek kadar büyümüştü.

Meşe palamudunu vuramayabilirim, ama ceviz çok uzağa düşmemiş. Bu hoş olmayan farkındalık, annesinin bir yansıması olabileceği korkunç gerçek, kaçınılmaz olanla savaşıma, saldırma ihtiyacı uyandırdı. O anda, tepkisinin Moya'nın ne kadar çok Sephryn'de olduğunu

. Hatta bilinçsizce serbest elini kalçasına koydu. "Tetlin fahişesi gibi küfrediyorsun ve..."

O anda Moya ona vurdu. Sert bir vuruş değildi, sadece bir tokat, ama acıtmıştı ve yanağındaki acı en azından o kadar değildi.

Sephryn ağlamak istemiyordu, en azından Moya'nın önünde. Annesine bu zevki tattırmayacaktı. Sephryn dişlerini sıktı ve duygularını bastırmaya çalıştı. Bu çaba onu, yay gibi titretmeye başladı.

"Bir daha o ismin üzerine yemin etme," diye emretti Moya. "Duydun mu beni?"

Sephryn sadece gözlerini kırpı.

"Bu dili nereden öğrendiğini bilmiyorum," diye devam etti annesi, başını sallayarak.

Nereden buldum! Sephryn öfkelenmiş, burnundan o kadar kuvvetli bir şekilde hava alıp vermişti ki burun delikleri genişlemişti.

"Bir ok daha al," diye emretti Moya. "Ve bu sefer düşünme. Nişan alma. Top atmak gibi, tek bir akıcı hareket. Ger. Yanağına doğru çek. Sırtını kavis yap, omuz bıçaklarını birbirine doğru bastır. Düşünme, hisset. Vücudunun kontrolü ele almasına izin ver. Tahta gibi kavis yap, sonra gerginliği bırak ve uç."

Öfkeyle, dişlerini hala sessiz bir öfkeyle sıkarak, Sephryn oku yükledi. Yüz metre uzaktaki meşe palamudunu düşünmüyordu; annesine ve yanağındaki karıncalanan sıcaklığa odaklanmıştı. Dersin bitmesini istiyordu.

Sephryn, Audrey'i hedef aldı. Öfkesi içinde, ipi hiç olmadığı kadar gergin bir şekilde çekme gücünü buldu. Hiç duraksamadan oku fırlattı. Bunu

düşünmeden, umursamadan, fazla kafa yormadan yaptı.

Meşe palamudu ikiye bölündü.

Bir an için Sephryn buna inanamadı. Günlerdir o şeyi vurmaya çalışıyordu. Sadece bir kez yaklaşılabildi. O sefer ok tam ortasına isabet etmiş ve meşe palamudu mükemmel bir şekilde ikiye bölünmüştü.

"Gördün mü?" dedi Moya. Bu tek kelime, kaba bir küçümsemeyle sarılmış ve giydirilmiş, Sephryn'in zafer anını paramparça etti.

Moya her şeyi mahvetti.

"Ve hala devam ediyor," dedi Sephryn, parmaklarını oyulmuş ahşap üzerinde gezdirirken kendi kendine. Silaha uzun zamandır dokunmamıştı. Şimdi, sabahın giderek artan ışığında, ölü bir ocağın önünde durmuş, on iki yaşındayken annesinin ona tokat attığı günü hatırlıyordu.

Sephryn'in parmakları üst kol boyunca ilerleyerek tutamağa kadar indi. O yay, annesinin hayatında o kadar önemli bir yer tutmuştu ki, sanki annesi hâlâ orada bir yerlerdeymiş gibi, silah Moya'nın ruhu tarafından ele geçirilmiş gibi hissediyordu.

Neden bana vurdu?

Yüzyıllar sonra bile Sephryn hala bilmiyordu. Moya, kaba dili ve davranışlarıyla ünlüydü. Belki de "*söylediğimi yap, yaptığımı yapma*" durumuydu, ama Sephryn daha önce annesinin önünde küfür etmişti ve bu konuda hiçbir şey duymamıştı. Daha fazla düşündüğünde, Sephryn, Moya'nın neredeyse herkesin yaptığı gibi Tetlin Cadısı'nın adını kullanarak küfür ettiği bir anı hatırlayamadı.

, neredeyse herkes küfür etmesine rağmen.

Bu ifade o kadar yaygınlaşmıştı ki, etkisini yitirmiş ve gözden düşmüştü. Okçuluk dersinin verildiği dönemde, bu terim çoğu kişi için fazla sıradan kabul ediliyordu.

Moya'nın bu kadar alınmasının nedeni, annesinin abartılı hikayeleri olmalıydı.

Söylenene göre Moya cadıyla tanışmıştı. Bu olay, annesinin en tuhaf hikayelerinden biriydi; öldükten sonra tanrılar ve yaşamış tüm ünlü kişilerle çay ve kek yediği hikaye.

Kronik, Moya'nın tam zamanında yaşayanların dünyasına dönüp

Sephryn, bu hikayenin bir efsane olarak başladığını, Moya'nın gençliğinde kulübe ateşinin etrafında dinlediği eski bir masal olduğunu ve içine kendi adını ve arkadaşlarının adlarını eklediğini düşünüyordu.

Ancak daha olası bir açıklama, Moya'nın okçuluk dersinin olduğu gün içki içmiş olmasıydı. Sephryn'in annesi şarap veya biraya pek ilgi duymazdı, ancak Persephone'nin öldüğü o bahar, ikisine de her ikisini de sevmeye başlamıştı.

Moya, imparatoriçenin ölümünü çok zor karşıladı, ancak ciddi içki sorunu on üç yıl sonra Roan öldüğünde ortaya çıktı. O zamanlar Moya altmışlı yaşlarındaydı.

Sephryn, Audrey'i derine çekecek kadar güçlenmişti ve sürekli olarak 500 fit mesafeden meşe palamutlarını vuruyordu, ama annesinin gözleri o zamana kadar görmeyecek kadar zayıflamıştı. Kırışmış ve ok atma yeteneğini kaybetmiş olan Moya, Sephryn'in sonsuza kadar genç kalan babasına karşı destansı tiradlar söylemeye başlamıştı. İçki içmek, onun acısını daha da artırıyordu. İşte o zaman işler kötüye gitti. Hayatının son on dört yılında, Moya Tetlin Cadısı'nın kötü şöhretini gölgede bırakmıştı.

Orijinal yay ve oklar üst katta.

Sephryn, orta katı kiraladığında, taşındıktan kısa bir süre sonra onları döşeme tahtalarının altına saklamıştı. Moya'nın ölümünden sonra Percepliquis'e yeni dönmüştü. Babası, yayını alması için ısrar etmişti, onu görmek ona çok acı veriyordu. Audrey'i görmek Sephryn için de acı vericiydi ve onu döşeme tahtalarının altına saklamak isterdi, ama destek kirişleri arasındaki boşluk Audrey'i sığdırmak için yeterince geniş değildi. Yeni oklar ve ip ile yayı değiştiren Sephryn, öfkeli olduğunda sinirini boşaltmak için yayı kullanırdı. Son kullanışı Nolyn ile tartışmasından sonraydı. Ondan sonra yay, bir beze sarılı olarak odanın bir köşesinde duruyordu. Sephryn, yayların şöminenin üstüne nasıl çıktığını hatırlayamıyordu. Bir ara oraya koymuş olmalıydı ama ne zaman ve neden koyduğunu hatırlayamıyordu.

Sephryn, şu anki görevi için eski okları kullanma ihtiyacı hissetti.

Sekiz yüz yıl sonra, ok kılıfı ve yay toza dönüşmüş olabilirdi. Merdivenlere doğru yöneldi. *Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.*

Sephryn, cinayet ve kaçırılma olayından beri ikinci kata çıkmamıştı. Merdivenleri yavaşça çıktı. Her bir gevşek basamağın gıcırdamasını duyuyordu. Güneş giderek parlaklaşıyordu, sabah yaklaşıyordu. Okları ve ipi çıkarmak ne kadar sürecekti bilmiyordu ve eğer yıllar boyunca bozulmamışlarsa, ne yapacağını bilmiyordu. Elinde bol miktarda alıştırma oku vardı ve bunlar işini görürdü, ama bunlar öldürmek için tasarlanmamıştı. Zeminin altındakiler zaten öldürmüştü. Ayrıca ısınmak için biraz alıştırma yapmak istiyordu. Sonra, İmparatorluk Meydanı'nın yakınındaki bir çatı gibi, ateş etmek için iyi bir yer bulması gerekecekti. Yapacak çok iş vardı. Sephryn'in öldürmesi gereken bir imparator vardı.

Sarayın penceresinden hafif ve puslu bir ışık giriyordu, ama güneş doğmak üzereydi. Babasının itiraflarını göz önüne alarak, Nolyn yakın zamanda bir saldırı beklemiyordu. . Tek bir darbe bile vurmadan tahtı ele geçirme girişiminde başarısız olmuştu.

"Yani, senin bu girişiminin ardında yatan şey hırs değil, kendini haklı görme duygusu mu?"

Güç mü?" Nyphron bir tür sonuç olarak söyledi. "Bunun hakkında ne hissedeceğimi bilmiyorum. Bu tür bir zihniyeti annenden almış olmalısın. O da öyleydi."

Parlayan Kurucular Günü'nün ışığında babasının önünde duran Nolyn, hızlı bir hesaplamanın ardından yine de kötü seçeneklerle karşı karşıya kaldı.

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordu Nolyn.

"Benim evime zorla giren sensin. Sen söyle."

Nolyn bunu yapabilmeyi diledi. Babasını öldürürse, orduları kendisini desteklemeye ikna edebilme ihtimali vardı. Ancak bu umut zayıftı, çünkü bir imparatora hizmet etmek, *imparator olmak* kadar cazip değildi.

imparator. Sayıca üstün olan düşman karşısında, Nolyn'in galip gelme şansı çok azdı. Ayrıca babasının onu affetme ihtimali de vardı. Son olarak, Nyphron blöf yapıyor olabilir. İsyanı bildiği açtı, ama rüşvetin başarılı olduğu konusunda yalan söylüyor olabilir.

Nolyn elini kılıcına koydu.

"Dur," dedi Nyphron. "Zaten bir saçma hata yaptın."

Daha büyük bir hata yapmanı engellememe izin ver."

"Söylediklerin doğruysa, kaybedecek bir şeyim yok. Seninle savaşır ve yenilirim öleceğim. Ama hiçbir şey yapmazsam idam edileceğim. Savaşır ve kazanırsam, *belki* Farnell ve Hillanus ile mücadele etmek zorunda kalacaksınız, ancak onları rüşvetle satın alabilirseniz, ben de onlara benzer bir tazminat teklif edebilirim. Elbette, bunun gerçekleşme ihtimali biraz daha düşük, ama diğer seçeneklerden daha iyidir."

Nyphron başını salladı. "Annen tarafından yetiştirilmenin sonucu bu. Çok fazla düşünüyorsun ama temel konuları anlamıyorsun. Sonuç olarak, her şeyi tersine anlıyorsun. Beni öldürmek aslında senin için en kötü senaryo. Diğer tüm sonuçlar daha iyi."

Nyphron onu oyalamaya çalışıyordu. Babası savaşmak istemiyordu.

Belki blöf yapıyordur. Benimle savaşmaktan korkuyor olabilir mi? Hayır. Nyphron korku nedir bilmez. Kendi oğlunu öldürmek istemiyor olabilir mi?

Nolyn, babasının kendisine karşı hisler beslediğine inanamıyordu, ancak böyle bir davranış imparatorun erdemli bir hükümdar ve baba imajına zarar verebilirdi.

"Katılmıyorum." Nolyn kılıcını çekti. Nyphron

çekmedi. "Sen benim oğlumsun."

"Bunu kabul etmene şaşırdım. Dürüst olmak gerekirse, bundan şüphe duyduğunu düşünmeye başlamıştım."

"Annenin özelliklerini çok almışsın."

"Bu senin için iyi bir şey, yoksa çoktan saldırmış olurdum. Duvardan o güzel kılıçlardan birini al. Ben beklerim."

Nyphron gülümsedi. "Ama benim de bir parçam var içinde, görüyorum. Sorun da bu. Benim oğlum olarak, sen de bir Fhrey'sin."

"Aslında yarı yarıya."

"Önemli değil. Bir damla Fhrey kanı bile yeter. Başka bir Fhrey'i öldüremezsin. Eğer öldürürsen, ölümsüz ruhunu feda etmiş olursun. Phyre'ye girmekten men edilirsin. Ayrıca taht hakkını da kaybedersin ve *bu* sadece seni etkilemez. Dünyayı mahveder."

Nolyn onun konuşmasını dinlemekten yoruldu. Duvardan bir kılıç aldı ve babasına fırlattı. Nyphron onu yere düşürdü.

"Al onu!" diye bağırdı Nolyn.

Bunun bitmesini istiyordu. Öyle ya da böyle, aralarındaki çatışmanın sona ermesi gerekiyordu. Sekiz yüz yılı aşkın süredir içten içe büyüyen nefret, çıkmak istemeyen gevşek bir diş gibi hissettiriyordu. Nolyn onu çekip çıkarmaya kararlıydı. Acı vereceğini biliyordu, ama sonsuz işkence daha kötüydü. Burada bitmesi gerekiyordu. Şimdi bitmesi gerekiyordu.

"Hayır," dedi Nyphron.

İmparator oğluna sırtını dönüp, kadehini yeniden doldurmak için sürahiye doğru yürüdü. "Bu gerçekten harika bir şarap. Yeni aldım. Denizaşırı bir yerden geliyor. Elon Morrissy adında çılgın bir denizci, karayı göremeyeceği kadar uzağa yelken açtı. Neredeyse bir yıl boyunca ortalarda yoktu. Batıya doğru Mavi Denizi geçip bu şarapla geri döndü. Bir dağın eteklerinde bir bağ bulduğunu ve bu bağ, anlaşılır bir şekilde kendi adıyla adlandırdığını söyledi." Bir yudum aldı ve memnuniyetle iç geçirdi. "O piç kurusu kimseye nerede olduğunu söylemiyor."

"Kılıcı al, yoksa seni olduğun yerde öldürürüm."

Nyphron ona dönerek eğlenceli bir gülümseme gösterdi. "Hayır, öldürmezsin."

Sandalyeye geri dönüp tekrar oturdu. Ayaklarını Nolyn'in boş bıraktığı yere koydu. "Bir zamanlar, babasını gerçekten öldüren bir oğul tanıyordum. Babasının tahtını, senin benimkini istediğin nedenlerin çoğuyla istiyordu. Onlar Fhrey'di, bu yüzden oğul korkunç bir bedel ödedi."

"Peki neden yapmayacağımı düşünüyorsun?"

"Seninle Mawyndulë arasında temel bir fark var.

Erivan prensi geleneksel Fhrey tarzında yetiştirildi. Annesini hiç tanımadı. Tanımış olsa bile, annesi Persephone değildi. Seninki ise öyleydi." Nyphron şarabını karıştırdı. "Dediğin gibi *yarı yarıya* olduğunu düşünebilirsin, ama o seni Fhrey'lerden daha insan yaptı. Sana şefkat, empati ve sarsılmaz bir doğru ve yanlış duygusu öğretti. O yüzyıllardır ölü,

sen hala orada durmuş, onun ne düşüneceğini, senden ne yapmanı isteyeceğini merak ediyorsun. Mawyndulë'nin böyle bir şeyi yoktu. Senin var. Ve ikimiz de annen burada olsaydı ne derdi biliyoruz, ve bu "Babanı öldür, evlat. Yaşlı herifi öldür ve tahtını al" olmazdı. Nyphron kadehine baktı. "Eğer yanılıyorsam, yap şunu. Bir kez olsun, onun oğlu musun yoksa benim oğlum musun kanıtla."

Amicus güneş doğmadan uyanmıştı. Her bir tokenin düzgün bir şekilde bağlandığından, her bir kancanın doğru bir şekilde kapandığından emin olmak için özel bir özen gösterdi.

yıl önce Percepliquis'e ayak basmıştı. O zamanlar, Instarya savaşçısı Abryll Orphe'yi yenerek, aşırı abartılan *Yüzyılın Savaşı'nı* kazanmıştı. Birkaç saat sonra, imparatorluk muhafızları onu tutuklamak için gönderilmişti.

Meğer onun kazanmaması gerekiyormuş. Amicus, saray hapisanesine davetlerini reddederek onları öldürdü. Sonra kaçtı. Erbon Ormanı'nda kimse Amicus Killian'ı duymamıştı ve o da diğer birçok asker gibi yaprakların arasında kayboldu.

Şimdi geri dönmüştü. Sanki canlı bir varlıkmiş gibi şehri seyrediyordu.

Nolyn Nyphronian'ın ağzına girmiş büyük bir canavar.

"Onları dinleme," demişti Amicus'un babası, dedesi de onaylayarak başını sallamıştı. "İmparator, lejyonun liderleri, onları dinlemiyorlar bile. Her zaman aynı şey. Savaşları kazanmak için bizim savaşmamız gerekiyor.

Brigham, Büyük Savaş sırasında yardım etti. Ödülü, Grenmoriens'la savaştı.

Yaşlanınca, oğlu Ingram'ın Goblin Savaşları'na gitmesi için ısrar ettiler. Ödülü neydi? Zenginlik mi? Güzel bir ev mi? Saygı mı? Hayır, oğluyla aynı savaşta savaşma ayrıcalığıydı. Ve böylece devam etti. Onları dinleme ve asla imparatora hizmet etme."

Amicus bunu yapmazdı, bundan emindi, özellikle de Nyphron varken.

taht. Sabah ışığının yavaşça ortaya çıkardığı şehrin karmaşık hatlarını izlerken, Amicus anladı. Aradaki fark basitti. Ataları, çabaları ve fedakarlıkları karşılığında bir ödül bekliyorlardı, ama

Amicus Nolyn'den hiçbir şey istemiyordu. İmparatorlara hizmet etmekten bıkmıştı; bir arkadaşı için endişeleniyordu.

Riley diğerlerini uyandırdı. Her zamanki gibi, Smirch'in uyanması için tekme atmak gerekti. Yemeğin yarısını bitirmişlerdi ki Amicus diğer kamplarda hazırlık yapılmadığını fark etti.

Birinci ve İkinci kamplar uyanmıştı, ama kamplar sessizdi. Hiçbir subay emir yağdırmıyordu; yemek pişirilmiyordu. Güneş neredeyse tepelerin üzerine gelmişti, ama hiçbir adam sırası oluşmamıştı.

"Savaşın ilk günü için çok rahat davranıyorsun," dedi Amicus.

Myth kasesinden başını kaldırdı. "Deneyim eksikliği. Muhtemelen savaş görmemişlerdir. Muhtemelen öğlene kadar savaşın başlamayacağını ve yemek molası olacağını düşünüyorlardır."

"Hillanus şafakta saldıracaklarını söylemişti, değil mi?" diye sordu Riley.

"Gidip bakalım." Amicus büyük kılıcını aldı, omzuna astı ve büyük çadırın bulunduğu tepeye doğru yola çıktı.

Legates nadiren çadırdaki kalırdı, ama kaldıklarında, bu ayrıntılı bir olaydı. Hillanus'un odası bir ahır büyüklüğündeydi ve etrafını birkaç tane daha saçaklı, parlak renkli kanvas konak çevreliyordu. Bunlar, legatın kişisel maiyetinin zorlu yaşam koşullarına sahip odalarıydı: katipleri, palatus, Birinci Prymus ve diğer kurmay subaylar ile onların hizmetkarları. Onlar, izole bir liderlikten oluşan küçük bir topluluk oluşturmuyorlardı.

Büyük çadırın önüne kutsal lejyon sancağı dikilmişti: altınlardan yapılmış, öfkeli bir ayı. Ayı arka ayakları üzerinde yükselmiş, mavi ve altın rengi ipek sancağın üzerinde duruyordu.

"Legatus Hillanus'u görmeye geldim," dedi Amicus, iki muhafız yolunu kesen mızraklarını uzatırken.

"Hâlâ uyuyor," dedi muhafızlardan biri.

"Öyle mi?" Amicus başını salladı. "Peki, birkaç dakika içinde şehre saldırmak üzereyiz. Belki de onu uyandırsan iyi olur?"

Bu, askerleri güldürdü. "Legatus ile konuşmak istiyorsanız, daha sonra gelin. Öğlen geçtikten sonra, şarabını içtikten sonra gelmenizi öneririm."

"Neler oluyor?" diye sordu Riley, Amicus'un arkasında yedinci bölüğün geri kalanıyla birlikte gelerek. Bu, doğu ve batı lejyonları arasındaki farklardan biriydi. Batı lejyonları savaşa giderken teçhizatlarını çadırlarda bırakırlardı. Doğu lejyonları ise gittikleri her yere her şeyi yanlarında götürürlerdi.

"Bilmiyorum," dedi Amicus. "Ama bize yalan söylendiğini hissediyorum."

"Saldırmayacaklar mı?" diye sordu Everett, bakışları Amicus ile çadırın önünde hala mızraklarını çapraz tutan muhafızlar arasında gidip geliyordu. "Ama Prens Nolyn zaten şehirde."

Amicus tepelerin üzerinden yükselen güneşe baktı. "Ve şafak söküyor."

"Güneş doğduğunda geri dönmezsem, öldüğümü varsay, Teshlors'un komutasını al ve en iyi olduğunı düşündüğün şeyi yap."

"En iyisi" kelimesi hiç bu kadar belirsiz gelmemişti.

"Amicus Killian." Çadırın girişı açıldı ve Hillanus esneyerek dışarı çıktı. Beyaz geceliğinin üzerine mavi bir cüppe giymişti, yüzünün bir tarafı kırmızı ve lekeli, gözleri gün ışığından dolayı kısılmıştı. Yükselen güneşe kaşlarını çattı. "Lordlarım, saat kaç?"

"Sizi uyandırdığım için üzgünüm, ama bir devrim başlatmamız gerekiyor, efendim," dedi Amicus.

"Haklısın. Bunu yapabiliriz." Hillanus başını salladı ve ağzının köşesindeki kurumuş salya kabuğunu sildi. "Ve teknik olarak, seni ve küçük grubunu içeri almam gerekiyor. Sanırım imparator hepinizi şahsen görmek istiyor, ama Amicus, senin başına ödül konduğunu hatırladım. Sizi içeri girmene izin verebilirim, ama sizi zincirlerle şehre getirirsem, ödülü hak ettiğimi savunabilirim. İmparator aynı fikirde olmayabilir, ama olma ihtimali de var." Kolunu başının üzerine kaldırdı ve parmaklarıyla rahat bir gel

Daha fazla asker koştu. Bu askerler silahlarını çekmişlerdi ve Amicus ile legatın arasına yerleştiler. Amicus, arkasında Yedinci'nin metal çekişini duydu.

"En iyisi neyse onu yap."

Piyadelerin akını sayıca üstünlük sağlamıştı, ancak askerler saldırıya geçmediler. Bunun yerine, "köpek mesafesi"ni korudular — bu terim, birbirlerini sindirmek isteyen ancak henüz savaşımaya hazır olmayan rakip köpekler arasında bırakılan mesafeden türemiştir. Daha fazla askerin gelmesini bekleyen Hillanus'u izlediler. Bu, onun karşı karşıya olduğu durumu anladığının bir işareti olabileceği gibi, legatın teslim olmalarını sağlamak için yeterli güç gösterisi yapmak istediği anlamına da gelebilir. Canlı suçlularla ödülü kazanma şansı, cesetlerle kazanma şansından daha yüksekti.

Amicus, Hillanus'un ne düşündüğünü bilmiyordu, ancak kendisi ve adamlarının stratejik olarak kötü bir durumda olduklarını biliyordu. Geri çekilirken, Hillanus'un adamlarının geri adım attığını görmekten memnun oldu. Nehre doğru geri döndü.

"Onları gemilere yaklaştırmayın," diye bağırdı Hillanus, sesi giderek uzaklaşıyordu. "Onları oradan çıkarmak çok zor olacak. Muhtemelen o lanet şeyleri yakmak zorunda kalacağız, ama bu da işe yaramaz."

Daha fazla lejyoner ortaya çıktı, koşarak Sik-Aux'ları gemilerden uzaklaştırıp kuzeye, köprüye doğru sürdüler.

"Hepsine karşı savaşamayız," dedi Myth. "Yani, savaşabiliriz, ama korkunç bir savaş olur."

"Zaten kaybettik," dedi Amicus, köprüye vardıklarında, direnmek için tek stratejik yer olan ve ideal olmaktan uzak olan köprüye. Köprü

görmekli bir genişliğe sahipti. Hepsi bir sıra halinde durarak köprüyü engelleyemezdi ve şehirden gelen herhangi bir güç arkalarından saldıracaktı.

"Peki ya şehir?" Riley, arkalarındaki büyük kemeri işaret ederek sordu. Duvarı yoktu. Girişi belirleyen kemerli geçit süs amaçlıydı — aşırı büyümüş bir kafes.

"Orada çok sayıda dar sokak olduğunu da hatırlıyorum," diye ekledi Smirch. "Belki onları atlatabiliriz."

"Üniformalı halde mi?" diye sordu Myth.

Onları şehrin yakınında gören Hillanus, ödülü kazanma şansının azaldığını hissetmiş olmalıydı.

"Yakalayın onları!" diye bağırdı. "Gerekirse öldürün, ama hemen durdurun!"

"Kesinlikle içeri girmemizi istemiyor," dedi Riley.

Kamplar artık uyanmıştı. Gemiler altı yüz kişiyi bırakmıştı.

Kıyıda askerler vardı ve gece boyunca yürüyerek gelenler de bu gücü desteklemek için gelmişti. Amicus, köprünün karşısında kendilerine karşı duranların sayısının, şu anda saldırıya geçenlerin sayısının sadece elli olduğunu tahmin etti. Daha fazlası da gelecekti.

Amicus, içinden gelen bir çaresizlikle, kendisinin ve Sik-Aux'un kaybedeceğini biliyordu. Sayıca inanılmaz derecede azdılar ve stratejik avantajı olmayan bir savaş alanında sıkışıp kalmışlardı. Ancak asıl sorun bu nedenlerden hiçbiri değildi. Ölümünün nedeni, ghazel'lerden ziyade lejyonerlerle karşı karşıya olmaları olacaktı.

ghazellerle karşı karşıya kalmalarıydı. Erkekler savaşta daha iyi oldukları için değil. Ortalama olarak, ghazeller tipik bir askerden daha zorluydu. Onları öldürecek olan şey, adamlarının gözlerinde gördüğü çekincelerdi gördüğü çekingenlikti. Savaşmak istemiyorlardı. Kalpleri bu işte değildi. Goblinleri öldürmek bir şeydi; aynı üniformayı giyen asker arkadaşlarını öldürmek ise ruhlarını parçalıyordu.

Yedinci Sik-Aux'un geri kalanları, hala uykuda olan şehrin girişine ulaşana kadar geri çekilmeye devam etti. Amicus, şehrin resmi girişini simgeleyen devasa Büyük Kemer'in büyük taş bloklarının altında, hattın ortasında pozisyon aldı ve bekledi.

Böylesi daha iyi, diye düşündü, en azından çiçek hastalığından ölmekten iyidir.

Nolyn, Jerel DeMardefeld'in saray kapısına döndüğü anda yüzünde rahatlamanın belirdiğini gördü. Acı dolu gerginlik eriyip, inkar edilemez bir gülümsemeye dönüştü. Jerel, oğlunun savaşın tozundan çıkmasını gören endişeli bir babaydı.

"Beni endişelendirdiniz, efendim," dedi Jerel, Nolyn dışarı çıkarken. "Fark etmemiş olabilirsiniz, ama şafak söküyor."

Nolyn saatin farkındaydı. Güneş doğmuştu. Sokakların çoğu gölgelerle kaplıydı, dar sokaklar mağaralara benziyordu. Meydan hala uyanıyordu, hayalet gibi görünen araba satıcıları Kurucular Günü için ideal yerler bulmak için acele ediyorlardı.

"Nasıl gitti, efendim?"

"Sen ve tanrın haklısınız, Jerel. Ben annemin oğluyum."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Demetrius. Kapı muhafızından yeterince uzaklaştıkları anda, "O öldü mü?" diye ekledi.

"Hayır. Sadece konuştuk. Onun hakkında yanılmışım, çoğunlukla. Beni öldürmeye çalışmadı, bu konuda hiçbir şey bilmiyordu ve ona inanıyorum. Gerisi bir dizi yanlış anlaşılmaydı."

Nolyn onları Büyük Yürüyüş Yolu'nun sonunu oluşturan meydana götürdü. Büyük meydan düz taşlarla döşenmişti ve ortasındaki çeşmede köpüklü sulardan fırlayan dört at tasvir edilmişti. Meydan, sarayın önünden ok gibi düz uzanan Büyük Yürüyüş Yolu'na açılıyordu. Nolyn'in şehirde geçirdiği her Kurucular Günü'nde, bu bulvar çiçekli ağaçlarla süslenirdi. Ancak bu bahar, soğuk hava tomurcukların açılmasını geciktirmişti. Hava, vatandaşları yıldırmamıştı. Geleneksel mavi ve yeşil bayraklar çoktan asılmış, balkonlardan sarkıyor, evlerin ve dükkanların üzerinde dalgalanıyordu.

"Herkes için adil yasalar yapma planının ne olacak?"

Nolyn başını salladı. "O biraz inatçı ve oldukça zeki, ama onu Miralyith ile karşılaştırdığımda cevap veremedi. Bence orada bir dayanak noktası var, üzerine bir şeyler inşa edebileceğimiz bir temel."

Jerel başını kaldırdı. "Güneş doğuyor. Geri dönmeliyiz yoksa..." Nolyn başını salladı. "Lejyonlar saldırmayacak."

Demetrius yürümeyi bıraktı ve başını salladı. "İmparatoru öldürmen gerekiyordu!" diye öfkeyle bağırды, ellerini yumruk yapmıştı.

Nolyn etrafına bakındı ve meydanın çoğunun boş olduğunu görünce memnun oldu. Yalnızdılar. "Rahat ol. Bu olmayacak. Bitti."

"Neden onu öldürmedin?"

"Çünkü bunu yapmak yanlış olurdu. Bazı şeyler bu kadar basit. Ve artık onunla çalışabileceğime inanıyorum. Bir adım attım, diyebiliriz. Ve ikimiz de daha iyi bir anlayışa vardık. Babamın

Miralyith ile savaşa sürükleyen aynı adaletsizlikleri insanlara da uyguladığını görmesine yardımcı olabileceğimi düşünüyorum. O bir aptal ya da zorba değil, sadece kusurlu biri."

Demetrius, şaşkın ve inanılmaz derecede hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle başını sallamaya devam etti. "Bunu yapacağından emindim." Ayaklarına, ya da belki kaldırım taşlarına baktı. "Simetri o kadar mükemmeldi ki. Şimdi her şeyi mahvettin."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Nolyn.

Demetrius iç geçirdi. "Artık önemi yok." Adam tamamen tiksiniş görünüyordu. "Çok çalıştım, her şeyi titizlikle planladım. Anlamıyor musun?" Demetrius döndü, ellerini uzattı ve şehri gösterdi. "Bugün Kurucunun *Günü*, *Kurucunun Günü*! Ve sen, onun oğlu, ruhunu kaybetmeyi umursamadan imparatoru öldürecektin. Bu yüzden bekledim ve ormandan döndüğünde seni kendim öldürmedim. Benim gibi senin de öbür dünyayı kaybetmeni istedim. Bu çok muhteşem olurdu. Bütün soyun ortadan kalkardı, hem baban hem de oğlun, ve sen tahta hak iddia edemezdin. Ben ikinci bir şans elde ederdim ve rakipsiz kalırdım. Bu sefer kimin hüküm süreceğine karar vermek için düello yapılmazdı. Bana meydan okuyacak kimse olmazdı

Bana meydan okuyacak kimse olmazdı, en azından önemli kimse olmazdı."

"Oğlum mu?" diye sordu Nolyn. "Hiç mantıklı gelmiyor. Benim ne yaşayan ne de ölü bir çocuğum var."

"Demetrius," dedi Jerel, "iyi misin?" "Oh, bana öyle deme.

Benim adım Demetrius değil."

"Hiçbir şey anlamıyorum..." Nolyn, tanıdık bir ses duyunca konuşmaya başladı. Başını eğerek, arkalarındaki gölgeli sokaklara doğru döndü ve baktı.

"Ne oldu?" diye sordu Jerel.

"Oh, Mari'nin kanı adına!" diye küfretti Nolyn. Şaşkın bir şekilde Demetrius'a baktı. "Ne yaptın sen?"

"Çok kazdım," diye cevapladı Demetrius. "Neyse ki bu şehir kireçtaşı mağaralar üzerine inşa edilmiş. Uzaklara gitmeme gerek kalmadı. Geldiler."

"Kim?" diye sordu Jerel.

Nolyn tıklama sesinin kaynağını aramaya devam etti. "Ghazel."

Amicus iki kılıcını çekti ve ayaklarını sabitledi. Diğerleri, elli lejyoner onlara doğru koşarken, her iki tarafta da geçidi kapatmak için pozisyon aldılar. Onlar sadece birkaç metre uzaklıkta olduklarında, Amicus ilk beş hedefini belirledi. Gerekli hareketleri hesaplamadı. Bu tür şeyler kas hafızasına kalmış, bu da başkalarını eğitme yeteneğini engelleyen bir gerçektir.

Onlarca yıllık pratik devreye girdi ve o...

İlk birkaç lejyoner, on metre uzaklıkta durdu.

Amicus, *onların durmadığını* fark etti. *Bir şeye çarpmışlardı.*

Bir dizi hızlı homurtuyla, ona doğru gelen üç kişi, sanki bir taş duvara çarpmış gibi aniden durdu ve sonra yere düştü. Ortadaki kişi burnu kırık bir şekilde yerde yatıyordu.

Sıra boyunca, adamlar birbiri ardına hiçbir şeye çarpmadan çılgılık attılar ve parke taşlı yola yığıldılar.

"Ne oluyor?" diye sordu Mirk.

"Bilmiyorum," diye cevapladı Riley, adamların hiçbir şeye çarparak yere düşen tuhaf manzaraya hayranlıkla bakarken. Bazıları birkaç metre geriye sıçradı bile.

Amicus, önündeki adamların durduğu yeri eliyle yoklayarak uzandı. Orada hiçbir şey yoktu. Bir adım, sonra birkaç adım daha attı. Elini uzattı ve baygın bir Üçüncü Mızrak'ın botuna dokundu. "Aramızda hiçbir şey yok."

Savaşa geç katılanlar yığını gördü ve durdu. Kılıçlarını uzattılar. Metal bıçak sert bir şeye çarptığında herkes *tınlama* sesini duydu. Amicus ve adamlarından çekenler, ellerini kullanarak gözlerinin göremediği şeyi hissetmeye çalıştılar.

Amicus, avuç içlerini cam gibi görünen, görünmez olacak kadar şeffaf bir bariyere bastırırken izledi.

"Büyü!" diye bağırdı uzak taraftan biri. "Bir yol bulun."

Askerler dağıldılar ama bir gedik bulamadılar. Kemere kapalıydı.

Onlar da geçidin ötesine geçtiler.

"Çember oluşturun!" Amicus, rakiplerinin arkalarından dolanmasından endişe ederek emir verdi. Hiçbiri bunu başaramadı, bu yüzden şaşkın askerler geri döndü.

"Bütün şehir için böyle olamaz!" dedi bir ses. Birinci Prymus Jareb Tanator'un beyaz fırçalanmış miğferi ortaya çıktı ve kargaşa ve karışıklığın içinden ilerledi. Amicus'u işaret ediyordu. "Bunu sen yaptın!"

"Delirdin mi? Ben büyücü değilim."

Tanator ikna olmuş gibi görünmüyordu. Gözleri görünmez bariyeri görmeye çalışarak etrafta dolaştı. Elini uzattı ve parmakları bariyere dokundu. Şokla elini geri çekti. "Büyücü değil misin? O zaman bu çok uygun oldu."

"Neler olduğunu hiç bilmiyorum. Ama biz yapmadık."

"Amicus!" Riley seslendi. "Dinle!"

Arkalarına düşen şehir sokaklarından, belirgin bir yüksek hızda vınlama sesi yükseldi. Bunun ne olduğunu biliyorlardı, en azından Erbon Ormanı'nın gölgesinde karanlıkta uyuyan tüm erkekler biliyordu. Genellikle kabusları o saatlerde ortaya çıkardı. Orman kedileri ve uçan tilkiler gibi, ghazeller de gece avlanmayı tercih ederdi.

"Sonuçta o kadar da uygun değil bence," dedi Amicus Tanator'a. "Sen güvenli tarafta ol."

Ses giderek yükseldi. Nolyn kılıcını yakaladı ve çekti, ama kılıç kınında sıkışıp kaldı. Jerel kendi silahına uzandı, ama o da kınında donmuştu.

"Kılıçlarınız," dedi Demetrius, "Orinfar ile kaplı değil ve ben bıçaklanmak istemiyorum. DeMardefeld'in dövmeleleri olması ne yazık. Onu senin önünde öldürmekten zevk alırdım."

"Kimsin sen?" Nolyn palatus'tan uzaklaştı. "*Demetrius* olmadığım kesin."

Palatus'un yüzü sinirli bir ifadeye büründü ve Nolyn'in omurgasından korkunç bir ürperti geçti.

"Diğerlerinin yanına dönüp lejyonları toplamamız gerek," dedi Jerel.

Demetrius güldü. "Onlardan fazla yardım bekleme. İçeri giremezler."

"Sen bir Sanatçı'sın, büyü kullanabilen birisin," dedi Nolyn. "Bunu sen yapıyorsun."

Palatus başını salladı. "Çoğunlukla, ama hepsi değil." Gölgelelerde hala saklanan yaratıklardan gelen tırnak seslerinin giderek artmasına doğru başını çevirdi. "Körler bu sanata sahip. Çok kaba bir sanat, anlarsın ya, ama artık çok daha iyi yapıyorlar. Onlara, genellikle yaktıkları iğrenç yaprakları kullanmak dışında doğru teknikleri öğretmek zorunda kaldım." Titredi. "Bunu yapmak, bu şehir gibi, onların bedelinin bir parçasıydı. Sonuçta, bedavaya çalışacak değillerdi."

Demetrius, bulutların sabahı alacakaranlığa çevirdiği gökyüzünü işaret etti. "Bunu onlar yaptı. Güneşi ortadan kaldırmayı seviyorlar. Ve şehri kapattılar. Kimse giremez, kimse çıkamaz. Ve içeride mahsur kalan tüm Rhune, Fhrey ve Dherg ölecek. Bir medeniyeti kendi emrine boyun eğdirip, onun için savaştırabilen tek kişi Nyphron değil. Oh, bak, işte şimdi de bazıları geliyor."

Bir düzine ghazel meydana girdi. Nolyn kılıcını, sonra da hançerini tekrar çekti. İkisi de çıkmadı. "Seni de öldürecekler, biliyorsun."

"Sanmıyorum," dedi Demetrius ve elini sallayarak, ciddi bir palatus'tan Ba Ran ghazel'e dönüştü.

Nyphron, şehirde çan sesleri ve koridorda koşan ayak sesleri duyunca şarap kadehini masaya bıraktı.

"Ekselansları," dedi Plymerath odaya girerken, "saldırı altındayız."

"Lejyonlar mı?" diye sordu Nyphron şaşkınlıkla.

Bir an için oğlunu hafife aldığını düşündü. Belki de Nolyn onu alt etmişti. O anda, garip bir gurur duygusu hissetti.

"Hayır, efendim," dedi Plymerath. "Ghazel."

"Ne?" Bu fikir o kadar saçma geliyordu ki, gülmeye başladı. "Ciddi misin?"

"Evet, efendim. Raporlara göre kanalizasyonlardan, kuyulardan, hamamlardan ve şehir hendeklerinden çıkıyorlar."

"İnanılmaz," dedi Nyphron. "Ve onlar için gerçekten kötü bir zamanlama, çünkü dışarıda iki tam lejyonumuz bekliyor. Onlara şehre girmelerini emret ve..."

"Yapamayız efendim. Bir bariyer var, bizi içerde, onları dışarıda tutan görünmez bir duvar.

Birkaç kişi İmparatorluk Arenası'nda dans eden ghazel halkası gördüğünü bildirdi."

"Oberdaza."

Plymerath başını salladı. "Kendi başımızayız efendim ve... sayıca çok azız. Şehir muhafızları sokaklarda, çoğunlukla Grand Mar boyunca savaşıyor ve blok blok geri çekiliyorlar. Dışarıda saray muhafızları toplanıyor, ama ghazeller de öyle. Muhafızlar kazanamayacak. Ghazeller bu tarafa geliyor gibi görünüyor."

Plymerath masadaki şarap kadehine baktı.

Nyphron da onu fark etti. Kadehi kenara, tehlikeli bir şekilde koymuştu. "Instarya'ya silahlanma emri verin. Zırhımı buraya getirin. Tozunu silme zamanı geldi."

Plymerath tereddüt etti, hala kadehe bakıyordu. "Belki o kadehi biraz kenara koymak istersin..."

"Ben görkemli bir zafer planlamıyorum, Plym. Arenada bir . Onlara ulaşmamız yeterli. O halkayı kırarsak, lejyonlar gerisini halleder. Eski günlerdeki gibi olacak. Bu, şimdiye kadarki en iyi Kurucu Günü olacak gibi hissediyorum."

Sephryn, ne yaptığını sorabilecek kimseyle karşılaşmak istemediği için, arka sokaklardan geçerek İmparatorluk Meydanı'na yaklaştı, ancak dar sokaklardan kaçındı. Masquerade dükkanının yakınında duyduğu sesler, ona bir şeylerin yolunda olmadığını hissettirdiğinden beri dar sokaklar onu endişelendiriyordu ve oraya gitmiyordu. o seslerin yakınında herhangi bir yerde.

Komşularla beklenmedik karşılaşmalardan kaçınmak önemliydi, çünkü Sephryn bir elinde bir demet ok taşıırken, diğer elinde annesinin Audrey adını verdiği uzun yayı tutuyordu. Yayın yeni bir ipeği vardı ve o da Doğu Pazarı'nda, tüccarların Kurucular Günü süslemelerine son rötuşları yaptıkları sırada iyi bir ip buldu.

Cüzdanını kaybeden Sephryn, ayakkabılarını yay ipi ile takas etti. Ayakkabılar iyi ve güvenilir ayakkabılardı; yay ipi de öyle olmasını umuyordu. Aynı yay yapımcısından, şimdi ayakkabılarının sahibi olan kişiden, kredi ile bir düzine bodkin ok da aldı. Eski oklar sadece dördü vardı ve ek denemeler yapması gerekebilirdi.

Yıllardan dolayı kararmış olan Dörtlünün saplarına, Sephryn'in telaffuz edemediği bir kelime oluşturan semboller kazınmıştı. Moya, Sephryn'in yanında Dörtlünü asla kullanmazdı ve kızının onlara dokunmasına bile izin vermezdi. Annesi, bu seti kutsal emanetler gibi özenle hazırlanmış maun bir kutuda saklardı.

Moya'ya göre bunlar *eski oklar* değildi. Bunlar sözde *Orijinal Oklar*'dı — ya da annesinin dediği gibi... *sıralar*. Bu kelimeyi neden bu şekilde telaffuz ettiği hiç açıklanmadı. Sephryn ne zaman sorsa, annesi sadece gülümserdi. Moya, bunların şimdiye kadar yapılmış ilk oklar olduğunu söylemişti. Rhen'li Roan tarafından yapılan bu oklar, Sephryn'in annesinin cüce şehri Neith'in altındaki iblis Balgargarath'ı yok etmek için kullandığı oklar olmuştu. Tabii ki, annesi oraya asla *cüce* şehri dememişti; hep *Dherg* şehri derdi. Ama Moya kibarlığıyla tanınan biri değildi.

"O zamanlar onlara öyle diyorduk. Herkes onlara öyle diyordu. Gözlerini devirme, genç bayan! Her şeyi bilmiyorsun ve..."

bana güvenebilirsin, bunu da istemezsin."

Koşmak çok fazla dikkat çekeceği için olabildiğince hızlı yürüyen Sephryn, bu sözlerin içindeki gizli bilgeliği fark etti. Zaten çok fazla şey biliyordu: nereye gittiğini ve ne yapacağını gibi. Bazı insanlar konuşmamak için dilini ısırır; Sephryn ise düşünmemek için annesini hatırladı.

"Dörtlü"den biri, On Klan'ı yönetme hakkı için Persephone'ye meydan okuyan Gula şefi Udgar'ı öldürmek için kullanılan ok olmuştu. Sephryn bu hikayeye inanıyordu çünkü Persephone kendisi bunu doğrulamıştı.

Sephryn, adaşı olan Persephone'ye güvenmekte hiç zorlanmamıştı. Belki de bu güven, Persephone'nin imparatoriçe olması ya da *Dherg* gibi hakaretamiz sözler kullanmaması nedeniyleydi. Ama büyük olasılıkla, Persephone sarhoşken çocuğuna hiç tokat atmadığı içindi.

Sephryn'in çıplak ayakları, tuğla kaldırımda hızlıca topuk-parmak koşusunun sert darbesinden dolayı ağrımaya başladı. Kuzeybatı caddesi Morton Whipple Way'i takip ederek İmparatorluk Meydanı'na doğru ilerledi, sonra Lipton Caddesi'nde döndü, tatil nedeniyle kapalı olan ıssız binaların labirentinde dolaştı ve sonunda Ferry Caddesi'ni geçerek Aguanon'un arka tarafına doğru ilerledi.

Annemin yayını ve onun... sıralarını kullanarak imparatoru öldüreceğim.

Bu eylemin sonsuz derecedeki yanlışlığı Sephryn'i hasta ediyordu. Midesinde kramp hissediyordu ve arka planda, dansa davet etmek için bekleyen bir talipli gibi, hafif bir mide bulantısı hissi vardı.

Annem Persephone'nin Kalkanı'ydı, eski moda bir terimle

Şimdi ise benim adaşımın kocasını öldürmek üzereyim. Gökyüzüne baktı. Tanrılar onun öldürülmesini istemiyorlarsa, beni durdurmanın bir yolunu bulacaklardır.

Yukarıda, bulutlar birbirinin üzerine yuvarlanıyordu: kış fırtınası gibi bir battaniye yığını. Sephryn daha önce böyle bulutlar görmemişti. Hızla ilerliyorlardı, hacim ve yoğunlukları artıyordu ve hatırlayabildiği kadarıyla hiç bu kadar koyu olmamışlardı. Sabah gelmişti, ama bunu neredeyse anlayamıyordu. Şehir geniş bir gölgenin altında yatıyordu, şafağın vaadi, devam eden gecenin lehine söndürülmüştü.

Belki beni durdururlar.

Küçük bahçeden geçip Aguanon'un arkasındaki duvarın üzerinden atladı — Percepliquis'in Ferrol Tapınağı. Büyük kubbeli bina, İmparatorluk Meydanı'nın doğu tarafında bulunuyordu. Meydanın ortasında büyük Ulurium Çeşmesi vardı; onun batısında ise saray kapısı bulunuyordu. Kubbenin tabanındaki tapınağın meydan tarafındaki çatısı,

Uzun zaman önce, kubbenin dış tabanına erişim sağlayan bir çatı çıkıntısının oluşturduğu küçük bir saklanma yeri bulmuştu. Burası her zaman, şehir denen okyanusla çevrili ıssız adası, Sephryn'in gizli yeri, sadece kendisine ait bir sığınak olmuştu. Sadece bir kez burayı paylaşmıştı.

Nolyn o zamanlar bunu bilmiyordu, ama onu oraya götürmek Sephryn'in aşkının bir beyanı olmuştu.

Ama bugün Kurucular Günü. İnsanlar her zaman meydana doldurur ve balkonlardan sarkarlar. Birisi geçit törenini izlemek için oraya çıkabilir. O zaman ne yapacağım?

O zaman endişeleniriz, şu anda omuzlarımda çok fazla yük var. Daha fazlasını eklemeyelim!

Tapınağa arkadan yaklaştı. Yayı ve ok çantasını omzuna asarak bahçeye girdi ve yaşlı kavak ağacına tırmandı. Bu, Sephryn çatıya çıkmak için kullanmaya başladığından beri oraya dikilen üçüncü sarı kavak ağacıydı. İlki mükemmeldi; dalları tapınağın saçaklarına kadar uzanıyordu. İkincisi en kötüsüydü; dalları çok kısıydı, bu da tehlikeli bir atlayış yapmayı gerektiriyordu. Şimdiki ağaç daha iyiydi, ama yine de mükemmel değildi. Sephryn bir dalda dengede durup, demir süslemeleri tutmak için uzanmak zorundaydı. Eğimli arduvaz kiremitlerin üzerine çıkarak kubbeye tırmandı.

Hiçbir şey değişmemişti.

Persephone öldüğü gün oraya gelmişti, Suri öldüğünde de tekrar gelmişti. Annesinin ölümünden sonra da gelmek istemişti, ama o zaman "ağaçların arasında"ydı ve küçük fidan bu görevi yerine getiremeyecekti. O zamanlar her şey ölüyormuş gibi hissediyordu ve gizli sığınağından sürülmüştü.

Daha sonra, aynı fidan yeterince büyümüş ve Nolyn Goblin Savaşları'na gittikten sonra Nolyn Goblin Savaşları'na gittikten sonra tekrar teselli bulabilmişti. O ağaca en son tırmandığı gün, Nolyn ile tartıştıkları gündü; onu son gördüğü gündü.

Sephryn o günden beri bir daha geri dönmemeye yemin etmişti. Anne olacaktı. Çocuk sahibi olmak, artık sorunlardan kaçamayacağı anlamına geliyordu, kısa bir süreliğine bile olsa. Çocukça şeyleri bir kenara bırakmalıydı ve dünyadan saklanabileceği gizli bir yer de kesinlikle bunlardan biriydi — en azından imparatoru suikast etmek için ideal bir yer haline gelene kadar.

Orada kimse yoktu. Son ziyaretinde kırdığı fayans bile hala çatlıktı.

Keşke o zaman olsaydı, aşağı inip Nolyn'e oğlundan bahseder ve özür dilerdi. Belki o zaman, belki bunu yapsaydım, bunların hiçbirisi olmazdı.

Oraya yerleşti. Vücutu nereye gideceğini biliyordu, her şey ona çok tanıdıktı. Onun Fırtınalardan sığınmak, güzel anıları çağrıştırmıyordu. Cenazede çiçeklerin kokusunun verdiği rahatlık gibi, bu tanıdık his onu yüzyıllardır süren kederle karşıladı. Bugün de bir istisna değildi. Birçok yönden, Sephryn tüm hayatının bu ana, bu eyleme doğru gittiğini hissediyordu.

Ya idamım talep edilirse? Merredydd'in Fhrey'leri muhtemelen kafamı bir tepside isteyeceklerdir. Nolyn'in kendini kanıtlaması için Adil ve hakkaniyetli bir hükümdar olarak, adaletin yerini bulmasını sağlamalı. Onun burada olması iyi bir şey. Ölmeden önce oğlumuzun onun bakımında güvende olduğundan emin olmak için zamanım olacak. Nolyn beni görmeye gelecek. Evet, bunu yapacak. O zaman ona söyleyebilirim. Gelmezse bile, Seymour ona haber verecektir. O keşişle tanışmak bir lütuf oldu. Evi ona bırakacağım. Onu kendi işini kurmak için kullanabilir... her neyse.

Ama önce Nurgya'yı kurtarmam lazım.

Yayı eğdi ve yeni ipi takmaya çalıştı. Kolay olmadı. Audrey ona direndi. Sonunda, Sephryn ahşabı bacaklarının arasına sıkıştırdı ve tüm ağırlığını bu işe verdi. Sonunda, ilmek tuttu ve ip sabitlendi.

Dışarıda, aşağıda, karanlık meydan canlanmaya başlamıştı. Kurucular Günü sabahı olduğu için, meydan yakında kutlama yapan kalabalıklarla dolacaktı. Sephryn, meydana hareketlilik olduğunu görebiliyor ve kalabalığın yaklaştığını duyabiliyordu.

Sephryn bir iğne aldı. Ona baktı, sonra yerine bıraktı.

Bunun için değilse, Dörtlü neden korunmuştu ki?

Sephryn kararmış oklarından birini aldı. Ok oldukça ilkeldi. Üç tüyü vardı, ama dördüncüsü kopmuştu.

Bu, Moya'nın iblisi öldürmek için kullandığı ok.

Sephryn okun ucunu ipe taktı. Uzun zaman önce annesini hayal etti. Sephryn, dev iblis saldırırken, dünyanın dibindeki mağarada Audrey'i ve o oku tutarken sıkışıp kaldığını görebiliyordu. Kararlı ve cesur, en güzel çağındaki bir kadın.

Sephryn bunların hiçbirini hissetmiyordu.

Kubbenin tabanındaki yüksekliğinden, bronz zırh giymiş İmparator Nyphron'un saray duvarının üzerinden dışarı çıktığını görebiliyordu. O izlerken, imparator avluyu geçti ve duvarın hemen içindeki kapıda durarak İmparatorluk Meydanı'na baktı. Onunla birlikte başkaları da vardı ve hepsi bir tür bayram etkinliği için hazırlanıyor gibi görünüyordu.

Eğer çeşmenin yakınına gelirse... "Eminim

yapabilirsin. Eminim inanılmaz birisin."

Kalın bulutların arasından bir ışık huzmesi sızdı ve metal göğüs zırhı, canavarı öldürdüğünü gösteren resimde olduğu gibi parladı — o zırhın, *o . . . sıranın* delemeyeceğini biliyordu.

Eski zırhını giyen Nyphron, kapıda durmuş İmparatorluk Meydanı'na bakıyordu. Göğüs zırhı hala uyuyordu, ama kemer biraz sıkıyordu. Zırhın daha rahat olduğunu hatırlıyordu. Eskiden, zırhıyla uyumayı alışkanlık haline getirmişti.

Bunu nasıl yaptım? Neden yaptım?

Etrafında Instarya savaşçıları toplanmış, her biri kendi zırhını ve silahlarını kontrol ediyordu. Savaş, yüzyıllardır hiçbiri oynamadığı bir şeydi ve eski oyuncakları onlara yabancı geliyordu. Çoğu yüz de ona yabancıydı. Bunlar, dört sınır karakolunu dolduran az sayıdaki Instarya'nın oğulları ve torunlarıydı: Alon Rhist, Seon Hall, Ervanon ve Merredydd. Çoğu, Sikar ve Tekchin gibi, yükselen insan denizinden kaçınmak için Merredydd'e yerleşmişti.

Nyphron bu savaşçılardan sadece birkaçını tanıyordu. İlim onun yanında duruyordu. Plymerath ve torunu, Anyval'ın oğlu Vigish ve Elysan'ın oğlu Milyion'un yanında duruyorlardı. Sikar da yakındaydı ve etrafında sarayı vardı: hepsi gençti, genç ve solgundu. Bu nesil Instarya'lar savaş alanında yaşamamışlardı; günlük olarak kılıç ve hançer kullanarak büyümemişlerdi. Biri göğüs zırhını ters takmaya çalışıyordu. Bir diğeri kılıcını yanlış kalçasına takmıştı.

Instarya'ya ne olmuştu?

İki kişi daha geç geldi ve zırhları yoktu. Bunlar, asikalara benzeyen pallium cüppeleri giyiyorlardı. Gençler eski Erivan kültürünü coşkuyla yaşıyorlardı: doğu retoriği, din, siyasi sistemler, boş zaman sevgisi ve insanlara duyulan nefret.

Belki de Nolyn haklıdır. Belki de eski dünyanın çok fazla kısmı yeni dünyaya sızmıştır. Bu Fhrey'ler yüzyıllar boyunca villalarda ve şarap şişeleriyle rahat bir yaşam sürmüşlerdir. Onları Miralyith'in ahlaksızlığından kurtarmak için savaştım, ama şimdi daha da işe yaramaz bir hale geldiler — tüm çöküntü, hiç sanat yok.

Ghazellerin tıklayan sohbetleri meydana yayıldı, ses onların gelişinden önce geldi. Deneyimsizler bu sesi bir dil biçimi sandılar — goblinlerin cırcır böcekleri veya kargalar gibi olduğunu düşündüler. Gerçekte, Kör Körler çingiraklı yılanlardı. Yüksek sesli vızıltı, kalkanlarına çekiçle vurma seslerine benziyordu. Bu, morallerini yükseltmek ve düşmanlarını

ve kesinlikle dehşet uyandırmada çok başarılıydılar. Boyalı maskeleri ve zırhları onları kabuslardaki canavarlara benzetiyordu. Ama altında, ghazeller insanlardan, Fhrey'lerden veya Dherg'lerden çok da farklı değillerdi.

Nyphron her ırkın erdemlerini düşündü: Fhreyler kurnazlık, güzellik ve zarafetle kutsanmıştı; Dhergler beceri ve kararlılığa sahipti; insanlar ise sayı üstünlüğüyle düşmanlarını ezebiliyordu. Ancak ghazellerin kendilerine ait hiçbir erdemleri yoktu. Bunun yerine, bu piçler diğerlerinin avantajlarını çalıyordu. Ghazeller, Fhreylerin kurnazlığına, Dherglerin azmine ve insanların çoğalma gücüne sahipti. Bu güçlerin her biriyle, korkunç düşmanlar haline geldiler.

Nyphron, Avrlyn ve Calynia'daki ghazel istilasının ileri düzeydeki işgalciler olduğunu biliyordu. Körlerin gerçek gücü — Fhrey'lerin moklinler olarak adlandırdığı yaratıklar — uzak doğudaki eski topraklarda yatıyordu ve söylentilere göre orada güçlü bir imparatorluk yönetiyorlardı.

Bir gün kazanacaklardı. Ama bugün değil.

Nyphron diğerlerini kapıya götürdü. Tekchin'in Sikar ile birlikte gelmesini diledi. Eski silah arkadaşının yanında olmasını isterdi. Bu yeni çocuklar sadece isim olarak Instarya'lıydılar. Galantiyalıları neredeydi? Eres, Medak, Grygor, Vorath, Anwir ve tabii ki Sebek neredeydi? Ölmüşlerdi, yüzyıllar önce.

önce — Nyphron'a tacını kazandıran Büyük Savaş'ın kurbanları. Zırhlı Fhrey ordusu tarafından kuşatılmış olan Nyphron kendini yalnız hissediyordu.

"Nolyn!" Nyphron, oğlunun şehir meydanından ona doğru koştuğunu görünce bağırdı.

"Baba," dedi oğlu ve kapının hemen önünde durarak lejyon selamı verdi. "Başka bir kılıca ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Nyphron gururla gülümsemeden edemedi.

Belki de son bir Galantian vardır, ne de olsa.

Nyphron, meydanın hemen karşısındaki kapının yanında, yaklaşık 210 metre uzakta duruyordu. Sephryn her gün antrenman yaparken, 150 metreden hedefini güvenilir bir şekilde vurabilirdi. Nyphron bir meşe palamudundan çok daha büyüktü, ama onun durduğu yerde onu vurması pek olası değildi. Onun öne çıkması gerekiyordu.

Çeşmenin yakınında herhangi bir yere. Düşünme. Nişan alma. Bu, top atmak gibi bir şey.

top atmak gibi.

Sephryn, Audrey'i geri çekerek onu test etti. Sonra ayaklarının ayaklarının yerini kontrol etti. Her şey mükemmel gitmeliydi. Bu, top atmak gibi değildi.

top ve daha önce yaptığı hiçbir şeye benzemiyordu. Sephryn bıraktığında, birisi ölecekti. O anda, bunun Nyphron olması, imparator olması hiç önemli değildi.

Midesindeki mide bulantısı giderek artıyordu. Sephryn, nefes almakta zorlanıyordu. *"Bu işler böyle yürümez... Sanırım onu öldürmek zorundayım. İstedğin bu mu?"*

Ciğerlerine hava çekti, dişlerini sıkı ve yükselen mide bulantısını yuttu.

"Öyle daha iyi, ama çok uzun sürmesin. Küçük Nurgya'nın burayı sevdiğini sanmıyorum, onu ömür boyu etkileyecek bir iz bırakmak istemezsin, değil mi? Onun iyiliği için acele et."

Sephryn, Audrey'i sıkıca tuttuğundan emin oldu. Arkasına baktığında, Nolyn'in babasına doğru koştuğunu gördü.

"Oberdaza halkasına ulaşmak için yolumuzu açmalıyız," dedi Nyphron oğluna. "Raporlara göre onlar West End'deki arenadalar. Onlara ulaşip büyülerini bozabilirsek, lejyonlar içeri girip geri kalanları yok edebilir." Nyphron oğluna baktı ve bir an düşündü. "Sen burada pozisyonunu koru, ben de birkaç kişiyi alıp arenaya gideyim. Ne olur ne olmaz."

Nolyn başını salladı. "Bugün babamın yanında savaşıcağım."

Nyphron gülümsemesini saklayamadı. "Öyleyse, ghazel için üzuldüm."

Önlerinde, goblin ordusu Büyük Yürüyüş Yolu'ndan koşarak meydana akın etti ve büyük meydanın uzak tarafını doldurdu. Nyphron kılıcını çekti, Nolyn ve Instarya'nın geri kalanı da aynısını yaptı. Baba ve oğul birlikte saldırıyı yönettiler, meydana doğru koşular ve yarı yolda çatışmaya katıldılar.

İki taraf çarpıştığı anda tıklayan uğultu kesildi.

Nyphron ilk düşmanı ile karşılaştığı anda, yüzyıllar süren atıl kalma durumu toz gibi uçup gitti. Kalbi hızla atıyordu; kolları eski zarafetini ve dengesini hissetti; ayakları adımları hatırladı. İki yaratık kılıcına kafalarını kaptırınca Ghazel kanı onun ödülü oldu. Nolyn'in yanında savaştığını görmeyi bekliyordu, ama oğlu ortada yoktu.

Oğlunun yaralandığından endişelenen Nyphron, ilerleyişini durdurup döndü. Aklı, bir sonraki hareketiyle hiçbir ilgisi yoktu; ne bir düşünce ne de kasıtlı bir niyet vardı. İmparatorun hayatını, kılıcı oğlunun kılıcını saptırarak kurtaran, saf bir refleks oldu. Nolyn, göğüs zırhının altındaki bir boşluğa

Nyphron şaşkına dönmüştü, Nolyn'in onu öldürmeye çalıştığı için değil, bunu bu kadar korkakça yaptığı için.

Plymerath bir anda orada belirdi, ghazel'e doğru ilerleyerek Nyphron'un duraksamasıyla oluşan boşluğu doldurdu. Orada, Ulurium Çeşmesi'nin yanında, etraflarını saran kasırganın gözünde, baba ve oğul karşı karşıya geldiler.

"Sen benim oğlum değilsin!" Bu düşünce Nyphron'un aklına o kadar net bir şekilde geldi ki, onu özgürleştirdi. Kılıcının kabzasıyla Nolyn'in yüzüne vurdu.

Oğlan Nyphron'un ayaklarının dibine düştü. O düşerken, illüzyon titredi ve Nyphron yerde Miralyith'i gördü.

Mawyndulë?

"Sen!" diye bağırdı Nyphron. "Hepsi senin eserindir! Hepsi. Seni yüzyıllar önce öldürmeliydim. Hatamı düzeltme zamanı geldi."

Nyphron kılıcını kaldırdı.

Mawyndulë aceleyle ellerini hareket ettirerek kendini savunmak için bir büyü yaptı. Nyphron bu hareketi daha önce görmüştü. İşe yaramayacaktı. Nyphron'un kılıcı Orinfar ile oyulmuştu, tüm vücudu dövmeli idi. Miralyith'in büyüsu işe yaramazdı.

Sephryn, Nyphron ve Nolyn'in meydana koşarak çıkmasını izledi. Baba ve oğul, şehri, belki de tüm imparatorluğu, öfkeli bir ordudan savunuyorlardı. Bu ordunun ne olduğunu bilmiyordu. Onlar şüphesiz, sokaklarda duyduğu hayal ürünü kurtçuklardı, ama bu garip ve korkunç yaratıklar zırh giyiyor, kavisli kılıçlar taşıyor ve keskin dişlerle dolu devasa pençelere ve ağızlara sahipti.

Bu, onun beklediği şey değildi. O gün hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Kurucular Günü olduğu için konuşmalar, müzik ve geçit töreni olması gerekiyordu. Bunun yerine, orada...

Goblinler mi?

Nolyn ona onlardan bahsetmişti, ama o canavarlar imparatorluğun sınırlarında uzak bir tehdit oluşturuyorlardı. Yüzyıllar önce, Nolyn onları yok etmek için gönderilmişti ve Nolyn...

Nolyn! Bu yüzden mi buraya geldi? Goblinler saldırdı mı? Bu nasıl mümkün olabilir?

Saldırı hakkında hiçbir söylenti duymamıştı. Yeni savaşın kötü gittiğine dair hiçbir uyarı yoktu. Hiçbir mülteci gelmemişti. Öyleyse goblinler nasıl

bu kadar çok sayıda olabilirlerdi? Cehalet ve kafa karışıklığı içinde kaybolan Sephryn, şaşkına dönmüştü.

Neye inanacağım? Sağduyuma mı, yoksa gözlerime mi? Ve neden bugün?

Neden şimdi?

Tesadüfler çok fazlaydı, görmezden gelinemezdi: Ses, goblin istilası, boynuzu geri getirme emri, kayıp oğlu, Nolyn'in gelişi ve imparatoru öldürme talebi. Her şey birbiriyle bağlantılıydı, hepsi daha büyük bir resmin parçasıydı. Bir tür plan.

Ama kimin?

Sephryn'in midesi ters döndü. Kalbinde biliyordu, "Oğlum öldü, değil mi?" diye bağırırdı. "Onu sen öldürdün. O başından beri ölüydü, değil mi?"

öyle değil mi?"

Sessizlik.

"Cevap ver!"

Ses konuşmuyordu. Konuşmasına gerek yoktu. Bebeği, götürüldüğü gün öldürülmüştü.

Sephryn okları yere bıraktı, vücudu güçsüzleşiyordu. "Ne yaptığını bilmiyorum, ama planına katılmayacağım. Kimseyi öldürmeyeceğim."

"Evet, öldüreceksin," dedi Ses sonunda.

"Oğlum öldü. O yüzden kıcıımı öpebilirsin, seni *brideeth eyn mer!*

Ve eğer ben..."

"Oğlun hala yaşıyor, ama Nolyn'in hayatı pamuk ipliğine bağlı. Onu kurtarmak sana bağlı."

Aşağıdaki meydanda, imparator, Nolyn ve Instarya'nın meydana girip goblinlere saldırmasını izledi.

"Onu görebiliyorsun, değil mi? Nyphron ile birlikte meydanda?"

Instarya, kaz sürüsü gibi bir düzen içinde ilerledi. İmparator, goblinlerin denizine daldıklarında öncü oldu. Yirmiden az Fhrey ve Nolyn, yüzlerce goblinle savaştı.

Lejyonlar nerede?

Sephryn okunu tekrar yaya yerleştirdi.

Sadece yirmi dört ok vardı ve neredeyse beş yüz goblin olmalıydı.

"Onu öldürmem gerekmiyor. İmparator zaten ölecek."

"İzlemeye devam et."

Sephryn ayağa kalktı ve çıplak ayağını kubbenin tabanını süsleyen demir parmaklığa koydu. Annesi her zaman yaptığı gibi, çekme eline beş ok yükledi. Bu hareket ona çok doğal geldi.

"Instarya babasının Fhrey kanını da taşıyan Muhteşem Moya'nın kızı, muhteşem olurdu."

Nyphron yoluna çıkan ilk dört goblini öldürdü. Geri kalanlar geri çekildi.

Nolyn ve Instarya babasının arkasında ilerledi. Sıkı bir grup halindeydiler ve her taraftan baskı altındaydılar.

Sephryn nehre ve Büyük Kemer'e doğru baktı.

Lejyonlar nerede?

Sephryn arkasına baktığında, Nyphron'un dönüp Nolyn'in yüzüne kılıcının kabzasıyla vurduğunu gördü.

Nolyn yere yığıldı ve Fhrey ve goblinlerin arasında kayboldu. Savaşın gürültüsünün üstünde, Nyphron'un "Sen benim oğlum değilsin!" dediğini açıkça duydu.

Nolyn yerde yatarken, Nyphron kılıcını kaldırdı ve "Hepsi senin yüzünden! Hepsi. Seni yüzyıllar önce öldürmeliydim.

Yüzyıllar önce seni öldürmeliydim. Hatalarımı düzeltme zamanı geldi." "Nolyn!" diye bağırdı Sephryn.

Düşünme, hisset. Vücudunun kontrolü ele almasına izin ver. Ahşap gibi eğil, sonra gerginliği bırak ve uç.

Sephryn, okun imparatora doğru fırladığını görene kadar onu attığını fark etmedi.

Hâlâ silahlarını çekemeyen Nolyn ve Jerel, limana doğru koşmaya başladılar. Demetrius — ya da her kimse — ters yönde koşarak, ghazel ordusu yaklaşırken nehir yukarı doğru ilerlemeye başladı. İki adam beyaz kireçtaşı sütunların ve soluk granit duvarların yanından koşarak geçtiler. Nolyn, geçmişte Percepliquis'i her zaman sonsuz bir kışın içinde, sert ve soğuk bir yer olarak düşünmüştü. O sabah, monoton solgunluk bulanıklaşırken, burayı bir mezar, insanlığın ve Fhrey'in aptallığının anıt mezarı olarak gördü.

Nolyn tam olarak ne olduğunu anlamamıştı, ama işin içinde büyü vardı. Bundan hiç şüphesi yoktu. Birisi ya da bir şey gerçek şeklini gizlemişti ve şehir ghazeller tarafından istila ediliyordu. Bu plan önceden iyi düşünülmüş bir plandı.

Demetrius bir goblin savaş lordu muydu? Ya da belki de savaş tek bir cesur hamlede sona erdirmeye çalışan bir Ba Ran ghazel şefi?

Bu mantıklı olurdu, ama...

"Körler bu sanata sahipler. Çok kaba bir sanat, anlarsın ya. Ama artık çok daha iyiler; onlara doğru teknikleri öğretmek zorunda kaldım."

Demetrius'u taklit eden kişi bir gazel değildi. Bu durumda geriye sadece teyzesi Suri'nin öğrencisi ya da bir Miralyith kalıyordu.

Nyphron'un sözleri aklına geldi. *"Bir zamanlar, babasını gerçekten öldüren bir oğul tanıyordum. O da, senin benimkini istediğin nedenlerin çoğuyla babasının tahtını istiyordu. Onlar Fhrey'di, bu yüzden oğul çok ağır bir bedel ödedi."*

Nolyn, Büyük Savaş bittiğinde çok gençti. Ama o dönemden kalan herkes, Nyphron ile eski Erivan Prensi arasındaki teke tek dövüşü biliyordu.

"Demetrius, Mawyndulë'dir!" Nolyn, Jerel'e koşarken bağırdı. Asker arkadaşının bu ismi ve anlamını bilip bilmediğini söylemek imkansızdı.

Büyük Kemer göründü ve ikisi de koşmayı bıraktı. Yarış bitmişti ve kaybetmişlerdi. Yolu kesen, kaba bir gazel

savaşçılar duruyordu.

"Saraya geri mi dönelim?" Jerel, nefes nefese sordu.

Arkalarında, bir düzine goblin yaklaşıyordu.

Nolyn kılıcını çekmeye tekrar çalıştı ama kılıcın hala kınında donmuş olduğunu gördü. Mawyndulë'nin kullandığı büyü hala etkisini sürdürüyordu. "Asla başaramayız."

Jerel ve Nolyn sırt sırta durmak için yer değiştirdiler.

Buna karşılık, ghazel her iki taraftan da yaklaştı. Acele etmediler. İki takım, tuzağı kurmak için çalışan avcılar gibi dağıldı. İmparatorluk Hamamları'nın dışındaki beyaz mermer sütunlar, geniş yolun her iki yanında duruyordu ve olası bir sığınak sunuyordu, ancak kaçış imkanı yoktu. Nolyn içeriye koşmayı düşündü, sonra bu fikri reddetti. İkisi de silahlarına ulaşabilseydi, belki bu işe yarayabilirdi. Ancak sığınmak için koşmak sadece ölümlerini geciktirecekti. Hem kendileri hem de şehir için umut, nehre ve lejyonlara ulaşmak, ardından büyüü bozmanın bir yolunu bulmaktı. Mawyndulë diğerlerini dışarıda tutan kişi değildi. Bir yerlerde oberdaza olmalıydı ve şansları yaver giderse, cadı doktorlar yakındaydı. Ama o sabah şans Nolyn'in yanında değildi ve bunun değişeceğini düşünmek için hiçbir nedeni yoktu. Nehre ulaşma umudu yoktu.

Bugün Kurucular Günü. Normalde, bu kadar erken saatte bile şehir insanlarla dolup taşardı, ama hiçbir ozan havayı müzikle doldurmuyordu; hiçbir davul geçit törenini duyurmuyordu; tatlı, mevsimlik içecekleri satmak için tek bir seyyar tezgah bile kurulmamıştı. *Ne kadar hüznü bir bayram bu.*

Yaklaşan ghazeller mızrak ve kalkan taşıyorlardı. Nolyn onların silah kullandığını pek sık görmezdi. Genellikle kılıç ve zırhlar seçkin birliklere ayrılmıştı; bunlar daha büyük görünüyordu, ama ghazellerde bunu anlamak zordu. Kendilerini şişirip, tünek kuşu veya uluyan maymunlar gibi boyutlarını büyütme alışkanlıkları vardı. Parlayan gözleri avlarını görünce parlak bir şekilde ışıldıyordu.

"Senin bu tanrın," dedi Nolyn Jerel'e, "bunu söyledi mi?" "Ne yazık ki, ayrıntılara pek girmedim."

"Onlar hep böyledir, değil mi?"

Ghazel mesafeyi kapatırken, zihni Sephryn'e uçtu. Nolyn, saçlarını dört sıra halinde ördüğünü hatırladı; çoğu kişiye göre yaşlanmamış gibi görünüyordu, ama o, yüzyıllar boyunca yüzünün uzadığını ve inceldiğini fark etmişti. Gençliğinin dolgunluğunu kaybetmiş, onun tercih ettiği daha olgun bir ifade kazanmıştı. Yaz aylarında yanaklarında hafif çiller belirirdi, bu da Fhrey'lere hiç yakışmazdı. Eğri dişi de öyle. Çoğu kişi bunu fark etmezdi, ama Sephryn bu yüzden çok acı çekiyordu.

O kadar yakındaydı ki, muhtemelen Ishim's Way'deki küçük evinde hala uyuyordu. Yol açık olsaydı, on dakikadan az bir sürede oraya koşabilirdi.

On dakikam yok.

Nolyn onu son bir kez görebilmeyi diledi, ama aynı zamanda onun yüz mil uzakta olmasını da diledi.

Belki de öyledir. Belki de Merredydd'de babasını ziyaret ediyordur.

Gazel yaklaşırken, Nolyn elinde kalan tek silahı oluşturdu ve ellerini yumruk haline getirdi.

Bu şehir bir mezar.

Delici bir çınlama sesi herkesin başını döndürdü, hatta ghazellerin bile, onlar da hazırlıksız yakalanmış bir güvercin sürüsü gibi nehre doğru döndüler. Bir çınlama daha ve ardından bir çığlık. İnsan sesi değildi, çığlık bir ghazelden geliyordu.

Goblinlerle ilgili her şey Nolyn'i rahatsız ediyordu. İnsani olmayan hareketleri, tıklamaları, deri gibi görünen dudakları ve onları çevreleyen dış ormanı... Hepsi sinir bozucuydu. Ölüm çığlıkları da farklı değildi. Bıçaklandıklarında, ruhları sarsan bir çığlık atarak şeytanlar gibi ağlıyorlardı. Bu yüzden mümkün olduğunda kafalarını kesmeyi hedefliyordu. Ancak o anda Nolyn, bu sesle kendini coşmuş buldu.

Bir sonraki bağırıştan daha da memnun oldu.

"Nolyn! Jerel! Buraya bakın!" Amicus, meydanın nehir tarafında bağırdı.

Sik-Aux! Geldiler!

"Gidin, efendim!" Jerel, Nolyn ile goblinlerin saldırısı arasına girerek bağırdı.

Adamın cesareti yadsınamazdı ve Sadakat bile Jerel'den bir iki şey öğrenebilirdi. Nolyn kalmayı düşündü, ama sadece bir anlığına. Jerel'e en iyi şekilde hizmet edebileceği yol kaçmaktı. Korkak görünmemek için tereddüt etmesi, ikisinin de ölümüne neden olacaktı.

Sik-Aux'u gören Nolyn, Mawyndulë'nin yalan söylediğini ve şehrin içine akın eden tüm lejyonları bulacağını ummuştı. Bunun yerine, sadece küçük bir Teshlor grubunun bir top gibi toplanmış, öfkeli bir goblin sürüsüyle savaştığını gördü.

Nolyn'i gören Amicus, kendini kurtardı, ihtiyatını bir kenara bıraktı ve komutanına doğru koştu. Üç ghazel onu durdurmaya çalıştı. İki öldü. Sonuncusu bir kolunu kaybetti ve bununla birlikte savaşma isteğini de.

Nolyn ile Birinci Mızrak arasında tek bir ghazel kalmıştı. Nolyn'in daha kolay bir av olduğunu doğru tahmin eden ghazel, ayaklarını yere sağlam bastı.

Nolyn, Peygamber'in geleceği gördüğünü kabul etti. Tek sorusu, Amicus'un koşmaya başlamadan önce bir sonraki hamlesini belirlemiş olup olmadığıydı.

İki kılıç havaya fırlatıldı.

İlki, Brigham'ın Kılıcıydı ve o kadar isabetli atılmıştı ki, sapı neredeyse Nolyn'in eline düşmüştü. Goblin kılıcın ucuna saplanmadan bir saniye önce kılıcı yakaladı. İkincisi, Wraith'in Kılıcı, daha güçlü bir şekilde fırlatılmıştı ve Nolyn'in başının üzerinden yüksekten geçmişti.

Amicus'un çıplak elle olduğunu gören yakındaki ghazeller ona saldırdı, ancak sırtından büyük kılıç çıkmadan önce. Sözüñ Kılıcı havayı keserken hüzünlü bir ısıık sesi çıkardı, ama bu ses kısa sürede ruhları sarsan çığlıklar tarafından bastırıldı.

Gözünün ucuyla bir hareket yakalayan Nolyn, kılıcını kaldırarak döndü. Karşısında Jerel'i, Wraith'i elinde tutarken buldu. Kanlı kılıç, onun da benzer şekilde hediye paketi halinde geldiğini gösteriyordu.

Diğer Teshlors, ghazellerin saflarını yarıp Nolyn, Amicus ve Jerel'e doğru ilerlediler. Bir zamanlar otuz goblin, silahsız iki adamı avlarken, şimdi on yedi yaratık sekiz kılıca karşı duruyordu. Şans hala ghazellerin lehineydi, ancak son gelişmeler durumun tersine döndüğünü gösteriyordu. Geride kaldılar.

"Hoş geldiniz efendim!" Mirk, yaralarının köşelerinde belirgin bir gülümsemeyle onu karşıladı.

"Babamla nasıl gitti?" Smirch, Teshlorlar bir savunma çemberi oluştururken sordu.

"Kafa karıştırıcı," dedi Nolyn, elindeki kılıcın ağırlığını ve dengesini hissederek. Bilinmeyen bir silahla savaşmaktan nefret ediyordu, efsanevi bir aile yadigarı olsa bile. "Aile tatilleri asla rahat geçmez, ya da bu durumda, beklediğiniz gibi olmaz."

"Hayattasın."

"Dediğim gibi, asla beklediğin gibi olmaz." Nolyn yeni kılıcını hızlıca denedi, sonra Amicus'a doğru başını salladı. "Kılıç için teşekkürler. Bizimkiler bugün çalışmıyor."

"Tahmin etmiştim," dedi Amicus. "Ama unutma, bu sadece bir ödünç. Onları kaybedersem, nesiller boyu Killianlar peşimden ayrılmaz."

"Ghazeli nereden buldunuz, efendim?" Myth, ellerindeki teri göğsüne silerek Nolyn'e sordu.

O cevap veremeden Riley, "Garip, şaşırtıcı sayıda Urgvarian Ba Ran görüyorum, pençeleri olmayan küçük olanlardan. Onlar denizci goblinler, Erbon'da savaştığımız Ankor savaşçılarının aksine. Buralarda pek görülmezler. Genellikle Yeşil Deniz'dedirler" dedi.

"Bu her şeyi açıklıyor," dedi Myth. "Bunlar ucuz ithal taklitler. İndirimde olmalılar. Bir alana bir bedava, şüphesiz."

"Burada ne yapıyorlar?" diye sordu Smirch. Hava sabah serinliğiyle doluydu ve bulutlar güneşin doğrudan ışınlarını engelliyordu, ama Smirch bu molayı ellerini temizlemek ve alnını silmek için de değerlendirdi.

"Sanırım davet edildiler," dedi Nolyn. "Kim tarafından?" diye sordu Amicus.

"Mawyndulë."

"O kim?"

"Kötü biri," diye cevapladı Nolyn, "Babamdan ve görünüşe göre benden de kin besleyen bir Miralyith prensi."

"Orduları dışarıda tutan o mu?" diye sordu Riley.

Yakındaki goblinlerin saflarından bir boru sesi duyuldu; uzun, tek başına, tiz bir ses.

Nolyn başını salladı. "Oberdaza şehirde bir yerlerde. Bunu başarmak için epeyce sayıdalar sanırım."

"Bu tamamen kötü bir şey değil," dedi Myth. "Onları istemiyoruz." "Gerçekten mi?" dedi Nolyn. "Cesaret bir şey, ama..."

"Oh, öyle değil efendim. Lejyon bizi öldürmek istiyor," diye açıkladı Riley. "Bu yüzden buraya geldik, onlardan kaçarak."

"Oh," diye cevapladı Nolyn. Başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. Onların ölümünü isteyen iki ordunun arasında sıkışıp kalmışken ne söylenebilirdi ki?

Boynuzun çağrısına yanıt veren, şehir merkezinden gelen yüzden fazla ghazel ordusuna katılarak Teshlorları kuşattı.

Amicus iç geçirdi. "İlk başta, lejyonun bize ulaşamaması iyi bir şey olduğunu düşünmüştüm. Şimdi ise o kadar emin değilim."

Sephryn ipi bıraktığı anda, okun uçuşunun mükemmel olduğunu anladı. Sanki tanrılar onu hedefine yönlendiriyormuş gibi, önceden belirlenmiş bir hassasiyetle uçtu. Tüm itirazlarına rağmen, Augustine Brinkle haklıydı. Sephryn okçulukta annesinden daha iyiydi. Uyluk, omuz, hatta kılıcı tutan eli hedef alabilirdi. Ama almadı. Bir saniyelik kararda yoğunlaşan korku, ölümcül bir darbeyi gerektiriyordu. Sephryn, on üç yaşından beri

Nolyn'e aşıkı ve onun için öleceğinden hiç şüphesi yoktu. Ancak o ana kadar Sephryn, öldürebileceğini de bilmiyordu.

Ok, Nyphron'un boğazının ortasına saplanarak, açıkta kalan tek et parçasını deldi. İmparator sadece birkaç saniye ayakta kaldı, sonra taş kaldırırma yığıldı. İlk başta kimse fark etmedi. Onun

Instarya'lılar savaşmaya devam ederek saldırıyı sürdürdüler. Önce Fhrey'lerden, sonra ghazellerden çığlıklar yükseldi. Disiplinli ilerleyişin yerini çılgın bir öfke aldı. İki taraf arasındaki sınır parçalandı.

Kör bir öfkeyle, her Instarya bir düzine veya daha fazla ghazel katletti. Goblinlerin okyanusunda net daireler oluşturdular, ancak bu daireler, durmak bilmeyen dalgaların çarptığı izole adalar gibi görünene kadar birbirinden uzaklaştı. Sonra adalar birbiri ardına yok edildi.

Sephryn başka bir ok taktı, Nolyn'i görmek için gözlerini dört açtı ve herhangi bir tehdidi öldürmeye hazırı. Ancak son Instarya'nın ölümüyle birlikte bir boru sesi duyuldu ve goblinler uzaklaştı. Merkez meydana akın akın çıkarak küçük gruplara ayrıldılar. Aguanon'un tepesinden bakıldığında, sanki bir lavabonun giderinden su akıyormuş gibi görünüyordu. O anda onu gördü. Nolyn, geri çekilen goblin ordusu tarafından ölüme terk edilmiş, babasının yanında yerde yatıyordu.

Sephryn ok çantasını kapıp kavak ağacının dallarına atladı. Aşağıya neredeyse ulaştığında iki önemli şey fark etti. Birincisi, Nyphron'u anında öldürmemişti. İmparator hayatta kalmış olmalıydı, çünkü ikinci farkındalık ağacın dibine ulaştığında geldi ve Ferrol Yasası'nın bir efsane olmadığını fark ettiğinde ikinci farkındalık geldi.

Sephryn, ruhunun bir yay telinin kopması gibi ani ve keskin bir geri tepmeyle vücudunu terk ettiğini hissetti. Ruhunun ayrılmasıyla birlikte soğukluk geldi. Daha önce hiç hissetmediği bir soğukluktu ve içinden geliyordu. Bu his o kadar ani ve güçlüydü ki, ayağı kaydı ve ağacın köklerine düştü, dizini çarptı ve son dalda yanağını kesti. Orada yatarken, sadece nefes almaya çalışmıyordu. Bir parçası kaybolmuştu. Onu geri çekmek için çabaladı, ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın kaybettiği şeyi geri getiremedi.

Kendel'in ölüm sahnesi zihninde canlandı.

"Ferrol'un Yasasını unutma. Başka bir Fhrey'i öldüremezsın."

"Ama o..."

"Fhrey kanından tek bir damla bile yeter. Ölümsüz ruhunu feda etmeye değmez. Öbür dünyaya girmekten sonsuza kadar men edileceksin."

Sevgili Mari, ne yaptım ben? Bu düşünce anında başka bir düşünceyle yer değiştirdi. Nolyn!

Ayağa kalkan Sephryn, yayını ve ok çantasını kaparak, elinden geldiğince hızlı bir şekilde binanın köşesine ve ötesindeki meydana doğru koştu. Hayatının en kötü anlarında sığındığı Ferrol Tapınağı, artık farklı gözlerle görülüyordu. Kendini boşluk hissetti ve hiç tapınmadığı bir tanrı tarafından terk edilmiş gibi hissetti.

Yanağından kan akarken ve ezilmiş dizinden topallayarak, Sephryn artık boş ve cesetlerle dolu meydanı geçti. Nolyn'in yanağında siyah bir çürük oluşmuştu, ama... *hala hayattaydı!*

"Nolyn!" diye bağırdı.

Yayı ve okları bırakarak, ona sarılmak için elini uzattı.

Titreyerek onu iten Nolyn, gözlerini açtı. Ona acımasız, kötü bir ifadeyle bakarak, "Bana dokunma!" diye bağırdı.

Kollarını hala uzanmış halde durdu. "Nolyn, özür dilerim." Nyphron'un boğazında hala ok duran cesedine baktı. "Seni öldürecekti."

Birkaç kez gözlerini kırpı, sonra düşüncelerini toplamak istercesine başını salladı. Nolyn babasına, sonra oka ve son olarak da düşürdüğü yaya baktı. "Evet... evet, öyleydi. Demek sen miydin? Hayatımı sen mi kurtardın?"

"Evet." Bu kelime ağzından döküldü.

Nolyn elini uzattı ve babasının yanağına dokundu. "O gerçekten öldü, değil mi?"

Sephryn, rüzgârın uğuldadığı bir mağara gibi hissettiren göğsüne avucunu koydu. "Evet," dedi tekrar. Bu kelimenin acısı her söylendiğinde daha da artıyordu.

"Yaptım. Başardım. Trilos haklıydı. İntikamımı aldım." Nolyn ona baktı. Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Boynuz nerede?"

"Ne? Nereden biliyorsun...?" Sephryn ona baktı. "Dün gece onu almaya gittin. Peki nerede?"

Hayır. Hayır, bu mümkün değil. Nolyn Ses değil.

Sephryn, Nolyn'in bileğine baktı. Orada, Nolyn'in ona verdiği örgülü bileziği her zaman takardı; ama bilezik yoktu. Son korkunç kavgalarından sonra bile, onu çıkarmazdı. "Sen Nolyn değilsin. Sen kafamın içindeki Ses'sin!"

"Bunu anlamak için dahi olmak gerekmez, değil mi?" Konuşurken, Nolyn'in yüzü kayboldu ve yerine başka bir kişi oturdu. Bir Fhrey, kel bir Fhrey. Nolyn'le yaşıt gibi görünüyordu, ince dudakları ve soğuk gözleri vardı, bir gözünde şişlik vardı. "Evet, bendim. Nolyn'in babasını öldürmesini istedim çünkü bu *çok* mükemmel olurdu. Ama o reddettiğinde, işi kendi ellerime almak zorunda kaldım." Nyphron'un cesedine bir kez daha baktı. "Sanırım teşekkür etmeliyim.

seni, ama onu öldürmeni ben istemedim. Artık o öldüğüne göre, o boynuzu *istiyorum*. Nerede o?"

Sephryn konuşamadı, hareket edemedi. Şok ve yıkım çok büyüktü.

Hayır. Hayır, bu mümkün olamaz. Nolyn'i kurtarmak için imparatoru öldürdüm. Ruhumu feda etmedim...

"Çaldın mı, çalmadın mı?" Fhrey ayağa kalktı, ellerini silkeledi. Meydanı ve ağ atıldıktan sonra balık pazarının zemini gibi dağınık duran cesetleri gözden geçirdi. Yine gülümsedi ve kendini beğenmiş bir şekilde başını salladı. "Ee?"

"Ben... evet. Ama onu alamazsın, henüz alamazsın. Sana söyledim." "Ne söyledin?"

"Önce oğlumu görmem gerekiyor."

"Hiç böyle bir talepte bulunmadın."

"Talep ettim!" diye bağırdı, Fhrey'in irkilmelerine neden oldu. "Bana Nyphron'u öldürmemi söylediğinde." Durdu. Sephryn'in ruhu boşalmıştı, ama öfke hızla o boşluğu dolduruyordu.

Fhrey şaşkın görünüyordu ve "*Ne dediğimde?*" diye sordu. Sonra yüzünde bir anlama geldi ve "Trilos" diye mırıldandı. Bu kelimeyi sanki karmaşık bir gizemi çözmüş ya da büyük bir anlam taşıyormuş gibi söyledi, ama bu isim ona hiçbir şey ifade etmiyordu.

Fhrey gülümsedi. "Boynuz çuvalda değil, değil mi? Tabii ki değil. Buraya imparatoru öldürmeye geldin ve yakalanmayı bekliyordun. Risk alamazdın. boynuzunu aldırдын. Peki onu nereye koydun? Dolaba sakladığını sanmıyorum. Birine bıraktın, güvendiğin birine, ya ölürsen diye."

"Eğer istiyorsan, oğlumun hayatta olduğunu kanıtla," diye dişlerini sıkarak homurdandı.

Fhrey onu görmezden gelerek devam etti, "Eski akıl hocam da bu işin içinde. Seni Nyphron'u öldürmeye ikna eden oydu. Ama neden? Daha önce planlarıma hiç yardım etmemişti, her zaman kayıtsız görünüyordu. Şikayet etmiyorum ama... bu sefer neden bana yardım etti?" Fhrey'in gözleri büyüdü. "

Görünmez El. Tabii ki! Trilos kardeşini ortaya çıkarmaya çalışıyor. Bu mantıklı. Bana yardım etmeye çalışmıyordu. Beni ve planımı kullandı.

Tek umursadığı şey, benim kaosun katalizörü olmam. Beni

... .. O her zaman kullandığı ifade neydi? Evet, *dünyayı sallandırmamı istiyordu*. Ama neden Nyphron'u öldürdü? Ve neden seni kullandı?

Sephryn'e baktı, sanki ona bir cevap verecekmiş gibi. O hiçbir şey anlamadı ve onun ne hakkında saçmaladığını bile bilmiyordu. Tek istediği, onun onu Nurgya'ya götürmesiydi.

Fhrey ellerini çırttı. "Anladım!" dedi heyecanla. "Trilos kornayı yem olarak kullanıyor. Turin'in, yani onunla arası açık olan kardeşinin, kornayı korumak ve benim onu çalmasını engellemek için saklandığı yerden çıkacağına bahse giriyor. Bu mantıklı, özellikle de daha önce de aynı şeyi yaptığı düşünülürse. Nyphron hala hayatta olsaydı, kornanın bir işe yaramayacağı ve Turin'in müdahale etmek için bir nedeni olmayacağı açıktı. Trilos, imparatorun ölümünün

"Kel Fhrey sırttı. "Yani, bu Trilos'un kardeşi tam da doğru zamanda, tam da doğru yere kendini soktuğu anlamına geliyor. Sen bilmeden kornayı ona, Görünmez El'e verdin. Trilos onu böyle bulacak!"

"*Turin* adında birini tanımıyorum," diye bağırdı Sephryn. "Ve herhangi bir ayıklama kornası, ruhumun kaybı ya da Nyphron'un ölümü umurumda değil. Tek önemli olan şey oğlum. Şimdi söyle bana. O..."

"Oh, ben de Turin'i tanımıyorum, ama Trilos sürekli ondan bahsediyor. Yüzyıllardır kardeşini arıyor. Turin gerçekten varsa, çok kurnaz bir adam. Farklı isimler kullanıyor. En son kullandığı isim Malcolm'du."

"Malcolm mu? Eski Malcolm mu?" diye refleks olarak sordu.

Beni kafamı karıştırmaya çalışıyor, o yüzden bir şey açıklayacağım—muhtemelen yerini... Sephryn kendini durdurdu. *Ses düşüncelerimi duyabiliyor mu? Miralyith bunu yapabilir mi?*

"Muhtemelen yeni bir isim kullanıyordur. Boynuzu kime verdin? Fazla seçenek yok, değil mi? Yeni biriyle konuşmuş olamazsın." Parmağını kafasına vurdu. "Kimin izlediğini asla bilemezsin, değil mi? Bir bakalım. Errol mu? Hayır, çok riskli. Ona güvenemezsin. Arvis? Hayır, o yeterince sorumlu değil. O zaman geriye tek kişi kalıyor... o keşiş!" Fhrey tekrar ellerini çırttı. "Bunu nasıl görmedim?" Zaferle sırttı.

"Kimseye vermedim," dedi Sephryn. "Sakladım."

Fhrey güldü. "Yalan söylüyorsun. Önce cinayet, şimdi de dürüst olmama. Kaygan bir yokuş aşağı yuvarlanıyorsun, değil mi? Ama kimin elinde olduğunu bilmek, nerede olduklarını bilmek kadar önemli değil. Sanırım tek mantıklı yer var. Büyünün giremeyeceği bir yer, değil mi?"

"Sana onu getireceğim, söz veriyorum. Ama beni Nurgya'ya götürmelisin. Hemen şimdi!" diye bağırdı ve yayını aldı.

"Yapamam."

Tek kelime, bir silahın darbesi gibi indi.

"Neden?" Sözcükler, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle dudaklarından döküldü.

"Cesedin nerede olduğunu bilmiyorum. Muhtemelen artık bir ceset yok." Sephryn'in kafası karışmıştı. "Ne diyorsun sen?"

"Çocuk öldü. Mica, onu görmek istersen diye bugüne kadar hayatta tutması için talimat almıştı. Kurucular Günü'nün şafağı, ona verdiğim son tarihti. Bu istila aylar öncesinden planlanmıştı." Gözlerini devirdi. "Ah, ne kadar uğraştım. Mica bana Nurgya'nın Nolyn'in oğlu olduğunu söylediğinde..." Durdu, onun tepkisini izledi. "Ne? Onun

Biliyor musun? O yaşlı kadın aptal değildi, sadece taptığı tanrı tarafından seçildiğine inanmaya son derece istekliydі. Sanatın birkaç gösterimi işi bitirdi. Ama onu çok sert yargılamamalısn. Sonuçta, çok uzun zaman önce tüm insanlar benim türümün ilahiliğine inanıyordu. Ama konudan saptım, değil mi? Her neyse, Nurgya Nyphron'un varisi olduğu için ölmek zorundaydı. Nyphron'dan bir varis varsa, tahtı onlar devralır ve ben sadece meydan okuyabilirim. Ama Nyphron soyundan gelen herkes ölürse, kornayı çalabilir ve rakipsiz olarak tahta çıkabilirim. Fhrey, Miralyith'e karşı çıkmanın pek akıllıca bir fikir olmadığını öğrendi. Nyphron sayesinde, klanımdaki diğerleri Nidwalden'in öbür tarafındalar ve hiçbir zamanında gelemez.

Sephryn ilk kelimededen sonra neredeyse hiçbir şeyi duymamıştı. Başı dönüyordu. Konuşacak nefesini nereden bulduğunu bilmiyordu ama sormak zorundaydı. "Öldüğünden emin misin? Cesedini görmediğini söyledin, yani bir ihtimal var ki...

—

Miralyith başını salladı. "Hayır, yok. Mica benim emirlerimi yerine getirir. anlaşılır bir coşkuyla talimatlar verdi. Ama ya talimatları yerine getiremezse diye bir acil durum planım da vardı. Mica'nın son teslim tarihini bugüne ayarlamamın bir nedeni vardı. Onun küçük saklanma yeri kanalizasyondaydı. Ve ghazeller buraya gelirken onu keşfetmiş olacaktı. Onlar için, sizin türünüzün en küçüğü büyük bir lezzet olarak kabul edilir. Onun hatırı için, umarım Mica yeterince cesaret bulmuştur, çünkü benim talimatlarım oğlunuzun ölümünü hızlı ve nispeten acısız hale getirecektir. Onunki ise... pek öyle olmayacak.

Miralyith ayağa kalktı, buruşuk asicasını düzeltti ve şöyle dedi: "Şimdi, işimiz bittiğine göre, gitmem gerek. Trilos'un bana boynuzu vermeyi reddedeceğini sanmıyorum, ama yine de önce ben alayım en iyisi." Bunun üzerine, ona sırtını döndü ve saray yönünde yürümeye başladı.

Sephryn çuvaldan bir ok çıkardı.

Fhrey dönmeden parmaklarını şıklattı ve Audrey'nin yay teli koptu.

Tıpkı şehrin sokakları gibi, sarayın bahçeleri de boştu. Tüm küçük insanlar, zayıf ahşap kapılarının arkasında, evlerinde korku içinde saklanıyorlardı. Mawyndulë, çok az kişinin dışarı çıkmış olmasına şaşırmişti. Elbette, saat henüz erkendi ve Kurucular Günü olduğu için çoğu kişi uyuyor, kahvaltı ediyor ya da en güzel kıyafetlerini giymek için zaman ayırıyor olabilirdi. O bunu pek umursamıyordu. İnsan ırkının ve ghazellerin kaderi onun listesindeydi, ama listenin en altında. Şehir ele geçirildiğinde, ghazeller onu yağmalayacak ve yakacaktı. Şehir yanarken, onlar kanalizasyonlardan geçerek şehrin altındaki eski mağaralara gireceklerdi. Yeraltı denizinde bekleyen gemilerine dönerek, vatanlarına doğru yelken açacaklardı. Plan buydu ve Mawyndulë'ye göre çok iyi bir plandı.

Nyphron ve Nurgya ölmüştü ve şimdiye kadar Nolyn de ölmüş olmalıydı. Geriye kalan tek şey boynuzu ele geçirmektir. Percepliquis ve ghazeller, daha büyük bir oyunun sadece küçük oyuncularındı. O, bu hikayenin ana karakteriydi. trajediden zaferi koparmak. Sonunda güneşin altında gününü yaşayacaktı — yukarı baktı — ya da en azından kalın bulutların altında.

Mawyndulë, çılgın bir goblin ordusunun onu görürse kel bir Fhrey'i öldürmeden önce iki kez düşünecek miydi, gerçekten bilmiyordu. Zula Bar ile olan ilişkilerinde Mawyndulë, bir ghazel oberdaza şekline bürünmüştü. Bu, bir kabustan da öte bir şeydi. Ulineus, Aoz Hilus'un ghazel kalesiyle karşılaştırıldığında bir tatil beldesiydi. Orada olmak bile tehlikeliydi. Mawyndulë haftalarca illüzyonu sürdürmüştü, sadece karanlık bir mağaranın küçük bir yarıktaki uyuduğu zaman iptal etmişti. Dokuma özellikle zor değildi - zihninin arka planına ittiği bir görevdi - ama bırakamayacağı bir numaraydı.

Percepliquis'in yaklaşan cehenneminden kaçmak için ghazel kılığına geri dönebilirdi ve dönecekti, ama saray duvarları içinde büyü yapmak mümkün değildi, bu yüzden zamanlaması önemliydi.

Kapılara yaklaşırken, Mawyndul  ne olacağını biliyordu ve soğuk su dolu bir g le atlamaktan nefret edeceği gibi bundan da korkuyordu. Hazırlıklı olsa bile, girişten geçmek korkunç bir deneyimdi.

Eşiği geçerken, runeler onun Sanata erişimini elinden aldı ve onu dünyadan kopardı.

Mawyndul , bir haydut dalga içinde bulunduğu tekneyi devirdiğinde benzer bir şey yaşamıştı. Tamamen su altına girmiş ve alabora olan tekne güneş işığını engellemişti. Kendisiyle su yüzeyi arasında katı bir şey olduğunu hissettiği anda paniğe kapılmıştı. Kapana kısılmış ve havaya ulaşamıyor olmak korkun tan da öte bir şeydi. Kendini izole, g cs z ve savunmasız hissetmişti. Sarayın duvarları içinde, teknenin altında olduğu kadar çaresiz hissediyordu. Boğulma hissinin tamamen kafasında olduğunu bilmesine rağmen, Mawyndul  hala nefes almakta zorlanıyordu.

Mawyndul  içeri girer girmez durdu ve hangi yöne gideceğine karar vermeye çalıştı. Avludaki bahçelerde dolaşmaya başladı. İlk düşüncesi, sarayın içinde aramaktı. I eri girip etrafa baktı, ama sonra Sephryn ve Seymour'un konuşmasını hatırladı. *Stryker* ile deniz yolculuğuna çıkana kadar, sık sık Sephryn'i dinlemek için Sanatı kullanmıştı. O lanetli gemideyken, hayal edilemeyecek kadar hasta olduğu için onun ne yaptığını umursamamıştı. Ama başlangıçta, saatlerce onu dinlemişti. Uplineus'ta geçirdiği zamanın çoğunda, Nolyn'in ölüm haberinin gelmesini bekliyordu. O dönemde Mawyndul  kendini bir lejyon subayı gibi göstermişti; tam olarak hangi rütbede olduğunu bilmiyordu, pek de ilgilenmiyordu. Çoğunlukla serin bir depoda saklanıyordu, ranzasının yanında şarap fi ıları vardı. Gölgelerin içinde kaybolmuş, Sephryn'e odaklanmış ve Percepliquis'teki hayatını dinlemişti.

Çoğu çok sıkıcıydı. Sephryn görkemli bir hayat sürmüyordu. Özel olarak bir şey dinlemiyordu, sadece bilgi topluyor ve önemli ya da en azından yararlı bir şey duyabileceğini tahmin ediyordu. Sarayın kapısında durarak nereye gideceğini düşünmeye başladı.

"Kayıt bürosundaki parşömenleri araştırıp boynuzla ilgili bulduğun her şeyi yazarsan çok yardımcı olur."

"Orası nerede?"

"Sarayda. Girişin solundaki kapının hemen içinde küçük bir bina var. Yarın sana gösterebilirim."

Mawyndul  aslında birkaç küçük bina olduğunu keşfetti. Kule gibi yuvarlak ama kule denemeyecek kadar kısa olan küçük bir taş yapıya odaklandı. Dar bir kapı açık duruyordu ve yukarıya değil aşağıya inen basamaklar görünüyordu

Mawyndulë, buranın bir depo çukuru, belki de bir kök mahzeni olarak inşa edildiğini tahmin etti. O sabahki güçsüz güneşin loş ışığı merdivenlere damlıyor, karanlıkta kayboluyordu. Doğru yerde olmalıydı.

O içeride: Seymour, çok uygun bir keşiş.

Yüzeye dönüp rünlerle kaplı duvarlardan kaçması gerekmesine rağmen, Mawyndulë kapıya yaklaştı ve karanlık merdivenleri net bir şekilde görebildi. Sonra durdu. Giriş pek davetkar görünmüyordu. Tehlikeli görünüyordu.

"Başaracaksın," demişti Trilos. "En azından intikamını alacaksın."

Neden "en azından" diye eklemişti?

Mawyndulë karanlığa doğru baktı. Kapının ardında ne olduğu bir sırdı. Sephryn'e keşişin Turin olduğu konusunda söyledikleri mantıklı gelse de, aslında kesin olarak bilmiyordu. Artık aşağıda bekleyen kişiyle karşılaşma olasılığıyla karşı karşıya kaldığı için durakladı.

Mawyndulë'nin büyük planı, her şeyi temizlemektir. Yıkılmış Percepliquis'in dumanı dağıldığında, tüm Instarya'lar, yani Fhrey kanı taşıyan herkes, ölmüş olacaktır. Merredydd'den bir Fhrey zamanında gelip meydan okuyabilirdi, ama orada Miralyith yaşamıyordu. Ve meydan okuyan kişi gençse, ki bu en olası senaryoydu, dövmesi olmayacaktı — sadece Büyük Savaş'ın gazileri bu önemli numarayı hatırlayacaktı.

Sephryn biliyor.

Onun gerçek bir tehdit kaynağı olup olmadığını düşünmek için durdu.

Onu öldürmeliydim. Öyle yapmayı planlıyordum. Ama o benim hayatımı kurtardı ve bu benim elimi tuttu. O zayıflık anı ölümcül bir hata mıydı?

Sanattan kopan Mawyndulë, hem kör hem de sağır hissetti. Savunmasız olduğu için, Sephryn'in ona gizlice yaklaşması kolay olacaktı. Mawyndulë, yarı Fhrey'in elinde bir avuç okla yüzüne saplamaya hazırlandığını düşünerek hızla döndü.

Orada değildi.

Etrafındaki açık alanları inceledi ama onu göremedi. Garip bir şekilde, Herkes ortadan kaybolmuş gibiydi. Saray avlusu, İmparatorluk Meydanı kadar boştu. Ghazeller şüphesiz yağmalama ve ziyafet çekmeye gitmişlerdi. Mawyndulë, dünyanın en kalabalık şehrinin merkezinde duruyordu ve tamamen yalnızdı.

Ürkütücü, diye düşündü.

Kayıt salonunun girişine, o kadar uğraştığı geleceğe açılan küçük kapıya baktı. Kendini

"Seymour" adını kullanan biri vardı.

Turin bu ismi şaka olarak mı seçmişti? "Daha fazlasını gör" biraz fazla açık değil miydi?

Ama Turin, eski akıl hocasının ima ettiği kadar güçlüydü, o zaman böyle bir varlık küstah olmayı göze alabilirdi. Trilos, kardeşini defalarca *saf kötülük* olarak nitelendirmişti.

Bir iblisin bu sıfatı kullanması için bir şey ne kadar korkunç olmalı? İçerideyim. Suyun altındayım. Çaresiz ve yalnızım.

Orinfar'ın çevresinde bulunan saray, Miralyith'i tuzağa düşürmek için mükemmel bir yerdi.

Belki de Trilos'un gelmesini beklemeliyim. Gelecektir. Şimdi kardeşi yakalamak için büyük bir fırsatı var.

Yüzyıllar süren planlamadan sonra, Mawyndulë hedefine sadece birkaç santim uzaklıktaydı, ama korku onu tereddüt ettirdi.

Turin gerçekte kimdir? Trilos gibi bir iblisi korkutan ne tür bir varlıktır? Fırsatım varken daha fazla soru sormalıyım. Ama şimdiye kadar hiç umursamadım. Tek istediğim intikam almak ve elimden çalınan tacı geri almaktır.

Mawyndulë babasını öldürdükten, Ferrol Yasasını çiğnedikten sonra hiçbir şey "doğru" gelmemişti. Yemekler eskisi kadar lezzetli değildi. Gün batımları eskisi kadar renkli değildi. Elan'ın yüzündeki tüm sular onun susuzluğunu gideremiyordu. Ruhunu kaybetmesinin üzerinden sekiz yüz yıldan fazla zaman geçmişti, ama o boşluk hissi hâlâ devam ediyordu.

Boynuzu çaldığımda, hepsini geri alacağım.

Sonra yeni bir düşünce geldi, harika ve şaşırtıcı bir aydınlanma.

Ya Trilos yanılıyorsa? Ben doğduğumdan beri kardeşini takip ediyor ama ona yaklaşamadı bile. Ya Seymour gerçekten sıradan bir keşişse?

Tek yapması gereken merdivenlerden aşağı inip kornayı alıp çalmak.

Bu ne kadar zor olabilir ki? Kısa bir üflemeyle her şey sıfırlanacak. En azından bir günlüğüne yenilmez olacağım. Sonra meydan okuma süresi geçtikten sonra Nidwalden'i geçip bana ihanet eden her Fhrey'den intikamımı alacağım. Ondan sonra savaşa devam edip Rhunes'leri yok edeceğim.

Mawyndulë, merdivenlerden aşağı inmenin kaderinde olduğunu anlayınca, bunu ertelemeyi bıraktı. İleri yürüdü, başını eğdi ve aşağı indi.

Keşif tam olması gerektiği yerde, en alt basamakta oturmuş, zayıf ışığı kullanarak eski bir parşömeni okuyordu. Mawyndulë başka bir şey göremiyordu. Sabah ışığı o kadar zayıftı ki, Fhrey gözleri bile tabandaki dağınık şekillerden fazlasını algılayamıyordu.

Seymour, Mawyndulë'nin varlığını hissettiğinde, Mawyndulë beş adımdan daha az bir mesafedeydi

varlığını hissedip başını kaldırdığında, Mawyndulë onun yanındaki çantayı gördü. "Bana kornayı ver," dedi, elinden geldiğince tehditkar bir ses tonuyla.

Mawyndulë, keşifin tepkisini beğenmedi. Atlayıp korkarak sinmesi gerekirdi.

Bunun yerine Seymour gülümsedi. "Nihayet geldin."

Mawyndulë donakaldı. *Doğruydu. Trilos yanılmamıştı! Lanet olsun!* "Sen Görünmez El'sin!"

"Ben Turin değilim, seni aptal."

"Trilos mu?" Mawyndulë, yıpranmış cüppeli ince figürü dikkatle inceledi. Yüzyıllar boyunca Mawyndulë, *Trilos'u Bulma* oyununu oynamak zorunda kalmıştı; iblisin ne zaman yeni bir bedene gireceğini asla bilemezdi. Her bir geçişin *kesin* nedenini anlamak genellikle zordu. Bazı bedenler onlarca yıl kullanılırken, diğerleri bir yıldan az süre kullanılıyordu. Çürümedikleri için bunun nedeni bu değildi. Bazen Trilos, bedeni hasar gördüğü veya hastalandığı için terk ediyordu.

zarar görmüş veya hastalanmış olduğu için terk ederdi. Mawyndulë'nin akıl hocası, hafif bir nezle gibi bir şeyden bile rahatsızlık duymaya istekli görünmüyordu. Birkaç kez, bir ceset sadece kasları ağrıdığı için terk edildi. Çoğu zaman, Mawyndulë, herkesin ara sıra yeni kıyafetler giymeyi sevdiği için çeşitlilik sağlamak amacıyla bir değişiklik yapıldığını varsayıyordu.

"Sen... başından beri bu bedende miydin?"

Keşif başını salladı. "Hayır, sadece son birkaç gündür." "Ama buradaydın? Olayların nasıl geliştiğini izliyordun?" "Evet."

"Haklıydın," dedi Mawyndulë. "Plan işe yaradı." "Hayır, yaramadı."

"Ne demek istiyorsun? Nyphron ve mirasçıları öldü, ve boynuz bizde!"

"İmparatorun ölmesinin tek nedeni benim müdahale etmemdi; müdahale etmeseydim, *sen* ölmüş olurdun. Turin'in Saphryn'i durduracağından emindim. Ama o zavallı kadının ruhunu kaybetmesini önlemek için parmağını bile kıpırdatmadı. Daha iyi bilmeliydim. Onun acımasızlığı sınır tanımıyor. Turin kalpsiz bir piç."

Artık bilinmeyen bir kötülükle yüzleşme korkusu geçmişti ve Mawyndulë sinirlendiğini fark etti. "Bana planını söyleyebilirdin."

Bilseydim... Yani, buraya gelmeme gerek kalmazdı. Nyphron'u bıçaklamaya çalışırken neredeyse ölüyordum."

"Yapamadım. Harekete geçmek için son ana kadar beklemem gerekiyordu." "Neden?"

"Çünkü Turin'in Sephryn'i durdurmamasının başka bir nedeni olabilir. Ve eğer bu doğruysa, bugün çok önemli bir şey öğrenmiş olabiliriz."

"Ne gibi?"

"Belki Turin benim ne yapacağımı tahmin edemiyor. Belki de eylemlerimin sonuçlarını ancak gerçekleştikten sonra görebiliyor. Kör bir örümcek gibi, beni göremeyebilir

beni göremez ve sadece ağın titreşimini hissederek yakınlarda olduğumu anlar. *Bu*, benim için çok önemli bir bilgi olurdu. Ve böyle bir hipotezi test etmek kolay olmalı."

"Sen öyle diyorsan. Ama benden yardım bekleme. Zaten başım yeterince dolu. Sadece boynuz lazım," dedi Mawyndulë ve elini uzattı.

Trilos çantayı Mawyndulë'ye attı. "Al. Ama sana bir faydası olmaz. Sahte."

"Ne?" Mawyndulë çantayı açtı. İçinde eski ve çatlak bir koç boynuzu vardı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Çünkü Turin beni göremese bile, sen ağır bir kış karından sonra siyah bir ayı kadar kolay fark edilirsin. Nyphron senin onu almaya geleceğini biliyordu. Turin de biliyordu. Kardeşim, sen bunu yapmaya yetecek güce sahip olmadan yüzyıllar önce, belki de sen doğmadan önce, ne yapacağını görmüştü. Bunun güvenli olduğunu bildiği için ortaya çıkmasına gerek yoktu görünmesi için bir neden yoktu."

"Hayır!" diye bağırdı Mawyndulë ve boynuzu merdivenlere fırlattı. Boynuz üç kez sekip, tıkırdayarak merdivenlerin en altına düştü.

"Bu kadar telaşlanma. Dün geceye göre hedefine daha yaklaştın. Nurgya öldü, değil mi?"

Mawyndulë başını salladı, ancak yüzünde tam bir somurtkanlık vardı. "Ya Mica'nın elinden ya da ghazel tarafından yenildi."

"İki tane gitti. Peki ya Nolyn?"

Mawyndulë merdivenlere doğru, hala puslu ışığa baktı. "Şu anda o da muhtemelen öldü ya da yakında ölecek. Kılıcını kınına koydum ve bir goblin ordusu peşindeydi. Birkaç saat içinde bu şehirde ghazellerden başka kimse hayatta kalmayacak."

Trilos başını salladı. "İyi. Öyleyse, hâlâ bir şansın olabilir. İmparatorun öldüğü ve hayatta kalan varisi olmadığı haberi yayıldığında, bazıları..."

Nidwalden'in bu tarafındaki hırslı Fhrey, boynuzun sunulmasını talep edecek. Sunulmadığında, yönetimi ele geçirmek için dilekçe verecek. Bu, Ryin Contita tarafından kısıtlanan imparatorluk dışı Fhrey'lere haber verilmesi anlamına geliyor. Turin'in iki ırk arasındaki kırılgan barışı bozulacak; Nyphronian imparatorluğu düşecek ve insanlık avlanan ceplerde korku içinde yaşamaya mahkum olacak. Sonsuz çatışmalar herkesi zayıflatacak ve ghazel için olgun hale getirecek." *Tsk-tsk* sesi çıkardı. "Kardeşimin tüm emekleri boşa gidecek. Belki de bu, onun ortaya çıkması için yeterli bir kendini göstermesi için yeterli bir neden. Her iki seçenek de benim için uygun."

"Ama bu bana bir fayda sağlamaz," diye karşılık verdi Mawyndulë. "Diğer Miralyith'lerden bir günlük yolculuk mesafesinden daha uzaktayken o kornayı çalmalıyım. Nyphron'un Nidwalden'ı geçme yasağı sona ererse, gerçek kornayı bulabilsem bile bunu yapmak zor olacak."

"Sen gençsin. Hala bolca vaktin var." Trilos, eski püskü keşiş cüppesini giymiş, başını sallayıp gülümsedi. "Henüz savaşı kazanmadık, ama bugün bazı zaferler elde ettik. Şimdilik bu kadarı yeter. Kahvaltıya ne dersin?"

kahvaltı yapmaya ne dersin? Bu beden açlıktan ölüyor."

Mawyndulë tiksintiyle çantayı yere attı. İsteddiği zaferi elde edememişti, ama hayattaydı ve Nyphron ölmüştü. En azından bu kadarı vardı. "Burada yemek istemiyorum. Burası kan gölüne dönecek."

"Oh, haklısın," dedi Trilos. "Bu halde goblin kalabalığının içinden geçemem."

"Meydanda bir sürü ghazel cesedi var."

Sephryn, Nyphron'un cesedi üzerinde ağladı. Oğlunun, Nolyn'in ve az önce öldürdüğü imparatorun için ağladı. Ruhunun olmaması, onu suçluluk ve kederden korumaya yetmedi. Yanına bir şey düştüğünde kederinden sıyrıldı. Şey, belli belirsiz bir yılan gibi görünüyordu. Gözlerini silerken, bir parça ip gördü — bir yay ipi.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama buna ihtiyacınız olabileceğini düşündüm."

Bulanık bir bakışla, sıradan bir kirli beyaz tunik ve yırtık pırtık bir başlık giymiş bir adam gördü. Uzun boylu, ince ve nazik bir yüzü vardı.

İpi bir an baktı, sonra saraya doğru baktı. Oğlunu öldüren Miralyith içerideydi, ama acele ederse, yapabilirdi...

"Zamanını boşa harcama. Seymour çoktan öldü ve Mawyndulë de önemli bir sorun değil."

"Ne?" Kadın kendini kaldırdı.

"Üzgünüm." Adam yüzünü buruşturdu. "Bu çok kaba oldu, değil mi? Sadece senin kaçmanı istemedim... Ah, boş ver."

Kadın sendeleyerek bir adım geri attı. "Seymour'u Miralyith mi öldürdü?" "Hayır.

Aslında birkaç gün önce öldü. Arvis, Ebonydale'deki olay hakkında haklıydı haklıydı. O zamandan beri biri arkadaşının bedenini kullanıyor. Seni Nyphron'u öldürmeye ikna eden oydu."

"Bunu biliyor musun?" Sephryn gözlerini sildi ve adama baktı.

O tamamen yabancı birisi değildi. Onu daha önce görmüştü. O... hatırlamaya çalıştı.

"Marketteydin. Arvis için ekmek alan kişi."

"Evet. Ve şimdi buradayım, Sephryn, sana olanların hiçbirinin senin suçun olmadığını söylemek için."

"Yanılıyorsun! Hiçbir fikrin yok. Ah, Her Şeyin Büyük Annesi." Sephryn yüzünü ellerine gömdü, sonra ellerini saçlarına geçirdi ve saçlarını sertçe çekti. "Her şeyi mahvettim, her şeyi." Kanlı

meydanın ıslak taşlarına. "Oğlumu kurtaramadım. Ve ben... ben..." Gözleri, arka bacağı doğal olmayan bir şekilde bükülmüş, sol yanağı yere değmiş, gözleri hala açık olan imparatorun düşmüş bedenine kaydı. "Nyphron'u öldürdüm!"

"Evet, evet, öldürdün. Benim başarısızlığımın bedelini sen ödemek zorunda kaldın, ama acını hafifletmek için elimden geleni yapmak istiyorum. Bunu yapabilirim, ama beni dinlemeli ve dediklerimi yapmalısın. Bu da, yaptığını kimseye anlatamayacağın anlamına geliyor.

Aslında..." Adam öne çıktı ve Nyphron'un boynundaki oku hiç tereddüt etmeden çıkardı. İmparatorun başı diğer yanağına düştü. "Bunu ortadan kaldıracağım, böylece kimse bilmeyecek."

"Ne fark eder ki? İdam edilirim umurumda mı sanıyorsun? Hak ettiğimi bulacağım. Artık bir ruhum bile yok! Biliyor musun?

Bilmiyorsun, değil mi? Bilemezsin. Sen bir insansın, ama ben Fhrey kanı taşıyorum ve Ferrol Yasasını çiğnedim. Bunun uydurma bir efsane olduğunu sanıyordum. Ama gerçek ve... şimdi içim boş."

"Bunun için de üzgünüm. Ne olacağını, çok geç olana kadar anlamadım. herhangi bir şey yapmak için geç kaldım." Adam, parmak uçlarını garip bir şekilde birbirine vururken suçlu görünüyordu. "Seni hayal kırıklığına uğrattım. Kardeşimi göremiyorum ve seninle konuşana kadar onun ne planladığını bilmiyordum. O zamana kadar, çok fazla plan harekete geçmişti, hepsi bir anda bir araya geldi ve tepki vermek için çok az zamanım vardı. Sen iyi bir insansın, Sephryn. Annen, senin bugün olduğun kadınla gurur duyardı. Başına gelen kaderi hak etmiyorsun."

Sarayın kapısına doğru baktı. "Aniden müdahale etmenin felaketle sonuçlanabileceğini anlamalısın. Şu anda seninle konuşmak bile büyük bir risk. Muhtemelen o avluda, yani fazla vaktimiz yok. Ama dünyanın parçalanmaması için elimden geleni yapmalıyım. Bunu Nyphron'a, Persephone'ye, Raithe'ye ve şey... yaşayan ve ölmüş pek çok insana borçluyum."

Gülümsedi ve yüzü yumuşadı. "Bugün kötülük yapmak zorunda kaldın ve ruhunu geri getiremem — çünkü silinemeyecek izler var — ama yine de bu büyük fedakarlığın için seni ödüllendirebilirim."

"Hiçbir şey istemiyorum!" diye bağırdı Sephryn. Kendini hasta hissediyordu. Mide bulantısı geri gelmişti. Ruhunu kaybetmesiyle ilgili olabilir ya da olmayabilir, vücuduna genel bir halsizlik yayılıyordu. Ancak gözyaşları bolca akıyordu. Sanki tükenmez bir kuyudan akıyormuş gibi bir kez daha gözlerinden süzölmeye başladılar. "Nurgya benim başarısızlığım yüzünden öldü. Ben öldürdüğüm için ruhumu kaybettim. Kim beni ödüllendirmek ister ki? Ve bana verebileceğiniz, benim ilgileneyeceğim ne olabilir ki önemseyeceğim bir şey verebilirsin ki?"

"Hayatının bittiğini ve sonsuza dek sürecek olan sonsuzluğun daha da kötü olacağını düşündüğünü biliyorum, ama böyle olmak zorunda değil. Şimdi beni dinlersen, biraz daha dayanabilirsen, kurtuluşu bulacaksın. Hayatın muhteşem olabilir ve her zaman istediğin her şeye sahip olabilirsin. Cesaret edip umduğun her şeye. Kendin için değil, herkes için daha iyi bir gelecek yaratmak için yıllarca çabaladıktan sonra hak ettiğin her şeyi.

"Anlamıyorum."

"Anlayacaksın. Nolyn burada."

"Hayır..." Başını salladı. "O bir sahtekar. Onun değiştiğini gördüm." "Evet, bu konuda haklısın. Ama *gerçek* Nolyn da burada. Şu anda Şu anda, Grand Arch'ta hayatı için savaşıyor." Adam başını doğuya doğru eğdi. "Takviye kuvvetler çağrıldı. Ghazellerin çoğu oraya gidiyor. Hızlı davranmazsan onu öldürecekler."

Sephryn, kalp kırıklığının yeterince şiddetli olduğunda mucizelere inanmayı sağladığını keşfetti. Adamın söylediklerinin kanıtına ihtiyacı yoktu. "Ne yapmam gerektiğini söyle. Lütfen!"

"İki şey. İlkiyi zaten söyledim. Nyphron'u öldürenin sen olduğunu kimseye söylemeyeceğine dair ciddi bir yemin etmelisin. Nolyn'e bile. Bu yemini tutar ve senden isteyeceğim diğer şeyi yaparsan, sadece imparatorun oğlunu değil, imparatorluğu da kurtarmış olacaksın. Ve bunu yaparak, dünyayı olması gerektiği hale bir adım daha yaklaştırmış olacaksın."

"Yemin ederim. Şimdi söyle bana. İkinci isteğin nedir?"

Adam gülümsedi. "Grandford Savaşı'nda annene verdiğimle aynı, ve sen ondan daha da muhteşem olacaksın."

Sephryn şehri doğuya değil kuzeye doğru koştu. Reglan Yolu'ndan Reanna Bulvarı'nı geçerek Maeve Caddesi ile kesiştiği yere kadar koştu. Önünde iki imparatorluk parası şeklinde bir tabela bulunan tefecinin taş evinde döndü. Önünde bir araba park edilmişti. Arabasının altında iki köpek korkmuş bir şekilde kıvrılmıştı. Sephryn, sahiplerinin de taş kalede aynı şeyi yaptığını hayal etti. Kutlama yapmaya hazırlanan şehir, topluca nefesini tutmuştu. Sokaklarda çok az insan görmüştü.

Çoğu korkmuş ya da en azından şaşkın görünüyordu. Geri kalanlar ya ölmüştü ya da saklanıyordu. Cesetler etrafa dağılmıştı. Sephryn, evinin önünde yatan geceliğiyle bir kadının yanından koştu, kapının üzerinde yakut rengi bir leke vardı. Bir adam ve üç çocuğu, Maeve Caddesi'nin ortasında kanlı bir su birikintisi oluşturmuştu. Bunlar

erken kalkanlar, günün etkinlikleri için iyi yerler kapmak için yola çıkanlardı. Goblinler herkesi öldürmezse, tembeller uyudukları için ödüllendirileceklerdi.

Çömlekçinin önünden koşarak geçen Sephryn, boğazı parçalanmış ölü bir at buldu. Sonra bir kadının çığlığını duydu.

Sephryn, duraksamadan, uyluğuna bağlı çuvaldan üç ok çıkardı. Okların tüylü uçlarını, ok çekme elinin parmak eklemleri arasında sıkıştırdı. Sonra bir tane daha aldı ve başparmağıyla işaret parmağı arasında tuttu. Bunlar daha yeni oklardı. Kemikle güçlendirilmiş ok uçlarını hissedebiliyordu ve orijinallerindeki şahin tüylerinden farklı olarak, bunlar sıradan horoz tüylerinden yapılmıştı.

Çömlekçinin etrafını dolaşan Sephryn, el ele tutuşmuş bir grup çocuğu yönlendiren üç kadın gördü. Hepsisi bayramlık giysiler giymişti. Renkli tunikler ve tuhaf şapkalar giymişlerdi ve saldırıdan habersiz, kutlama gününe çıkmışlardı. *Muhtemelen tüm bağırıışların coşkulu eğlencecilerin sesleri olduğunu düşünüyorlardı.* Çocukların her biri minyatür bayrak direklerine takılı küçük yeşil ve mavi bayraklar tutuyor ve onları ciddiyle sallıyorlardı.

İki ghazel dişlerini gösterip pençelerini şıklatarak onlara doğru koştu.

Sephryn o güne kadar hiç goblin görmemişti, ama Nolyn'e onlar hakkında sorular sormuştu. Nolyn pek fazla konuşmamıştı. *"Benim gibi uykusuz geceler geçirmeni istemem"* diye yorum yapmıştı. Durat'ta geçirdiği yıllar konusu açıldığında konuyu değiştirmede ıstıydı. Ancak Nolyn pençelerinden, dişlerinden ve parlayan sarı gözlerinden bahsetmişti. Sephryn, onları küçük porsuk benzeri, hırlayan ve ısırğan yaratıklar olarak hayal etmişti.

Bunlar porsuklara hiç benzemiyordu. Goblinler, insan kadar büyük, hatta bazı durumlarda onlardan daha büyük, kambur sırtlı, kalın boyunlu, yağlı derili kolları ve canavarca pençeleri olan iblislerdi. Koşmaktan çok sendeleyerek yürüyorlardı. Uzuvarları insanlık dışı bir şekilde titriyor, hareketleri doğal değildi.

Tek başına çığlık atan kadın ve çocuklar, tiz bir şarkıya eşlik ederek koroya dönüştüler. Mutlu bir şekilde el ele tutuşmuş sıraları, sıkı bir grup haline geldi. Ve gazel yaklaştıkça, eller birbirlerini bıraktılar ve zayıf bir savunma için havaya kaldırdılar.

Sephryn düşünmedi. Hissetti. Ve bu, top atmak gibi akıcı bir hareketti.

İki ghazel yere yığıldı, bir homurtu bile çıkarmadan kaldırırna çarptı. Üçüncüsü — çocukların ve koruyucularının küçük geçit töreninde arkadan gizlice yaklaşan goblin — bir ok gözüne girince küçük bir çığlık attı.

ok gözüne saplanınca küçük bir çığlık attı.

"Saldırı altındayız! Sığınak bulun! İçeride kalın!" Sephryn, durup okları geri almak için zaman ayırırken küçük gruba bağırdı.

Üç oku eline geri alan Sephryn, tekrar yola çıktı.

Nolyn'in ne kadar zamanı vardı?

"Beklemenin bir anlamı yok, değil mi?" diye sordu Nolyn, başını çevirerek etraflarını saran kalan ghazelleri işaret etti.

Dışarıdaki lejyonlar güçsüz kaldığı için Amicus, Teshlorlara Erbon Ormanı'nda yaptıkları gibi, kendisinin merkezinde olduğu yarım daire şeklinde bir savunma düzeni kurmalarını emretti. Arkalarında, Birinci Lejyon'un adamları, görünmez bariyerin kenarı boyunca bir sıra halinde yayıldılar ve bir arena yarışmasını izleyen seyirciler gibi izlemeye başladılar.

Teshlorlarla savaşmaktan vazgeçen kalan on sekiz ghazel, kardeşlerinin de katılmasıyla ezici bir üstünlük elde etmek için beklemekten memnundu.

Beklerken gazeller yerinde duramıyordu. Bazıları dudaklarını yalarken, diğerleri köpekler gibi alaycı bir şekilde kükrüyordu. Nolyn bir kez daha kendi ölümünün gözlerine bakıyordu — bu kötü bir alışkanlıktı. *Ama bu sefer durum farklıydı. Pek çok hoş olmayan yönden, bu açıkça bir tuzaktı.* Bir ilmek sıkılaşıyordu. Kaçınılmazlık, bu kadar sağlam ayaklarla geldiğinde, beraberinde bir özgürlük ve rahatlık hissi getiriyordu.

Kazanmanın bir yolu olmadığına göre, kaybetme konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

"Haklısın," dedi Amicus. "Savunmada olmaktan bıktım. Bir değişiklik olsun, hadi onlara saldırın."

Her zamanki gibi, Amicus öncü oldu. İlerleyerek, ghazel'e saldırdı. Büyük kılıcını kullanarak döndü ve kimse mesafeyi kapatamadan dört tanesini öldürdü. Sırada Riley vardı. Kılıç ve kalkanını kullanarak Amicus'u destekledi, savaşa zayıf olan sol tarafından girdi ve adamın kalkanı oldu, ancak iki ghazel'i yere sererek ölümcül bir kalkan oldu. Myth, Amicus'un sağında yerini aldı ve iki ghazel'i daha öldürdü. Nolyn, hızlı bir hamle ile kendi ghazel'ini öldürdü. Jerel, prensin yanına bağlandı ve iki ghazel'i daha öldürdü. Amicus'un sağında yerini aldı ve iki kişiyi daha öldürdü. Nolyn hızlı bir hamle ile kendi düşmanını indirdi. Prensın yanına bağlanan Jerel, yanındaki adamı öldürdü. Mirk, Smirch ve Everett savaşma şansı bulamadı. Bir anda, savaşın sonucu eşit şartlara geldi. Kalan ghazeller bu durumu umursamadı ve şehir sokaklarından üzerlerine doğru gelen bir okyanus dalgası gibi yaklaşan güvenli bir kalabalığın içine çekildi.

"Kemerin arkasına dönün," diye emretti Amicus ve sekiz kişi pozisyon değiştirdi.

Bir kez daha omuz omuza, arkalarında lejyonlarla birlikte tanıdık yarım ay düzeninde sıralandılar.

"Şaşırtıcı," bariyerin ötesinden biri dedi. "Gördün mü?" "Gerçekten Amicus Killian ve diğerleri..."

"Onlar da onun gibi savaşıyor."

"İnanılmaz."

"Ne cesaret!"

Nolyn arkasına baktı ve Jareb Tanator'u gördü, inanamıyormuş gibi başını sallıyordu.

Tek kişi o değildi. Lejyonerler şimdi on sıra halinde, sanki bir camın arkasına yapışmış gibi izliyorlardı.

"Dikkat edin. Geliyorlar!" diye bağırdı Tanator.

Onları uyarmasına gerek yoktu. Onun bağırışı, kaldırımları zıplatacak kadar güçlü olan, hücum eden goblinlerin ayak seslerinin gürültüsüne kıyasla önemsizdi. Dışarıdaki askerler geri çekildi, görünmez bariyerin dayanacağından artık emin değillerdi. Karanlık bir dalga gibi şehrin katmanlarından aşağıya dökülen, hücum eden ordunun karşısında, imparatorluğun

kuvvetlerinin çoğu geri çekildi. Ancak onların önünde sekiz adam yerlerinde durdu.

Dar koridorları geride bırakarak, Sephryn Mirtrelyn Bahçesi'ni koşarak geçti. Ağaçlar ve heykellerle süslenmiş park, İmparatorluk Arenası'nı çevreliyordu. Normalde amfiteyatroya giren ve çıkan kalabalıklarla dolu olan yer, o sabah boştu.

Sephryn, güney girişinin yakınındaki gölgede toplanan iki ghazel muhafızını, onlar onun varlığından haberdar olmadan öldürdü. Okları geri aldıktan sonra, yüksek terasa çıkan merdivenleri tırmandı. Burası ucuz koltuklardı: olayı net bir şekilde göremeyecek kadar yüksek, homurtuları duyamayacak ve kan sıçramalarını hissedemeyecek kadar uzaktı. Ancak bu yer, yüksek bir yer ve engelsiz bir görüş arayan Sephryn için mükemmeldi.

Onları duyabiliyordu. Ritmik ses taş kemerlerden yankılanıyor, toplu bir ilahi gibi yükselip alçalıyordu: "Unza hafa, zala hafa, unza hafa, zala hafa..."

Dar merdivenleri hızla çıkarken, Sephryn bir ok hazırladı ama bu kadar dar bir yerde bir ghazel ile karşılaşırса bunun bir faydası olmayacağını biliyordu. Yukarıdan bir ses gelip gelmediğini dikkatle dinledi ama hiçbir şey duymadı. Kısa süre sonra, arenanın duvarının tepesini çevreleyen açık bir halka olan terasa ulaştı. Dikkatlice, nefes nefese, korkuluğa doğru süründü. Endişelenmesine gerek olmadığını fark etti.

Arenanın en üst katı boştu ve çok aşağıda, sahanın ortasında dans edip şarkı söyleyen oberdaza grubu, büyülerinden başka hiçbir şeyin farkında değildi.

"Unza hafa, zala hafa, unza hafa, zala hafa..."

Sephryn bu hikayeyi biliyordu, herkes biliyordu. Grandford Savaşı, imparatorluğun tarihindeki en önemli, en parlak anlardı. Alon Rhist'teki çatışma, bir efsanenin tüm unsurlarını barındırıyordu: ezilen insanlar ezici bir düşmanla karşı karşıya, çökmekte olan bir kalede son direniş, asil kahramanlar kötü adamlarla karşı karşıya, trajedi ve zafer, kehanetler ve büyü. Hatta bir ejderha bile vardı. Ve Sephryn'in annesi bu olayda çok önemli bir rol oynamıştı. Okçuluk birliğini savaş alanına götürmüş ve Fhrey Miralyith'in büyüünü yaptığı Wolf's Head adlı tepeye yukarıdan ölüm yağdırmıştı.

Sephryn'in altında bulunan oberdaza gibi, savunmasız, zırhsız eski Miralyith de ilahiler söyleyip daire şeklinde sallanarak insan savunucularına büyük zarar vermişti. Onları durduran Moya olmuştu.

Sephryn yayı yere bıraktı, çantasından tüm okları çıkardı ve onları parmaklığa dizdi. Avuç içleri terliydi ve gençliğinde kullandığı üç parmaklı eldiveni olmadığı için terin yayını bırakmasını engelleyebileceğinden endişelendi. Kayabilir ya da ipi yuvarlayabilirdi.

"Ben eldivene hiç ihtiyaç duymadım," derdi annesi, Sephryn eldiveni her taktığında.

"Ben sen değilim," diye cevapları Sephryn her seferinde. "Senin sandığından daha çok sana benziyorum."

"Anne, ikimizin iyiliği için, bunun doğru olmaması için dua edelim."

Ritüel şiir ve nakaratlarının o noktasında, Moya kaşlarını çatarken, Sephryn sırtıyordu. Ama annesi orada değildi.

Aşağıda, altı tane ilahi söyleyen ghazel saydı. Okların sayısı sorun değildi. Iskalama korkusu da öyle. Oberdazalar Nyphron'dan çok daha yakındı. Sephryn, savaş alanının kil zemininden kaldırdıkları tozu, belgelerindeki renkli tüyleri ve insan dişlerinden yapılmış kolyeler. Her birini düşürebileceğinden emindi. Ele alınması gereken sorun, ilki öldüğü anda

biri öldüğünde diğerlerinin onu fark edeceği gerçeği etrafında dönüyordu. Büyük Savaş'ın hikayeleri ve Neith'teki Suri'nin öyküsü, Sephryn'e, Sanat'ı kullanan tek bir kişinin bile bütün bir orduyu yok edecek kadar güce sahip olduğunu öğretmişti. Beş kişi, Sephryn'in gününü kesinlikle mahvedebilirdi. O bunu göze alamazdı, Nolyn de öyle. Hatta şehir de göze alamazdı.

O halde başarının anahtarı, altı kişiyi aynı anda öldürmekti.

"Eminim yapabilirsin. Senin inanılmaz birisi olduğuna eminim."

Sephryn derin nefesler almaya başladı.

"Moya'nın okçuluğu icat ettiği ve Mistik Orman'ın ünlü kahin ağacından oyulmuş sihirli bir yay kullandığı için gelmiş geçmiş en iyisi olduğunu söylüyorlar."

Sephryn, Audrey'i eline aldı. Elinde eski yay hissetti. Parmakları ve avucunun kavrayışına mükemmel şekilde uyan bir girinti, bir oluk ve bir çukur vardı. Başparmağının kıvrımının hemen üzerinde bir düğüm çıkıntı yapıyordu. Sephryn, tutma yerindeki bu izlerin Rhen'li Roan tarafından oyulmuş mu yoksa onlarca yıllık kullanımdan dolayı aşınmış mı olduğunu bilmiyordu. Ama bildiği tek şey, Moya'nın Wolf's Head'deki Miralyith ile karşılaştığında yayını tam olarak aynı şekilde tuttuğuydu. aynı şekilde tuttuğuydu.

"Ama Fhrey'lerin, insanlarda ve Belgriclungreianlarda olmayan bir el becerisi vardır."

Burnundan kuvvetlice nefes alıp ağzından veren Sephryn, ciğerlerine hava pompaladı. Koştuktan sonra hala nefes nefeseydi, ama endişesi de nefesini kısaltıyordu. Sakinleşmesi, rahatlaması ve zihnini boşaltması gerekiyordu. Sephryn, Suri'nin uzun zaman önce ona öğrettiği şeyi belirsiz bir şekilde hatırladı. öğrencilere doğal dünyaya ve onun gücüne ulaşmak için mırıldanmalarını öğretiyordu. Sephryn şimdi bunu yapıyordu. O bir Sanatçı değildi, ama bu yöntemin benzer olduğunu hissediyordu. Ve belki de aynı tür bir bağlantı kuruyordu. Belki de herkes önemli bir şeye hazırlanırken bunu yapıyordu — Elan'ın ritmini arıyordu.

Elan'ın ritmini arıyorlardı.

"Akıntıya karşı yüzerek ilerleyebilirsin," demişti Suri bir keresinde, *"ya da akıntıya kapılıp Elan'ın yardım elini kabul edebilirsin."*

Sephryn, çekme elinde altı ok tuttu, işaret parmakları sağa bakıyordu. Altında, oberdaza dans ediyor ve şiddetli melodilerini söylüyorlardı.

"Gerçek Nolyn da burada. Şu anda, Büyük Kemer'de hayatı için savaşıyor."

"Unza hafa, zala hafa, unza hafa, zala hafa..."

"Takviye kuvvetler çağrısı yapıldı. Bu yüzden çoğu gazel oraya gidiyor."

"Unza hafa, zala hafa, unza hafa, zala hafa..." Sephryn yavaşça ayağa kalktı. İlk oku yaya taktı. *"Hızlı davranmazsan onu öldürecekler."*

"Unza hafa, zala hafa, unza hafa, zala hafa..."

Gazelleri doğrudan hedef almak yerine, yüksek bir noktayı hedef aldı. Son bir nefes aldı, sonra nefesini yavaşça verdi ve okunu bıraktı. Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde okunu yaya taktı,

yayını gerdi ve okları birbiri ardına bıraktı, önce yüksekte başlayıp, sonra her atışta yayını alçaltarak.

"Okçulukta... Muhteşem Moya'nın kızı - ki o da Instarya babasının Fhrey kanını taşıyor -"

Oklar hedeflerine tam olarak aynı anda isabet etmedi. Sağdaki küçük adam, solundaki üçünden yarım saniye sonra öldü ve geri kalan ikisi diğerlerinden tam üç saniye sonra yere yığıldı.

Nolyn'in gözleri kanla doldu ve görmesi zorlaştı. Yüzü, göğsü, kolları ve bacakları kanla kaplıydı. Ağzında demir tadı vardı. Kan yağmuru o kadar yoğunlu ki, acaba gökten yağmur mu yağıyor diye düşündü. Kılıcı tuttuğu eller kaygandı; kılıcı düşüreceğinden korktuğu için iki elini de kullanarak kılıcı hiç olmadığı kadar hızlı sağa sola savurdu. Kan fırtınasının en şaşırtıcı yanı, onun kanı olmamasıydı. Anladığı kadarıyla, hiçbir insan kanı değildi; tüm kan ghazellerden geliyordu.

Goblin ordusunun durdurulamaz hücumu, sarsılmaz Teshlor duvarına çarptı ve kıyma makinesine giren et gibi parçalandı. Ghazellerin Erbon Ormanı'ndaki o kutu kanyonda öğrendikleri dersler, bu canavarlara hiç ulaşmamış gibiydi. Nolyn ve arkadaşları ne oklarla ne de oberdaza büyüyle karşılaştılar ve sonuç, acımasız bir katliam sahnesiydi.

Ghazeller, düşmanlarına yol açmak için ölümlerini geri sürüklemek zorunda kaldılar. Artan hayal kırıklığıyla, bir düzineden fazla kişilik bir grup silahsız olarak ileriye doğru koştu, tüm hızlarıyla koşarak onları devirmeye çalıştı. Teshlorlar tartışmadan kaçındılar ve onların hatlarından geçmelerine izin verdiler. Görünmez bariyer, lejyonlar için olduğu kadar onlar için de aşılmazdı ve ghazeller o kadar güçlü bir şekilde bariyere çarptılar ki, birkaçı bayıldı. Diğerleri ise kolayca ortadan kaldırıldı.

Arkaları, lejyonlar "SIK-AUX! SIK-AUX!" diye tezahürat ediyordu. Ancak çok geçmeden, bu tezahürat "TESH-LOR! TESH-LOR!" sesleriyle bastırıldı.

Belki de seyirciler, cesur sekiz kişilik grubun bir mucize yaratıp günü kazanacağını ummaya başlamışlardı. Nolyn durumun farklı olduğunu biliyordu. Yorgun düşmüştü. Diğerleri de öyle. Kanla kaplıydılar ve gözlerinde yorgunluk belirgindi. Bitkinlik baş gösteriyordu ve çok sayıda düşmanı öldürmüş olsalar da, arkalarında yüzlerce düşman daha bekliyordu.

"Neden buradalar?" Amicus, ghazel bir kez daha ölü ve yaralıları uzaklaştırmak için zaman ayırırken sordu. Bir zamanlar Birinci Mızrak olan adam,

omuzları düşmüş, yüzündeki kanı koluyla silerek, nefes nefese duruyordu. "Neden bizimle zamanlarını harcıyorlar?"

"Instarya nerede?" diye sordu Smirch, iki büküm olmuş, zor nefes alıyordu. Kolunu kullanarak yüzündeki kanlı gözyaşlarını sildi. Kol, kanla ıslanmış olduğundan, kanı sadece etrafa yaydı. "Peki ya şehir muhafızları?

ihtiyacım olmadığında hep etrafımdaydılar."

"Sadece bir tahmin," dedi Riley, "ama bu kadar çok ghazel buradaysa, muhtemelen şehir muhafızları ve Instarya ile çoktan ilgilenmişlerdir."

Nolyn de aynı fikirdeydi. "Bize takıntılılar çünkü geriye sadece biz kaldık. Lejyonlar dışarıda kaldığına göre, ghazeller şehri ele geçirmek için sadece bizi öldürmeleri yeterli."

"Buraya nasıl girdik?" diye sordu Everett. Çocuk solgun ve korkmuş görünüyordu, ama paniğini kontrol altında tutuyordu.

"Belki de bariyer içeri girdiğimiz anda kurulmuştur?" diye önerdi Riley. "Bu çok mantıklı," dedi Myth.

"Orinfar. O semboller büyüü engelliyor."

"Hepimiz dövme aldık," dedi Riley. "Bu şekilde... bir dakika, bu demek oluyor ki..."

"Dalga mı geçiyorsun?" diye sordu Smirch.

"Hepimiz öylece çıkabilir miyiz?" diye sordu

Amicus.

Tam o anda, dişler, pençeler, mızraklar ve kılıçlardan oluşan duvar bir kez daha çarpıştı. Savaş, olduğu gibi, Nolyn'in odaklanabileceği bir şey değildi.

Aklı donmadı; aksine, vücudu bilinçli düşüncenin ötesinde bir hızla tepki verdi ve zihnini dolaşmaya bırakacak kadar serbest bıraktı. Gerçek anlamda, Nolyn kendini savaşırken izleyen bir gözlemci gibi hissediyordu. Bir hata yapacağından endişeyle duygusal olarak içini çekiyor, zarar görmeden kurtulduğunda sevinçle alkışlıyordu. Kendi seyircisiydi, en ateşli hayran kadar ilgili ve duygusal, ama yine de olayın sadece bir izleyicisiydi. Ne zaman ve nasıl saldıracağına karar vermiyordu.

hareketleri, yüzyıllar boyunca biriken deneyimin sonucu olan reflekslerle belirleniyordu ve bunların çoğunu kelimelerle ifade edemiyordu. Bunun yerine, yeni acemilere açıklamaya çalışırken, *dans* veya *müzik ritimleri* gibi belirsiz terimler kullanıyordu. Kendi açıklamasını dinleyince, bunu zaten bilenler dışında kimsenin anlayamayacağından emindi.

Dikkat! Soldan bir tane geliyor. Hazır ol!

Katılımcının gizli tehdidin farkında olmadığını düşünen bir seyirci gibi kendine tavsiyelerde bulundu.

Yüksekten vuracak!

Nolyn eğildi ve bıçağı sapladı; bıçağın batışını hissetti.

Çıkar onu! Çıkar onu! Bir tane daha! Sağında bir tane daha var. Çok geç kaldın!
Jerel'in bıçağı onu kurtardı.

Parlak savaşçı her zaman ne zaman müdahale edeceğini bilmeyi başardı.

Bu Teshlor eğitimi. Onlar geleceği görürler; hepsi savaşın öngörücüleri, savaşın kahinleridir. Yoksa bu doğru mu? Tek bir tanrı var mı ve...

"Geri çekilin!" diye bağırdı Amicus, belki de gerçekten bariyeri geçebileceklerini ve dışarıdaki lejyonların onları öldürme konusunda fikirlerini değiştirmiş olabileceklerini umarak.

Nolyn'in ayağı kaydı. Taşın üzerindeki kan buz gibi kaygandı. Dengesi bozuldu. Bir sonraki darbe engellendi, ama onu daha da dengesiz hale getirdi. Henüz yere düşmemişti, ama düşmesi kaçınılmazdı. Teshlor eğitimi almamış Nolyn bile bunu biliyordu.

Dikkat et! Dikkat et! zihni çılgılık attı. Oh, hayır! Düşüyorsun!

Sonunu gören Nolyn, sağdan gelen bir çılgılık duydu.

Everett'in sesi. Onu da yakaladım. İşte bu. Bitti.

Kılıcıyla bir darbe daha alan Nolyn geriye doğru savruldu. Kalan ayağı kaydı ve düşüşü hissetti.

Jerel'in kılıcı engelledi, tekrar engelledi ve sonra... bir tezahürat ve ardından bir kükreme duyuldu.

Nolyn'in sırtı kaldırırma çarptığında ve başı taşa vurduğunda, okyanus dalgalarının çarptığı gibi bir ses duydu. Yüksek ve yakın olan kükreme, Nolyn'in her iki yanından koşan bacakları izlerken onun üzerinde yankılandı. Birkaç kişi onun üzerinden atladı.

Bariyer yıkılmıştı. Lejyonlar içeri girmişti.

Tüm oberdazalar ölmüştü.

Sephryn kontrol etmişti. Yayını takmış, arenanın zeminine inmişti.

Sonra yepyeni bir bodkin'in keskin ucunu her birinin yüzüne doğrultarak, her bir ghazel'i tek tek tekmelemişti. Ya ölmüşlerdi ya da rol yapmada *çok* iyilerdi.

Yayı gevşetip okları çekmeye başladı. Dördü sorunsuz çıktı. Biri sanki taşa çarpmış gibi parçalanmıştı ve sonuncusu ne kadar uğraşsa da çıkmıyordu.

Arenadan ayrılırken oklarının sayısını hesapladı: *yirmi bir tane kalmıştı*. Maeve Caddesi'ne vardığında Sephryn terlemişti ve tefecinin çift para işaretini geçtiğinde alnındaki teri silmesi gerekiyordu, yoksa gözlerine kaçacaktı. Kör bir okçu, ölü bir okçuydu. Yine de, bir an bile olsa yaydan elini çekmek istemiyordu. Sephryn, dükkanlar ve evler arasındaki dar koridorlarda hareketler gördü — gizlenen gölgeler.

Ne zaman bu kadar sıcak olmuştu? Geniş mavi gökyüzünde yüzen parlak güneşe öfkeyle baktı.

Bulutlara ne olmuştu?

Korkmuş bir tavuk gibi, bir grup ghazel bir şifalı bitki satıcısı ile bir dokumacı dükkânının arasından fırladı. Sephryn döndü ve üç kalp atışı arasında altı ok attı. Her ok bir goblinin gözüne isabet etti. Böyle planlamamıştı, hiç düşünmemişti bile. Ama geriye dönüp baktığında, onca yıl meşe palamudu kırmanın karşılığını aldığını fark etti. Daha fazla ayak sesi yaklaştı ve o tekrar okunu yerleştirdi, ama yeni gelenler ghazel değildi.

Beş lejyoner, ellerinde kılıçlarla Reglan Yolu'na koştular. Durdular, yere serilmiş ghazellerin sıralarına, sonra da Sephryn'e baktılar. Gülerek selam verdiler. Biri, "Böldüğümüz için özür dileriz, sevgili hanımefendi. Bunların kaçtığını sandık," dedi.

Asker konuşurken, Sephryn caddenin ilerisinde, tamirci dükkanının yanındaki taş duvarın üzerinden atlayan beş kişilik başka bir ghazel grubu gördü. Altı başka lejyoner de küfürler ve homurtular eşliğinde onları yakından takip ediyordu.

Askerler de bunu gördü. "Gitmeliyiz hanımefendi! Yapacak çok temizlik var!"

"Bekleyin!" Sephryn, köpekler gibi koşarak duvarın üzerinden kovalamacaya katılan askerlere seslendi. "Prens Nolyn hayatta mı?"

Belki bilmiyorlardı ya da duymamışlardı, ya da belki de kokuyu takip eden av köpekleri gibi, cevap vermek için fazla tekdüzeydiler. Her halükarda, Sephryn bir kez daha sokakta yalnız kalmıştı. Ondan sonra koşmak yerine yavaşça yürümeye başladı. Güneşin sıcaklığı, arenadaki stres ve tehlikenin azaldığı hissi etkisini göstermeye başlamıştı.

Yürüyüş hızına yavaşladı ve yorgunluktan daha fazlasını hissettiğini fark etti. Sephryn hedefine ulaşmak istemiyordu, gerçeğe inanmaya başladığı şeyle yüzleşmekten korkuyordu.

"Şu anda, Grand Arch'ta hayatı için savaşıyor." Çok geç kaldım. O öldü. Biliyorum.

Sephryn yüzlerce ghazelin görüntüsünü hatırladı. *Gerçekten bir şans var mıydı?*

Büyük Kemer'e ulaşmak için, hala kanlı bir karmaşa içinde olan İmparatorluk Meydanı'ndan geçmesi gerekiyordu. Cesetler üst üste yığılmıştı, eski lekelerin üzerine taze kan sıçramıştı. Öldürülen ghazellerin halkaları çiçek yaprakları gibi dizilmişti ve her birinin ortasında ölü Instarya vardı. Cesetleri hala oradaydı. Hepsi ortadaki büyük dairenin etrafını çevreliyordu...

Sephryn şok içinde durdu.

Nyphron'un yattığı meydanın ortasında, tek başına bir lejyoner duruyordu. Kırmızıya boyanmış gibi görünüyordu. Birbirlerini aynı anda gördüler. Üzüntü ve kanla kaplı yüzü, gözleri buluştuğunda rahatlamayla yıkandı. Kılıcını düşürerek ona koştu. Bir an için Sephryn, bunun yine kılık değiştirmiş kel Fhrey olabileceğinden endişelendi, ama sonra bilekliği fark etti. O

uzun zaman önce, o kadar fakir olduğu için sandaletlerinden deri şeritler kesmek zorunda kaldığında bu bileziği yapmıştı. Bilezik çirkin bir şeydi — Sephryn zanaatkar değildi — ama sevgiyle yapılmıştı. O anda, hala bileğinde olduğu için güzeldi. Sahtekârın o çirkin, kötü işlenmiş ama yine de kesinlikle harika deri bileziği yoktu.

Nolyn!

Onu kucakladı. Kız yerden havalandı, adam onu döndürdükçe daireler çizerek sallanıyordu. Adamın kolları onu o kadar sıkı sarıyordu ki, kız nefes almakta zorlanıyordu.

Umursamadı. Artık nefes almaya ihtiyacı yoktu. *O yaşıyor! O yaşıyor!*

"Güvendesin!" diye bağırdı, onu yere indirirken, gözyaşları yanaklarından temiz çizgiler halinde akıyordu.

"Sen de," diye çıkardı ağzından.

"Çok üzgünüm," dedi ona. "Senin istediğini yapmalıyım. Seni terk etmemeliydim. Benim..."

"Hayır, hayır, hayır." Onu durdurdu. "Hatalıydım. Her zaman öyleyim."

"Hayır, değilsin." Onu daha da sıkı sarıp kulağına fısıldadı, "Ve seni seviyorum. Her zaman sevdim."

Sonra geri çekildi, elleri onun kollarını okşayarak, ellerine doğru ilerledi.

"Nolyn, ben..."

"Annenin yayını var," dedi Nolyn.

"Ne? Ah, evet. Arenada gazel dansı ve ilahiler vardı.

Artık yoklar."

"Sen yaptın! Bizi sen kurtardın."

"O herkesi kurtardı," dedi Nolyn'in arkasındaki adam.

Ancak o zaman Sephryn, dünyada yalnız olmadıklarını fark etti. İmparatorluk Meydanı askerlerle doluydu. En perişan ve kanlı olanlar Nolyn'in hemen arkasında duruyordu. Konuşan adamı, Birinci Mızrak üniforması giyen adamı tanıdı. "Amicus Killian?"

"Rel adına, nasıl böyle isimleri hatırlayabiliyorsun?" Nolyn ona gülümsedi.

Elini kaldırıp yanağını okşadı. Gözleri onun gözlerine kilitlendi.

Gözlerini ondan ayırmak istemiyordu. Yanında duran şeyi görmek istemiyordu.

Sonunda, askerler etrafında toplandıkça, bunu yapmak zorunda kaldı. Sephryn, Nolyn babasının cesedine bakarken mutluluğun kayboluşunu izledi.

İmparatorun gözleri hala açıktı, bir bacağı da yakışsız bir şekilde bükülmüştü. Nolyn diz çöküp bacağı düzeltti, sonra imparatorun gözlerini kapattı.

"Nolyn..." diye başladı ama sonra durakladı. Ona söylemek zorundaydı. Nasıl söylemezdi ki? "Nolyn, ben..."

"Onu yanlış değerlendirdim." Babasına bakmaya devam etti ve sesi ağırlaştı.

"Benden nefret ettiğini sanıyordum. Ama öyle değildi. Beni öldürmeye çalıştığını sanıyordum, ama o değildi. Annemin ölümünden sonra beni acımasızlıklarından dolayı gönderdiğini sanıyordum, ama en azından onun zihninde bu iyilik içindi. Dövmelerin beni küçük düşürmek için olduğunu sanıyordum, ama bunlar beni korumak içindi." Nolyn elini imparatorun başına koydu. "O benim istediğim baba değildi, ama sanırım ihtiyacım olan babaydı."

Sözleri canını yaktı. Sephryn, Nolyn'in yanına diz çöktü, elini tutup göğsüne çekti. Ona gerçeği söylemek zorundaydı. Söylememek çok yanlış gelirdi. Bir yabancıya sessiz kalacağına söz vermek zorunda kalmıştı, başka yabancılar da onu boynuz çalması ve imparatoru öldürmesi için zorlamıştı. Artık başkalarının onu kontrol etmesine izin vermeyecekti. Bu haberin ilişkilerini bitirip aralarında aşılmaz bir uçurum yaratacağından korkuyordu, ama Nolyn'den gerçeği saklamak korkakça olurdu. Ona yay ipini veren adam hakkında hiçbir şey bilmiyordu, neden sessiz kalmasını istediğini de.

Korkak kalmak imparatorluğu, hatta dünyayı nasıl kurtarabilirdi ki?

Onun sözlerinin doğru olmasını istiyordu, ama istemekle olmuyordu. "Nolyn, sana bir şey söylemeliyim. Korkunç bir şey. Anlatılamaz bir şey, ve şimdi söylemeliyim, yoksa bir daha asla söyleyemeyeceğim. Korkunç bir şey yaptım. Berbat bir şey. Benden nefret edeceksin."

Nolyn ona baktı. "Bunu asla yapamam."

Ne kadar güzel bir söz, ama gerçeklik genellikle güzel sözleri boşa çıkarır. "Henüz ne yaptığımı bilmiyorsun. Ben..."

"Sephryn!" diye bir kadın sesi duyuldu. "Sephryn!" Askerler kadının geçmesi için kenara çekildiler. Gelen Arvis'ti ve kollarında bir paket taşıyordu. "Ekmeği sakladım, Sephryn."

Sephryn şiddetle başını salladı. "Şimdi olmaz, Arvis. Mari'nin hatırı için, şimdi olmaz!"

"Ama... ekmeği kurtardım." Arvis ağlamaya başladı. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Üzgünüm. Bunu yapmak için Mica'yı öldürmek zorunda kaldım. Başka seçeneğim yoktu. Bana bıçakla saldırdı, ikimizi de öldürecekti. Kızma, lütfen kızma. Bu sefer ekmeği almasına izin veremezdim. Ama bu benim ekmeğim değil, Sephryn. Bunu biliyorum... Yani, bilmiyordum ama şimdi biliyorum. Mica söyledi. Ve o zaman her şey hatırladım. Bak, Bakerlar benimkini aldı. Rodney ve karısı, Gerty the Turdy. Kızım Alina'yı aldılar. Yıllar önceydi, ama olan buydu. Oh, hayır, bu doğru değil. Onlar onu *almadılar*. Alina'yı besleyemedim, bu yüzden onu bıraktım. Kızımı Baker'lara verdim. Bu önemli değil, ama bu önemli çünkü bu ekmek benim değil. Senin. Anlamıyor musun?"

"Arvis, ne yapıyorsun..."

Arvis'in kollarındaki bohça kıpırdadı ve bir bebek ağladı.

Sephryn'in kalbi o sesle bir sıçradı; o çığlığı tanıyordu. "Nurgya?"

Arvis başını salladı. "Ekmeği sakladım, Sephryn. Ama bu benim ekmeğim değil. Senin ekmeğin."

"Ekmek..." Sephryn, Nolyn'den ayrıldı ve uzanarak çocuğu aldı. Kollarını bebeği kucaklayana kadar titretti.

"Sen pazardaydın. Arvis için ekmeği alan kişi. "Bugün kötölük yapmaya zorlandın ve ruhunu geri getiremesem de..."

silinmeyen izler var, ama yine de bu büyük fedakarlığın karşılığını verebilirim."

"Peki bana benim için önemli olan ne verebilirsin ki?"

Oğlunun pembe yüzüne baktı, sonra Nolyn'e. "Bu... bu benim yaptığım korkunç şey," diye yalan söyledi. "Sana oğlundan bahsetmedim. İşte burada." Bebeğe şefkatle seslendi, sonra ekledi, "Nurgya, bu senin baban."

Sekiz yüz otuz üç yıldır ilk kez Kurucular Günü kutlanmadı. Bazıları, Nyphron'un ölümünün şehrin kuruluş yıldönümünde gerçekleşmesini kötü bir alamet olarak gördü. Ancak herkes, halkını işgalci ghazel ordusundan korurken ölen imparatorun sonuna kadar bir kahraman olduğu konusunda hemfikirdi. Herkes, oğlu Nolyn ve bir avuç seçkin Teshlors olarak bilinen askerler Büyük Kemer'de cesurca savaşmışlardı. Onların cesareti ve becerisi, Muhteşem Moya'nın kızı Sephryn, ünlü annesinin yayını kullanarak şehirdeki büyüü bozana kadar ghazel ordusunu şaşkına çevirmişti. Nolyn, Sephryn ve Teshlors birlikte Percepliquis'i yıkımdan kurtarmış ve vatandaşlarını korkunç bir ölümden kurtarmışlardı.

İmparator Nyphron, İmparatorluk Meydanı'nın ortasına yerleştirilen saten kaplı catafalque'ye yatırıldı. Güneş kadar parlak olacak şekilde cilalanmış zırhının tamamını giymişti. Şehir halkı üç gün boyunca cenazenin önünden geçti. Üçüncü gün, çiçek demetleri solmaya başladığında, imparator alabaster bir lahit içine defnedildi. Uygun bir mezar olmadığı için (yüzyıllar boyunca imparatorun bir mezara ihtiyacı olacağını kimse düşünmemişti), lahit saraya yerleştirildi.

Aynı üç gün içinde şehir temizlenmişti. Kanlar silinmiş, taşlar ovulmuştu, ancak kısa sürede soluk, çirkin bir lekenin sonsuza dek kalacağı anlaşıldı. Şehrin her karanlık köşesi gizlenen ghazeller aranmış ve kanalizasyonların büyük bölümleri betonla doldurulmuştu. Tüm bu çabalara rağmen, goblinlerin pusuda beklediği söylentileri devam etti ve uzun bir süre anneler, çocuklarının karanlık basmadan eve dönmelerini sağlamak konusunda pek zorluk çekmediler.

"Biraz ara verebilirdin," dedi Smirch, üniformasıyla uğraşırken. "Tek söylediğim bu."

"Aslında, yapamaz." Amicus, Nolyn'in tören kılıcı kemerini düzeltti. "Hilandus ve Farnell'in şu anda komplo kurduklarına emin olabilirsiniz. Şu anda herkes bizi kahraman olarak görüyor. Sadece bir aptal itiraz edebilir. Hillanus bunu denerse kendi adamları tarafından öldürülür. Dalga hala zirvede iken Nolyn'in başına o tacı takmalıyız."

"Ayrıca, her şeyi bir kerede halletmeyi tercih ederim." Nolyn, altın rengi cüppe ve ermin mantosu giymiş halini yansıtan gösterişli boy aynasına somurtarak baktı. "Böyle giyinmek için iki kez uğraşmanın anlamı yok."

"Çok israf gibi geliyor." Smirch tokayı çekti. "İki parti verebilecekken neden sadece bir tane veresin ki?"

Teshlorlar ve yakında imparator olacak kişi, yankı yapan Büyük Salon'da toplanmışlardı. Salonun bir ucunda, karo zemine tek bir beyaz ışık huzmesi düşüren tek bir yüksek pencerenin yanında toplanmışlardı. Nolyn'in babası, son dinlenme yeri inşa edilene kadar imparatorun özel odasına yerleştirilmişti ve Nolyn, devasa bir alabaster lahit ile aynı odada giyinmekten rahatsızlık duyuyordu. Aslında Nolyn sarayın hiçbir yerinde rahat hissetmiyordu.

babasının özel odaları en azından.

Burada yaşayabileceğimi sanmıyorum. Belki Seph ve ben kaçabiliriz? Oh, ve Nurgya, tabii ki. Onu unutmamalıyız. Mari adına, ben bir babayım!

Nolyn kendini baba gibi hissetmiyordu. Kraliyet doğumlarında genellikle görülen ihtişam ve törenler yoktu ve bu fikre alışacak kadar zamanı da olmamıştı. Çocuk sadece orada bekliyordu.

Nolyn, oğluna baktığı anda bir şeyler hissedeceğini ummuştu. Kalbini büyüleyecek bir sihir olacağını ve çocuğa anında aşık olacağını hayal etmişti. Ama öyle olmadı, en azından şimdilik.

Babamın kayıtsızlığını miras mı aldım? Nolyn aynada kendine baktı ve ona bakan imparatorun görüntüsüne fiziksel olarak titredi. *Eton'un gözlerine göre, ona benziyorum.*

"Cidden, *Ekselansları*." Amicus, hepsinin hala alışmaya çalıştığı yeni unvanı vurguladı. "Erbon Ormanı'nda bu kadar gergin değildiniz."

Nolyn kaşlarını çatı. "Çünkü o zamanlar bilinen dünyanın kocası, babası ve imparatoru olmak üzere değildim. O zamanlar her şey kolaydı. Sadece ölmeyi bekliyordum."

"O zamanlar mı?" Riley, Teshlors'ların tören kıyafetlerini kontrol ederken sordu. "O sadece iki hafta önceydi, efendim."

Herkes ona baktı.

"Emin misin?" diye sordu Amicus. "İmparatora yalan söylemenin suç olduğunu biliyorsun."

"Ben henüz imparator değilim," dedi Nolyn. "İstediğin kadar yalan söyle, Riley."

Riley, Everett'in yakasını düzeltti ve alnındaki derin kesik, onu neredeyse öldürecek olan darbeyi fark etti. "Kaskını tak."

Everett öyle yaptı. Miğferin, kesiklere neden olan kılıcın izlediği yerde çirkin bir çukur vardı.

"Boş ver. Sen umutsuz vakasın," dedi Riley ve Jerel'i incelemek için döndü. "Ee?" diye sordu Jerel ve gülümsedi.

Riley gözlerini devirdi ve kemer tokası yanlış kalçasında olan ve iki günlük sakalı olan Smirch'e geçti. Riley başını salladı. "Gerçekten, dostum. Bu taç giyme töreni."

"Buna hazır değilim," dedi Nolyn. "Yani... bana bir bakın!" Onlara dönerek kollarını açtı ve yavaşça döndü. "Bu doğru değil doğru değil."

"Eh," dedi Amicus, "bu, tuz madeninde yönetici yardımcısı olmaktan daha iyi bir iş olmalı."

"Bundan kurtulamazsın, biliyorsun." Nolyn önce Amicus'a, sonra da diğerlerine parmağını salladı. "Jerel'in istediğini yapacağım." Bunu bir tehdit olarak söyledi ve ayna gibi parlayan DeMardefeld'i işaret etti.

"Biz korumalar olacağız, değil mi?" diye sordu Mirk, sesinde umut dolu bir tonla. Mirk ve Everett, dünyanın merkezindeki bu şehirde, parlak metal giysiler giymiş olmaktan çok memnundular. Onlar için geçmişin dehşeti unutulmuştu ve geleceğin tehlikeleri henüz fark edilmemişti.

"Hayır!" diye bağırdı Nolyn, sonra tekrar düşündü. "Şey, evet, ama senin düşündüğün şekilde değil. Sizler korumalar olacaksınız, ama koruyacağınız kişi imparator olacak. İmparator artık senin ailen olacak, Amicus. Savaşta eşi benzeri olmayan seçkin bir birlik yetiştirmeni istiyorum."

"Savaş için mi?" diye şüphyle sordu Amicus.

"Hayır, barış için," diye cevapladı Nolyn. "Senin Teshlor'ların, benim Teshlor'larım, imparatorluğu koruyacak, yolsuzluğu ve zulmü ortadan kaldıracak, benim kanunlarımı ve yeni haklar tüzüğünü uygulayacak."

Amicus güldü. "Ben tanrı değilim. Onlara sadece savaşmayı öğretebilirim." "İşte burada Jerel devreye giriyor. O, bu savaşçıları Gece Kahramanlar, Gifford of Rhen'in tek başına fane ordusuyla yüzleşmek için cesurca at sürdüğünde sergilediği alçakgönüllülüğü, iyiliği ve dürüstlüğü her birinize aşılayarak. Geri kalanlarınız onlara yardım edeceksiniz. Hepinizin gücüyle, Teshlor Nights'ın gücü ve onuru sayesinde, imparatorluğu sadece

büyük değil, aynı zamanda asil de yapacağız. Başka bir deyişle, imparator olmak zorundaysam, hepiniz benimle birlikte acı çekeceksiniz."

Kutlamalar için tüm mekan titizlikle temizlenmişti.

Sephryn, Nurgya'nın bir zamanlar İmparatoriçe Persephone'ye ait olan yatak odasının zemininde oynarken onu izledi, ancak onun ölümünden sonra bu oda bir evden çok bir tapınak haline gelmişti. Temizlikçilerin anlattıklarına inanacak olursak, bu oda yüzyıllardır yalnız bir hayalet dışında kimse tarafından kullanılmamıştı. Nyphron'un personelinde hiç kimse bu eski yatak odasına girmediydi.

Saray hizmetçileri, yaşayan bir imparatoriçenin yeniden saraya taşınacağı düşüncesiyle biraz heyecanlıydılar. Büyük gölgelikli yatak, Rhen Klanı'nın tarihini anlatan bir yorganla kaplıydı.

Rhen Klanı'nın tarihini tasvir eden bir yorganla örtülmüştü. Söylentilere göre bu yorgan Brin tarafından yapılmıştı. Muhteşem halı, eski savaşçı Menahan'ın hediyesiydi. Cam kaplı rafta duran, Rhen'li Gifford tarafından yapılmış pişmiş kil bardaklar ve kaseler, yıkanmış ve tozları alınmıştı. Bu kadar çok hatıra eşyası varken, burası yatak odasından çok müzeye benziyordu.

Sephryn, yıllar içinde ışık ve iyiliğin belirsiz bir hatırası haline gelen adaşı Persephone'yi ne kadar sevmiş olsa da, onun yatağında uyumayı hayal etmekte zorlanıyordu. İmparator ve imparatoriçe sarayda yaşamaları beklenirdi, ama burası bir ev gibi gelmiyordu, hele ki *onun* evi gibi hiç. Aynı zamanda Sephryn, Ishim Yolu'ndaki boş eve dönmeyi de hayal edemiyordu. Mica orada öldürülmemiş olsa da, Sephryn kanla kaplı duvarları unutamıyordu.

Nurgya onun kurtuluşuydu. Nyphron'un ailesine çekmiş gibi görünüyordu, saçları neredeyse beyaz olacak kadar sarıydı. Ancak gözleri...

Nolyn ve Sephryn'inki kadar yeşil, belki biraz daha koyu bir ton. Ve o mükemmeldi. Sephryn oğlunu defalarca kontrol etmişti. Üzerinde hiçbir iz yoktu. Anlayabildiği kadarıyla, Miralyith muhtemelen Nurgya'ya hiç dokunmamıştı. Mica kendi ölümünü sahnelemiş ve Sephryn'in oğlunu çaldıktan sonra ikisi kanalizasyona saklanmışlardı.

Bunu nasıl yapabilirdi? Mica, Nurgya'ya her zaman kendi çocuğu gibi bakmıştı. Ve sonra kafasındaki bir ses ona öyle söylediği için onu kaçırdı? Tanrı olduğuna inandığı bir ses.

Sephryn, Mica'dan nefret etmek istedi ama bunu zor buldu.

Ben de aynı şeyi yaptım, değil mi?

Sephryn, kendi yaptıklarıyla Mica'nın yaptıkları arasında bir ayrım yapmaya çalıştı ve Nurgya'nın hayatının tehlikede olduğunu, ayrıca

Empyre'nin geleceği de öyle. Sephryn, Nolyn veya Nurgya'nın imparator olması durumunda dünyanın bundan fayda sağlayacağına yürekten inanıyordu, bu yüzden kararları *sadece* bir ses yüzünden alınmış değildi.

*Peki ya Mica, yaptığı şey için eşit derecede iyi nedenleri olduğunu düşünseydi?
Ya Nurgya'nın korkunç bir imparator olacağına da aynı derecede ikna olmuşsa?
Ve Miralyith ona ne vaat etmiş olabilirdi? Belki Mica da dünyanın kaderinin kendi eylemlerine bağlı olduğunu düşünmüştü.*

Saldırıdan sonra birçok kişi ona kahraman diyordu. Vatandaşların övgüsü onu daha da kötü hissettiriyordu. Sephryn'in yaptığı güreş maçı Yas tuttuğu günler boyunca vicdanı, düğününü daha az kutlama havasında geçirmesine neden olmuştu. Ancak Nurgya'nın dönüşü her şeyi katlanılabilir hale getirdi. Oğlunun zarar görmemiş olmasına çok sevindi, ama bundan daha da önemlisi, oğlunun hayatta kalması daha büyük bir gerçeği ortaya koyuyordu. Yabancı'nın verdiği, o kadar saçma görünen söz, oğlunun hayatındaki mucize sayesinde artık açıklanamaz bir şekilde inandırıcı hale gelmişti.

*Gerçekten Malcolm mıydı? Ve Arvis'in Nurgya'yı kurtarmasında parmağı var mıydı?
"Hayatın mucizevi olabilir ve her zaman istediğin her şeye sahip olacaksın."*

Kimse çift miraslı bir torunun ömrünün ne kadar olduğunu bilmiyordu, ama Sephryn kendini yaşlı hissetmiyordu ve o, Nurgya ve Nolyn muhtemelen yüzyıllar boyunca birlikte olacaklardı. Kendisinden önceki Persephone gibi, Sephryn de sonunda gerçek değişiklikler yapabilecek ve insanlarla Fhrey'leri birleştirmeye yardımcı olabilecekti. Bu gelişmeler ondan sonra da devam edecekti, böylece dünyaya kalıcı bir etki bırakmış olacaktı. Sephryn'in ruhu kaybolmuş değil, tükenmişti. Onun sonsuzluğu, milyonların gelecekteki mutluluğunun bedeliydi. Öbür dünyadan mahrum kalan Sephryn'in tek bir pişmanlığı vardı. Nolyn, Nyphron ve annesinden asla özür dileyemeyecekti.

Önce düğün yapılacak, ardından hemen taç giyme töreni gerçekleştirilecek ve böylece Nolyn ve Sephryn imparator ve imparatoriçe olarak şehre tanıtılacaktı. Her iki tören de Ferrol Tapınağı'nda yapılmayacaktı. Eski gelenekler ortadan kalkıyordu, bu da insanların ve Fhrey'lerin eşit şartlarda olduğunu gösteriyordu. Resmi tören metnine bir cümle eklendi:

"Bu iki *köprü*, imparatorluğun ırklarını birleştirecek." Bu fikir Sephryn'den çıkmıştı ve Nolyn de kabul etmişti.

Sephryn'in çarpıcı, çift amaçlı düğün ve taç giyme törenine giyeceği kıyafete son rötuşlar yapılıyordu. Oğlu hayattaydı, güvendeydi ve mutlu bir şekilde oynuyordu.

üç dadısıyla birlikte yerde oturuyordu. Ve artık çocuğun resmi koruması olan Arvis onları izliyordu. Sephryn ayaktaaydı çünkü oturmak imkansızdı. O zamana kadar imkansız bir rüya gibi görünen törenlere onu çağırarak zili bekledi. Gün aydınlıktı, gökyüzü maviydi. Kuşlar şarkı söylüyor, ağaçlar çiçek açıyordu. Üç günlük resmi yasın ardından, Kurucu Günü kutlamalarından mahrum kalan şehir halkı kutlamaya hazırıldı.

Kapının çalınması Sephryn'i irkitti. Arvis kapıyı açtı.

"Giyisi düzgün mü?" Sephryn babasının tanıdık sesini duydu ve hemen ileri atılmak istedi. Elbise onu engelledi.

"Kim soruyor?" Arvis, korkması gerekmesine rağmen, hiç de korkmuş gibi görünmeden cevap verdi.

Tekchin, Elan'ın yüzünde hala yürüyen son Galantian'dı ve farklı bir varlıktı. Eski düzenin bir Instarya'sı olan o, öldüğü, yeraltı dünyasına girdiği ve hikayeyi anlatmak için geri döndüğü söylenenlerin sonuncusuydu. Normal kurallar onun için geçerli değildi; babasının anlattığına göre, hiçbir zaman geçerli olmamıştı. O bunu biliyordu, herkes de biliyordu — Arvis hariç. Arvis yerinde durdu ve ona tehditkar bir bakış attı, ama o kadın Tekchin'i durduramazdı, tıpkı zamanı durduramayacağı gibi.

Geniş bir gömlek ve seyahat pelerini giymiş olan Tekchin içeri girdi ve kızını kucakladı. Sephryn'i kaldırdı ve onu on yaşındaymış gibi taşıdı. "Şu haline bak, benim küçük yıldızım!"

Onu böyle çağırmayalı yüzyıllar olmuştu. "Buradasın!" diye bağırdı kız.

"Daha erken gelirdim, ama..." Durdu. "Ne?"

Tekchin onu yere indirdi ve inanamayan bir gülümsemeyle başını salladı. "Yolun ortasında, buraya yarı yolda bir adam vardı. Bana el salladı ve Tekchin olup olmadığımı sordu. Onu daha önce hiç görmemiştim, ama kim olduğumu doğruladığında, onu Merredydd'e geri götürmem gerektiğini söyledi."

"Arabayla mı? Atla mı geldin? Ama sen atlardan nefret edersin."

"Bu atı sevmiyorum. Adı Feranza. Çok iyi huylu bir at.

Neyse, ona Percepliquis'e Kurucular Günü için gittiğimi, kızımı ziyaret edip yeni torunumu göreceğimi söyledim ve onu götüremeyeceğimi söyledim."

"Oh! Mesajımı aldın mı?"

"Aldım."

"Bir ay önce gelemez miydin?"

"Hikayeme devam edebilir miyim?"

Kollarını kavuşturup kaşlarını çatı, ama sonra başını salladı.

"Şey, bu adam normalde benim planlarımla ilgilenmeyeceğini söyledi, ama... ve burada hikaye tuhaflaşıyor... bir adamın ona iyi para ödediğini ve Tekchin adındaki bir Fhrey'i Merredydd'e götürmesi için ikna ederse daha da fazla para vereceğini söyledi."

"Ve sen de kabul ettin?" Sephryn gözlerini kısarak baktı. Babasını tanıyordu ve onu hedefinden alıkoyan tek bir şey vardı, o da Moya'nın ölümüydü.

"Neden?"

"Çünkü o adama kim olduğunu sorduğumda, adının... Malcolm olduğunu söyledi."

"Gerçekten mi? Yani... o Malcolm mu? Sen ve annemin hep bahsettiği *gizemli adam* mı?"

"Ben de aynı şeyi merak ediyordum, bu yüzden Malcolm denen adamın neye benzediğini sordum ve o da onu uzun boylu, sakalsız, uzun burunlu, keskin elmacık kemikli, zeki gözlü ve nazik yüzlü bir adam olarak tanımladı."

"Ne giydiğini söyledi mi? Basit, kirli beyaz bir tunik ve yırtık pırtık bir başlık mıydı?"

Tekchin kaşlarını kaldırdı. "Sen de mi gördün?"

Sephryn konuşmaya başladı ama ağzını kapattı. Söyleyecek çok şey vardı ve söyleyemeyeceği çok şey vardı.

Tekchin bir an ona baktı ve kadın başka bir şey söylemeyince devam etti. "Sonra Keenan'ı, adamın adı buydu, Merredydd'de bıraktım, Malcolm'un orada olabileceğini düşünerek. Dürüst olmak gerekirse, biraz endişeliydim."

"Malcolm eski dostlarını ölmeden hemen önce ziyaret ettiği için mi?"

Babası parmağıyla kızının burnunun ucuna dokundu. "Aynen öyle. Ama Malcolm orada değildi. Etrafa baktım, hiçbir şey bulamadım, sonra Feranza'ya binip buraya geldim. Meğer birkaç önemli olayı kaçırmışım, ama..." Bir adım geri çekilip elbiseyi inceledi. "Buna yetişebildim. Gelmesem annen beni sonsuza kadar azarlardı."

Nurgya'ya bakarak Tekchin gülümsedi. "Bu benim torunum mu? Çok —Çocuğun yanına gitti, tek eliyle onu kaldırdı ve çocuk korkudan donakaldığında onu kolunun kıvrımına soktu.

Sephryn ağlamaya başladı.

"Ne oldu?"

Sephryn başını salladı. "Ben sadece..." Gözyaşlarını sildi. "Çok şey oldu. Nyphron öldü."

"Duydum." Sephryn'in yanına döndü ve gözyaşlarını sildi. "Unutmamak gereken şey, Nyphron'un daha iyi bir şekilde ölemeyeceği. O Instarya ve Galantian'dı. Asla yatakta ölmemeliyiz."

"Sadece o değildi," dedi. "Birçok insan öldü, Instarya'dan pek çok kişi. Sikar hayatta kaldı, ama Illim ve Plymerath öldürüldü."

Tekchin başını salladı. "Ben de duydum. Gelirken Sikar ile konuştum. İyileşecek gibi görünüyor. Sikar'ı öldürmek zor, ama neredeyse başaracaklardı. Anladığım kadarıyla, Keenan bu yüzden yolun ortasında duruyordu. Aksi takdirde, ben de o meydana olacaktım. Bu konuda mutlu mu yoksa üzgün mü olduğumu bilmiyorum. Bir yandan, bu muhteşem bir son olurdu, ama diğer yandan..." Çocuğu havaya kaldırdı. "Bu küçük adamlar tanışmayı kaçırdım. Peki neden ağlıyorsun? Nyphron'la o kadar yakın mıydın?"

"Aslında hayır, ama yakın arkadaşım Seymour Destone öldürüldü. O bana, düşünümeye gelemeyecek olan Bran'ı çok hatırlatıyordu. Ve şimdi Seymour da gelemeyecek."

Yine gözyaşlarını sildi.

"Biliyor musun, garip ama şu anda annene çok benziyorsun."

"Sadece yaşlandığım için."

"Sanmıyorum. Şimdi bile anneni sadece Dahl Rhen'deki haliyle hatırlıyorum." Gözleri gülümsedi. "Güzel ve zeki, o büyük ceylan gözleriyle."

"Geyik gözleri mi? Ciddi misin?"

"Bak!" Dişlerini göstererek ona işaret etti. "İşte buradasın, tıpkı onun gibi. Bunun bir iltifat olmadığını düşündüğünü biliyorum, ama öyle olduğunu düşünmelisin." Parmağını tutmak isteyen Nurgya ile oynadı. "Göreceksin. Onunla tekrar karşılaştığında, Mideon'un büyük salonunda otururken, ikiniz sohbet edeceksiniz ve gerçeği öğrenip her şeyi anlayacaksın."

Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Konuşmamıza gerek yok, ben zaten biliyorum." "Başka bir şey daha var, değil mi?" Tekchin çocuğu Arvis'e uzattı. *Lanet olası çan nerede?* Sephryn, içeride bir şey olup olmadığını görebileceğinden korkuyordu. içinde hiçbir şey olmadığını fark etmesinden korkuyordu. Bir şey söylemek zorundaydı, babasının gerçeği ortaya çıkararak her şeyi mahvetmesinden korktuğu için onun dikkatini dağıtması gerekiyordu. "Burada olanlar hakkında ne kadar bilgin var?"

"Şehir ghazel saldırısına uğradı; Nyphron ve Instarya sarayı savundu; Sikar neredeyse öldürüldü ve Instarya'nın çoğu öldü; büyü lejyonları uzak tutuyordu ve sen annenin yayını kullanarak büyü yapan oberdaza'yı öldürdün." Gülümsedi. "Oh, bir de Nolyn ve bir grup

İlginç bir şekilde kendilerine Teshlors diyen askerler, lejyonlar şehre girene kadar şehri yıkımdan korudular.

"Ghazellerin davet edildiğinden bahsetmedin." "Gerçekten mi?"

Kim tarafından?"

"İntikam peşinde olan Mawyndulë adında bir Miralyith. Oğlumu kaçırdı." Nurgya'yı işaret etti. Onlara bakan Arvis başını salladı. "Nurgya'yı geri almak için ona Gylindora Boynuzu adında bir kalıntı getirmem gerekiyordu. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Tekchin tereddüt etti.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Tekchin Arvis'e gülümsedi. "Adın ne?" "Arvis," dedi şüpheyile.

"Arvis, sen ve diğer hanımlar Nurgya'yı yürüyüşe falan çıkarmaya ne dersiniz? Kızımı sonsuza dek vermekten önce onunla baş başa konuşmak istiyorum."

Arvis ve dadılar kapıdan çıktıktan sonra, "Ee?" diye sordu.

Tekchin kızına bakmaya devam etti. "Boynuz hakkında ne biliyorsun?"

"Fazla bir şey değil. Sadece eski bir şey ve Fhrey'i kimin yöneteceğini belirlemek için kullanılıyordu. Ve sadece üç bin yılda bir veya bir hükümdarın ölümünden sonra çalınabilir - bu süreye Uli Vermar denir." Bunu doğru telaffuz edip etmediğini, Seymour'un doğru telaffuz edip etmediğini, hatta ona bunu söyleyenin Seymour olup olmadığını bile bilmiyordu. Son birkaç günün çoğu hala kafasında dönüp duruyordu.

Tekchin başını salladı, doğruya yakın olduğunu ima ederek. "Büyük Savaş böyle sona erdi ve Nyphron imparator oldu. Nyphron onu çaldı ve Mawyndulë ona meydan okudu. Nyphron, Fhrey prensinin hayatını bağışladı. Nedenini bilmiyorum." ses tonunda normal Galantian coşkusu ve cesareti yoktu. Neredeyse fısıldıyordu.

Tekchin'in suskun tepkisi Sephryn'de giderek artan bir tedirginlik yarattı. "Bu konuyu açmamın nedeni, Mawyndulë'nin boynuzu elinde tutması. Bu bir sorun mu?"

"Eğer gerçekten onda olsaydı, öyle olurdu."

Sephryn kaşlarını çattı ve başını eğdi. "Maalesef, var. Onu Nyphron'un kasasından çalan ve ona veren benim."

"Nyphron aptal değildi. Gylindora Boynuzu asla kasasında olmadı. O, tam da bu amaçla oraya konulan bir sahteydi. Gerçek boynuz güvende ve sağlam."

"Oh, iyi," dedi ve elini göğsüne koyarak bir nefes verdi. "Bu bir rahatlama. Bir sorun olabileceğini düşünmüştüm."

"Var." Tekchin arkasını döndü ve odada dolaşmaya başladı, ayaklarına bakarak. Sarhoş olmadığı sürece, babası hiçbir zaman tek bir yerde oturmaktan ya da ayakta durmaktan rahatsızlık duymazdı. Hareket etmek, yüzyıllar boyunca bir şeyle ya da başka bir şeyle savaşmış bir insan için rahatlatıcıydı. Ayrıca, rahatsız olduğunu da gösteriyordu. Bir şeyler ters gidiyordu, öbür dünyayla yüzleşip geri dönerek hikâyesini anlatan iki bin yaşındaki bir Fhrey'i endişelendirecek kadar kötü bir şey. "Sikar'la karşılaşana kadar bunu düşünmemiştim. Konuşmaya başladık ve Nyphron'un öldüğü için Erivan Fhrey'lerinin artık imparatora itaat etmek zorunda olmadıklarını fark ettik."

"Ama Nolyn yeni imparator."

"İnsanların. Ama o *fane* değil, Fhrey'lerin liderlerine verdikleri isim bu." "Yani Nolyn'in kornayı çalması mı gerekiyor?"

"Hayır. Kendine meydan okuyamaz. Nyphron'un varisi olarak, o zaten bir rakip. Ama Ferrol'un ona verdiği fane güçleri, ritüel tamamlanmadıkça devreye girmeyecek. Sikar ve ben, ikimizden birinin kornayı çalması ihtimalini tartıştık. Bir meydan okuma kavgayla sonuçlanmak zorunda değil. Teslim olabiliriz ve bu gereklilikleri yerine getirmiş oluruz. Geçişlerin çoğu eskiden böyle olurdu."

Babasının tavırlarından, Sephryn daha fazlasını bekliyordu. "O zaman sorun nedir?"

"Boynuz çalınrsa, tüm Fhreyler bunu duyacak. Erivan'dakiler bile. Nyphron'un öldüğünü öğrenecekler. Savaşın durmasının tek nedeni Nyphron'un fane olmasıydı; aksi takdirde bizim tarafımız kaybedecekti. O olmadan savaş yeniden başlayacak ve bu sefer Nidwalden'in ötesindeki imparatorluk dışı Fhreyler *kazanacak*."

Tekchin abartmaya meyilliydi. Hikâyeleri sadece abartılı değildi, uçuyordu. Ama o, babasının gülümsemesi ya da göz kırpması gibi bir şey görmedi. Babası şaka yapmıyordu. Ciddiydi.

"Ama biz artık kabile köylerinden oluşan bir grup değiliz. Eğitimli ordularımız var ve..."

"İmparatorluk, sandığınız kadar güçlü ya da birleşik değil," dedi keskin bir sesle, sanki eski bir yarayı yeniden açıyormuş gibi. "Nolyn'in başlattığı devrime bakın. Dokuz eyalet, Nyphron'un iyi nedenlerle kısa bir tasma ile kontrol altında tuttuğu vahşi köpeklerden biraz daha fazlası." Durdu ve nefes aldı, yüzü

yumuşadı. "Üzgünüm. Üzücü gerçek şu ki, düğün ve taç giyme töreninden sonra, yönetimin hoş olmayan karmaşıklıkları konusunda bir eğitim alacaksın. İnsanlar, şey, annen gibi: gergin, duygusal ve bağımsız. Ama safkan Fhrey'ler kurallara bağlı olmaya daha meyillidir, tabii ki ben ve Nyphron hariç." Göz kırptı. "Sephryn, insanların kendilerine ne yapmaları gerektiğini söyleyenleri hiç sevmediklerini anlamalısın. Ama bazen, çoğu zaman, bu kesinlikle gereklidir. Sen ve Nolyn'in önünde oldukça zorlu bir görev var. Eyaletlerin ayrılmasını engelleyebilirseniz, bu başlı başına bir başarı olacaktır. Bu karmaşaya Erivan'ın gücünü de eklemek istemezsiniz.

Ayrıca, belki de daha da önemlisi, Büyük Savaş sırasında gilarabrywnların kullanımı savaşın gidişatını değiştirdiğini unutmamalısın. Erivan Miralyith hala O kanatlı canavarları nasıl yaratacağını biliyoruz, ama Suri'nin ölümüyle birlikte artık bilmiyoruz."

"Ama hâlâ o verimlilik işini yapabilirsin, değil mi? O zaman Nolyn da babası gibi fane olur."

Tekchin, çenesini ovuşturarak, hafif sakal izlerinin belirmeye başladığı yerini okşayarak, dairesel yürüyüşüne devam etti. "Yapabiliriz, ama... Ben bir Umalyon değilim. rahip, ve kimin boruyu çalma şansı elde edeceği konusunda bir sürü şey olduğunu biliyorum. Sikar da benim bildiğimden daha fazlasını bilmiyordu ve bir şeyi kaçırdığımızı öğrenmek istemeyiz. Eğer işleri batırırsak, Nolyn savaşmak zorunda kalır. Miralyith ile savaşır ve muhtemelen ölür. Onlar pes etmeyeceklerdir. Nyphron'un Mawyndulë'nin avantajını ortadan kaldırmak için Orinfar dövmesi yaptırması da iyi bilinen bir şey ve ikinci kez işe yaramayacaktır. Bu yüzden nehrin diğer tarafındaki hiç kimsenin Nyphron'un ölümünü öğrenmemesi çok önemli. Sanırım Ryn Contita'yı kurmasının sebebi de budur." Tekchin durakladı ve Sephryn'in daha önce güzel bir günün habercisi olmasını umduğu mavi gökyüzüne dar pencereden baktı. "Ayrıca, boynuz da herkesten gizli tutulmalı. Onun hakkında bu kadar çok şeyi nasıl öğrendiğini bile bilmiyorum. Nolyn biliyor mu? Onunla bunu konuştun mu?"

"Hayır."

"Öyle kalması iyi olur."

"Yalan söylememi mi istiyorsun?"

"Sadece tüm insanların ve imparatorluk Fhrey'lerinin çoğunun unuttuğu bilgileri gönüllü olarak verme." Odayı geçip kızın ellerini tuttu. "Bak, ikimiz de Nolyn'in nasıl bir insan olduğunu biliyoruz. Fhrey yasalarına göre boynuzu sunması gerektiğini öğrenirse, kendi hayatını tehlikeye atmak anlamına gelse bile, doğru olduğuna inandığı şeyi yapmak isteyecektir. Ve dürüst olmak gerekirse, sadece *kendi hayatı* söz konusu olsaydı, ona devam etmesini söyledim. Ben de tam olarak bunu

Yüzlerce kez yaptım. Ama mesele sadece bu değil, değil mi?" Gözlerini onun gözlerine dikti. "Onun vereceği karar, Fhrey ve insanların bin yıldır bir arada yaşadıkları uyumu bozabilir."

Onu bırakıp pencereye doğru yürüdü, güneş ışığı yüzünü doldurduğunda durdu. "Nyphron'un ırkları birleştirme konusunda en iyi işi yapmadığını kabul ediyorum. Ama onun gücü bu değildi. Persephone ve Moya daha iyi bir yol olduğunu biliyordu. Sadece bunu gerçekleştirecek kadar uzun yaşamadılar." Tekrar ona döndü. "Şimdi çocukları bunu değiştirmek için bir şansa sahipler. Bence Nolyn'in zamanını daha iyi değerlendirebileceği bir yol bu. Bu sorunu çözmek için çalışmak mı, yoksa onun ahlak anlayışı yüzünden kendi hayatını ve muhtemelen tüm insanlığı tehlikeye atmak mı? Bu durumda, gerçekten onun bilmesini istiyor musun?"

Sephryn cevap vermedi. Babası gibi, Nolyn'in bu zorluğun üstesinden geleceğinden emindi. "Peki ya Mawyndulë? Nyphron'un öldüğünü biliyor. Planı Nolyn ve Nurgya'yı da ortadan kaldırmaktı. Ve bunu başaramamış olsa bile bunu başaramamış olsa da, Nolyn'e yönelik tehlike senin dediğin kadar büyükse, sorunu zorla çözmeye çalışmaz mı?"

"Mawyndulë kimseye söylemez, Erivan'dakilerle hiç söylemez. Oradan kovulmuş biri. Onu gördükleri anda öldürürler."

"Ya gerçek boynuzu bulursa?"

"Bulmayacak."

"Yani nerede olduğunu biliyor musun?" Tekchin başını salladı.

"Ama bana söylemeyecek misin?"

"Bir gün söyleyeceğim."

"Neden şimdi söylemiyorsun?"

Çan çalmaya başladı, törenin resmi olarak başladığını duyuruyordu. Yarım düzine hizmetçi başlarını içeri soktu, hepsi heyecanla gülümsüyordu. "Zamanı geldi, Majesteleri."

"İmparatoriçe olduktan sonra, bana söylemeni emredebilirim."

"Evet, tabii ki, tören bittikten sonra." Tekchin ona gülümsedi. "Annen seninle gurur duyardı. Bu arada, harika görünüyorsun."

İkiz törenler sonsuza kadar sürmüş gibi gelmişti, ama Nolyn'in beklediğinden daha çabuk bitmişti. Sonsuzluğa kıyasla sonsuzluğun kısa olduğunu keşfetti. Bu tür şeyler için bir el kitabı olmadan o anda uydurulan ağırbaşlı taç giyme töreni sona erdi ve Nolyn'in hayatının geri kalanını başlattı. Taç başına konduğu ve töreni yöneten yetkili kalabalığa "Dünyanın Hükümdarı İmparator Nolyn Nyphronian'a selam olsun" diye bağırdığı anda varlığının iki yarısını ayıran bir dönüm noktasında olduğunu anladı. Öncesinde olanlar ve sonrasında olanlar, meşe palamudu ile meşe ağacı kadar farklı olacaktı.

Kalabalığın önündeki platformda dururken, önündeki yılların önündeki uzandığını gördü. Herkesin kendi geleceğine bakışı gibi, bu da belirsizdi, ayrıntılar eksikti, ama manzaranın eğimi yeterince netti. Gerçek olanı hayali olanla takas edecekti. Düşmanları fikirler, hareketler, yanlış anlamalar ve yalanlar olacaktı. Artık fiziksel olmayan acıları, hayal kırıklığı, pişmanlık ve can sıkıntısı olacaktı. Sanki bir kapı kilitlenmiş gibi hissetti ve anahtarı olan kişi parmak uçlarında uzaklaşmadan önce bir kıkırdama duyduğunu hayal etti. Bir an önce "sonsuz kadar" olarak algıladığı bir anda, sadece Dünya değişmişti, ama o da değişmişti. İmparator olarak, şikayet etme hakkından mahrum bırakılmıştı. Bundan böyle, insanların şikayetlerini asacakları kanca o olacaktı. Bu gerçeğin ortaya çıkmasıyla Nolyn, ilk kez pişmanlık duydu. Sanki bir mucize ya da kötü bir lanet sayesinde, tacı takmak babasını daha iyi anlamasını sağlamıştı. Kendi cehaletini fark etti ve eski halinin çocukça, kibirli ve aptal olduğunu gördü.

"Dünyanın kaderi senin ellerindeyken, kumar oynamak karşılanamayacak bir lüks ve idealizm genellikle gerçekliğin sunağında yakılır." Nyphron'un sözleri doğrudu. Nolyn, bunların imparator olmakla ve sadece büyümekle eşit derecede geçerli olduğunu fark etti.

Sekiz yüz elli beş yaşımdayım ve ancak şimdi yetişkin oluyorum.

Coşkulu kalabalığın etkisini hisseden Nolyn, iki şeyden teselli buldu. İlki, Suri'nin onu beyaz bir kurda tanıttığı karlı bir sabah, annesinin uzak ve rüya gibi bir anıydı.

"Bu Minna. Minna, bu Nolyn."

"Isırır mı?" diye sordu Nolyn endişeyle.

"Sadece ona 'o' dersen ısıtır," diye cevapladı

Suri. "Onu okşayabilir miyim?" diye sordu.

"Bu Minna'ya bağlı."

"Güvenli mi?"

Suri başını salladı. "Hiçbir şey güvenli değildir. Yani, değerli hiçbir şey. Minna ya sana izin verir ya da seni yer."

"Hayat risklerle doludur, Nolyn," dedi annesi. "Ama bunun seni engellemesine asla izin vermemelisin. Korkunun seni yaşamaktan alıkoymasına izin veremezsin. Sadece aldığın risklerin tehlikelere değdiğinden emin ol."

Elini uzattı, Minna'nın kafasına çekinerek dokundu ve okşadı.

Ona burnunu sürttü ve o da kulaklarından kulaklarına kadar sırttı.

Nolyn, bu geçici anının neden kendisini daha iyi hissettirdiğini bilmiyordu, ama öyle olmuştu. Yanındaki kadından daha da fazla rahatlık duyuyordu, sanki uçurumun kenarında tutunabileceği son parmak gibi onun elini sıktı. O, hayatındaki tek sabit şeydi. Birlikte, başka bir gerçeklikten o dünyaya terk edilmiş, birbirlerine deli olmadıklarını kanıtlayan eşsiz bir çifttiler.

Kalabalığın içinden geçtiler, onlara dokunmak için uzanan insan denizinde kayboldular, dalgalar arasında boğuldular. Gelecekte, o okyanuslar başka bir nedenle uzanacak, dileklerinin duyulması için dinleyici arayacaklardı.

İkili, sarayın kapısına ve avlunun sığınağına ulaşmayı başardı. Burası o kadar kalabalık olmasa da, yine de iyi

dilekçiler—bunlar daha etkili ve varlıklı kesimdi. Nolyn, başbakanı, imparatorluk hazinedarını, birkaç eyalet valisini, hatta

Ronelle Sikaria'yı, Merredydd valisinin hala yatalak olan oğlunu tanıdı. Nolyn ayrıca, Sephryn ile konuşmak için sabırsızlanan, şaşırtıcı derecede küçük, iyi giyimli bir Belgriclungreian gördü. Onu gördüğüne pek de memnun görünmüyordu.

"Bartholomew için üzgünüm," dedi Sephryn. "Errol..."

Cüce elini kaldırarak onu durdurdu. "Bunu bir düğün hediyesi olarak düşün. Ben sadece tebriklerimi sunmak ve seni gördüğümü söylemek istedim."

"Ne dedin?"

"Belgriclungreian İmparatorluğu, bu yıl ilk kez Kurucular Günü Büyük Sirk Etkinliği'ne bir araba takımıyla katılmayı planlıyordu. Kurucular Günü'nün şafağında, son dakika ayrıntılarını kontrol etmek için West End'deydim, o sırada senin Audrey ile arenaya koştuğunu gördüm. Oraya antrenman yapmaya gittiğini düşündüm. Kendimi tutamadım. Sizi takip ettim, ama sizin kadar uzun bacaklarım olmadığı için size yetişemedim. Yine de, oklarınız uçtuğunda üçüncü kattaki korkulukta duruyordum." Cüce sıırttı. "Siz, Saygıdeğer ve Huzurlu İmparatorluk Ekselansları, alçakgönüllülüğün mucizesisiniz." Bunun üzerine eğilip elini öptü. "Tek kelimeyle, inanılmazsınız."

"O kimdi?" diye sordu Nolyn. "Belgriclungreian büyükelçisi," diye cevapladı kadın. "Muhtemelen bir şey istiyor."

"Sanmıyorum. İsteddiği tek şeyi zaten aldı."

Giriş salonuna vardıklarında, merdivenlerden yukarı, konuta doğru çıkmaya başladılar, ama Sephryn durup aşağıdaki kalabalığı taradı. Yeni evlileri kutluyorlardı.

"Birini mi arıyorsun?" diye sordu Nolyn.

"Babamın burada olmamasına şaşırdım."

"Muhtemelen Teshlorlar onu bir köşeye sıkıştırmışlardır. Amicus onunla konuşmak isteyecektir. Tesh, Brigham ve diğerleri hakkında pek çok sorusu var."

Kalabalığa iyi geceler diyerek el sallayan ve oldukça yorgun hisseden ikili, hayran misafirlerinin arasından sıyrıldılar.

Sarayın konutunda, ilk kez karı koca ve imparator ile imparatoriçe olarak baş başa kalmışlardı.

"Merhaba!" Sephryn, imparatorluk konutunun ilk odası olan geniş taş odada sesinin yankılandığını duyunca seslendi. Garip, alaycı bir gülümseme takındı. "Karşılık veren yerleri severim.

çok... rahat hissettiriyor." Kemerli tavana baktı. "Persephone'nin geceleri koridorlarda dolaştığını duydum. Kayınvalidenin düğün yatağını koruduğunu hayal etmek harika."

"Yan odadaki babamın lahitini de unutmayalım. O da özel bir hava katıyor."

"Oh, orada mı?" Sephryn'in gülümsemesi daha zoraki hale geldi. "Ailenin yanında olmak ne kadar... güzel."

Nolyn, devasa mermer duvarları süsleyen zırh, kılıç ve kalkan standlarını fark etti.
"Pek ev gibi değil, değil mi?"

"Fena değil," dedi.

Nolyn, kedilerin daha az çaba harcayarak tüy yumaklarını kasmalarını görmüştü.
"Burayı sevmiyorsun, değil mi?"

Omuz silkti. "Neden sevmeyeyim ki? Hep kendi..." Duvara asılı bir silahı işaret etti.
"O nedir?"

"Bir ule-da-var. Yaklaşık bir milyar yıl öncesine ait geleneksel bir Fhrey silahı."

"Oh, peki, o zaman tabii ki ihtiyacımız var. Eminim en iyi ailelerin hepsinde vardır, değil mi?"

Nolyn ona kaşlarını çattı. "Özür dilerim."

"Ne için?"

"Seni benim kabusuma zincirlediğim için."

Duvarları ve tavanı izlemeyi bırakıp ona odaklandı. "Güzel bir zincir."

O da gülümsedi. "Yine de burası korkunç bir yer. Kibirle güvensizliği birleştiren böyle olur."

"Belgriclungreian inşaatçılar mı?"

"Hayır, babam."

Parmağını dudaklarına götürdü, başını yana çevirdi ve fısıldadı, "Muhtemelen seni duyuyordur."

Nolyn gülümsedi, ama bunun komik olduğunu fark etti, çünkü rahatsız edici bir düzeyde, bunun doğru olduğunu hissetti. Sephryn'in ilk "*merhaba*"sı dışında, yumuşak, sessiz, iç mekan sesleriyle konuşmuşlardı. Yalnız ya da hoş karşılanmadıklarını hissetmiyorlardı.

"Burada kalmak zorunda değiliz." Sephryn ona şakacı bir gülümseme attı. "Birinin senin artık imparator olduğunu söylediğini duyduğuma eminim. Bu pozisyonun yanında, bilmiyorum, sınırsız güç falan gelmiyor mu?"

Nolyn başındaki tacı çıkardı ve lamba ışığına tuttu. "Huh. Bunun sadece berbat bir parti şapkası olduğunu sanıyordum. Haklısın. Ben imparatorum. Bunun bazı avantajları olmalı, değil mi?" Kapıya bakarak, bir imparatora yakışmayacak kadar kötücül bir sırıtişla kaşlarını kaldırdı. "Buradan çıkmak ister misin?"

"Annenin hayaleti altında aşkımızı tamamlamak çok cazip gelse de, aklında ne var? Yani, pek fazla seçeneğimiz yok çok fazla seçeneğimiz yok. Soğuk taş ve silahlarla süslenmiş bu şenlikli mozoleyi sevmiyorum, ama yerel bir hanın odasını tutabileceğimiz de yok, değil mi?"

"Bu gece hava sıcak. Hawthorn Glen'de bahar ateşböceklerini kovaladığımız günleri hatırlıyor musun?"

"Senin yanında çimlere uzanıp, yaprakların arasından sonsuz yıldızları seyrettiğimizi hatırlıyorum."

"Düşen bir tanesine dilek tuttun mu hiç?"

"Tuttum."

"Bu muydu?" Etraflarındaki taşları işaret etti. Kız gülümsedi. "*Bu muydu.*" Eğilip ona öpücük verdi.

Resmi olarak evlilik hayatlarının ilk öpücüğü olmasa da — evlilik yeminlerinin sonunda birbirlerine düzgün bir öpücük vermişlerdi — bu öpücük farklıydı. Yumuşak, nemli ve sıcak dudakların baskısı, sorunlarını unutturdu ve Nolyn hayatta olduğu için şanslı olduğunu hatırladı. Sephryn onunla birlikteyse, dünyanın hükümdarı olmak o kadar da kötü olmayabilirdi.

"Beni takip et," dedi ona yaramaz bir gülümsemeyle ve elinden tutup onu sürükledi.

Hizmetçi yatakhaneğine girip birkaç gardırop yağmaladılar. Nolyn, başlığını kaldırdığı, gülünç derecede büyük bir tunik çaldı. Sephryn, süslü elbisesini, boyutu önemli olmayan bol beyaz bir palla ile değiştirdi çünkü etrafına sarılmış ve pirinç iğnelerle tutturulmuştu. Ya da belki de giydiği her şeyde güzel görünüyordu.

"Onlara bir not falan bırakalım mı?" diye sordu Sephryn. "Okuma yazma bildiklerini sanmıyorum."

Sephryn omuz silkti. "Sadece hırsızlıkla suçlanmak istemiyorum."

Nolyn güldü, sonra durdu. Onunla birlikte gülmemişti ve yüzünde ciddi bir ifade vardı.

Şaka yapmıyor.

"Yani..." omuzlarını utangaçça kaldırarak, gözlerini indirip başını sallayarak başladı. "Sen dünyanın hükümdarı falan olduğunu biliyorum, ama yine de bu hırsızlık, değil mi?"

Sevgili Mari, bu kadını seviyorum.

"Saray burada çalışanlara kıyafet sağladığından eminim, yani bunlar zaten bizim sayılır."

Bir an düşündü. "Henüz bir saat bile geçmedi, ama şimdiden halkımıza karşı özgürlüklerimizi kullanmaya başladık."

"Açıkçası kimsenin buna kızacağını sanmıyorum, ama geceyi burada geçirmek istersen..."

"Hayır! Tanrılar adına, hayır. Haklısın. Sadece, gücümüzü nasıl kullandığımızın her zaman farkında olmamız gerektiğini, sürekli bilinçli olmamız gerektiğini vurgulamak istedim. Bence ne kadar uzun süre..."

Sopayı ne kadar sıkı tutarsan, sallarken o kadar dikkatli olmalısın.

"Kes şunu," diye gülümseyerek onu azarladı. "Beni ne kadar sevdiğimi hatırlatarak bu berbat günü mahvediyorsun."

"Özür dilerim." O, alaycı bir utançla başını eğerek dikleşti.

"Hadi." Adam kızın elini tutup onu sarayın arka tarafına çıkardı.

Dışarıdaki kutlama devam ediyordu ve muhtemelen sabaha kadar sürecekti. Meydan, renkli giysiler giymiş, gezgin ozanların etrafında dans eden insanlarla doluydu. Nolyn ve Sephryn, bir varilin üzerine yerleştirilmiş tepsiden içkileri dağıtan bir grup erkeğin yanından geçerken, ellerine tahta bardaklar tutuşturuldu. Sanki bu erkekler yüksek rahiplermiş ve kutlamaya katılanların bu bardaklardan almaması günahmış gibi. Yeni evliler, diğerleriyle birlikte şarkı söyleyerek titreşen şarabı yudumlarırken diğerleriyle birlikte şarkı söylediler. Nolyn, birkaç kutlama katılımcısı onlara şüpheyle bakınca başlığını daha da aşağı çekti. Kalabalığın içinde bir boşluk bulduklarında, ikisi daha fazla fıçı yüklü bir dizi arabanın etrafından koşarak şehir sokaklarına kayboldular. Ellerinden fermente titreşen şarap dökülürken, bir maske dükkânına geldiler ve Nolyn durdu.

"Maske lazım!" Nolyn ona sıırtı ve nefes nefese kaldı. Orada olmayan bir çantaya uzandı. "Paramız yok. Ne güzel durum. Vergileri artırmam lazım Vergileri artırmalıyım."

Fark etmezdi. Maske dükkânı kapalıydı.

Nolyn bir yudum titreme içti. İçecek her zamanki gibi tatlıydı. Çocukken, yılda bir kez içilen bu içecek muhteşemdi; yetişkin olarak ise, onu zorlukla içebiliyordu.

"Neredeyiz biz?" diye sordu. "Burası Ebonydale, değil mi? Burada hep yolumu şaşırıyorum." Meydana doğru baktı. Göremiyordu, ama şarkı, kahkaha ve tezahürat sesleri hâlâ onlara ulaşıyordu. "Kötü

Haber şu ki, bir noktada geri dönmemiz gerekiyor. Gerçi

Her zaman başka bir saray inşa edebiliriz." Bunu şaka olarak söyledi ama bunun şaka olmayabileceğini fark etti. "Ne yazık ki, en iyi yer İmparatorluk Meydanı'nın kuzey tarafı olurdu, ama Nyphron'un mezarının inşa edileceği yer orası. Herkes bunun en iyi yer olduğu konusunda hemfikir. İnsanların yıllarca saygılarını sunabilecekleri bir tapınak inşa etmek istiyorlar. Çizimleri görmelisin. Aguanon'un tepesinden daha büyük, devasa bir altın kubbe dikmek istiyorlar. Sanırım hayalimizdeki ev beklemek zorunda kalacak, ama belki şehir dışında bir şey inşa edebiliriz. Ne dersin, Seph? Seph?"

Ağlıyordu.

"Ne oldu? Yaralandın mı?" Onu çekerek götürdüğü eline baktı, çok sert davranmış olabileceğini düşündü.

Kafasını salladı. "Ben iyiyim. Özür dilerim. Sadece..." "Ne?"

"Burası..." Maske dükkânına baktı. "Burası Seymour Destone'un... onun... şey, burası onun kayıt salonundan dönerken hep kaybolduğu köşe."

"Sana Bran'ı hatırlatan adam mı?"

Kafasını salladı. "O sıradan biriydi, sadece yazılı kelimelere inanan ve en çok ihtiyacım olduğunda beni teselli eden nazik bir adamdı. Şimdi öldü ve kimse adını bile bilmiyor." Fincanını masaya koydu ve iki eliyle yüzünü sildi. "Her gece burada kaybolurdu çünkü her zaman dönüşü kaçırdı. Bir keresinde onun için bir bayrak dikmeyi denedim, ama biri onu indirdi. Mezar taşıyla gömülmedi ve şimdi... şimdi Seymour'un sonsuza kadar kaybolmuş kalacağından korkuyorum. Eve dönüş yolunu asla bulamayacağından korkuyorum."

Avuçlarının içine gözyaşlarını akıtmaya başladı.

Nolyn onu kendine çekip başını okşadı. "O kaybolmayacak. İnsanlar onu hatırlayacak. Ben bunun için gerekeni yapacağım."

"Nasıl?"

Nolyn kavşağı inceledi. "Burası büyük bir kavşak. Buraya bir sütun dikteceğim, üç metre yüksekliğinde büyük bir taş, böylece kimse onu gözden kaçırmayacak. Ve o kadar ağır olacak ki kimse onu hareket ettiremeyecek. Adını Destone'un Sütunu koyacağız ve yön okları olacak, böylece arkadaşın sonsuza kadar hangi yöne gideceğini görebilecek." Nolyn sola, sonra sağa baktı. "Hangi yöne işaret etmeli?"

Sephryn, Ishim'in Yolu'nu işaret etti. "Batiya. Eve doğru." "Halloldu say."

"Bu imparatoriçe olayı hoşuma gitmeye başladı. İstedğim her şeyi elde edecek miyim?"

"Seni tanıyorsam... muhtemelen."

Gülümsedi.

Nolyn etrafına bakınarak yönünü bulmaya çalışırken daha fazla ağlama sesi duydu. "Seph, hâlâ..." Ama bu sesi çıkaran karısı değildi. Ses, maske dükkânının yanından geliyordu. İkisi de oraya yaklaştılar ve mağaza ile simyacı dükkânının arasındaki bir boşlukta kıvrılmış bir kız çocuğu buldular. Beş ya da altı yaşından büyük olamazdı.

"Ne oldu?" diye sordu Sephryn. Kız

hiçbir şey söylemedi.

"Ailen nerede?"

Karısının ses tonunda Nolyn'in hissettiği aynı korku vardı. "Öldüler," dedi kız.

"Öldürüldüler."

"Ah, zavallı şey." Sephryn uzanıp kızı kucakladı. "Ne zamandır buradasın?"

Kız omuz silkti. "O yaratıklar geldiğinde, uzun boylu, zayıf bir adam bana şuraya saklanmamı söyledi." Parmakla işaret etti. "Evimiz yok oldu, yandı, ben de burada kaldım. Başka ne yapacağımı bilemedim."

"Doğru yapmışsın. Çok akıllıcaydı. Adın ne?" "Alina Baker."

Sephryn nefesini tuttu ve Nolyn'e gözlerini kocaman açarak baktı. "Ne?" diye sordu yeni imparator.

Sephryn cevap vermedi. Bunun yerine, çocuğa elini uzattı. "Bizimle gelmelisin, Alina. Sana yardım edeceğiz. Bak, tanıman gereken biri var, çok özel biri. Eskiden tanıdığın bir kadın, seni seven ve kaybettiği çocuğunu o kadar uzun süredir arıyor ki, bu onu neredeyse deliye çevirmiş bir anne."

Kız, umutlu ama şaşkın bir ifadeyle elini tuttu.

Nolyn'e dönerek, Sephryn o kadar yumuşak bir sesle konuştu ki, Nolyn neredeyse duymadı. "Malcolm yine yaptı."

"Neyi yaptı?"

"Bir mucize."

"Anlamıyorum. Neler oluyor?"

Ona gülümsedi. "Ekmeği bulduk—Arvis'in kaybettiği somunu."

SONSÖZ

Merhaba millet, ben Robin. Michael'ın eşi ve "yardımcı arısı"yım. Muhtemelen beni veya ne yaptığımı bilmiyorsunuz, ama kendimi iki ana rolün sahibi olarak görüyorum. İlk olarak, Michael'ın yükünü hafifletmek ve daha fazla hikaye yazabilmemiz için buradayım. Bu amaçla, Kickstarter'ları yönetiyor, beta ve gama okuyucu programlarını organize ediyor ve yürütüyorum, ayrıca... şey... herkesle koordinasyon sağlıyorum: ajanlar, editörler, matbaacılar, anlatıcılar, tasarımcılar ve dağıtım ortakları. İkincisi, Michael'ın alfa okuyucusuyum, yani kitabı herkesten önce okuyabiliyorum — yazarla evli olmanın avantajlarından biri! Umarım, erken geri bildirimlerim ve yaratım süreci boyunca sağladığım düzenleme desteği ile hikayeyi daha iyi hale getirmişimdir.

Diğer sonsözlerimi okumuş olanlar, bu bölümde kitabın en sevdiğim (ve bazen sevmediğim) kısımlarını "ifşa" ettiğimi bilirler, o yüzden hadi başlayalım.

Michael, yeni yazarlara sık sık kitap yazmanın uçak uçurmaya benzediğini öğretir. Bununla demek istediğim, en kritik anların kalkış ve iniş olduğu. Ben de tamamen aynı fikirdeyim ve bence bu konuda çok haklı. Yeni bir seriye başlamak kolay değildir. Anlatacak çok şey vardır ve bunu verimli bir şekilde yapmak istersiniz ama aynı zamanda eğlenceli olmasını istiyorsunuz. Benim için, Nolyn ile en başından itibaren bir bağ hissettim. Ama açılışın en iyi kısmı, Jerel ve Amicus arasındaki sözsüz iletişimi izlemektir. Bu, onların benim bilmediğim şeyleri ne zaman öğreneceğimi heyecanla beklememe neden oldu.

Oh, ve devam etmeden önce, Michael'ın hikayeyi ustaca anlatışından ne kadar keyif aldığımı belirtmek isterim. Evet, canım, ustaca dedim, ama sakın kibirlenme. Bahsettiğim şey, kitabın başında

(a) Audrey, (b) Ferrol Yasasını çiğnersen ruhunu kaybetmen ve (c) ölümlerin Phyre'ye ulaşmasının ne kadar önemli olduğu. Kitabı tekrar okuyana kadar bu şeylerin nasıl bir döngü oluşturduğunu fark etmemiştim. Sana şapka çıkarıyorum sevgili kocam. Seni o zaman kapmakla akıllılık ettiğimi biliyordum.

Tamam, diğer beğendiklerim. Arvis Dyer'ın zihninde olduğumuz her sahneyi çok sevdim. Karışık zihninin düşünme şekli, Ölüm onu ziyaret ettiğinde gösterdiği cesaret ve Nurgya'yı kurtarmak için kanalizasyondaki düşmanları savuşturma cesareti en sevdiğim kısımlardı. Lütfen bana bir iyilik yap, geri dön ve

Onuncu bölümün ilk iki paragrafını tekrar okuyun. Sahnenin başlangıcı çok güzel ve yürek burkan.

Benim en sevdiğim bir diğer yönü ise Yedinci Sik-Aux'un askerlerinin dostluğu idi. Jerel'in Nolyn'e olan sınırsız bağlılığı, Amicus'un yeni komutanına karşı başlangıçta şüpheli yaklaşımı ve daha sonra karşılıklı saygıya dönüşmesi, hatta Smirch'in komik tavırları bile, bu kardeşler grubuna geri döndüğümüzde bu kardeşler grubuna geri döndüğümüz sahneleri sabırsızlıkla beklememi sağladı.

Ve sonra sürprizler geldi! Dürüst olmak gerekirse, Malcolm'u görmeyi beklemiyordum. Ve fırıncıların olduğu sahnedeki tüm ipuçlarını tamamen kaçırdım. Aslında, Mawyndulë ilk kez Seymour'un adının açık olduğunu söylediğinde ben de kandırıldım. Kendi kendime, "*Neden bu kadar uygun olan bu keşişten şüphelenmedim?*" diye düşündüm. Ve sonra Malcolm, Sephryn'e yay ipini düşürdüğünde yanıldığım ortaya çıktı.

Garip gelebilir, ama bu kitabın en sevdiğim yanlarından biri, işlerin Malcolm'un planladığı gibi gitmemesi. Eski televizyon dizisinin *büyük bir hayranıyım*. Bu dizide Sam Becket, "bir zamanlar yanlış giden şeyleri düzeltmeye çalışıyor" ve bu, Malcolm'u özetleyen bir tanım. Her şey her şey onun için yolunda gitseydi, bu dizi bu kadar ilginç olmazdı. Ancak Michael, bu kitapta Malcolm'un bile tökezleyip düşebileceğini göstererek oyununu bir üst seviyeye taşıdı. Ve kocam, Sephryn'e Malcolm'un hatalarının bedelini ödeterek kalbimi kırdı. fiyatını ödettiler kalbimi kırdı.

Bu arada, beta okuyucularla yaptığım görüşmelerden, Sephryn'in kaderinin bazıları için hayal kırıklığı olduğunu biliyorum. Ama benim farklı bir bakış açım var. Öncelikle, onun, Nolyn'in ve Nurgya'nın birlikte yüzlerce mutlu yıl geçireceklerini düşünüyorum. Ayrıca, Sephryn benim gibi, çabalayacak hedeflerimiz olduğunda ve çabalarımızın olumlu sonuçlar verdiğinde en mutlu olduğumuzu düşünüyor. Onun yeni imparatoriçe rolünde bunun için büyük bir potansiyel görüyorum, bu da bana umut veriyor. Ama Michael'ın "sonsuz kadar mutlu" türünde bir adam olduğunu da biliyorum ve eminim ki onun da bazı numaraları vardır. Ve hayır, bu benim özel olarak bildiğim şeyler yüzünden . Sadece kırk iki yıl sonra Michael'ın nasıl düşündüğünü biliyorum ve ikimiz de özünde romantik insanlarız. Ama bu konuda yanılıyor olsam bile, Michael'ın başka bir kitabı bana şunu öğretti: insanlar

Ferrol'un kanununu çiğneyenler, Phyre'da değil de Elan'da bulmak anlamına gelse bile, amaç ve tatminle dolu mutlu bir yaşam sürebilirler.

Sephryn konusuna gelmişken, onu övmediğim için onu sevmediğim anlamına gelmediğini belirtmeliyim. onu övmediğim için onu sevmediğim anlamına gelmez.

Aksine, onu oldukça sevdim. Ama daha önce de belirttiğim gibi, biz birbirimize çok benziyoruz, bu yüzden onun hakkında çok fazla şey söylemek benim için garip olur.

Şimdi tek şikayetim: Moya. *Age of Myth*'te onunla ilk tanıştığımda pek etkilenmemiştim. Bana göre o, daha önce gördüğüm "küstah ağzı olan güzel bir kız"dı. Birçok yönden onu önemsiz bir karakter olarak görüyordum. Ama sonra *Age of Swords* çıktı ve Michael tüm bakış açımı değiştirdi (bunu birçok kez yaptığı için şaşırmamam gerekirdi). Her neyse, belirli bir sahneden sonra, o benim en sevdiğim karakterlerden biri haline geldi. Moya'ya olan sevgimden dolayı, onun ve Sephryn'in yakın olmasını istedim. Birçok yönden öyleler, ama benim istediğim şekilde değil. Michael'ın bu kitapta sevgili Moya'yı tasvir etme şeklini beğenmedim ve gördüğümüz şey "Sephryn'in gözünden Moya" olsa da, yeni okuyucuların yanlış bir izlenim edinmemesini umuyorum. Hikaye açısından, Michael'ın neden bu seçimleri yaptığını anlıyorum, ama yine de onu bazı değişiklikler yapmaya ikna edebilmeyi dilerdim.

Bu özel durumda kitabı etkileyemedim, ancak geri bildirimlerimin değişikliklere yol açtığı yerler de var. Son söz yazmanın en güzel yanlarından biri, yaratıcı sürecin perde arkasını

Bu yüzden şimdi bunlardan birini paylaşmak istiyorum. Orijinal versiyonda, Trilos, ilk sayfadan itibaren Seymour'un bedenindeydi. Bunu keşfettiğimde, keşiş hakkındaki ilk izlenimlerim "lekelendi". Samimi ve samimi bir kişi olarak gördüğüm kişi, aldatıcı ve manipülatif bir aptal çıktı ve bu benim hoşuma gitmedi. Uzun tartışmalardan sonra Michael, benim sevdiğim keşişi alabileceğimi ve Trilos'un "bir noktada" kontrolü ele geçireceğini kabul etti, ancak geçiş zamanını belirsiz ve açıklanmamış bıraktı. Bir okuyucu savunucusu olarak, bazılarının kendilerini bir tuzağın kurbanı gibi hissedeceklerini düşündüm, bu yüzden Michael sonunda Trilos'un devreye girdiğini gördüğümüz sahneyi ekledi.

Bu, yaratım sürecinde alınan binlerce karardan sadece birini örneklemektedir. Sonuçta, bir kitabı ne kadar beğeneceğiniz, yazarın seçimlerine ne kadar sık katıldığınızla ilgilidir ve umarım Nolyn'in durumunda, çoğu zaman katıldığınızı umuyorum.

Zamanım doldu. 2022 yazında Farilane'nin yayınlanması için Elan'a geri döneceğinizi içtenlikle umuyorum. Bu, Michael'ın en sevdiği kitaplardan biri ve bunun birçok geçerli nedeni var. Şimdilik, sürekli olarak verdiğiniz harika destek için teşekkür ederek veda ediyorum. Michael ve ben, size elimizden gelen en iyi hikayeleri sunmak için çalışmaya devam edeceğiz.

Robin Sullivan
20 Nisan 2021

KICKSTARTER DESTEKÇİLERİ

Sanatın destekçileri olarak Kickstarter projemiz aracılığıyla ön sipariş vererek bu kitabın ciltli baskılarının yayınlanmasını mümkün kılan aşağıdaki kişilere (ve kamuoyunda isimlerinin açıklanmamasını tercih edenlere) sonsuz teşekkürlerimizi sunarız.

— A —

Donna A. • Eric A. • Katrina & Hunter A. • MC Abajian • Asher "Smasher" Abbott • Paxton Hoang Abbott • Kyla Abbuhl • Chuck Abdella • Sara Abis • Abou C.Z. • Anna "Claire Christine" Abraham • B. Abrams • Therese Abrams • Abraxas • Iris Achmon-Klein • Josh Acocella • Mitchell Acton • Adam, Lini & Haku • Andrew J. Adams • Colin Adams • Emily "Missy Boo" Adams • Frederick Adams • Jennifer Lee Adams • Josh Adams • Rob Adams • Sam Adams • Scott Adams & Randy Furr • Laura L. Adelaide • Michael & Heather Adelson • Adib • Anna Adler • Daniel Adler • Julie Adley • Scott Adley • Lee A. Adolfson • Svetoslav Agafonkin • Mark Agnello • Joseph W. Aguiar • Paulo J. Aguiar • Kawika Aguilar • Eddy & Rebecca Aguirre • Matthew Brian Aguirre • Dani & Kelly Ahern • Jeff Ahlstedt • James & Diana Aiken • Noah Kate Aikens • Ashley Akers • Khaldoun Al-Qaysi • Alfonso Albarran • Dan Alber • Andrew Alderman • Michael Alerich • Alex • Scott A. Alexander • Heather Aley • Kristel Alger • Rehman Ali • AliiKatt • Alis & Dave • Harrison Alldred • Cody L. Allen • Julie Marie Allen • Kurt Allen • Shawn Allen • Stuart Allen & Lorri Stone • Jacob T. Allenstein • Mark Ivan Mandap Almariego • Thomas Almores • Sami Almudaris • Salim Alowais • Brett Alstad • Emmie Alston • Jesselyn Alvarez • Barrak Alwazzan • Alwin • Amber & Charles • Ameneni • Oğlum Ben Ames-Robinson'a sevgilerimle • Shreyas Amrutkar • Jan Anderegg • Brian Anderson • Carol Beth Anderson • Colin A. Anderson • David M. Anderson • Julie Anderson • Kris Anderson • Nathan Alan Anderson • Scott Anderson • Sean Anderson • Thomas Alan Anderson • Troy Anderson • William Anderson • Elin Anne Anderssen için, büyükannesi gibi bu kitapları sevmesini diliyoruz • David & Braden Andre •

Andrea • Andrea, Jacob, Zack, Josh & Noah • Becky Andreasen • Cindy Andresen • Dan Andrews • Dennis Andrews • Jerome P. Anello • Jacek Aninowski • Catrina Ankarlo • Shu Ann • Abigail Annand • Anon • Summer Applebaum • Paul Aquino • Rodrigo Aranda • Ricardo Araujo • Devon Archer • Joaquin Antonio I. Arcilla • David Arcuri • Caitlyn Arizmendi • M.H. Armour • Alec & Caressa Armstrong • CCM Armstrong • Armstrong Ailesi • Jonathan Armstrong • Matt Armstrong • Wesley Armstrong • Larea Arnett • Jordan Arnold • Malc Arnold • Mona Arora • Andrew Arrow • Ivan P. Tamayo Arteaga • Ashbay Ailesi • Quint Ashburn • Dyrk Ashton • Debra Astin • Astridd • Chad Atchison • Dagny Athena • Atkinson Ailesi • KennyMac Attack • Jocelyn Au-Yeung • Brent Auble • Jon Auerbach • Marco Auger • Devan Ausiello • Ava, Bina & Josh • Matt Avella • Marcus William Avery • Keoni & Lindsay Avilla • Axels • Megan & RJ Ayres • Arya Azarshahy • Ailem, Rachel, Molly, Talyn & Abby Azzinaro için

— B —

Brian B. • Dan B. • Dina B. • Eivind B. • Elise B. • Justin B. • Kurtis B. • Marius B. • Richard B. • Rob & Jill B. • Michael Babb • Kerri Babbitt • Nathan Bacon • Tracy Bacon • Robert Baeten • Chris Bailey • Kelvin Bailey • Keri & Patrick Bailey • Koda Bear & Wolf Bailey • Michael Bailey • Chris Baima • Cameron & Isaac Baird • Jeffrey Baker • Anand Bakshi • Mrinal Singh Balaji • Linda Balder • Meghan Ball • Nick Ballway • Baloo, Scout, & K • Nic Baltas • Gemma Banks • Preston Bannard • Callum Barber • Joshua Barber • Heather Barcomb • Yasmine Barghouty • Logan Barker • Caleb Barley • Aaron & John Barlow • Maria Barna • Bryan M. Barnard • Kathryn “Kat” Barnard • Barndoor1954 • Dan Barnes • Robert Barnes • Laurel Barnet • David Barnett • Allen Barnhill • Josh Barratt • Ger Barrett • Joel Barrett • Maura Barrett • Nolan Barrett • John W. Barron • C. L. Bartley • Lara Barton • Michael Jonathan Basaldella • Priscilla Basilio • Dave Bass • Wes Batcheller • Dotsy & Barrett Bates • Matt & Diana Batten • Berta Batzig • Marc Baudry • Jörg Baumann • Stefan Baumgaertner • Emerson Bayuk • Emerson Flynn Bayuk • Victor Delray Beach • David Bean • Matt Bean • Tyke Beard • Abby Beasley • John Beatty • Nicki Beaudry • Nate “The Kaiser” Beck • Brian Becker • Christian, Niquela, Felix ve Keira Becker • Nicole A. Becker • Anne Beckmann • Danielle Bednar • Cheryl Beebe-Skynar • Yosif Behar • Lambert Behnke • Dana Belden • Douglas Bell • Jessica Bell • K. Bell • Matthew Bell •

Julio Benavides • Emily Benger • Michelle Beninati • Benji & Ragnar • Henry Benn • Nolan Bennett • Timothy J. Bennett • Erin Benson • Walter Benson • Chrisie Bentley • Pattanan C. Benz • Dirk Berger • Larry & Laurie Berger • Justine Bergman • Clif & Nicole Bergmann • Sara Bergstresser • Jon Berlinski • Mary Catherine Bernadette • Sharla Bernard • Ben Berndt • Adam T. Berns • William & Sydney Berroteran • Alexis Briel Berry • Dustin Berry • Meredith Bertschin • Nathaniel Besenski • Peter Bess • Nathan V. Best • Pete Best • Oliver Beuchat • Blake, Kari, & Royce Beyer • Rhett W. Beyer • Nelson Bezanson • Ype Bezema • Rati & Aru Bhargava • Anna Bianchi • Sam Bibby • Nate Bibens • Sara Bickersmith • Lucas & Erin Bider • Christian Billen • Lucy & Remy Billings • Chris Bilodeau • Bailey Bilt-Kravitz • Jan K. Birch • Sarah Birchard • Abby & Liam Birkheimer • Javier Birriel • Jodi Bishop • Raymond & Danielle Bissonnette • Bitterman Ailesi • Jessica Björklund • Kari L. Bjorklund • Samuel Robin Blackwell • Howard Blakeslee • Blesnikins Ailesi • Jeff Blicke • Aaron Block • Karin & Dietmar Bloech • Nick Bloss • Paxton, Tatum & Deacon Blount • Jeff Blucher • Owen & Madeline Blumenthal • Tylor Blythe • Bmeist • David Bobbitt • Billie Bock • Nathan Boeckman • David J. Boeding • Tom Bohac • Madeline Carol Bohne'nin sevgi dolu anısına • Nadiia Boiko • Nicholas R. Boileau • Mircea Boistean • Steve Bolahan • István Boldog-Bernád • Annem Lynne Bolduc için • Matthew Boley • Amy Bolla • Lucas Bombardier • N. Bonnema • Nicole Bonney • Stephen Bonney • John H. Bookwalter Jr. • Boone The Lion Hound • Jasen Boothe • The Boreham Family • Rikke Borgaard • Halli Borgfjord • Alexander Joseph Borns • Andy Boshier • Brian Bosman & Kate Rausch • Becky Bosshart • Arielle & Cameron Botta • Kris Boulton • Andy Bowden • Chad Bowden • David Bowden • Jason Bowden • Corey Bowman • Kayleigh Bowman • Matt “Doc” Bowman • Adara E. Bowser • Boxley Takımı • Justin Boyd • McKayla Boyd • Rick & Carol Boyd, Emekli Petrol Sahası Çöpçüleri • Timothy “Doc” Boyd • Michael Boye • Kevin Boyer • Fiona Boyle • Iain Brabant • Braderjeff • Angela Bradley • David Joseph Brady • Orin R. Brady • Amanda D. Bragg • Keir Bramman • John F. Brandenburg II • Ariane Brandt • Tom Branham • Brad Branstetter • brant • Brass Ailesi • Lauren Bratt • Amy Braun • Kendim için, Bree • Milou Breedveld • Ethan & Ben Breese • Ernst Brehm • Thomas Breitreutz • Rachel Brekke, benimle evlenir misin? Sevgiler, Eric • John A. Brennan • Steve Brenneman • Carmen Brenner • Thad Brenum • Chandler Brett • Thomas & Joanne Brewster • Brian & Bonnie • Hannah Bridge • Kyle Bridges • Sarah Bridges • Robbie Bridgewater • Scott Brim • S. Bringhurst • Svemir Brkic • Julien Brochet • Brock • Destinee Brock • Kelly D. Brogdon •

Frank Broussard • Rachel Brousseau, MA • Gerry & Peggy Brower • Amanda Brown • Curtis Brown • Forrest “f00bro” Brown • Ian Brown • Babam Josef Brown için. Sevgiler, Smidget • Michael Brown • Michael J. Brown • Miranda J. Brown • Sarah M. Brown • Steven M. Brown • Brandon Browning • Doug Browning • Jana Broz • Bruce • Jaysen P. Bruno & Kenny A. Brill • Bryan, Carrie, Anneke & Leo • Michael Bryant • Joanna Brzeska • Ryan Buchanan • Michael Buckley • Danielius Buckus • Buddah & Jellybean • Bugge Ailesi • Tom & Tara Buhler • BunBun • Jerryn & Brittany Bunnell • S.

Burch • Elwood Burgess • Joe & Marion Burke • Robert E. Burke • Jamie & Zeb Burks • William Burn • Syllas Burnett • Jennifer Burns • Benjamin Burroughs • Troy Burton • Jenny Busby • S. Busby • Janek Busch • Jeremy Busey • Nathan J. Bussey • Sabine Bussmann • Dina Butler, masal sever • Janet Butler • Megan Butler • Nicholas Buttram • Robert Buurman • Nathan Byrd • Nicole Bywater

— C —

Christobel C. • Erin C. • Jashana C. • Joe C. • Larry C. • Marnilo C. • Ryan C. • Justin C’ de Baca • Alec Cabrera • Cacciamani Ailesi • Cadius & Ramora • Anthony & Lizz Caggiano • Krishna Caitanya & Gourangi Gagda • Linda Rae Calamaio'nun sevgi dolu anısına • Hilary Caldwell • Jeremy “Guns” Caldwell • Joshua Callahan • Tatiana Calliham • Clay Calvert • Jason Calvert • Joe Camacho • Ross Cameron • Allan Camoirano Jr. • Dustin Campbell • Lance Campbell • Rob Campbell • Clinton Canady IV • Kevin Candiloro • Candy & Justin • Maximiliaan Canik • Clay Cannon • Sean Cannon • Bryan Cantor • Michael Cantrell • Terri A. Cantrell • Captwetbeard • Eric Caraboolad • Brandon Carangi • Evett Cardwell • Alfredo R. Carella • Greg Carey • Carolyn J. Carideo • Tori Carlini • Stephanie Carlson • Dane Caro • Allison Marie Caron • Jodi Carpenter • Ines Carradice • Craig Carrigan • Alexis A. Carroll • Brandon Carter • Carolyn Carter • Troy Carter • Pedro Carvajal • Peter Casale • Tricia Cascio • CJ Case • Casey, Catherine ve Orrin • Andrew Casher • Kevin Cassidy • Tony “Fire Maestro” Cassidy • Benedict C. Cassie • Fabian Castrillon • Eddie Castro • Victor Cata • Nick Catalano • Terry Catucci • Tammie Causey • JD Cavazos • Tim “Starmarc” Caves • Jacob Cederwall • CelesteGB • David Lars Chamberlain • Wes Chamness • Jaime Chan • Kevin Chan • TS Chan • David Chanda • Paul & Shirley Chandler • Rawee Chanphakdee • Bernardo Chapar • Maya Hainze Chapman, D.V.M. •

Taikeya Chapman • Julia Charlow & Martin Forbes • Justin Chasteen • Anthony Chatfield • Mike Chaussee • Jesse Chavez • Brian Cheek • Brent Chelewski • ChengCheng • Xenia Cheung • Richard Chiang • Kristopher Childress • Noel Chin • Leigh Chittum • Tim, Jess, Luke & Naomi Chitwood • J. K. Choi • Dominic Chong • Joseph S. Chong • Chopper • Chowlin • Chris & Hema • Cynthia Christensen • Nat Christenson • Mikaela Christiansson • Mia Christin • Derek Christman • Olivia Christopher • Christy, Jollin ve Abby • Danielle Chritchley • Beryl Chueh • Shanna Chugg • Lina Lulu Chung • Jim Cicchillo • Adrian Cinca • En sevdiğim 2 okuyucum, Claire & Paige • David Clark • Jenelle Clark • Rochelle Lee Clark • Quentin Clauwaert • David Clayton • Adam Clemens • Joanna Cowles Cleveland • Joshua Cleveland • Mike Clougherty • CMT • Kevin Co • Peter Coates • Steve Cobb • Lisa Cockrell • Samuel Coe • Todd “El Todd” Coffey • Ben Cohen • Ryan Colbeth • Colburn Ailesi Riyria hayranları: Tasha, Jason, Elo ve Molly • Mathew Colburn • Ab Colby • Jenny Colby • Antonino R. Cole • Melissa Cole • Ryan Cole • Loren L. Coleman • B. Collie • Adrian Collins • Bruce “Hoss” Collins • Josiah Collins • Justin Collins • Kevin & Alex Collins • Collin Coltman • Jordan Gwynn Colton • Todd M. Colucci • Willow Colvin • John G. Comas • CompuChip • NJ'den Michael & Robin Conley Ailesi • Samantha Conley • Jim & Michelle Connor • Brandon Connors • Christopher Conrad • Elise Cook • Lauren Cook • Ed Cooke • Richard Cooke • Maynard James Coonan • Christine A. Cooney • Michelle N. Cooper • Anke Corbeil • Sarah Corbeil • Ashley Corbeille • Oğlum Harrison P. Corey için • Amy Cormier • Arletta Kelley Cortright • Kelley Cortright • Clint Corvello • Rin Corvetti-French • Corvin Ailesi • Sarah Cosco • Anthony Cossio • Tyson Y. Cote • Larry Couch • Harika üvey çocuklarım Jade ve Tommy Coulton için, sevgilerle, babanız • Damon J. Courtney • Stephanie Couturier • Alyssa Covino • Carley Cowart • Andrew Cowell • Allie & Jonathan Cowles • Brian Cox • David N. Cox • Eric Cox • Cox-Mellnik Ailesi • Travis Coy • Jacob Crabb • Brian Crabtree • Greg Crain • Craiu Remus Armand • Jeffrey R. Crane • Jeremy Crane • Clayton Cravath • Stephen B. Crawford • Wendy Crayford • Chris Creech • Preston Creed • Rod Cressey • Hwang Crew • Nathan B. Crocker • Jens Cromheecke • Kevin Cronic • Michelle D. Crosby • PL Cross • Tim Cross • Trevor & Justina Crow • David Crumbley • Aaron “Crumpy” Crump • Cygnus Crux • Mark Cummings • Michael Cummings • Cunningham Ailesi • Elijha Curcie • Sam Curran • Denise Currie • Cole Currier • Chris Curry • Glenn Curry • Thomas J. Curtis • Lesley Curvers • Mary Cusick • John Cutright • Büyük Kiros

— D —

Brett D. • Dave D. • Dominik D. • Garren D. • Helene D. • Lauren D. • Leolani D. • Mikey D. • Nate D. • Todd D. • Sapphire D'Chalons • Giuseppe D'Aristotile • Brian Dabbs • Daefea • Blaž Dakskobler • Dani Daly • Elizabeth Daly • Leon Daly • Joel & Dianna Damir • Niels Damman • David Dangelico • Dani & Shannon • D. Daniels • Danilo & Trine • Theodor "Bigbogie" Danisch • Patricio Danos • Dansie Ailesi • Larry Darrell • Charles Daugherty • Sebastian Daugherty • Graham Dauncey • Elizabeth Dauphinais • Chris Dauser • Russell Davey • Colton M. Davis • D. Lynette Davis • Joanna Davis • Julie Davis • Leslie Davis • Lori Davis • Michael Davis • Rocky Davis • Davis Takımı • Terry Davis • Gwendolene Day • Dayley Ailesi • Dazzle • DC • Marcel de Jong • Eric de L. • Gerber de Lange • Jeffrey de Lange • Bernardo De Los Santos • Elodie de Peretti • Wendy de Peuter • Dénes Deák • Alex Dean • Annetta Dean • J.C. Dean • Richard & Amelia Dean • Tania Deb • Shawna "JT" Dees • Isak DeFay • Jean Dejace • Alan DeKok • Roger Delacerda • Michael Delaney • Marci DeLeon • Brian C. Dell • Mark W. Dell'Orfano • Scott Dell'Osso • Terry Dellino • Taylor Delp • Sheldon & Brittani Dement • Oğlum Nikolaus Demme için • Kardeşim Jonathan DeMott'un sevgi dolu anısına • Diane S. & PJ Dempsey • Justin Denbow • Stephen Denney • Ollie Denning • Paul Dennison • Harry Denton • Ryan Depuy • James M. Derieg • Spencer Derrick • Deryk, Crystal, Sabryn, Seymoure & Rolo • Screwball Designs • RaeAnn & Raymond Desmarais • Thomas J. Devens • Peter Devine & Gina Jiang • Robert P. DeVoll • Ginger DeWitte • Chris Dhanaraj • Joel & babam Frank Di Piazza, ki o çok özlendi. • Nick Diakos • Alison A. Diamond • Mark Diamond • Patricia Diani • Matthew Diaz • Paul Diaz • Andrew R. Dickie • Roman DiCostanzo • Kalin Didur • Zachary Didur • Paul die Ratte • Christina Diederichs • Bryan Dill • Bret Dillingham • Crystal Dinh • Dino & Morgan • Betsy Dion • DirtySprout • Lewis Dix • Dmsaelee • Zathras do Urden • Drew Doak • Doan Ailesi: Randy, Marla, Colin & Evan • K.L. Dobbs • A. Dobosz • Aileen M. Dodge • Christopher Kenneth Doelker • Dogpoop • Andon Brennan Dohring • Caroline Dollinger • Miguel Domingo • Domurat Ailesi • Penny Donaghey • Donakowski Ailesi • Patrick Doncouse • Donna • Máire Donohue • Micheal Donohue • S. C. Dorcheus • Rick Dotson • Shannon Douglas • Jacob Doukas • Oscar Dovalo • Michael Dowds • Anısına

Cash Downes • Thomas Doyle • Lukas Drathschmidt • E.L. Drayton • TJ Driver • Drona & Baral Ailesi • Tara Drost • DT • Amelia F. Dudley • Maleh Duenas • Colm Duffy • Michael Duffy • Lisa M. Dugan • Lauren Duggar • Will Duke • Andrew Dulany • Michelle P. Dunaway • Christyn Dundorf • Russell Dunk • Dunlap Ailesi • Benjamin J. Dunn • David Dunn • Gerry Dupuis • Maggy Dürrhauer • Tyler Dustin • Vince Dutra • Collin Dutrow • Herman Duyker • Lana Dvorkin

— E, F —

EAG • Bryan Easton • Joanne Easton • Dain Eaton • Mary & Suzan Eaton • Brandy Eckman • Ed the Water Bottle • Steven Ede • The Edge Family • David Edmonds • Paul T. Edmunds • Colby Edrington • Alexander & Evelyn Edwards için, okumaya devam edin! • Julisa Edwards • Suzanne Egan • Liz & JD Egbert • Ege Ailesi • Nathan Eggleston • Mark Egner • Martin Eichman • Evan Eisenberg • Kjetil Vinjerui Ekre • Evan Elder • Alyssa Elery • Eli • Elijah, Moriah ve Miriam • Lindsey Ellertson • Ian Elliott • Joshua Elliott • Larry Elliott • Malana Ellis • Jevon Ellsworth • Bryan Elstad • Max Elwell • EM • Nelson Embrey III • Christian Emden • Michael Emerson • Brian Emery • Emil • Emmalee & Joshua • Andrew Enano • Travis Enfield • Autumn Engdahl • Angie Engelbert • Alex Engelhardt • Nicole Engstrom • Arista Rey Enix • Jocelyn & Andrew Enright için • Amanda Epp • Alvaro Erickson • Pierce A. Erickson • Gabe Erwin • Jill S. Erwin • Jackie Eskeberg • Joel Espina • Derek Espinoza • Esjej • Hugo Essink • Joseph & Jenn Estep • Eric Estrada • Etel • Joseph Etherton • Marilyn Etherton • Jason'ın anısına • Andrew Eubank • Liam Eubank • Miles & Ashley Eubanks • Stephen Eubanski • Paula Evans • Nicolette Eve • Evelyn • Joshua Ewer • Morgan B. Ewers • Richard Eyres • Anja F. • Maja F. • Brian L. Fabbi • Irene Fabig • Rod Fage • Victoria Fair • Shawn R. Fairweather • Anne Falbowski • Rob Falla, koltuk maceracısı • Michael Falvey • Sophie Falvey • FanFiAddict • Anthony Farana • Ethan Faris • Mikayla Farley • Mitchell Farrell • Sonja & Daniel Farris • Emma Faubion • Mathue Faulkner • Christopher M. Fay • Presley Faykus & Elle Woodruff • Peter Fazekas • Michael Fazio • Jeremy Feath • Helen Febrie • Chuck Fecteau • Curtis Feder • Merik Fell ve Ailesi • Phyllis J. Fellous • S. Felske • Angela Femrite • Natalie Fennell • Sam Fenner • Bruce Fenton • Chris Fenton • Brian R. Ferguson • Daniel G. Ferguson • Shani Ferguson • Paula Fernández • Meredith Ferneyhough • Joel

Ferrando • Rui Ferreira • Allison Fettes • Tomáš, Damien & Harvey Fiala • Kevin Fiedler • Patricia Field • Jason Figueroa • Michelle Findlay-Olynyk • Alfons Finkers • Finn Ailesi • Ryleigh, Katie & Liam Finn • Finnegan Ailesi • Matthew Finucane • Fireball • Dan Firth • Eric Fischer • G. Fisher • John Fisher • Leonard Fisher • Brooke Fishman • FitzJuno • Cam, Des & Nolan Flagg • Tom Flaherty • Courtney Flamm • Vince Flaxfield • John Flemings • Cassiopeia Fletcher • Chris Floden • Manuel “Sovereign” Flores • Leniel Isaac Flores-Neris • Floris, Olaf & Oscar • Ann Flumerfelt • Holly J. Flumerfelt • Joey & Danny Flynn • Shawn A. Focht • Sylvia L. Foil • Joshua Foltz • Gordon & Liza Forbes • Donald J. Force II • David Forcey • Alyssa Ford • Carissa Ford • Mark & Michelle Ford • Will Ford • Callum James Forrest • Daniel Forrestel • Forry • Jonas Forshell • Monica Elida Forssell • Don Forster • Hannah Forsyth • Jason Forsyth • Darryl Fortunato • SP Fossum Ailesi • Quentin Foster • Scottie Foster • Josefina Fouarge • Gregory Fougere • Jeanine Fournier • Jeff Fowler • Joshua Fowler • Cathy Fox • Jessica Fox • RT Francisco ve Ailesi • Elizabeth Francois • Mason Frandsen • Eşim Hannah Frank için • Dennis Franks • Jeff Frederick • Scott Frederick • Barbie Freeman • Spencer Freeman • Ryan Freng • Jess Freund • Samuel & Brad Frick • Åsa Frid • L. Friedli • Phil Fritzsche • Julien Froment • Miguela Fry • Sabina Fuchs • Nate Fuenning • Fuentez & Nessa • Herman Fuhler'in sevgi dolu anısına • Beni Elan'a getiren Kate Fuhr için • Daniel J. Fullem • Melissa Fuller & Will Prier • Daisy Fung'a, tanıdığım en iyi eşim/annem/doktorum • Megan Funk • Yurii “Saodhar” Furtat • Virginia'daki Fuster Ailesi • Arthur Fyles

— G —

Frodo G. • Gemma G. • Grant Gabbert • Brian Gacki • JK Gagnon, PhD • Robert Gaissmaier • Kenzie & Cailyn Gaither • Matthew Galbraith • Sevgili Gale'im için • Yann Gallice • Galligan Ailesi • Violet Gallimore • Liz Gallo • Blake N. Gama • Joshua Gambill • Rumen Ganev • Elora Garbutt • Kathryn Garciga • Adam L. Gardin • Daniel Garding • Amanda R. Gardner • Kelly Gardner • Kelly & Mikel Gardner • Kat Garibaldi • Regina Garowen • Dylan Garvis • Cedric Gasser • Stefano Gatti • Brian Gaudet • Cody Gaudet • Bryn Gautier • Sarah Gaxiola • Kristen Gaydos • Bryan Geddes • Mitchel Geer • Jan Clemens Gehrke • Snævar Geirsson • Renée Gendron, yazar • James & Holly Gentry • Tamara Gentry & Cody Todd • Ashley George • Ben

George • Adam Gerard • Will Gerboth • Thomas Gerulus • Sheri L. Gestring • Courtney
 Getty • GG • Chand Svare Ghei • Tashkent Ghosh • Hennie Giani • Ashley Gibson • Lindy
 Giese • Andrew Gilbert • Terra Gilbert • Jennifer Gilbertson • Ginger Gilbreath • Paul Gile
 • Greg Giles • Ryan Gilgallon • Cody Gillespie • Stuart Gillespie • Michael Gines •
 Stephen Giordano • Eskil
 Gjerde • Patrick, Carrie & Fitz Glancy • Kris Glanz • Damon Glover • Sabrina
 Glozeris • Brad Goates • Kriti Godey • Lenny Godinho • Matthew C. Godlaski &
 Annabella R. Davis • Karen E. Goeckeritz Fischer • Mordy Gofman • Cary
 J. Goggin • Charles Goldberg • Noah Goldberg • Nifer Goldman • Mishan Golshan •
 Emily Gonyer • Gonzales Ailesi • Melissa Goodall • John Goode • Scott Goode •
 Goodman Ailesi • Gabriel Goodman • Olya,
 Joseph & Roman Goodrick • Goodwin • Dan Goodwin • Samantha Goodwin •
 Melissa Goodwin-Dikkers • Bhavik Gordhan • Catherine Gordon • D.A. Gordon •
 Kathleen Gordon • Peter J. M. Gorham • Justin & Lisamarie Gorman • Joshua Eli
 Gossett • Wolfgang Götz • Jessica Gouldthorp, kitap illüstratörü • Marie Goursolas • Lisa
 Gowin • J. Daniel Grabau • Isabella
 Grace • Robin Graf • Bob Graham • Kris Graham • Ryan Graham • Eliza J. Gramling •
 Kate Gramling • Sven Grams • Amy Grandelli • A. B. Granofsky • Carolyn Grant •
 Graunke Ailesi • Michael Graves • Yolanda Gravey • Kerry Gray • Dion F. Graybeal •
 Callum Green • Gail Goldner Green • Jason
 T. Green • Robert R. Green • Sarah Peachey Green • Zac Green • Morgan Greenhalgh •
 Gemma Greet • M. Gregersen • Maxime Gregoire • James D. Gregory Jr. • Garreth Grey •
 Kirk, Twy & Chase Grier • Tyler Griesinger • Grifball • Andrew J. Griffin • Brian J.
 Griffin • Britt Griffin • Christopher Griffin • Daisy T. Griffin, yazar • J. “Griff” Griffin •
 Andrew D. Griffiths • Robert Grimes • Brendon “Grimbles” Grimm • Kasper Grøftehaug •
 Pat Grogan • Spencer Grogan • L. Ethan Gros • Justin Aaron Gross • Alex Grossman •
 Adam & Cortney Grove • Matthew Grove & Ellen Bartola • Michael
 Grovenburg • Crystal Growe • Grunt • Nicole Guay • Andrew Guerra & Christine
 Gohil • Knut H. Guettler • Gufreda Ailesi • Guisselle, Michael, Allison & Dominic
 James • Troy Gunnell • Katja Günther • Tyler Gurley • Sheri Gurney • Mia, Isa, &
 Kokoa Guthier • Guymon Kardeşler
 Üç • Michael Guzzo • Noreen Gwilliam • GWW

— H —

Andrew H. • Ben H. • Brendan H. • Carol H. • Eric H. • Guy H. • Jeff H. •

Phillip H. • Kenny Ha • Tyler Hackett • Jason K. Hackworth • Sage, Sianna & Spencer
 Haeggquist • Jessica Hagedon • Justin & Stephanie Hagler • Derek Hahn • Matt Hahn •
 For Hailey • Gary Hake • Jono Hakes • Runar Håland • Patrick Haley • Brody, Joanna,
 Elayna & Edwin Hall • Glennjamin A. Hall • James Hall • Nate Hall • Steven Hall •
 Teresa T. Hall • Michael D. Halley • Dominik Halper • Paw Halse • Halsey Ailesi • Nicole
 Ham • Adam
 Hamers • Callie & Brenna Hamilton • DJ Hamilton • Lama Hamilton • Pamela
 Hamlet • Audrey Hammer • Nate Hammer • Spencer Hammond • Vivian
 Hammons • Samuel Hamrin • Daddy Hancock • James Hancock • Kristian Handberg •
 Gregory Haney • Emily Hanke • Denise Hansen • Andrew & JoLynn Hansen Ailesi • Luke,
 Penny & Emma Hansen • Greg Hansford • Jim Hanson • Kimberly Hanson • Nichole
 Haratyk • Craig “Norgrim” Harden •
 LeeAnne Harker • Sydnie Barksdale Harman • Jacob Haronga • Joseph Harper • Damien
 D. Harris • David C. Harris • Ross Indiana Harris • Tyler Harris • C.C. Harrison •
 Margaret Harrison • Kelsey Hart • Ryan M. Hart •
 Michelle Hartline • Scott Hartup • Stacy Harty • Ken Harward • Justin Hase • Haskins Ailesi
 • Brandt Hasser • Doug Hastings • Jessica Haston • Timothy Hatch • Rodney Hatcher •
 Breiton A. Haug & Kayla B. Owens •
 Chris Haught • Martin Haugland • Haure Ailesi • Sam Haurie • Adam Hawkes • Natalie &
 Joseph Hawkins • Nate & Melissa Hawkins •
 Hawton Ailesi • Josh & Meaghan Haxton • Hayden • Travis Hayden • Matthew
 Hayes • Kathryn Haymaker • Timothy Hayward-Browne • Cole Heap • George Heard •
 Ervin Hearn III • Gus Hearn • Jason G. Hearst • Heather & Charles •
 Heberling Ailesi • Hebz • Jennifer Hechtman • Chris Heck • Sean Heffernan • Lauren
 Hefner • Espen Agøy Hegge • Matt Heiberger • Bryan, Amanda, Edward, Xander &
 Liam Heil • Lloyd J. Heilbrunn • Andrew Heimburger • Anna Heinrich • Chris Heintz •
 Kyle V. Heliar • Peter Helmes • Cole Helms • David Hemmings • Kevin Hempe •
 Sebastiaan Henau • Lady Patty & Lord Donald Henchek • Bobby Henderson • Daniel
 Henderson • Drew Henderson • Jocelyn Henderson • Kevin Henderson • Björn Henke •
 Sebastian Henkel • Josie, Callie ve Iver Henri için, hepiniz okumayı sevin • Rob Henschen
 • Mitchell Hensley • Aile Hepburn • Ted Herman • Ellysa Hermanson • Gabriel Hernandez
 • Marcos Hernandez • Danny Herr • Anessa Hess • Chadrick Hess • Jim Hess • Kenneth
 Hess • Carolyn Joy Hester • Lori Hewlett • HeX • Doug Hickel • Paul ve Amy Hickey,
 2022 • Hidinger Ailesi • Kevin J. Higgins • Patrick Higgins • Patrick High • Ethan Hild •
 Brian Hill • Bryan, Joy, Alamea, Kai ve Millie Hill • Dan Hill • Ethan James Scout Hill •
 Jenna Hill • Jo Dash Ann Hill • Kay Hill • Mark Hill • Robin Hill •

Jeff & Gabe Hilliard • Mark Hindess • Hindodo, seni sonsuza kadar seveceğim -
 Shamsi • Rebekah Hines & Thijs van Soest • Jennifer Hinshaw • Daniel Hirsch • T.
 Hise • Kevin Hjelden • Jake HL & Georgia B. • Brandyn Hobbs • Stephen
 Hobbs • Mary Kate Hoberecht • Greg Hoch • Sabrina A. Hockley • Christina Hoffman •
 Douglas Hoffman • Garrett Hoffman • Sam Hogan • Andrew Hogg • Amanda Holden •
 Steven J. Holden • Chris Holdren • Nan Holland •
 Simon Hollingsworth • Jason Holloway • Max Hollowday • Cole Holman • C. Holmes •
 Corina Holmes • Lena & William Holmes • Tamara L. Holsclaw • Everett & Bear
 Holsworth • Christian Holt • Kara Holtzman • Allen Holub • David Holzborn • Kristiina
 Hommik • Wai Chung Hon & Mark Sanasie • Jean Hontz • Danny Hood • Luke
 Hooper • Adam Hoover • Patrick Hoover • The Hoovinaga's • Mike Hopkins • Jennifer S.
 Hoppe • Sabine Horak • Christopher
 M. Horn • Mark Haar Kuchen Horn • Ira Horowitz • Brian Horstmann • Paul Horvath •
 Andreas Hoth & Berit Röder • Karel F. Houf • Richard M. Hough, yazar • The
 Houles • Thomas Houseman • Stephanie & TJ Hove • J.R. & Kimberly Howard
 • Mary Anne Howard • Angela Marie Howe • Keith A. Howell • Zach Howell • Katherine
 Howett • Phillip H. Hucles • Christopher Alan Huddleston • Curtis A. Hudson • Dan
 Hudson • T. Huebner • Huffman Klanı: James, Mia, Jones & Taeli • Dundi
 Thompson Hughes • Hugh Hughes • Jon Hughes • Steve "Biggie" Hughes • Austin &
 Owen Hughey • Caleb Hulbert • Leland Hulbert • Carol & David Humm • Rebecca
 Hunt • Josh & Nina Hunter • Rich & Michele Huntsman • John Hunyor • Ethan
 Hupp •
 Asá Hurd • Martina L. Hurst • Jaqueline Huth • Jeremy Hylen • Hyzie

— I, J —

John Idlor • Curt Iiams • Paz Ilan • Ines • Paul Ingalls • Ingram Ailesi • Mandy Ioerger •
 Andreas Irle • Torian Ironfist • Jeremy Ironside • Debbie Isley • Marion Istrate • Ciro
 Izarra • Gary J. • Owen J. • Aron Jackson • Martin Jackson • Catherine Jacqué • Caleb
 & Eden Jagelman • Kardeşim James Alexander için • Justin James • Kati James •
 Kyle James • Jamie & Max • Tyler
 Janclaes • Alex Janeiro • Chris Janiszewski • A.A. Jankiewicz • Gisele Jaquenod • Maya
 Jaremek, Ethan Dankert & Emma Dankert • Eleazar A. Jarman • Erik Jarvi • Jasmine
 & Yale • NGWM Jason • Jaya • Jaymian • Joseph Jeffery, BC, Kanada'da
 kütüphaneci • Steve Jenks • Jason Jennelle • Jason Jennings • Garrett Jensen • Ian Jerabek
 • Jeri & kediler • Lei Jess • Jexi • Zura
 Jijavadze, Gürcistan • Jill • HIM Jimenez • Jimmy Mc & Family • Jlcfox •

jnm • Tom Jobes • Clark Johansson • Henrik Johansson • Raney John • Amber L. Johnson • Collin M. Johnson • Dennis Johnson • Eleanor Mallory Johnson • Emily Johnson • Erin & Jerrod Johnson • Johnson Ailesi • Fred W. Johnson • Jason C. Johnson • Jeff, Edgar, Steffanie & Cristian Johnson • Larry “Keith” Johnson • Michael Floyd Johnson • Stephen Johnson • Suzette Johnson • Tyler Johnson • David Johnston • Jacob & Jennifer Johnston • Tiffany Johnston • Jon, KK & Jamie • Andrew Jones • Austin & Asher Jones • Beau Jones • Jones Ailesi • Isaac Jones • Jake Jones • Jessica, Nathan & Noah Jones • Michael Jones • R. Nickolas Jones • Rebecca & Shawn Jones • Stephen F. Jones Jr. • Jonna, Anthony & Donna Lucia, Aurora, IL • Craig Jordan • David Jordan • Tim Jordan • Darby Jorgensen • P-A Josefsson • Krys Joseph • Matthew L. Joseph • Loretta Joslin • K. Jost • Silke Josten • Sunshyne Joubert • Journot • Kala Judd • Samuel Judd, Narragansett, Rhode Island'da kütüphaneci • William Jung • Juraj & Andy • Matthew Justus • John Jutoy

— K —

Aaron K. • Ari K. • Brynn K. • Dan K. • Freda K. • John K. & Lisa S. • Kathy K. • Rob K. • Ryan K. • Shaz K. • Ea Kabell • Michał Kabza • Marise Kahler • Ella Grace Kaiser • AM Kalmus • John Kiwi Kane • Valerie Kappes • Robert Karalash • Karaliai Ailesi • Karen • Kenneth Karges • Peru Karki • Eliza Karlowska • Roberth Karman • Karmen Kase • Sean Kashino • Patrick Kastelic • Sarah Kate • Kati • Bill Katz & Jennifer Yoon • Jacob M. Katz • Rebecca Kaur • Armin Kaweh • Andrew Keane • Rosalyn Keane • William G. Keaton • Zuan Kee • Kitabın Koruyucuları • Laura Kehoe • Nathan Kellen • Mark Kelley • Tabby Kelliher • Erin Kello • Michael Kelly • Emily Kelsey • Sam Kemble • Jordan Polly Kemp • Logan Kennedy • Stewart Kennedy • Annem Kathleen Marie Kennelly'nin anısına • Kepi • Bill Kerney • Julia Kerr • Micheal W. Kerr • Gijs Kerstens • Adam Kerstin • Stef Kesic • Melissa Kessel • Kessia • EM Keswick • Mark Kewer • Nelli Khamraeva • Tuba Khan • Adam Kice • Austin, Brenda ve Casey Kids • Jehoshua Sean Kilen • Luke Killam • Kevin Killigrew • Les ve Sue Kimbro • Benjamin Kinard • Frank Kincell • Russell Kinch • Michelle Kindsfather • G. King • Patrick King • Ryan King • Vaughan King • Sarah Kingdred • Lori Kingston • Kate Kinley • Andrew Kinsey • Russell Kirby • Will Kirchner • Brad Kirk, postacı • Doug Kirkland & Stacey Drohan • Rhys Kirkpatrick • Alen Kiseljak • Kirsten Kish • Marina Kisley • Justin Kita • David Kitching • Adam

Kittelson • KJS • Daniel Klaassen • Lila & Thea Klassen • Matt Klawiter & Kristin Cowhey • Arienne Klijn • Krzysztof Klimonda • Bret & Dena Kline • Daniel Klovning • Jordan J. Klovstad • Matthew Klure • Kelly Kluthe • Matt Kluting • Jessica KluznCannon • Marley & Joe Knakal • Brandi Knepper • Michael Knight • Thomas Knute • Sergey Kochergan • Angella & Matthew Kocian • Kenny L. Koh • David “Zankabo” Kohler • Kois/Anderson Ailesi • Michael S. Kokowicz • Andrew Konicki • Jing Koo • Dustin “The Iron Viking” Koppelman • Kyle Kornic, büyücü • Zachary A. Kosan • Zachary Kosarik • Morgan & Rob Kostelnik • Joseph Kotzker • B.R. Kovich • Darek Kozlowski • Eleanor Kozlowski • Hud & Sully Kozlowski • James Kralik • Kevin H. Kramer • Crysta Krause • Bruce Kretschmer • Jason Krieg • Spyros Kriezis • Kristina & Markus • Erika Krow • Michael J. Krueger • Wulf C. Krueger • Alex Kuczwar • Tony Kuehn • Nick Kuhn • Cara Kulhanek & Mikko, onun (pek de) akıllı olmayan kurdu • Arun Kumar “Bender JC” • Aaron Kung • Tiffany Kung • Kimberly Kunker • Margy Kuntz • Christopher L. Kurth • Kevin Kurth • Rasmus Kurvits • Chris Kuwajima • Sevgili eski köpeğim Kvik'in anısına • Benita Kwok • Kyle

— L —

Lillian L. • Thomas L. • Var L. • Kyle “Spacecat” Laauser • Mélanie Labarre • Joshua Labonte • Llorente Lacap, Sophie & Macy • Laurie Lachapelle • Amanda Lyn LaCorte • Ladislaus Ailesi • Mary Lai • Sophie & Nick Lai • Laird Ailesi • Jordan J. Lake • Peter Lakshmanan • John H. LaMarr • Calen Lambert • Koriel & Katelyn Lambson • Kevin T. Lamken • M. R. Landers • Roy Landrum • F. Landsteiner • Samantha Landström • Algie Lane III • Phoenix Lane • Pascal Lange • Walt Lange • Jan Langhorne • Lankford Ailesi • Stefan Lännbrink • Patrice Lapointe • Dora Larrabee • Bjarte Larsen • Ellesdee Larsen • Mark Larsen • Richard Larsen • Shawn F. Larsen • Nick Larson • Rebecca Larson • Bryan J. Lash • Bryan Lassiter • Chris Last • Scott Latter • André Laude • Laura & John • Joel Lavoie • Kim Lavsa • Shirley Lawson • Dale & Jennifer Lawton • David Lay • Brett Laymon • Joey Lazz • Justin & Lancia Leach • Darrell Leadbetter • Robert Leahy • Michael Leaich • Andreas Leathley • Darrell B. Lee • Darren Lee • Elyse Lee • Gabrielle Lee • Gloria S. Lee • Joshua T. Lee • Kyra Lee • Samuel Lee • Sandra K. Lee • Zach Lee • Mat Leeds • James Lees • Brian Lefebvre • TJ Legge • John Leggett • Rainer Lehr • Megan Leifker • Robertas Leikus •

Holger Leimeier • Mark T. Lemke • Jerry, Elora, Emily & Zachary Lencoski • Sevgili eşim Lenny için • Paul Leonard • Raoul Leonard • Kieran Leong • Kevin O. Lepard • Amy Lesniak & Jeff Briggs • Jared Lessor • Freddie Lester • Aaron Levi • Kayden Levi & Arielle Gilpin • Meena Lewellen • Deighton M. Lewis • James A. Lewis • Mischa Lewis • Shawn M. Lewis • Syd Lewis • Todd M.C. Li • Tyler Libey • Bob Lienemann • Eric Lienhard • Ken Lifland • Robert Lightner • Cole Lillard • Tema & Tom Lima • Kim Edströmer Lind • Stephen Linden • Adrienne Haataja Lindgren • Linnea Lindstrom • Brooke R. Lingle & Virginia “Gini” Phillips • Lisa Link • Sarah L. Linser • Ken Lipinski • Dan Liteplo • Patricia Liu • Amy Livingston • Jaimée Livingston • Joseph Livingston • Summer, Amber & Lachlan Livingston • Liz • Lochs • Gwenn & Eric Lochstet, Willamette Sutta • Dylan Lockwood • Brittni Loehr • Dellie Logan • Brent M. Logan • Jack Loh • Lolo & KikiD, sonsuza kadar hayranlar! • Bill Lombardi • Gary Lombardo • Chris Long • Sarah Long • Brent Longstaff • Barbara Looker • Jordan Lopez • Tony & Nicholas Lopresti • Frank Loreti • Christian Loroff • Nathan Loutrel • Sabrina Loutz • Gábor Lovasi • Stewart Love • B. Lovrek • Amy Lowe • Louise Lowenspets • Boris Lubarsky • Mark Lubischer • Ines & Mike Lüders • LudoErgoSum • Andrea Luhman • Slobodan Lukic • Oğullarım Lukie ve Bren için • Lynda J. Lum • Jessica Lundberg • Suzanne Lundeen • John Lupo • Sasha Luthra • Des Lynch • Duncan Lynch • Jae Lynch • Shaylla Lynne • Bob “Phillyhoo” Lyon • Steve Lyon • Andrew Lyons • Holly Lyons • Kristy Kimberly Lyons

— M —

Caleb M. • Camille M. • Chris M. • Connor M. • Karen M. • Max M. • RJ M. • Tiffany Ma • G. Bradley MacDonald • Dimitrios, Petra, Erika & Nikolaos Machikas • John Machisic • Brigitte MacKenzie • Jeremiah, Joseph & Leilani Macklis • MadmanChris • Romney, Spencer & Tanner Madsen • Haley Mae • Raina Mae & Matthew Witkowski • Kyle Magee • The Mages Twins • Jacob Magnusson • Michael Maguire • Gavin & Sarah Mahaley • Emmanuel Mahe • Todd Maines • MajikJack • Kevin Mak • Vincent Mak • Nikodem J. Malec • Carrie Malekoff • Brendan Mallon • Joan Malzone'nin sevgi dolu anısına • Naveen Mandadhi • Michael Mandsager • Ra'eessah Mangera • Kenneth Mann • Matthew Manni • Patrick Manning • N. Manzanares • Danielle Mar • Felix Maranzino • Lahman Marcel • Stuart March • Marcin & Plamka • Jennifer Marcucci • Tonia Marcum • Margaret • Nick Marinos • Lindsay

Mark • Markins Ailesi • John Markley • Ryan Markoff • Tobias D. Markowitz • Michael Marks • Greg Markwardt • Marleigh • Bree Marley • Andrew Marmor • Neil Marr • Jebony Marsala • David Marsh • Gene W. Marsh • Jordan Marsh • Jonathan Marshall • Steve Marshall • MarsXIV • Marco Martagon-Villamil • Austin Martens • New York'tan Axel Martens • Craig A. Martens • Travis, Sarah ve Evelyn Martensen • Brandon "N1" Martin • Doug Martin • Joel Martin • Lucas Martin • Hickory, NC'den Pamela Martin • Richard Martin • Santiago Hoyos Martín • Sean Martin • Shannon & Lori Martin • Jenny Martinez • Jorge Cordero Martinez • Richard Martinez • Jason & Sunisa Martinko • Beth Martinson • Laura Martz • Krista Marx • Beth Mason • David K. Mason • Kristopher Horatio Mason • Esben Mastberg • Mathat Ailesi • Amy Mathew • James Matson • Matt & Clare • Matt & Rebecca • Waterloo'dan Matthew & Alexander • Matthew M3 • Dexter A. Matthews • Jamie Matthias • Phoebe Elora Mattingly • Zachary Matzo • Gretchen Maune • Sarah & Chris Maune • Charli Maxwell • Stephanie Maxwell • Audrey L. May • Nick Maycann • Guy Mayer • Scott Maynard • James Mayo • Josh Mayoral • Lindsey Mayoras • Steve Mazurek • David McA. • Marc McAllister • Michael McAulay • Steven McAuliffe • David Robson McBride • Donald Dean McBride Jr. • Heather A. McBride • Chad McCance • Andy McCarl • Mccaro • Kelly McClenahan • Jean McClure • McConnell İkizleri • Ariana McCormack • Debbie McCoy • Mark McCoy • Kyle McCray • Heidi “DesireRaven” McCreary • JT McCreary Ailesi • Ryan McCredie • Kevin McCullen • Andrew Lee McCullough • Ed McCutchan • Berkley McDaniel, Chop Suey Books, Richmond VA • Gerald P. McDaniel • Lauren McDiarmid • Hunter McDole • A. McDonald • Allie McDonald • Michael McDonald • Jenn McDougall • Kevin McDowell • Yvette Rae McGeady • Adam McGee • Chris & Janel McGrath • Sean David McGrath • John R. McGuirt III • Michael McHugh • Thomas McHugh • Andy McKay • Jack “Sprat” McKenzie • Ashley McKeown • Patrick McKernan • Jack, Kayleigh & Henry McKinley • Reese, Rebecca, Ronan, Rayne & Rhea McKnight • Kieva McLaughlin, yazar • David McLean • Christopher Bishop McLeod • Terry & Beth McMahan • William McMahan • David A. McMorine • Devin “Big Mac” McMullin • Ian A. McNatt • Jeff McNeil • McPherson Ailesi • Michael McPherson • Peter McQuillan • James McStravick • Denise McWilliams • Megan Mear • Morena Medina • Sherwin Meeker • Abbie Meeks • Renee Meeks • Mehdi & Zineb • WI'dan Mei arkadaşları • Stephanie Meier • Mat Meillier • Amber & Brian Melican • Ashley & Megan Mellenthien • Menda Ailesi • April Mendis • Meo

Ailesi • Melissa Rose Mercado • Deanna Mercer • Merkneth • Shari E. Mernick • Benjamin Mérot • Casey Merritt • Chad Merritt • Gyula Mészáros • Jessi, Clark, Rosie & Maci Jane Metzger • Robert & Deborah Meyer • Michelle Meyering • MFS • Michael • Sevgili babam Michael Raymond'un anısına • Miriam Michalak & Jaap Kosten • Sebastian Mieslinger • Mike & Binx • Sean Mike • Yuri Mikhlin • Dan Miklos • Milijana • Danya Miller • Eric Miller • Evan Miller • Galen W. Miller • Grant Fitz Miller • J. Lance Miller • Joe & Debbie Miller • Nathan Miller • Noah “Beskargam” Miller • Daniel J. Milligan • Kendall Mills • Nathan Mills • Elizabeth T. Milne • Allison & Sean Mince • Kevin Miner • Mirkwrath • David Mishler • Michelle Mishmash • William Miskovetz • Annarose Mitchell • Bradford Mitchell • Jill Mitchell • Justin “Magnus Vanskelig” Mitchell • Kyle W. Mitchell • Michael Mitchell • Shannon Mitchell • Chris Mitcheltree • Trent Mittal • Shawn Mittlestadt • Go Miyauchi • Edie Mobley • Matt Moffet • Maria Mogavero • Aleem Mohamed • Kumail Hussain Mohammed • Darko Mojsilović • David Moldawer • Laura Molina • Jakob Moll • Joe Molnar • Nabeel Moloo • Golden Money • Harry Monk • Mikael Monnier • Kyndra Monterastelli & Anthony Tran • Joaquin Montero • Brandon S. Moore • Colleen Moore, yazar • Daniel Moore • Dustin Moore • Matthew Sonshine Moore • Paul Raithe Moore • Valdez Alaska'dan Robert Moore • Charles & Anna Moorhead • Jason & Daniel Moos • Lucien Morales • Aaron & Corrie Moran • D. Morelli • Daniel Moretti • Jasmine Morgado • Marvin D. Morgan Jr. • Victor Morgan • Justin Morrell • Amanda Morris • Jim Morrison • Francis Morrisette • John Morrissey • Stuart Morse • Brandon Morton & Kristen Hill • Sevgili Vivian Morton'a • Luka "Oyucu" Mosashvili • Mo Moser • Katie Mosharo • Konner & True Moshier • Jeremy Moss • Jon Moss • Michelle Moulton • Calvin Moy • Mrbill2705 • MrGrome#44SU • Mscheriew • Mason Muehlbauer • Michael Muglia • Olletha Muhammad • Nathan Muilenburg • Bob Mullen • Multamäki Ailesi • Brian Mulvey • Rachel Mungra • Jason Murdock • James H. Murphy Jr. • Phil Murphy • Sean Murphy • Sigrun Murr • Daniel Murray • Hana Murray • Julie Murray • Diana Murrill • Tony & Ben Muzi • Sean Myer • Anna Mykkeltvedt • Eric Mylius • Jamie Mynott • Myst

— N, O —

Andrew N. • Sevgilim Nahid N. için • Nahid N. • Seu N. • Axel Nackaerts • Duboclard Nadia, takma adı Coquecigruelalu • Stephan Nagel • Nagore & Yash •

Joseph M. Nahas • Subash Nair • Angela Naismith • Emma Nametz • Brett Nance • Nainika Nanda • Kristina Napier • Joe Narcisi • Narrew • Stephen Nash • Natalie • Nate, Sarah, Owen & Kate • Wendy Natividad • Marty Navaroli • Dipin “Ocean” Nayee • Erik Nebel • Lee Nedblake • Denise & Dwayne Need • Kelvin Neely • Kevin Neff • Valerie Neff • Chris Negrich • Negyesi Ailesi • Michaela Neighborly • Kate Nelson • Tyler Nesselbush • Paula J. Nestor • Jason Neustaedter • Cameron Nevens • Stephen Newberry • Zack Newcomb • JC Ng • Stuart S. Ng • Lucas Nicholes • Ben Nichols • John & Estelle Nicholson • Michelle Nicholson • The Nickels • Erik Nickerson • Kocam Nickoli için • Nicole & Hadrian • Andrew Nimmo • Juliana Nine • Tyler Nixon • Josie Noble • Tiago Nodari • Noj • Jennifer Nolan • Keith Nolen • Deryk Noonkester • Chantal Noordeloos • William Norbut, Esq. • Øyvind Nordli • Nicole Norrington • Caitlin Northcutt • Dr. Charles E. Norton III • Dan Norton • NoteNatural • Noto Ailesi • Dino Nowak • NteIII • Francisco A. Nunez Sr. • Nutmeg & Pepper • Steffen Nyeland • L&D Nyffis vo Uetedorf • Sounde O • Krystine O. • Claire O’Brien • Rick O’Donnel • Ryan James O’Sullivan • Adam O’Connell • Bill O’Connell • Stefanie O’Connell • Winter O’Hern • Megan O’Neil • Joseph O’Neill • Joanne O’Reilly • Timo Obereder • Janet L. Oblinger • Sean M. Obrock • Calley Odum, yazar • Colin Oetken • “Razen” Oh Lien Chai • Ergo Ojasoo • Chad M. Okuhara • Cody D. Oldendorf • Laura Olejniczak • Mosby Oliphant • Phillip Olive • Joakim Olsbacka • Karl F. Olsen • Michael J. Olson • Isai Olvera & Amy Hunter • Curtis & Tina Olyslager • Þórhanna Inga Ómarsdóttir • Catalin Oncescu • Michael Oney • Andrea Orjuela • CeCe Orquieza-Jackson • Renee Orr • Timothy Otimmyg Orr • Eric Orth • Jennifer Orton • Susan Ose • Troy Osgood, yazar • Joshua David Ostrander’in sevgi dolu anısına • Conny Otto • Otus • Ron Owens • Katie & Kyle Oxford

— P —

Eric P. • Jackye P. • Kayty P. • Patrick P. • Pavel P. • P.R. • Lea W. Padgett • Johannes Paetsch • Richard L. Page • Michael Paixao • Vidur Paliwal • Michelle Pallansch • Christine A. Palmer • Kristina Palmer • Matthew Paluch • Stefan Panevski • Oleksandr Panforov • Tony Pantev • L. Panzarella • Sotirios Papaefthymiou • Alexandra Papas • Romy Papas • Andrea Pappalardo • Just A. Paramedic • Daryl Parat • Brad Parcels • Mary Pardhe • Emmanouil Paris • David Parish • Matthew Park • Jeremy Parker • Lynn & Jason Parker • Robert

J. Parker • Dale Parrott • Sophie & Evan Parry • Alexander Pasik • Elke Passarge •
 Chirag A. Patel • Jay Patel • Stuart Paterson • M Patino • Kevin “Xog” Patraw &
 Maggie “Yukaige” Jessberger • Benedict Patrick • Patsy •
 Jennifer Patterson • Michelle Patterson • Victor & Casper Patterson • Nathaniel Patton
 • Paul • Phillip Paul • Robert Pavel • Dom Pavlek • Katie Pawlik • Jacob & Elizabeth
 Pawson • Deric Paxson • Jen Payne • Stephanie Payne • Micah Payson-Lewis • Kait Peace
 • Carly Pearse • Greg Pearson • Gwendolyn Pearson • Joel Pearson • N. Scott Pearson •
 Joel Peck • Stephanie Peck • Michael C. Peckham, Albay, ABD Emekli • Roermond'dan
 Peggy • Steven Peiper • Joseph R. Pellagatti • Andy Pendergrast • Jacob Pendergrast •
 Pendleton Ailesi • S. Pendleton • Jen Pengelly • Lisa Pennie • M. Pepe • Laurier A. Pepin
 Jr. & Anita L. Harrington • Lincoln & Kennedy Perry • Susie Perry • Josh
 Perryman • Timothy Peters • Trevor S. Peters • Elizabeth & Harmony Petersen • Steve
 Petersen • Lord Dale W. Peterson • Joe Petock • Paul Petrie Jr. • John Pettila • Bjørn Tore
 Pettersen • Jesper Pettersen • Valerie Pettigrew • Diana Petty • Rahul Phatak • Justine
 Phelps • Robert Philbrick • Gaston Phillips • Joyce & Gary Phillips • Katie Phillips
 & Tom Morris • Steven & Nicole Phillips • Philly • Michael E. Philpott • Bonnie
 J. Phlieger •
 K. Pickett • Jonathan Piedmont • Jordan Pier • Kristy Pier • Jennifer L. Pierce • Matt Pierce
 • Michael Pierce • Mackenzie D. Pierson • John Pietrzyk • Liam Pietrzyk • Pike Ailesi • Cat
 Pilcher • Katy Pilkington • Zahid Pirani •
 Clara Pitts • PJ • Lou Place • Justin Planck • Sharon Su Plasser • Jake
 Platfoot • Mark Platfoot • David Plaut • Brett Plouffe • Plum Ailesi • Carl Plunkett • Suzi Po
 • Mario Poier • Anthony Polcino • Sarah Clardy Polk • Shawn Polka • Annette & Matt
 Polsky • Brett Ponds • Thomas & Amber
 Poon • TJ Poon • Steven Pope • Alex Popov • Mike Porter • Zach Porter & Ailesi •
 Calvin Post • Kris Post • Paul Poteat • Edward Potter • Shana Potter-Monroe • Matt Potts •
 Max Potts • TerriAnn Rizzo Potts • Brianna Poulos •
 Duane Powell • Kevin Powell • Ryan Powell • Andrew Powers • Derek Pozel • Tyler
 Pranger • Craig Prather • Gianna Pratten • Andrew Preece • RPP Preece • Daphne &
 Benet Press • Joseph P. Price • Alan Prisk'in sevgi dolu anısına • Betty Prorak •
 PTERanodons • Fiamma M. Puccini • Cameron Pugh • Karen
 Pulice • Tony Pullen • Chris Pullman

— Q, R —

Eric Quartetti • H. Quigg • Jay Quigley • Ben Quinn • Derek C. Quinn •

Andrea & Brian Quinney • David A. Quist • R P. C • Alex R. • Corey R. • Tristan R. • Red Rabbit • Christomir Rackov • Linda Radclyffe • Joe&Cindy Radvany • Terri A. Rae • Aerronn adina Rae'vynn • Aubarella Ragland • Somesh Rahul • Shawn Raiford, yazar • Becky Raine • Carolyn Raines • Logan Raj Rajendran • Serdar Rakipovski • Slobodan Rakovic • Tim & Julia Raley • David Ramirez • Marcos Ramirez • Michael Ramm • Neşeli ördeklerim Ramona & Willamena için • George A. Ramos • Amanda Ramsey • Ryan Ramsey • Randeth • Kelly Ransley • James Rao • Katie Rapp • Sissel K. H. Rasmussem • Johnny Ray • İki büyük aşkım Anora Rayne & Erick Allen için • Steve & Meg Reckelhoff • Kelly G. Record Jr. • Mark C. Redman • Madyson Reece • Michelle Reed • Kızım Reese Rose için • Tana Lynn Reeve • Ryan C. Reeves • Jen Regan • Regers ailesi • Frank Isaias Regis • Charlie Regnier • Cody Reichenau • Bob Reichert • Kanada'dan Ernie Reid • Jim & Lórien Reilly • Jonathan Reilly • Mark Reimer • Jonathan Reisdorf • Teri J. Reiten • Elyse Reitter • Renee Relin • Suzanne Rellstab • Amber Rendmeister • renegat • Lisa Whiting Renshaw • Kayce Resha • Sarah Retza • Henrik Reuther • Rhyolyn • Mike & Tammie Rice • Michelle Rich • Bruce Richards • Patricia C. Richardson • Sonja Richardson • RichardZ • Christophor Rick • Mackenzie Ricker ve R&H'yi seven annesi • Brigham Riddle • The Riders • George Ricky Rieckenberg • Cris & Will Rielly • Grant “Weretiger” Rietze • Dana Riggle • Audrey Riggs • Brandy Rigney • Katie Riley • Keri Riley • Naomi Rimmer • Kendra Rindler • Jett Rink • Jason Rippentrop • Jeffrey Ripps • Richard T. Ritenbaugh • Rivadeneira Ailesi • Richard & Vanessa Rivas Clouston • Rachel Rivas • Elias & Matthias Rivera • Smooth Rivera • Osvaldo Rivera-Gonzalez • Billy Rixham • Joel Roath • William J. Robbins • Edwin Roberson • SaraBeth Roberson • C. Roberts • Clifton Roberts • Derek Roberts • Elise Roberts • Phoebe Roberts • Scott Roberts • Taesha Roberts • Terry E. Roberts • Victoria Roberts, kitap tasarımcısı • Gary Robertson • Mitch Robichaud • Adele Robinson • Anne Robinson • Michael Robinson • Randi Robinson • Robin Robinson • S.L. Rocca • Horacio A. Rocha • rochester87 • Will Rodd • Arne Rodgers • Steven R. Rodgers • Monica Rodrigues • Lorenzo Rodríguez • Rene Borges Rodriguez • Chris “Chopper” Rogers • Brad Rohrer • Jameson N. Rohrer • Eduardo, Simona & Nathaniel Rojas • Jakub Rokosz • Christopher Roland • Matthew Roloff • Artemis & Serena Rolon • Romano • Stacey Romeo • David Roos • Matthew Roos • Adam Rosario • Andrew Rose • Dylan Rose • Jon Rose • K. Rose • Katherine Rose • Joel Rosen • Kristen Roskob • Evan B. Ross • Matthea W. Ross • Thomas & Sandra Ross • Todd L. Ross • Mathias Rotestam • David

Roth • Erica Rousseau • David Rowe • Chris Roy • Arkadaşım Genevieve Roy-Wong için • Royce • Jeffry Royce • Cheryl Ruckel • Adrian Rudloff • Samantha Rudy • Mark & Bryony Ruegg • Jay Rumble • Cameron Rush • Dale A. Russell • JP Russell • Kristie Russette • Jen Ruth • Charles Ryan • Nicholas Ryan • Peter Ryan • Derek Rycek • Ryan Ryerson • Mladen Ryhard • Ryan Rymer

— S —

Audrey S. • Bryan S. • Denise S. • Eric S. • Karis S. • Philip S. • Sarah S. • Stan S. • Matthew, Breanna ve McKinnon Saagman • Dillon Sabo • Gábor Sacharovsky • Daniel Sacy • Sam, Tiffany, Aslan ve Oberon Sadler • Josh Saegesser • Deborah Salas, sadık okuyucu • Zach Sallese • Tony Salva • George Salway • Kushil Samarasekera • Sammy, Danny, Phil ve Andy • Robert Sample • Catherine Sampson • Monika “Mon” Samul • Jason Sandau • Catherine J. Sanders • Alex Sandilands • Amanda Sando • Basel'den Sandra • Kent Sands • elena sandu • Jay Sansibar • Antonio Santo • James Santymire • Sarah & Chris • Abhilash L. Sarhadi • Justin Sarver • Saumur Ailesi • Ames D. & Linda L. Saunders • Kent Saunders • Blake Saunier • Brian & Kim Saurwein • Rene' Sauzedde • Doni Savvides • Glen Sawa • Scarlett • Michelle Scerri • Lea, Lawrence, & Lukas Schack • Robert M. Schaefer • Jacob Schafer • Christy M. Schakel • Andrew Schall, yatak canavarlarının katili • William Scheer • Anna Scherer • Marc Schifer • Matt Schinkel • Ethan J. Schlemer • Ben Conan Schmidt Jr. • Catherine Schmidt • Heidi G. Schmidt • Joe Schmo • Doug Schneider • Paul Schneider • Lawrence M. Schoen • Scholl Sonntag Ailesi • Schrader Ailesi • Andrew Schreiner • Kathryn N. Schulte • Ryan Schultz • René Schultze • Mitchell Schuster • Kathy Schwaner'in sevgi dolu anısına • Angela Schwartz • Eric Schwartz • Jackie Schwenk • J. Scofield • Kanada'dan Brandon Scott • Codi Scott • Russell Z. Scottie • Jack N. Scriber • Daniel Scrutchfield • Cristian Sé Holovko • Andrew & Elizabeth Seal • Ryan Seaman • Oğlum Sean için • Magister Sebulon • Dan Secor • Nancy Sedwick • Katy Seeberger • Büyükler ve küçükler için: Segi, Mei, Xiaosy • Claudia Sehling • David R. Seid • Ari, Erinn & Nathan Seifter • Carol Sembach • Suzan Sempels • Ruwan Senaratne • Halyna Sendoun-Buss • Gopakumar Sethuraman • A.C. Severin • Jay Sevier • Chris Seymour • William “Roh” Seymour • Daniel Sgranfetto • Shabuntley • Tamara Shafer • David Shaffer • Darrel “gelmiş geçmiş en iyisi” Shand • Shanda & Brian •

Anil Shanker • Mark Shannon • Sharky, Clan Dureya • Brent Sharp • Allen W. Sharpe • Patrick Shaver • Cam Shaw • Elizabeth Shaw • Maggie L. Shaw • R. P. Sheaffer • Shedsy • Rob Sheffield • Greg Shelander • Jenny Sheldon • Catherine Shenoy • Paul Sheppard • Tessa & Terasa Sheppard • Robert & Roxanne Sherman • Clarissa Shetler • Patrick Shiels • John W. Shioli • Shiro • House Shivorderpstrassepy • Charles Shopsin • Stacy Shuda • Jonathan Shuerger • Maria T. Shugars • Shumate Ailesi • Heath Shurtleff • Stephen & Bryn Shutt • Matthew & Laura Siadak • Sian & Nic • Matt Sich • Matt Siedman • Appin'li Siegfried & Judias Ponsomby-Smythe • Brian Sieglaff • Teddy Sigman • Silsby Klanı • Pedro Silva • Karen AA Silveira • SilverMt • Rob Silverstein • Rachael Silverwood • Gregory Silvius • Steve Simas • Jake “Danger” Simmonds • James Simmons • Liam Simmons • Holly Perkins Simon • Elaine Simpson • Meredith Sims • David Simser • Joe, Kristin & Clara Simunac • Ruzica Simunac • Dale Sines • Tanja Singer • Sinkleir • Anthony Sinnott • Steven Sintermann • Sithrebell15 • James Sito • Karen L. Siu • Joshua Sivertsen • Sarah Sjoberg • Tom Sjoberg • Mike Skaggs • James S. Skala, Jr. • David Skerke • SKG • Brian John Skillen • Kyle M. Skinner • Kristian Skog • Mike Skolnik • Ryan Skrabek • Anne Slama • Eric Slaney • Jesper Slattengren & Lisa Schutte • Kathy Slinkard • Ella, Dorian & Thea Sloat • Andrew Smidt • Alison Tierney Smith • Ben “Moby Dick” Smith • Brad J. Smith • Brendan, Calvin & Jackson Smith • Bryan Smith • Bucky Smith • Carly Smith • Carolyn Smith • Carrie Smith • Christine L. Smith • Cierra Smith • Elizabeth Smith • Eric Smith • Erin Smith & Marshall Gray • Jed Brooks Smith • Jeff Smith • Katie Smith • Kyle Smith • Luke A. Smith • Nicole Smith • Randy Smith • Sharon Rae Smith • Shawn Robert Smith • Taliesin Lee Smith • Zachary Smith • Zack & Michelle Smith • Smithkins Ailesi • Jonathan Snavelly • E. Snelgrove • Maria Snelgrove • Bruce Snell • DL Snitman • David B. Snook • Alex Snyder • Jesse & Brittany Snyder • Tommy Snyder • Danny Soares • Jaroslaw Sobieraj • Mattias Söderholm • Greg Softing • Solari Ailesi • Leonie Söldner • David J. Soloski • Steve Soltz • Miroslav Sommer • Robin Sones • Matt Sopha, insan • Henrik Sörensen • Jacob W. Soucy • Andy Southmayd • Francisco Spaghi • Ellie Spangrud • Jeff Sparks • Shawn Speakman • Brad & Claudette Spear • Christina Speir • Jennifer Spencer • Katie B.P. Spencer • Paul Spicer • Silke Spiel • Jeff Spires • Mike Spitzer • Rafi Spitzer • Michael Spredemann • Kyle Springs • Andrew Sprow • Eric Spurgeon • Debbie Spurlock • John Squire • Seth St. Amand • Andre St. Gelais • Dr. Rich Staats • Leah Stain • Roel Stalman • Stefan Stammler • Mike Stamp • Stan, Ann & Daniel • Jackie

Standaert • Deanna Stanley • Mark Stanowski • Devlon Stapleton • Jen Starfury • Andrew James Statler • Statner Ailesi • Brent Steele • Torunum Dalton Steele için • Stephanie Steenstrup • Gareth, Heidi & Scott
Stefanc • Morgan Steffek • Larson Steffek • Jim & Calvin Steger • Erik Stegman • Chaim Steinberg • Patrick Steiner • Maria G. Steingoltz • Steven Stelma • Kelsey Stenberg • Stephan Ailesi • Eşim Stephanie için • Sevgili eşim Stephanie için. • Dammeron'daki Stephanie & John • Kevin Stephens • Lisa Stephens & Guy Kleiser • Rick Stephens • Andrew Stephenson • Daniel Stephenson • SterlingHill • Debra Stewart • Kevin Stewart • Matthew Stewart • Michelle Stewart • Stiliyana • Joshua Stingl • Michael S. Stocks • Sean Stockton • K. Stoker • Aaron Storesund • Wes Storhoff • Tim Stotter • David & Juanita Strait • Josie Straka • Alexander Strandberg • Caleb J. Stratos • Dan & Denise Stratton • Thom Stratton • Carole & Bill Strohm • Jenn Strohschein • Marcello Strologo • Stuart & Judith • Rosa Stuart • Shannon Stuart • Corinna Stübing • Geri Studer • Basenji Studios • Jenn Stumme • William Styron • Sreevidya Subramanian • Craig Charles Suiter • Ben Suitt • Elliot Sullivan • Joe Sullivan • Matt Sullivan • Shawn F. Sullivan • Shawn & Lorrie Sullivan • Stephen Sullivan • Sully • Benjamin Summers • Susan & Eric • Ian Sutherland • Thanuja Suwarnan • Paul Suyat • Sven • Emily June Swadron • Clay Swanson • Patrick Swanson • Josh Swartz • Dustan Swartzentruber • Larry Swasey • Kara Sweeden • Gary Moses Sweeney • Jennifer Swerbensky • Scott M. Swickard, Sanatın Hamisi • Sam Swihart • Keith Swyers, büyük hayran • Saad Syed • Sylara • Jeff Symes • Kathy Szabo • Carol Szpara

— T —

Jeff T-K • Ashli T. • Lindsay T. • Scott T. • Kristin Gray Taggart • Katarina Takahashi • Brian & Laura Talbert • Sean & Jessica Talbot • Sevgili eşim ve ilham kaynağım Tammy • Tanka Ailesi • Rex Tanner • Tara • Tara, Blake & Chris • Dana Tarantelli • Péter Tarján • Christine J. Tate • Tayla • Brennan Taylor • Taylor Klanı • Michael D. Taylor • Sara Taylor • Warren Taylor • Zenobia Taylor • Jon Taylor-Kantz • J.C. Tellez • Craig Templeman • Myles Templin • Teri & Nicky • Hope Terrell • Neen Tettenborn • Sherry Tew • Pa Thao • thedave • Erene Theodorakis • Bay & Bayan Jason Thibeault • Andrew Thomas • Glasgow'dan Chris Thomas • Glenn Thomas • Greg Thomas • Justin Thomas • Terence S. Thomas • Abbey Thompson • Amber &

Scott Thompson • Andrew Thompson • Cheryl Thompson • David & Steven Thompson, kardeşler • Vicky A. Thompson • Chris Thomson • Marcus Thornson • Stephanie Thorpe • Charlie Thul • Mathias Thulman • Tidus • Ryan Tillotson • Tim! • Reyn Time • Mitchel L. Timm • Mat Timmerman • Tina & Marco • Tink • Karen Tinnesand • TMH • Michael Toal • Tobi • Will Todd • Casey Tolbert • Bea Tomash • Meine Toonen • Stefan J. Torres • Joseph D. A. Towe • Rob Towell • Jacob Towery, MD • Faith Townsend • Kat Tracey • Jeffrey, Tatyana, Anastasia, Austin & Sofia Trainer • James Traino • Sean Trainor • Timothy T. Tran • Travissimo • Madison Treat • The Treeson
Aile • Ben Trehet • Travis Triggs • Eoghan Trihy • Jedidiah Tritle • Manuel Tropper • Melissa True • Keri Athanas Trulsen • Sevgili babam Sam Tsang'ın anısına • Peter Tseperkas Jr. • Daniel & Courtney Tsukiji • Jordan Tubman • Danielle Tucker • Evan Charles Tucker • Aaron C. Tufts • Hali Tuning • TurnedAlchemy • Karen Turner • Niki & Toby Turner • Tasha Turner • Birgitte Turøy • Shannon Tusler • Patrick Twohig • Tycen • Mitchell Tyler • Aris Tzikas

— U, V —

Gabriel Ubieta & Lysell Robles • Aaron Uchytel • Ståle & Annette Undheim • Petra Fruzsina Unger • Kollin Upton • Roberta Upton • For Uroš • Malina Urs • Daniela Uslan • Marcus Utley • Michael Uzelac • Mark Vach • Pete Vagiakos • Beatrice Vaičekaukaitė • Teresa & Elizabeth Valcourt • Arturo A. Valdez III • Richard Benjamin Valdez • Valley • Eon “Windrunner” van Aswegen • Bryan Van Camp • Harro van der Klauw • Paulien van der Meer • Calvin Van Dorn • Dzenana Vanessa van Fleet • Heleen & Martijn van Hagen • Frits Van Hertum • Van Meter Ailesi • Robbie Van Steenburg • Kristy Van Wyhe • Keith & Amie VanCamp • Elle Vance • Gary Vandegrift • Bram Vandenbussche • Catriona VanderWal • Kız kardeşim Pam Vandever için • Youri Vandeveld • Jan Vanhulle • James VanOpstall • Joseph Vanucchi • VanWyhe • Gigi Varnum • Alexey Vasyukov • Caleb & Lindsey Vaughan • Vaydo Ailesi • Jeramie Vens • Russell Ventimeglia • Rachel Vergara • Teresa J. Verhoeven • Lucinda VerPlanck • Peggy Vesper • Vessels Ailesi • Tunde Veto • Kari Victoria • Matthew Vidalis • Ivan Vidovic • Joseph A. Viera • Balaji Vijayan • Vikingstad • Vikyle • Isidro “Sid” Villarreal • Bruce Villas, MD • Rosie Vincent • Chris Vinson • Emily Violet • Lucas Virgili • Sevgilim Virginia için • Sarah Vissaux • Vitaly • Vlar • Cheryl Vo • David Vo • Vince

Thanh Vo • Vochis Ailesi • Marina Volkova • Bryce Vollmer • Miranda Vollmer • Oliver Vonderheid • Elizabeth Vorpahl • Dave Vosseller •
Votipka Ailesi • Voys • Ron Vutpakdi • Priyanka & Zubin Vyas

— W —

Brian W. • Jessica W. • Kelcie W. • Nick W. • Simon W. • Sonakshi W. • Torsten W. •
Andreas Waas • Esper Wadih • Andrew G. Wadsworth, yazar adayı • Derek Wagner •
Randal & Lucy Wagner • Joshua Wagner-Smith • Wagner/Slavich • Cindy Wags •
Mark Wahlbeck • Luke Waite • K. Webb Waites • Roberta L. Walker • Allen Wall • Jeannie
Wall • Jeremy & Rachel
Wallace • Walter Wallace • Jennifer L. Walsh • Steve Wang • James A. Ward • Rob Ward •
Susanne Ward • Greg Wargo • John Warren, fanatik • Mack
Wartella • Kenta Washington • Cameron Watkins • Craig Watkins • Rick
Watkins • Justin Watson • The Watsons • Charles Watt • Joel Watts • Thaddeus Watulak •
Emmett Wawrzynnek • Jeffrey L. Wayman • wburningham • Andy Weakland • Sara Webb •
SarahBeth Webb • Stephanie Webb • Aaron Webber • Crystal Weber • Cyrus Weber • John
Weber • Madison Wehrer • Samuel N. Wehri • Jenny Wei • Erika Weilage • Michelle
Weishoff • Seth Weissman •
Cheyanne & McKayla Welch • David Welch • Nat Welch • Charles George Weller III •
Kevin Wellman • Eric & Amanda Wells • Hiram G. Wells • Lydia Wells • Wentz Ailesi •
Beau West • Keith West, güneş sisteminin gelecekteki hükümdarı • Paul K. West •
Nicholas Westerman • David Western • Dean & Stephen Westhead • Sonora Weston •
Terry Westphal • Kristina Wetterman • Doug Weyek • Krissi, Kleo, Phoenix & Bruce
Wheat • Thomas J. Wheatley • Daniel T. Wheeler • Meighan Wheeler • Diane Whisman •
Whit • Alison M. White • Brian White • Cole White • Vicki, Mick & Joni White •
Clay Whitehead • Jeff & Laurie Whiting • Allison Whitley • Courtney Whitlock •
JohnJohn Whitmore • Josh “J.R”. Whitney • Philip J. Whyte • Pam Wickert • Travis
Wiebe-Meredith • Danielle Wiegert • Alex Wicker • Nate Wiens •
Lawrence & Stefanny Wight • Kesed Wilbur • Rex Wilburn • Lindsay
Wilcox • Ron Wilcox • Frank J. Wilder • Anissa Wiley • Kelley Wilkens • El Paso,
Teksas'tan Wilkin Ailesi • Pieter Willems • Tim Willemstein • Brandon & Daniella Willey
• Austin D. Williams • Becca Williams • Bryan M. Williams • Douglas & Nicole Williams
• Joel Williams Jr. • Larry Williams • Dr. Rich
Williams • Ross Williams • D. Scott Williamson • Jeanne Marie Willis • Scott Willis • L.
Wills • Monique & Tessa Willshire • Durand Wilson • Marshan

Wilson • Travis Kelly Wilson • John Winkelman • Courtnei Winkle • Winona, gelecekteki okuyucu • Eric & Lauren Winter • Joshua J. Winters • Nicholle Winters • Matt Winton • David Wise • Jacob Wise • Clarissa Witherly • Holly Wittsack • Ben, Zach & Steve Witzel • Sissel Wiull • Wizzie • Diana Wolf • Josh Wolf • Matthew Wolf • Jessica Wolfram • Mirjam Wolfsbergen • Jason C. Wood • Woodcrowbacon • Evy L. Woodsmith • WooPigFoodie • John Woosley • Michael Workman • Colin & Leslie Worth • Rebekah Wortman • Charles & Christine Wright • Curtiss & Julie Wright • Jake Wright, PE • Fxllen Wxaith • Cory & Rachel Wyborne • Ken & Molly Wyss

— X, Y, Z —

Katherine Xu • Valerie Y. • Yogesh Yagnik • Susan Yamamoto • Lemuel Yap • Yates Ailesi • Gail Yates • Kyle A. Yawn • Mark, Becky, Addie, Milo, Emery ve Abel Yedlowski • Vincent Yeung • Angel R. York • Valerie R. York • Bryan Young • Caitlin J. Young • Daniel Young • Mark ve Julie Young • Matthew Young • Ryan Young • Stephanie L. Young • Anders M. Ytterdahl • Sevgili eşim Stetska Yuliia için • Allie Zaenger • Shaad Zaman • Frank J. Zanca • Robert Zangari, yazar • Brandon Zarzyczny • Alexandra Zastrow • Elliot Zeiler • Elizabeth Zeitz • Michael Zelnik • Jehnyttssa Zetino • Lulu Zhang • Jing Zhu • Anastasia Zhurikhina • Zietgeist • Chad Zilla • Mike Ziska • Alexandra “Ten” Zlotnitskaia • Andrew R. Zodda • Zog, Duvarların Yıkıcısı • Colin A. Zuber

TEŞEKKÜRLER

Kapakta benim adım yazıyor olsa da, *Nolyn'in* hayata geçmesini sağlayan birçok kişi var. Robin ve ben aşağıdaki profesyonellere teşekkür etmek istiyoruz: Her zaman eşsiz sanat eserleri ile Marc Simonetti, kapak tasarım becerileri ile Shawn T. King, sınırlı sayıda basılan versiyonların folyo sanat eserleri ile Allen Morris, keskin gözleri ile metin düzenlemesi yapan Laura Jorstad ve Linda Branam, dağıtım ve tanıtım çalışmaları ile Shawn Speakman ve tabii ki olağanüstü anlatımı ile Tim Gerard Reynolds.

Ayrıca, bu kitabın parlaması için gönüllü olarak zamanlarını ayıran inanılmaz beta ve gama okuyucularına da teşekkür etmek istiyoruz. Katkıda

bulunanlardan bazıları şunlardır: Tammy Abma • Anna

Abraham • Jaslyn Adams • Sam Adams • Samantha Adams • Garrett Aikens • Robert S. Aldrich II • Blaise Ancona • M.H. Armour • Dee Austring • Michael Bailey • Richard Bennett • Clif Bergmann • Hugo Bresson • Amy Lesniak

Briggs • Jude Brown • Sara Brunson • Michael Jay Brunt • Courtney

Cabaniss • Jeffrey Carr • Tim Challener • Timothy Challener • Julia Charlow • Charlotte

Choo • Greg Clinton • Brandon Cole • Beverly Collie • Ramon Crawford • Tim Cross •

Felicia D. Culbertson • Buffy Curtis • Joanna Davis • Michael Dayan • Zach Dixon •

Stéphane Dufresne • Elysia • Angie Engelbert • Gabe Erwin • Gabe Erwin • Morgan B.

Ewers • Louise Faering • Mazyar Fallah • Lynette Floyd • Cathy Fox • Michael Fox • G.

Miles Frankum • Rohan Gandhi • John Geisen-Kisch • Sheri L. Gestring • Stephen

Ginnetty • Bhavik Gordhan • Joshua Eli Gossett • Christopher Griffin • Nicole Guay •

Audrey Hammer • Lesley Hanly • Ryan M. Hart • Ryan Michael Hart • Chris Haught •

Espen Agøy Hegge • Ted Herman • Sarah Hersman • Andrew Hogg • Angela Marie Howe

• Austin Hughey • Rebecca Hunt • Justin Isbell • Craig T. Jackson • Raven N. Jones •

Katrina May Jordan • Steve Kafkas • Marty

Kagan • Pulkit Kansal • William G. Keaton • Evelyn Keeley • Nelli

Khamraeva • Nathaniel & Sarah Kidd • Amanda K. King • Danielle Knight • John Koehler •

Tony Kuehn • Joan Labbe • M. R. Landers • Hannah Langendoerfer • Mark Larsen • Scott

Latter • Youko Leclerc • Benjamin Lee • Chris Lee • Christiaan Lennaerts • Amy Lesniak •

David Liesez • Linnea

Lindstrom • Jonas Lodewyckx • Sasha Luthra • Richard Martin • Charli Maxwell • Debbie McCoy • Jamie McCullough • Chris “Gunner” McGrath • Melanie • Alex Ryckman Mellnik • April Mendis • Michaela • Anders Mikkelsen • Adam D. Miller • Alex Miller • Erin Millner • Kali Montecalvo • Corrie Moran • Kim Morgan • Peter Morrison • Cheryl S. Moss • Mrbill2705 • Kellyn Neumann • Charles Norton • Dr. Charles E. Norton III • Elizabeth Ocskay • Megan Odom • Ganesh Olekar • Nathaniel Patton • J. Peretz • Christina Pilkington • James A. Plotts • Calvin Post • Steve Rainsford • Amanda Ramsey • Jo Randall • Sarah Retza • Kristen Roskob • Beth Rosser • Jen Ruth • Sarah S. • Dillon Sabo • Zach Sallese • Pamela Sanford • Mini Saraswati • Steven Schmelling • Catherine Schmidt • Doug Schneider • Mitchell Schuster • Jeffrey Schwarz • Brett Shand • Rohit Shankar • Heather Sinke • Elakkiya Sivakumaran • Shawn Robert Smith • Andrew Sprow • Stefan Randolph Statlander • Jennifer Strohschein • Noah K. Sturdevant • Genevieve Stutz • Ian Sutherland • Richelle Trivedi • Rachel Dee Turner • Dani van Ommeren • Harsh Varia • Richard D. Vogel • Joshua M. Wallace • David Walters • Sarah Webb • Adam “Swiff” Weller • Deana Covell Whitney • Dick Wilkin • Bob Williamson • David Winter • Joshua Woolnough • WooPigFoodie • Rob Wootton • Allison Yablonski

YAZAR HAKKINDA

Michael J. Sullivan, *New York Times*, *USA Today* ve *Washington Post*'un en çok satan yazarlarından biridir ve dokuz Goodreads Choice Awards ödülüne aday gösterilmiştir. İlk romanı *The Crown Conspiracy*, Ekim 2008'de Aspirations Media Inc. tarafından yayınlanmıştır. 2009'dan 2010'a kadar, The Riyria Revelations serisinin altı kitabından sonraki beşini kendi yayınladı. Bu kitaplar daha sonra Hachette Book Group'un Orbit imzasından üç adet iki kitaplık omnibus baskısı olarak yeniden yayınlandı: *Theft of Swords*, *Rise of Empire*, *Heir of Novron*.

Michael'ın Riyria Chronicles serisi (Riyria Revelations'ın ön bölümü) hem geleneksel hem de kendi yayınladığı bir seri. İlk iki kitap Orbit tarafından yayınlandı, sonraki iki kitap ise kendi yayınevi Riyria Enterprises tarafından yayınlandı. Beşinci Riyria Chronicle serisinin beşinci kitabı Drumindor, yakın gelecekte kendi yayıncılık şirketi tarafından yayınlanacak.

Michael, Penguin Random House'un Del Rey yayınevi için İlk İmparatorluğun Efsaneleri serisinin ilk üç kitabı: *Efsaneler Çağı*, *Kılıçlar Çağı* ve *Savaş Çağı*. Grim Oak Press, serinin son üç kitabını dağıtmaktadır: *Efsaneler Çağı*, *Ölüm Çağı* ve *İmparatorluk Çağı*. Michael şu anda Yükseliş ve Düşüş üçlemesinin kalan iki kitabını düzenlemektedir. Bu kitaplar, onun kurgusal dünyası Elan'da geçmektedir ve İlk İmparatorluğun Efsaneleri'nden sonraki ve Riyria Günlükleri'nden önceki tarihi dönemi kapsamaktadır.

Michael'a michael@michael-j-sullivan.com adresinden e-posta gönderebilirsiniz.

MICHAEL J. SULLIVAN'IN ESERLERİ

ROMANLAR

Yükseliş ve Düşüş

Nolyn • Farilane (Yaz 2022)

Esrhaddon (Yaz 2023)

İlk İmparatorluğun Efsaneleri

Efsaneler Çağı • Kılıçlar Çağı • Savaş Çağı
Efsaneler Çağı • Ölüm Çağı • İmparatorluk Çağı

Riyria Vahiyleri

Kılıçların Çalınması (içindekiler: *Taç Komplosu* ve *Avempartha*)
İmparatorluğun Yükselişi (içindekiler: *Nyphron'un Yükselişi* ve *Zümrüt Fırtınası*)
Novron'un Varisleri (içindekiler: *Kış Geldi* ve *Percepliquis*)

Riyria Günlükleri

Taç Kulesi • Gül ve Diken
Dulgath'ın Ölümü • Kışın Kızının Kayboluşu Drumindor (Çıkış tarihi belirsiz)

Bağımsız Romanlar

Hollow World (Bilim Kurgu Gerilim)

KISA ÖYKÜLER

Antolojiler

Kahramanlar Aranıyor: "The Ashmoore Affair" (Fantastik: Riyria Chronicles)
Unfettered: "The Jester" (Fantastik: Riyria Chronicles)
Unbound: "The Game" (Fantastik: Çağdaş)
Sınırsız II: "Küçük Wren ve Büyük Orman" (Fantastik: İlk İmparatorluğun Efsaneleri)

İlk İmparatorluk Efsaneleri)

Kara Muhafızlar: “Mesleki Dürüstlük” (Fantastik: Riyria Günlükleri)

Son: Kıyamet Vizyonları: “Yanan İskenderiye” (Distopik Bilim Kurgu)

Tragedy Üzerine Zafer: “Gelenekler” (Fantastik: Elan'dan Hikayeler)

Fantasy Faction Antolojisi: “Sonbahar Sisi” (Fantastik: Çağdaş) *Robot Orduma Fon*

Sağlayın: “Dilediğine Dikkat Et” (Fantastik: Çağdaş)

Tekil Eserler

"Kemik Yığını" (Fantastik: İlk İmparatorluğun Efsaneleri)

İçindekiler

Nolyn için Övgüler	
Michael J. Sullivan'ın Eserleri Kitap	
Hakkında	
Telif Hakkı	
Dünya Haritası	
Adanma	
Yazarın Notu	
Bölüm 1: Ölüm Okları Bölüm 2: Keşis	
Bölüm 3: Toplanma Bölüm 4: Ses	
Bölüm 5: Onlardan Biri Bölüm 6:	
İlahi Takdir	
Bölüm 7: Hırsız ve Poker Bölüm 8:	
Urlineus'tan Kaçış Bölüm 9: Mücevher	
Kalesinin İçi Bölüm 10: Ölüm Ziyaretine	
Gelir Bölüm 11: Orinfar	
Bölüm 12: Kavşak Bölüm 13:	
Vernes	
Bölüm 14: Çok Değerli Bir Mücevher	
Bölüm 15: Teshlor Geceleri Bölüm 16:	
Selam, Prymus	
Bölüm 17: Karanlıkta Cıgıllıklar	
Bölüm 18: Altı Parmak Bölüm 19:	
Baba ve Oğul	
Bölüm 20: Efsanelerin Çocukları	
Bölüm 21: Bir Kadeh Şarap Bölüm 22:	
Kurucular Günü Bölüm 23: Miralyith	
Bölüm 24: Boynuz	
Bölüm 25: Görünmez El Hareket Ediyor Bölüm	
26: Gerçeği Söylemek	
Bölüm 27: Son Galantian Bölüm 28: Eve	
Dönüş Yolu	

[Sonsöz Kickstarter](#)
[Destekçileri](#)
[Teşekkürler Yazar](#)
[Hakkında](#)

İçinde

[Nolyn için Övgüler](#)

[Michael J. Sullivan'ın Eserleri Kitap](#)

[Hakkında](#)

[Telif Hakkı](#)

[Dünya Haritası](#)

[Adanma](#)

[Yazarın Notu](#)

[Bölüm 1: Ölüm Okları Bölüm 2: Keşis](#)

[Bölüm 3: Toplanma Bölüm 4: Ses](#)

[Bölüm 5: Onlardan Biri Bölüm 6:](#)

[İlahi Takdir](#)

[Bölüm 7: Hırsız ve Poker Bölüm 8:](#)

[Urlineus'tan Kaçış Bölüm 9: Mücevher](#)

[Kalesinin İçi Bölüm 10: Ölüm Ziyaretine](#)

[Gelir Bölüm 11: Orinfar](#)

[Bölüm 12: Kavşak Bölüm 13:](#)

[Vernes](#)

[Bölüm 14: Çok Değerli Bir Mücevher](#)

[Bölüm 15: Teshlor Geceleri Bölüm 16:](#)

[Selam, Prymus](#)

[Bölüm 17: Karanlıkta Cıgıllıklar](#)

[Bölüm 18: Altı Parmak Bölüm 19:](#)

[Baba ve Oğul](#)

[Bölüm 20: Efsanelerin Çocukları](#)

[Bölüm 21: Bir Kadeh Şarap Bölüm 22:](#)

[Kurucular Günü Bölüm 23: Miralyith](#)

[Bölüm 24: Boynuz](#)

[Bölüm 25: Görünmez El Hareket Ediyor Bölüm](#)

[26: Gerçeği Söylemek](#)

[Bölüm 27: Son Galantian Bölüm 28: Eve](#)

[Dönüş Yolunu Bulmak](#)

[Sonsöz Kickstarter](#)
[Destekçileri](#)
[Teşekkürler Yazar](#)
[Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

